DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Onur'un eşi Ceylin'in ikinci doğumunu Meltem Gürsoy üstlenmişti. Ne yazık ki o doğum esnasında Demir'e hayat verirken tüm çabalarına rağmen Ceylin'i ameliyat masasından kurtaramamıştı. Ceylin, hayata gözlerini yummuştu.

Demir erken doğduğu için bir müddet kuvözde yaşamak zorunda kalmıştı ve o dönemler onun bütün kontrollerini Meltem yapmış, bir an olsun başından ayrılmamıştı. O küçücük bebeğe bir anda çok bağlanmıştı. Çocuğu olmadığı için Demir'i daha kucağına aldığı ilk anda ona sahip çıkmak, büyütmek istemişti. *O dönemlerde başka bir kadının, eşinden hamile olduğundan habersizdi tabii.*

Suat, o zamanlarda bu gerçeği Meltem'e söyleyemediği gibi onun Demir hakkındaki ricasını da kıramamıştı. Bu yüzden Onur'a belki de herkesin hayatını değiştirecek bir teklifte bulunmuştu. Demir, onların çocuğu olarak büyüyecekti ve hiçbir zaman gerçek ailesinin kim olduğunu bilmeyecekti. Suat da Onur'u hapishaneden çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Onur, başta bu teklifi kabul etmek istememişti. Sonuçta hayat ondan en sevdiğini, Ceylin'ini almıştı. Artık onun için yaşamanın bile bir anlamı yoktu ama sonra iyice düşününce, tüm taşları tek tek yerine oturtunca herkesin gözden çıkardığı ya da ısrarla görmezden geldiği bir gerçeği kendine hatırlattı. Geride herkesin unuttuğu bir de büyük oğlu Mustafa vardı. Demir'i güvenle Meltem Gürsoy'un avucunun içine bırakabilirdi. *Peki ya Mustafa ne olacaktı? Daha çok küçüktü. Ona kim bakacaktı? Ona kim sahip çıkacaktı? Onu kim koruyup kollayacaktı?*

İşte, o zaman Onur Polat için seçenekler azalmış ve önünde sadece bir seçenek kalmıştı. Artık ayağa kalkmanın ve bir şekilde mücadele etmenin kendisi için bir mecburiyet hâline geldiğinin farkına varmıştı. Belki çok geç olacaktı ama bir gün elbette hapishaneden çıkacaktı ve o gün geldiğinde Mustafa'ya doğru düzgün bir hayat verebilmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Mustafa için yaşamak ve savaşmak zorundaydı. Bu yüzden de Suat Gürsoy'un yıllar önce sunduğu teklifi kabul etmişti. Küçük oğlu Demir'den vazgeçmiş, hem kendisi hem de Mustafa için daha düzgün bir hayat uğruna Suat ve Meltem Gürsoy'un şartlarına boyun eğmişti.

Suat, Onur'u her ziyarete gittiğinde hem eski günleri yâd eder hem de ona bol bol Demir'den ve yaramazlıklarından bahsederdi. Fakat Onur geçmişi ve küçük oğlunu ondan kopardıkları gerçeğini hiç unutamadığı gibi Suat'a her gelişinde asıl gerçeği hatırlatırdı. Her ne kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, görevin falan değil!"

Meltem'in kini o küçük, masum kız çocuğuna değildi. Kendisini aldattığı yetmezmiş gibi bir de çocuğunu sahiplenmesini, kabullenmesini isteyen kocasınaydı. Suat, Meltem'in karşısında perişanlıkla daha da küçülürken Meltem acımadan, kocasının pişmanlığını görmezden gelerek konuşmaya devam etti:

"Kısırım diye bana bunu yaptığına bile hâlâ inanamıyorum ben ya! Yıllardır diyorum ki *'Suat, karşıma bununla gelme. Suat, benden bunu isteme. Suat, bana, bize bunu yapma.'* Ama sen Onur'la konuşmaya gittiğin her seferde karşıma aynı sebeple geliyorsun. Hayır ya! Hayır! Allah kahretsin ki hayır! Hayır, senin gayrimeşru çocuğuna annelik falan yapmayacağım. Anladın mı? Yapmayacağım!"

Suat, Meltem'i her şeyden, herkesten çok seviyordu. Hep sevmişti ve hep de sevecekti ama bu ağır ithamlar karşısında daha fazla sessizliğini koruyamayacaktı. O da zırhını kuşanarak oturduğu yerden ayağa kalktı ve Meltem'in tam karşısına dikildi. Bu kez o eşinin görmezden geldiği gerçekleri açığa çıkaracaktı. İkisi de çok iyi biliyordu ki bu savaşın bir kazananı olmayacaktı. Sadece mücadele ederken birbirlerini yıpratacaklardı.

"Ben kısırsın diye sana bunu yapmadım," dedi Suat sabit tutmaya çalıştığı ses tonuyla. Meltem, gözlerinin içine bakıp histeriyle gözyaşlarının arasından gülümserken devam etti. "Beni bununla suçlamaktan vazgeç artık. Evet, bir hata yaptım. Evet, çok pişmanım. Yıllardır bunun acısını fazlasıyla, katbekat çektim ve hâlâ da çekiyorum. Ama hiç aynaya dönüp bir kendine baktın mı, Meltem? *Biz neden bu durumdayız,* diye düşündün mü hiç?"

Suat'ın sorduğu soru karşısında Meltem afallarken alayla gülen yüzü birden düştü ve anlamayan bakışlarla gözlerini Suat'a dikti ama Suat susmadı. Bu kez o acımasız tarafını ortaya çıkardı. Söyleyecekleri Meltem'in canını çok yakacaktı ama bu kez umursamadı çünkü onun da canı fazlasıyla yanıyordu.

"Sen benden uzak durdun, Meltem. Sen benden kaçtın. Sen hep kendini geri çektin. Yaklaştım sana. *Meltem, üzülme*, dedim. *Meltem, sorun değil*, dedim. *Meltem, ben seni böyle de seviyorum*, dedim ama sen ne yaptın? Ne yaptın, Meltem? Söylesene..."

Meltem sessizliğini korurken Suat durmadı. Bu kez üzerine doğru yürümeye başlayarak mırıldandı ağır cümlelerini.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Üstelik Mustafa'yı bu evde istemedin sen. *'Sahip çıkalım, en azından Onur hapishaneden çıkana kadar ona da bakalım,'* dedim ama bunu bile kabul etmedin. O küçücük bebeği yetimhaneye ben götürüp bırakmak zorunda kaldım. Sırf Demir senin ellerinde doğdu diye başbasına vermek istemedin sen onu. Bütün bunları gözden çıkarıp beni kendi öz çocuğumdan mahrum bırakamazsın. Sen de benden bunu isteyemezsin. Artık olmaz! Dört yıl!" Bir elinin dört parmağını havaya kaldırarak Meltem'in suratına doğru yaklaştırdı Suat. Meltem'in sessizliğini fırsata çevirerek öfkeyle konuşmayı sürdürdü:

"Dört yıldır bunu kabullenmen için uğraşıyorum. Dört yıldır kendi evladımı yok sayıyorum ben. Neden peki? Senin için Meltem, yalnızca senin için! Sen her defasında önüme taşlarını attığın için kızıma elimi uzatamıyorum ben. Bu ne kadar ağır bir yük, farkında mısın? Nasıl acı çektiğimi, bu yükün altında nasıl ezildiğimi görmüyor musun?"

Meltem işittikleri karşısında dişlerini sıkarken Suat'ın tüm söylediklerine karşılık sadece acıyla gülümsedi. Bunlar zaten Meltem'in yıllardır bedelini fazlasıyla ödediği gerçeklerdi. Bakışlarını ona doğrulttu ve gözlerini bir an olsun Suat'ın gözlerinden ayırmadı. Onun da acı çektiğini elbette görebiliyordu ama kendisini bu hayatta tutunduğu tek ve en önemli dalla, yani Demir'le vurduğuna inanamıyordu. Bu yüzden de Suat'ın acısını, kendi acısının yanında sadece bir hiç olarak görüyordu.

"Asıl senin gözden kaçırdığın gerçek ne, biliyor musun?" diye fısıltıyla sorduğunda Suat anlam veremediği bakışlarla ona baktı ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Meltem'in konuşmasını bekledi.

"Demir ne senin ne de benim kanımı taşıyor ama sen karşıma geçmiş, senin kanından olup benim kanımdan olmayan bir çocuğa analık yapmamı istiyorsun. Yine söylüyorum. Bunu yapmayacağım. Tıpkı yıllardır olduğu gibi yine reddediyorum ve hep de reddedeceğim. Bunu yapacağıma sırf anne olamıyorum diye kahrımdan ölürüm daha iyi."

"O benim kızım! O benim öz evladım!"

Bu kez direten taraf Suat oldu. Ne olursa olsun vazgeçmeyi, en azından bu kez vazgeçmeyi düşünmüyordu. Fakat aldığı tek karşılık Meltem'in dalga geçer gibi attığı tiz kahkahası oldu.

"Daha adını bile bilmiyorsun! Ne evladından bahsediyorsun sen?"

"Senin yüzünden! Senin bu berbat ithamların yüzünden öğrenmedim ben kızımın adını. Adını bilip orada bıraksam daha mı iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onca konuşmanın arasında Suat'ı en çok yaralayan şey de Meltem'in onu babasıyla vurması olmuştu çünkü Suat Gürsoy babasına çok düşkün bir adamdı. Onun bir dediğini iki etmezdi. Aralarındaki bağ çok güçlüydü. Bu yüzden de hiçbir zaman babasının gözünden düşmek istemezdi. Fakat Meltem'in gözü de karaydı. Eğer onu, olanları babasına söylemekle tehdit ediyorsa bunu kesinlikle yapardı. Suat, babasından korktuğundan ya da mirastan men edileceğini düşündüğünden değil, yıllardır bir kızı olduğu gerçeğini ailesinden saklarken bunu bu şekilde öğrenmelerini istemezdi. Her şeyden öte babasının güvenini kaybedemezdi. Bir de bunun acısıyla yüzleşemezdi.

Suat, "Ben nasıl adını dahi bilmediğim kızımla aramdaki bağı kazanamadan kaybettiğim için üzülüyorsam, bu kadar derinden yaralanıyorsam, içim kan ağlıyorsa... Bunu yapman karşılığında üzüleceğim tek nokta da babamla aramdaki ilişkiyi kaybetmek olur. Sen, beni gerçekten hiç tanıyamamışsın, Meltem. Yazık, çok yazık," dediğinde, Meltem elbette söylediklerine bin pişman olmuştu ama yine de geri adım atmayacaktı. Kararlıydı. Bu konudaki hükmünü çoktan vermişti. *Her ne olursa olsun o çocuk bu eve gelmeyecekti.*

Başını dik tutup, kocasının gözlerinin içine büyük bir kararlılıkla bakarak, "Senin gayrimeşru kızına annelik yapmayacağım. Bu konu burada kapandı ve bir daha da açılmayacak," dedi son bir kez daha.

"Son sözün bu mu?"

"Evet, bu," dedi Meltem bir bıçak kadar keskin ses tonuyla.

"Eyvallah, eyvallah be Meltem," diye karşılık verdi Suat kırgın çıkan sesiyle.

Salonun bahçeye bakan kapısından eve koşturarak giren Demir, Meltem'in bacaklarına sarılırken Suat hem Demir'e hem de Meltem'e acı dolu bir gülümsemeyle baktı. Meltem, küçük oğluna hiçbir şey belli etmemek için onu hemen kucağına aldı. Gözyaşlarını görmesin diye göğsüne bastırdı. Bu kez Suat Gürsoy gözlerinden akan damlalara engel olamadı. Fakat ağlamasının sebebi elbette karşısındaki manzara değildi, artık pes edişiydi. *Bu kez gerçekten pes edişiydi.* Artık çabalamayacaktı. Mücadele etmeyecekti. Boşa kürek çekmeyecekti. Kaybetmeyi kabullenecekti.

Meltem'in yüreği Suat'ın gözyaşlarını kaldıramadı. Bu yüzden de kucağındaki Demir'e iyice sarılarak salondan çıkmak üzere hareket geçti. Suat'ın yanından hızlı adımlarla geçip merdivenlere doğru ilerlerken eşinin gürültüyle nefesini dışarı bıraktığını işitti. Tam bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gelince de ödevleri bitiririz."

"Tamam!"

Devrim Altun, henüz üçüncü sınıfa giden küçük kızını parka götürmek üzere evin arka kapısından sokağa çıkarken Suat, onların arasındaki bu tatlı baba-kız muhabbetine kulak kesilmişti. Tam da o sırada Devrim Altun da Suat'ın sokaktaki varlığını fark etmişti. Fark etmesiyle birlikte kızının elini bırakmadan ona doğru yaklaşıp samimiyetle gülümseyerek, "Biz bu küçük hanımla parka gidiyoruz. Okul bugün çok yormuş benim civcivimi. Sen nereye böyle, Suat?" diye sormuştu.

Suat, Devrim'in ona doğrulttuğu soruyu elbette işitmişti ama gözleri doğrudan Devrim'in sıkıca elini tutan, üzerinde kabarık, kalın, pembe bir elbise olan küçük Gülcan'a odaklanmıştı. Sanki o an yüreğindeki o derin acı daha da harlanmıştı. Eğer kızı yanında olsaydı o da aynen bu şekilde kızının elini sıkıca tutabilir, onu parka götürebilir ve hatta salıncakta sallayabilirdi. Fakat kızı yanında değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Bu acı gerçeği artık kabullenmek zorundaydı.

Suat, yavaşça yere doğru çömelip gözlerinin içi yanarken Gülcan'ın hafif tombul yanağını ve parlak, sarı saçlarını okşadı. Küçük kızın yemyeşil gözlerine bakarak acıyla gülümserken dolan gözlerinden akmak için direnen yaşlara izin vermedi. Yine derin bir nefes aldı, yutkundu ve usulca dudaklarını araladı. "Veda etmeye," dedi fısıltıyla Devrim'e hiç bakmadan, gözlerini Gülcan'dan hiç ayırmadan. Kimse onu duymasa da içinden sessizce haykırdı: *"Kızıma veda etmeye."*

Devrim Altun, arkadaşının söylediklerinden hiçbir şey anlamadı ama üstüne gidip onu zorlamak da istemedi çünkü Suat'ın canının sıkkın olduğunu yüz ifadesinden bile hemen fark etmişti. Aralarında başka hiçbir konuşma geçmezken Suat çöktüğü yerden hızla ayağa kalktı. Devrim ve kızının yanından aceleyle geçip zaman kaybetmeden şoför koltuğuna yerleşti. Motoru çalıştırdı ve çok geçmeden sokaktan ayrıldı.

Paramparçaydı Suat Gürsoy. Onu yaralayan, mahveden çok fazla şey vardı ama ne yazık ki hiçbirinin çaresi, dermanı yoktu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Meltem, önüne öyle büyük duvarlar örmüştü ki değil o duvarları yıkmak, tek taşını bile oynatamazdı. Artık atacağı her bir adım aslında sadece kızına veda niteliğindeydi.

Nereye gideceğini biliyordu Suat Gürsoy. İlk ve son kez yetimhaneye gidecekti. Daha önce hiç görmediği kızını ilk ve son kez görecek,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

♪ *Toygar Işıklı – Kızım*
♪ *Erdal Güney – Gider Olduk*

Nisa ve Senem Evlat Edinilmeden İki Yıl Önce...
Devrim Altun'dan...

Bir anne ve babanın yaşayacağı en ağır acı neydi?
Evladının dert, keder içinde olmasaydı.

Peki, bir anne ve babanın alacağı en ağır darbe neydi?

Elbette, evladını kendi elleriyle toprağa gömmek zorunda kalmasıydı.

Kızınızı ya da herhangi bir çocuğunuzu kendi ellerinizle toprağa gömdünüz mü hiç? Daha gencecik yaşında bir hiç uğruna can verişine şahit oldunuz mu?

Eğer bunu yaşadıysanız bilin ki hayatın en acı tecrübesiyle karşılaşmışsınızdır. Yaşarken ölmenin aslında ne demek olduğunu öğrenmişsinizdir. Yaşamamış iseniz... Umarım Allah size bu acıyı hiç ama hiç yaşatmaz.

Ölüm...

Çok sevdiğiniz birini kaybetmek...

Ona veda etmek, hoşça kal demek, bir daha hiç hayatınızda olmayacağını bilmek...

Hep en zoruydu. En çilelisi, en ağırıydı. Hayatında hep var olan birinin bir anda kaybolup bir daha hiç geri dönmeyecek olması insanı içten içe tüketirdi. Heba ederdi. Geride sadece ondan kalanlarla, sana bıraktığı hatıralarla kendini avutmak zorunda kalırdın. Kim olursa olsun, ölümle baş etmek bugün ya da yarın fark etmeksizin her yaşta çok zordu. *Fakat en zoru neydi, biliyor musunuz?* Evlat kaybıydı. Acının en beteriydi. Ne bir tanımı ne de eşi benzeri vardı. Ne kadar zaman geçerse geçsin kalpte hiç dinmeyecek derin bir sızıydı. Korkunç bir hüsranın içinde yüzmeye benziyordu. Ucu görünmeyen bir denizin, sonu gelmeyen dalgalarında alabora olup kaybolmak gibiydi.

İşte, kızımız Gülcan öldükten sonra Esma ve ben de o denizin dalgalarında sonsuza dek kaybolmuş ve hatta boğulmuştuk. Yüreğimiz bir kez yanmış ve acının o berbat, yakıcı hissi bir daha hiç dinmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gülcan'ın ölümünden sonra ne Esma'yı toparlayabildim ne de kendimi. Çoğu kez ölümle yaşam arasındaki o ince çizginin üzerinde birlikte mücadele etmek zorunda kaldık. Sanki kızımızla birlikte biz de öldük. Sanki kızımızla birlikte biz de toprağa gömüldük. Fakat aldığımız nefes ciğerlerimizi acıtırken ölmediğimizin gayet farkındaydık.

Aradan bir buçuk yıl geçmesine rağmen polisler kızımın kanına girip, ölümüne sebep olan o şerefsizin kim olduğunu hâlâ bulamamış ve hâliyle bir türlü de yakalayamamışlardı. Gülcan, uçurumdan atladığı için ardında resmen hiçbir iz bırakmamıştı ama hepimizi büyük bir boşluğun içine hapsetmişti. Kızımın intiharına sebep olan adamın kim olduğunu, neyle uğraştığını bilmiyorduk ve ne yazık ki bir türlü de öğrenemiyorduk. Gülcan'ın üniversiteden arkadaşlarına sorup soruşturmuş olsak da hiçbiri hiçbir şey bilmiyordu. O şerefsize dair tek bir iz bile yoktu. Bir anlığına her şeyi kenara atıp o şerefsizin peşine ben düşmek istiyordum. Kızımın intiharına sebep olduğu gibi ben de onun ölümüne sebep olmak, canını almak istiyordum. Belki o şerefsizin oluk oluk kanını akıtırsam içimdeki acı bir nebze de olsa geçerdi. Fakat Esma her seferinde beni engelliyordu. Kızımız gibi beni de kaybetmek istemediğini söyleyip elimi, kolumu bağlıyor; önümü kapatıyordu. Ben de hiçbir şey yapamıyordum. Öylece, çaresizce neyi beklediğimi bile bilmeden bekliyordum. *Üstelik adama dair hiçbir iz yokken onu nasıl bulabilirdim ki?* Bazen öyle birinin olup olmadığından bile şüphe duyuyordum. *Gülcan ölmeden önceki son zamanlarında neler yaşamıştı?* Bilmiyordum ama hiç iyi şeyler yaşamadığı açıkça ortadaydı.

Artık cebimde çakmak taşıyordum çünkü kızımın ölümünden sonra sigaraya başlamıştım. Gençliğim boyunca kokusuna dahi tahammül edemediğim şeyi kızımın ölümünden sonra parmaklarımın arasına almıştım.

Elimdeki çikolatalı pastayı oturduğum salıncağın diğer kenarına bırakıp, trençkotumun iç cebinden son günlerde sıkça kullandığım sigara paketini çıkardım. Paketin içinden bir sigara dalı alıp dudaklarımın arasına götürdüm ama tam o sırada bahçenin arka tarafında bir hareketlilik olduğunu fark ettim. Sigarayı yakamadan yeniden paketin içine yerleştirip ceketimin cebine attım. Ben bunu yaparken bahçenin arka kapısı aralandı ve kimlerin geldiğini gördüm.

Hem üniversiteden hem de hastaneden arkadaşım olan meslektaşım Meltem ve eşi Suat ağır adımlarla bahçenin taş yolunu geçerek bana doğru yaklaşıyorlardı. İkisinin de yüzündeki ifade aynıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulamadığım sigarayı yakmak istedim. Bu yüzden ceketimin cebinde paketi yeniden çıkardım ve bir tane sigara dalı alıp doğrudan ağzıma götürdüm. Belki bana eşlik etmek ister diye paketi Suat'a da uzattım ama o istemediğini belirtircesine başını salladı. Paketi cebime atıp elimde tuttuğum sigarayı yakarak derin bir nefes çekerken yukarıdan yine Esma'nın çığlıklarını işittim.

"Meltem, ben kızımı istiyorum. Ne olur, kızım geri gelsin! Ben da yanamıyorum, Meltem. Olmuyor. Onsuz nefes alamıyorum. Ben, Gül can'ımı geri istiyorum."

Sigaramdan uzun bir nefes çekip dumanını soğuk havaya üfledikten sonra, "Esma'nın feryatlarını duyuyorsun, değil mi? Dinmiyor Suat. Esma'nın çığlıkları, feryatları, kâbusları hiç dinmiyor. Hiç de dinmeyecek. Bu acı hiç geçmeyecek," diye mırıldandım çaresizce.

Suat hiçbir şey demedi ya da hâlimize çok üzüldüğünden diyemedi. Sadece omzumu sıkıp destek olmaya çalıştı ama bunun hiçbir şeye faydası yoktu. Hiçbir şey kızımı bana geri getirmeyecekti.

"Onun ayağına taş değse benim canım yanardı, yüreğim kanardı. Onun tek bir gözyaşı için her şeyi yakıp yıkardım ama bak, hayat kızımı benden söküp aldı ve ben hiçbir şey yapamadım."

Sigaramın gri dumanı soğuk havaya karışırken gözyaşlarıma yine engel olamadım. Suat ise sessizliğini korumaya devam ediyor, hiçbir şey demiyordu. Göz ucuyla ona baktığımda onun da benim gibi gözyaşlarını tutamadığını gördüm. Bunu fark etmemle parmaklarını gözlerine götürüp, başını diğer tarafa doğru çevirerek ağladığını gizlemek istedi ama çok geçti.

"Babası ölene *yetim*, ailesi ölene *öksüz* diyorlar. Ama evladı ölene hiçbir şey diyemiyorlar. Öyle büyük bir acı ki bunu tanımlayacak tek bir kelime bile yok," dediğimde burnunu çekerek bana döndü ve bu kez gözyaşlarını gizlemedi.

"Allah yardımcınız olsun, Devrim," dediğinde tebessüm ettim. Başımı salladım ve sigaramı içmeye devam ettim.

"Âmin," dedim sadece. Bakışlarım önümdeki o küçük yaş pastayla kesiştiğinde, "Eğer ölmeseydi bugün yirmi yaşına basacaktı," diye fısıldadım. O an, üniversite tercihlerini yaparken benimle uğraşması aklıma geldi. Tercihlerini yaparken tek bir isteği vardı.

"Biliyor musun? Şu hayatta en çok istediği şey hastanede benimle birlikte çalışmaktı. Benim başhemşirem olmaktı. Neymiş efendim? Yanıma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Zamanında çocuğumuz olmadığı için Meltem'le ne savaşlar verdiğimizi, ne kavgalar ettiğimizi hatta boşanma raddesine kadar geldiğimizi en iyi sen, siz biliyorsunuz."

Bu doğruydu. Meltem hem yakın arkadaşım hem de meslektaşım olduğu için ona dair hemen hemen her şeyi bilirdim. Eh, bir de üstüne zaten komşuyduk ve bizim acılarımıza onların şahit olduğu gibi bazen Suat'la yaşadığı tartışmalara da biz şahit olmuştuk. Fakat bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlayamıyordum.

"Biliyorum, asla aynı şey değil. Dediğim gibi acınızı anlamamın da imkânı yok ama sen de biliyorsun ki Demir bizim öz oğlumuz değil. Annesi öldüğü için onu doğduktan birkaç ay sonra evlat edindik ve hayatımıza girdiği ilk andan itibaren Meltem'e o kadar iyi geldi ki... Sanki onun için her şey daha anlamlıydı, hayat daha yaşanılabilir hâle gelmişti. Meltem'in annelik hasretini Demir giderdi. Demir'i kendi kanından, canından sayıp ona gerçek bir anne gibi yaklaştı. Asla ötekileştirmedi. Yine Demir sayesinde evimizi, ailemizi, ilişkimizi bir şekilde toparlayabildik. Bazen yine dağıldık, mahvolduk ama en azından zamanla bir aile olmayı sonunda başarabildik."

Suat, kesinlikle kötü bir şey anlatmıyordu. Onların yaşadığı şeyler de elbette kolay değildi. Bunun farkındaydım. Demir'e yaptıkları, onu evlat edinmeleri, böylesine geniş imkânlar sunarak ona harika bir hayat bahşetmeleri kesinlikle büyük fedakârlıktı. Fakat hâlâ bunların konumuzla ne ilgisi olduğunu sorguluyordum. Üstelik biz böylesine hiç geçmeyecek bir acının içindeyken Suat'ın benden ne beklediğini ya da ne istediğini anlayamıyordum.

"Bu konuşmadan ne çıkarmam gerekiyor? Kızım öleli daha bir buçuk yıl oldu. Ne yapayım şimdi? Gideyim, yetimhaneden bir çocuk alıp Esma'nın önüne mi koyayım? *'Al, bunu sev. Gülcan bu,'* mu diyeyim?" Kaşlarımı öfkeden dolayı iyice çatarken ağzımdan çıkan acımasız cümlelere karşı koyamadım. Suat yine de bozuntuya vermedi. Aksine anlayışla tebessüm etmeye çalışarak, "Kızma hemen. Ben, onu demek istemedim," diye mırıldanıp kendini savundu.

"Ne demek istedin o zaman?" diye kızgınlıkla sorduğumda bir süre sessiz kaldı. Gözlerimin içine tereddütle baktı. Sanki söyleyeceklerini aklında tartarmış gibi bir hâli vardı. Omuzlarını düşürerek derin bir nefes aldı ve yeniden dudaklarını araladı.

"Devrim, ne yaparsanız yapın, ne kadar feryat ederseniz edin, Gülcan'ı geri getiremezsiniz." Söylediklerine karşılık kızgınlığım daha da büyüdü, harlandı. Tam ağzımı açıp ona öfkemi kusacaktım ki bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Merak etme, benim var," dedi hemen. İşte, bu beni şaşırtmıştı.

"Sen nereden biliyorsun ki?" diye merakla sorduğumda bir müddet duraksadı ve hatta o kısa süre zarfında yüzünün düştüğüne yemin bile edebilirdim. Sanki kötü bir anıyı ona hatırlatmışım gibi hissettim.

"Bağış," dedi tereddüt ederek. "Yaklaşık on, on bir yıldır bir yetimhaneye bağış yapıyorum. Bana iyi geliyor," diye açıkladığında bu kez ona hayranlıkla baktım. Hatta epey de şaşırdım.

Suat tanıdığım en iyi, en harika adamlardan biriydi ama böylesine düşünceli, vicdanlı bir tarafı olduğunu hiç bilmiyordum. Buna böyle canlı bir şekilde şahit olmak beni gerçekten çok şaşırtmış ama aynı zamanda da sevindirmişti.

"Pekâlâ," dedim omuzlarımı düşürerek. Bu tek kelimelik cevap aslında benim bundan sonrasında ne yapacağımın bir nevi habercisi gibiydi ve Suat da bunu hemen anlamıştı.

"Sen iyice bir düşün. Dediğim gibi size iyi gelebilir. Önce küçük bağışlarla başlarsınız, belki sonra küçük hediyeler, oyuncaklar götürürsünüz. Eğer öğrenmek ya da değerlendirmek isterseniz de sana yetimhanenin adresini veririm."

"Tamam, bunu bir düşüneceğim," dediğimde omzumu sıkarak, güven verircesine gülümsedi.

Ona söylediğim gibi gerçekten düşünecektim çünkü kulağa o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Belki de bize gerçekten iyi gelebilirdi. Artık kendimi geçmiştim; önce Esma'nın düzelmesini, iyileşmesini istiyordum. Eğer böyle bir şey onu yeniden hayata döndürecekse hemen şimdi yapmaya hazırdım. İyice bir düşündükten sonra bu konuyu kesinlikle Esma'ya açacaktım. Sadece doğru zamanı beklemeliydim.

23 Eylül, 2016

Nisa'nın Doğum Gününden Bir Gün Önce...

Hayat, ne yazık ki çok acımasızdı.

Bundan seneler önce o acımasızlık ailemizin üzerine bir karabasan gibi çökmüştü. Uzun bir süre bizi kendimize getirememişti.

Canımızı, biricik kızımızı, Gülcan'ımızı bir daha hiç kavuşmamak üzere kaybetmiştik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kesinlikle basit bir eylem değildi.

Bu kararı alırken asla kolay olacağını düşünmedik. Hatta düşüncesi bile başta bizi çok korkuttu. *Sahip çıkacağımız çocuk bizi sevecek mi? Kabullenecek mi? Benimseyecek mi?* Aklımızda çok fazla soru işareti ve kesinlikle büyük bir korku vardı. Berbat bir acının pençesinde sürüklenirken aynı şeyleri yaşamaktan, yeniden başa sarmaktan ödümüz kopuyordu. Bir başarısızlığı daha kaldırabilecek güce sahip değildik. Ardımızda bıraktığımız o çetrefilli yola dönüp baktığımda zaten hiçbir şeyin kolay olmadığını gayet açık ve net bir şekilde görebiliyordum. Fakat yine de bugün geldiğim noktaya şöyle bir baktığımda hem çok mutlu hem de huzur dolu hissediyordum.

O gece, kızımın doğum gününde söylediklerinden dolayı çok kızdığım Suat'a şimdi öyle minnettardım ki... Bugün olduğum adam ayaktaysa, Esma'yla yeni bir güne uyanmak artık yepyeni ve daha özel bir anlam kazandıysa hepsi onun tavsiyesi ve bizi o yetimhaneye yönlendirmesi sayesindeydi.

Onun, o gece bana söyledikleri bize yol göstermişti. Işık olmuştu. Kaybolduğumuz o koca şehrin içinden sonunda sağ salim çıkmayı başarabilmiştik. Yeniden yaşama, hayata tutunmaya başlamıştık. Acıya alışmış, onunla yaşamayı kabullenmiştik. Artık bir *baba* değildim belki ama iki şahane genç kızın Devrim amcasıydım.

Gülcan'ın vefatından sonra bir daha asla aynı şekilde, *bir baba gibi* hissedeceğimi düşünmezdim. Esma da benim gibi kolay kolay toparlanamadı zaten ama bir çocuğu evlat edinme düşüncesi ikimize de çok iyi gelmişti.

Aslında en başta niyetimiz sekiz, dokuz yaşlarında küçük bir kız çocuğu sahiplenmekti ama Esma ne zaman o yetimhane koridorlarında Senem'i gördü, işte o zaman bizim için kartlar yeniden dağıtıldı. Atılacağımız bu uzun macera çok daha başka bir yöne evrildi.

Senem, fiziksel özellikleriyle Gülcan'a öylesine benziyordu ki Esma onu gördüğü gibi kucaklamak, bağrına basmak istemişti. Ben, o sırada lavaboya gittiğim için olanlardan başta habersizdim ama Esma bana ondan bahsettiğinde ve biz Sevda Hanım'la konuşurken Senem birden onun odasına damladığında ben de sanki toprağa gömdüğüm kızımı tam karşımda görmüşüm gibi hissetmiştim. Duygulanmış, ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Senem'i kollarımın arasına çekip sıkıca sarılmak istemiştim.

Sonra sürpriz bir şekilde Nisa dâhil olmuştu planlarımıza. Senem, fiziksel özellikleriyle ne kadar Gülcan'a benziyorsa; ürkekliği, çekin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdilik önemli olan bulunduğumuz mekânın son hazırlıklarını tamamlamaktı.

Senem'le hafta içinde tuttuğumuz mekâna son bir bakış atarken, etraftaki süsleme işlerinin çoğunun bitmiş olduğunu fark ettim. Bütün bunları canımdan olmayan ama kalbimde kocaman bir yere sahip olan evladım için yapıyordum. Nisa için... *Kendi kızımdan bir an olsun ayırmadığım o iki küçük kızdan biri için...*

Esma, Zehra ablayla evde ertesi günkü yemek hazırlıklarını hallediyordu. Nisa da bugünü zaten Demir'le birlikte İstanbul'da geçirdiği için buraları süsleme işi de bize ve onların yakın arkadaşlarına kalmıştı. Ben de hem çocukları gözetliyor hem de bir taraftan onlara yardım etmeye çalışıyordum.

Senem'le birlikte seçip tuttuğumuz mekân çok büyük sayılmazdı ama dans alanı gayet genişti. Bu da kesinlikle yeterliydi. Duvarları cam pencerelerden ibaretti ve doğrudan sahile bakıyordu. Güzel bir manzarası vardı.

"Salak. Yemin ederim ki mal. Geri zekâlı bu çocuk. Şu hareketlere bak ya!"

İşittiğim seslerle başımı önümdeki uzun, simli, pembe püskülden çekerek sesin geldiği tarafa doğru çevirdim. Demir'in yakın arkadaşlarından biri olan Batuhan yüzündeki tiksinme ifadesiyle hemen karşısındaki masaya bakıyordu. Bakışlarımı onun baktığı tarafa, yani karşı masaya çevirdiğimdeyse Senem ve Oğuz'un orada olduğunu ve birlikte süslerle uğraştıklarını gördüm. Anlaşılan Batuhan yine Oğuz'a söyleniyordu. *Yine diyordum çünkü bu ilk kez yaptığı bir şey değildi.*

Senem, elindeki püskülü Batuhan'a doğru sallayarak, "Batuhan uğraşma bizimle!" diye çıkıştığında Batuhan hiç onun ikazını duymadı. Aksine sesini iyice incelterek Senem'i taklit etti.

"Bıtıhın ığrışmı bizimle. Aman, götüm!"

Batuhan'ın taklidine karşılık kıkırtımı bastıramadım. O sırada güldüğümü fark eden Batuhan mahcup bakışlarla doğrudan bana baktı. "Affedersin, Devrim amca," diye çekinerek konuştuğunda bir elimi havaya kaldırıp hiçbir sorun olmadığını belirttim çünkü gerçekten sorun değildi. Batuhan, diğerlerinden farklıydı. Komik ve eğlenceliydi. Buraya geldiğimiz ilk dakikadan beri ortamı şenlendiriyor, beni yaptığı şakalarla epey güldürüyordu.

Oğuz'a gelince... Onunla ilgili tereddütlerim ve ön yargılarım hâlâ çok büyüktü ama Senem ona güveniyor, inanıyordu. Her şeyden öte

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uysal, daha efendi ve sessizdi. Batuhan ise kesinlikle çenesizdi ama bu çenesizlik iyi yanlarındandı. Bana kalırsa tek ortak yönleri ikisinin de ela gözlü olmasıydı.

Bahar, Batuhan'ın tişörtünün yakasından tutarak, "Sen gel bakalım buraya," diye söylenip ikizini Senem ve Oğuz'un yanından uzaklaştırmaya çalıştı ama Batuhan hâlâ söylenmeye devam ediyordu.

"Ya bıraksana kızım! Daha uğraşacaktım ben onlarla."

"Batu!"

"Ne Batu, ne?"

Bahar, "Rahat bırak insanları," diyerek tane tane konuşurken Batuhan, "Çok sıkıcısınız ama ya! *Iron Man*'im nerde benim?" diye sızlandı. "Gerçi benimkisi de soru. Paşam sevdiceğiyle İstanbul'da fink atıyor. Biz de burada balon şişiriyoruz anasını satayım!" Önündeki şişmiş beyaz balonlardan birine ayağıyla tekme atarken bakışları yeniden benimle kesişti Batuhan'ın. Bu kez gerçekten söylediklerinden dolayı yüzünde samimi bir mahcubiyet ifadesi vardı. "Pardon, Devrim amca," diye çekinerek fısıldadığında ona elbette kızmadım, aksine bu eğlenceli genç adama ayak uydurdum.

"Bir daha olmasın," diyerek ben de ona takıldım. Hemen ağzına fermuar çekip iki elini de havaya kaldırarak teslim oldu.

Bahar, "Bak, insanları da rahatsız ediyorsun. Sus artık," diyerek Batuhan'a kızarken kendimi suçlu hissettim. Aslında hiç rahatsız olmamıştım. Aksine Batuhan'ın enerjisini çok seviyordum. Tam araya girip rahatsız olmadığımı söyleyecektim ki Batuhan'ın, "Öff! Tamam be! Sustum!" demesiyle bu isteğimden vazgeçip onları yine kendi hâllerine bıraktım.

Yeniden önümdeki süslerle oyalanmaya başladığım sırada Senem elindeki iki balon paketiyle yanıma geldi. "Doktor Bey, beyaz balonların yanına pembeler mi yoksa kırmızılar mı?" diyerek elindeki iki balon paketini bana doğru salladığında bir elimi çeneme doğru götürüp gözlerimi kıstım. Biraz düşünüyormuş gibi yaptım. Aslında ikisi de olabilirdi ama bunun bir kızın doğum günü partisi olduğunu göz önünde bulundurarak, "Tercihimi pembeden yana kullanıyorum," dedim.

"Harika! Son olarak pembe balonları şişiriyoruz o zaman?"

"Aynen öyle," dediğimde Senem hemen yanımdan gitmedi. Pembe balon paketini açarak içinden bir tane alıp yanımda şişirmeye başladı.

O sırada gözlerim yine biraz ilerimizde yer alan Bahar, Batuhan ve Emre'ye odaklandığında Batuhan'ın bu kez de onlarla uğraştığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

devam ettim. Sonunda biraz olsun rahatlamış olmalıydı ki omuzlarını düşürerek kollarını boynuma dolayıp bana sıkıca sarıldı. "Sen var ya... Bir tanesin Devrim amca, bir tane!" diyerek geri çekilirken kendine geldiği ve tedirginliği gittiği için memnundum. Gözlerini kısarak bana muzırca bakarken "Ama Esma teyze burada olsa aynısını der miydin acaba? O konuda biraz şüpheliyim işte," diye sinsi bir ses tonuyla konuştuğunda onun da benimle uğraşmak istediğini hemen anladım.

Yanağından küçük bir makas alırken, "Bizde patron Esma, biliyorsun. O yüzden o konulara hiç girmeyelim bence," dedim. Bana ayak uydurup başını sallayarak "Bence de," dedi.

Senem yanımdan âdeta seke seke yeniden Oğuz'un yanına giderken ben de son kez bir eksik var mı diye mekâna göz gezdirdim. Balonlar da şiştikten sonra her şey bitmiş olacaktı. Tam bunun verdiği rahatlamayla derin bir nefes verip, omuzlarımı düşürürken masanın üzerine bırakmış olduğum cep telefonum gürültüyle çalmaya ve ortamı inletmeye başladı. Bu telefonun sesini bir ara kesinlikle kısmalıydım.

Ekranda gördüğüm isim genişçe gülümsememe sebep oldu. Telefonu hızla elime alıp hemen cevapla tuşuna basarak kulağıma götürdüm.

"Sevda Hanım, fikrinizi değiştirdiniz mi yoksa?" diyerek şakıyarak sorduğumda Senem de Sevda Hanım'ın beni aradığını işiterek doğrudan bana bakarak gülümsedi.

"Aaa! Sevda Hanım mı?" diye şen şakrak bir şekilde sorduğunda onu başımı sallayarak onayladım.

Sevda Hanım'ı birkaç gün önce aramış ve tıpkı dans gösterisinde olduğu gibi Nisa'nın doğum gününe gelmesi için davet etmiştik. Çok fazla işi olduğunu söyleyerek bizi reddetmişti. Fikrinin değişmiş olacağını varsayarak açmıştım telefonu.

"Devrim Bey, nasılsınız?" diye sordu çatallı çıkan sesiyle. Bunun telefondan kaynaklı olduğunu düşündüm.

"İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?" diyerek onu samimi bir ses tonuyla yanıtladığımda birkaç saniye boyunca Sevda Hanım'dan cevap gelmedi. "Sevda Hanım, orada mısınız?" diye endişeyle sorduğumda telefonun diğer tarafından titrek bir nefesin koptuğunu işittim.

"Devrim Bey... Şey... Ben... Ben, pek iyi değilim."

Başta telefondan dolayı sesinin kötü geldiğini düşünmüştüm ama şimdi böyle ağlamaklı bir ses tonuyla konuştuğu için iyice korkmaya başlamıştım. Tam ağzımı açıp ona bir sorun olup olmadığını sormak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Kim* demeye korkmalı mıyım?" diye fısıldadığımda bu kez doğrudan mekâna dönerek, içeriye bakarak yanıtladım Sevda Hanım'ı. Pencere kenarında bulunan Senem'le göz göze geldiğimizde bana kocaman gülümsedi, el salladı. Ben de ona el salladım.

Sevda Hanım, "Lafı dolandırmayacağım," dediğinde gerginliğim daha da arttı. Gözlerim ise hâlâ mekânın içindeki çocuklardaydı. Batuhan yine Senem ve Oğuz'la uğraşıyordu. Bahar ve Emre ise onu uzaklaştırmak için çabalıyorlardı. Can ve Gökçe, köşeden onları izleyerek kahkahalara boğuluyorlardı. Fakat ben onları pürdikkat izlerken, Sevda Hanım asla duymak istemeyeceğim o cümleleri mırıldanmaya başladı.

"Nisa, hiçbir zaman kimsesiz değildi. Annesi yıllardır yurt dışında yaşıyordu ve bu sabah geri döndü. Beni ziyarete geldi çünkü Nisa'nın evlatlık verildiğini öğrenmiş."

Anlamadım. Ne?

Duraksadım. Gözlerim hâlâ mekânın üzerindeyken hızlanan nefes alıp verişlerimi kontrol etmeye çalıştım. Hatta daha rahat hava alabilmek için üzerimdeki beyaz gömleğin üstten birkaç düğmesini açmak zorunda kaldım. Birkaç dakika boyunca sessizliğimi korudum. Söylenenleri idrak etmeye çalıştım ama başaramadım. Yer sanki ayaklarımın altından kayıp giderken telefonu daha sıkı tutmaya başladım.

"Sevda Hanım, siz ne dediğinizin farkında mısınız? Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Ne demek *Nisa'nın bir annesi var ve geri dönmüş*?" Sesimin sert ve hatta bağırarak çıkmasını kontrol edemedim. Öğrendiğim gerçekle öfkemi, kırgınlığımı bastıramadım. Sevda Hanım'ın böyle bir gerçeği bunca zaman boyunca bizden sakladığına inanamıyordum. İnanmak istemiyordum.

"Devrim Bey, ben çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Sizi, Nisa'yı bu konuda hiç bilgilendirmediğim için çok üzgünüm. En önemlisi de Ayla Hanım'a adresinizi verdiğim için çok üzgünüm."

Sevda Hanım'ın ağzından çıkanlarla ikinci bir şok dalgası daha yaşadım. *O kadının daha kimden, neleri, nasıl öğrendiğini bile bilmeden bir de bizim evimizin adresini mi vermişti? Bu ne cüretti?*

"Bir dakika, bir dakika. Lütfen, yavaş gelin. Siz ne yaptım dediniz?"

"Başka çarem yoktu, Devrim Bey. Çok ama çok üzgünüm."

"Üzgün müsünüz? Emin misiniz? Çünkü bence bu çok geç kalınmış bir üzüntü." Sevda Hanım söylediklerim karşısında sessizliğini korurken, "Kimden öğrenmiş peki?" diyerek burnumdan soludum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kemiğimi sıktım, yüzümü sıvazlayıp kendime gelmeye çalıştım. *Kahretsin! Ne yapacaktım ben?*

Tam da o sırada omzuma dokunan bir elle olduğum yerde irkilerek sıçradım ve korkuyla arkama dönmek zorunda kaldım.

"Devrim Amca? Ne oldu? İyi misin?"

Senem, karşımda epey endişelenmiş bir şekilde dikiliyordu. Yüzümdeki ifadeyi tahmin etmek o kadar zor değildi ama şimdilik hemen kendime gelmem gerekiyordu. Yanıma ne zaman geldiğini ya da bir şeyler duyup duymadığını bilmiyordum ama ona ya da içeridekilere hiçbir şey belli etmeyecektim. En azından şimdilik kimsenin ya da hiçbir şeyin bu doğum günü partisini mahvetmesine izin vermeyecektim.

"İyiyim kızım, iyiyim. Sevda Hanım'ın gelmeyeceği kesinleşmiş. Onu haber etmek istemiş."

"Emin misin? Çünkü betin benzin atmış bayağı. Bir sorun mu var?" diye telaşla sorduğunda gülümsedim. Gülümsemem sahteydi ama Senem'in bunu anlamamasını diledim. Sorularından anlaşıldığı üzere Sevda Hanım'la olan konuşmamızı duymamıştı. *Güzel.* Şimdilik bir şekilde onu geçiştirmenin bir yolunu bulmalıydım.

"Hayır, kızım. Bir sorun yok. Her şey yolunda," dedim hızlı hızlı konuşarak. *Ama aslında çok büyük bir sorun vardı. Çok büyük...* Bana inanması için bir elimi omzuna dokundurup güven vermek istedim.

Nisa'nın doğum günü öncesinde, üstelik bu kadar şahane hazırlıklar yapılmışken Senem'e hiçbir şey söylemek ya da belli etmek istemedim. Çünkü işitecekleri Senem'i de yıkardı. Bu yüzden de, "Hadi, sen içeri geç. Arkadaşlarının yanına git. Ben, biraz deniz havası alıp geleceğim," diyerek onu yeniden içeriye göndermek istedim. Önce gözlerimin içine tereddütle, pek de ikna olmamış gibi baktı ama yine de ısrar etmedi. Üstüme gelmedi. Bundan dolayı memnundum. Omuzlarını düşürerek, "Tamam," deyip arkasını döndü ve yeniden mekâna doğru yürümeye başladı.

Senem'in yanımdan uzaklaşmasıyla ben de gerçekten ona dediğimi yaparak sahile doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Deniz kenarına ulaştığımda önce ceketimi üzerime geçirdim. Hava soğuk değildi ama sanki bir buz kütlesinin içinde kalmışım gibi üşümeye başlamıştım. Hâlâ sıkı sıkıya tuttuğum cep telefonumu yere fırlatıp kırmamak için ceketimin cebine attım. Ardından sanki koşu yapmışım gibi eğilip diz kapaklarımı tutarak derin derin nefesler alıp vermeye başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM

♪ *Pinhani – Dön Bak Dünyaya*
♪ *Model – Müzik Kutusu*

Mustafa Polat'tan...

Perdenin arasından sızan güneş ışığının yüzünüze çarpmasıyla bir dürtü hissedip sabaha gözlerinizi açarsınız ya hani... Uykunuzu almanın verdiği o yoğun enerjiyle yatağınızda gerinerek yeni bir güne başlamak için hemen harekete geçmek istersiniz. İşte, öyle bir sabah değildi benimkisi.

Göz kapaklarım isteksiz bir biçimde aralanırken alarmımın ötmediğinden kesinlikle emindim. İçime dolan yersiz sıkıntı uyanmama sebep olmuştu çünkü günlerdir huzursuzdum. Göğsümde asla geçmeyen bir ağırlık hissi vardı ama bunun sebebini anlayamıyor, kendime bile açıklayamıyordum. Çünkü ortada belli başlı bir neden bile yoktu. Sadece huzursuzdum işte.

Oysa hayatımda huzursuzluğa neden olacak hiçbir şey yoktu. Aksine her şey gayet yolundaydı. Üniversiteyi bir yıl erteledikten hemen sonra tatilden döner dönmez işe girmiştim. Hem kendi harçlığımı çıkarmak hem de eve yardım etmek için çalışmaya başlamıştım. Çalıştığım kafe sahil kenarındaydı ve her şey tıkırında gidiyordu. İşimi ve ortamı kesinlikle seviyordum. O küçük kafede çalışmak bana iyi geliyordu. Hatta birkaç arkadaş bile edinmiştim ki bu çok daha iyi hissettiriyordu.

Nisa'yla aramız geçen cumartesi akşamı gerçekleşen doğum günü partisinde düzelmişti. Garip bir şekilde bunu Demir sağlamıştı. Beni Nisa'nın doğum gününden birkaç gün önce arayıp, "Aramızda olanları bir kenara bırakalım. Nisa'nın doğum gününde sevdiği tüm insanlar yanında olsun istiyorum," diyerek partiye davet etmişti. Ben de elbette ricasını kırmayarak gitmiştim. On sekizinci yaş gününde Suratsız'ımı yalnız bırakamazdım. Demir'in, Nisa'ya olan bu derin sevgisine gerçekten hayrandım. Üstelik olanlar sadece bunlarla sınırlı da değildi. Nisa ve Aybüke bile artık daha iyi anlaşıyorlardı. Aybüke, Nisa'ya her şeyi bildiğini anlattığı için aralarında resmen ateşkes ilan etmişlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu yüzden, en azından Nisa'yı biraz olsun anlayabilmesi için dönüş yolunda ona bazı gerçekleri anlatmak zorunda kaldım. *İşe de Demir'le kardeş olduğumuz gerçeğini söyleyerek başladım.*

Dönüş yolu boyunca geçmişimi, hayatımda olup bitenleri, yetimhanede yaşadıklarımı, Demir'le aramızdaki kan bağını Aybüke'ye tek tek anlattım. İşittikleri karşısında hem çok şaşırdı hem de resmen küçük dilini yuttu. Yalova'ya dönene dek gıkını bile çıkarmadı, benimle hiç konuşmadı. Hatta ondan sonrasında da birkaç gün boyunca sessizliğini koruyup benden uzak durmayı tercih etti.

Başlarda üzerine gitmek, onu rahatsız etmek istemedim. Önce bu gerçeği kabullenmesi için ona zaman tanıdım. Onun bana gelmesini bekledim ama sonrasında Aybüke bana geri döndüğünde hiçbir şey benim sandığım gibi olmadı. Aybüke benden ayrılmak istediğini çünkü bütün bu tantananın, Nisa'nın tavrının sonuna kadar haklı olduğunu dile getirdi. Hiç kimse abisi kadar yakın gördüğü arkadaşının, sevgilisinin eskiden yatmış olduğu bir kızla birlikte olmasını istemezmiş. Üstelik bu iki genç adam aslında kardeş ise kesinlikle imkânsızmış.

Aybüke'den gerçekten hoşlanıyor, ona değer veriyor ve kaybetmek istemiyordum. Bu yüzden de bu kararı aldığı zaman yine onun üzerine gitmek istememiştim. Aksine kararına saygı duyup kenara çekilen taraf ben olmuştum. Onu asla rahatsız etmemiş ya da zorlamamıştım. Benden uzak kalmasını kabullenmeye çalışmıştım. Fakat daha ayrılığımızın üzerinden beş gün geçmeden onu evimin önünde beni beklerken gördüğümde ayrılığın bize fazlasıyla yettiğine kanaat getirmiştim. O sıkıca kollarını bana doladığında ondan bir daha asla kopmak, ayrılmak istemediğimi anlamıştım. Bu kadar kısa sürede Aybüke resmen hayatımdaki en değerli varlık olmuştu.

O gün yine annesiyle atışmıştı ve yine ilk olarak, doğrudan bana gelmişti. Onu asla geri çevirmemiştim, çevirememiştim. Çünkü onunla birlikte olmayı, bu ilişkiyi sürdürmeyi gerçekten istiyordum ve o da beni istiyordu. Onu seviyordum. O da beni seviyordu. Kalplerimizin birbirimize karşı asla susturamadığı bu gözle görülen gerçekler bizim için fazlasıyla yeterliydi. Aybüke, uzun zamandan sonra yanında kendimi capcanlı ve gerçekten sevildiğimi hissettiğim tek insandı benim için. *Tabii, Suratsız'dan sonra ama onun yeri zaten çok ayrıydı.*

Aybüke kalbimde herkesten farklı ve özel bir yere sahipti. Hayatımda sevdiğim herkesin yeri birbirinden ayrıydı benim için ama Aybüke farklıydı işte. Beni koşulsuz, şartsız severek ikimiz için bambaşka bir dünya oluşturan ve beni de o dünyanın tam ortasına yerleştiren kişiydi. Tıpkı onun da benim dünyamda artık tam ortada yer aldığı gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdilik bütün bunları düşünmeyi rafa kaldırarak önce kendime gelmek istedim. Bunun içinde duşa girmeye ihtiyacım vardı. Banyoya gitmek üzere odamdan çıkmak için harekete geçtim. Ayağıma ev terliklerimi giydim. İki büyük adımda kapıya ulaşıp açtım ve koridora çıktım. Lakin odamın yanında bulunan banyoya hemen giremedim çünkü işittiğim konuşma sesleri bir anda kulaklarımı doldurmaya başladı. Şu ana dek o sesleri duymamam bile mucizeydi.

Sesler salondan geliyordu. Bu yüzden de banyoya girmek yerine ağır adımlarla, geldiğimi belli etmemeye çalışarak salona doğru ilerledim ama içeri hemen girmedim. Bir süre kendimi gizleyerek konuşulanlara koridordan kulak kabarttım.

"Siz nasıl anladınız peki? Benden ziyade, asıl onun kızı olduğunu nasıl anladınız?" diye sordu yabancı bir kadın sesi. Ses tonu kibar ama kesinlikle resmî ve mesafeliydi.

Evimizde günün bu erken saatlerinde bir yabancı vardı ama ben kim olduğunu kesinlikle bilmiyordum. Çünkü Yalova'da bir tanıdığımız ya da akrabamız yoktu. Bu yüzden de bizim eve gelen giden pek olmazdı.

"Mustafa, buraya getirdiğinde onunla sohbet etme şansını yakaladım. Biraz çekingen ama alışınca da konuşmayı, dinlemeyi seven bir kız. Sonra bir an boşluğuma denk geldi. Doğum gününü sordum. Aslında içeri girdiği ilk anda da anlamıştım ama doğum gününü söylediği an gerçekten emin oldum. Gözlerine uzun uzun, daha derin baktım. Gözleri babasının birebir aynısı, resmen kopyası."

Boğazımda yutkunmamı engelleyen büyük bir düğüm oluşurken bütün vücudum işittiğim bu konuşma sesleriyle kaskatı kesildi. Babamın kimden bahsettiğini ve salonda kiminle konuştuğunu anlamamak için aptal olmam gerekirdi.

Siktir! Buraya kadar gelmiş olamazdı, değil mi? Ya da nasıl gelmişti? Hangi ara, ne zaman? Evimizi nasıl bulmuştu? Üstelik neden bizim evimizdeydi ki? Neden babamla konuşuyordu? Biz bu konuyu birkaç ay öncesinde bir daha hiç açılmamak üzere kapatmamış mıydık?

"Onu doğum gününde uzaktan gizlice izledim. Üzerinde yıldızlar olan siyah bir elbisenin içindeydi. Işıl ışıl parlıyordu. O kadar güzel bir genç kız olmuş ki... Çok güzeldi, Onur Bey. Kızım çok güzeldi. Çok duruydu. Melek gibiydi."

Bir dakika, bir dakika... Bu kadın bir de Nisa'nın doğum günü partisine mi gelmişti? Bahsettiği kıyafeti Nisa tam da o gün giymişti. Bütün bunlar hangi ara olmuştu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biraz altında bitiyordu. Üzerinde kumaş, siyah pantolon ve hâki yeşili, salaş bir gömlek vardı. Fakat onunla ilgili aklımda kalan ve şimdi canlı kanlı bir şekilde görmemle daha da netleşen en önemli detay kesinlikle gözleriydi. *Gözleri, Nisa'nın gözlerine hiç benzemiyordu. Yeşildi.*

Birkaç adım daha attıktan sonra aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir elini havaya kaldırarak bana doğru uzatıp, "Sen Mustafa olmalısın," dedi samimi bir ses tonuyla ama bana hiç samimi gelmedi. Uzattığı eline de kibirle bakıp asla tutma zahmetinde bulunmadım.

"Evet, ben Mustafa'yım," dedim öfkeyle. Babam gözlerimin içine uyarırcasına baksa da onu asla umursamadım. Şu an umursayacağım son kişi bile değildi.

"Sen de Nisa'nın hayatının içine edecek olan o malum anne kişisi olmalısın."

Pekâlâ, kabul. Annesini kaybetmiş biri olarak bu kadar insafsız olmamalıydım ama bu kadın bence bunu hak ediyordu.

"Ama bil bakalım, hesaba katmadığın ne oldu?" Dalga geçen bir ifadeyle konuşmayı sürdürürken karşımdaki kadın kaşlarını çatarak sessizliğini korudu. Muhtemelen dediklerimden hiçbir anlam çıkaramıyordu. Daha açıklayıcı olmaya karar verdim. Doğrudan kendimi işaret ederek, "Tabii ki de ben. Ben, bunu yapmana asla izin vermeyeceğim. Şimdi, hemen evimizden çekip gidiyorsun ve yaşadığın yere geri dönüyorsun," dedim gözlerimi asla onun yeşil gözlerinden çekmeden ve kendimden epey emin bir ifadeyle.

Sert çıkan ses tonumu dizginlemedim ya da düzeltme gereğinde bulunmadım. Hatta uzanıp kadının kolunu tutmak ve onu evimizden bizzat kendim çıkarmak istedim ama babam elbette buna izin vermedi. Oturduğu tekli koltuktan hışımla ayağa kalkarak kadınla aramıza girdi, beni omzumdan geriye doğru iterek kadından hemen uzaklaştırdı.

"Mustafa, biraz sakin ol! Saygısızlık yapma. Karşındakinin bir kadın olduğunu unutma. Her şeyden öte Ayla Hanım, Nisa'nın..."

"Devam etme. Biliyorum zaten kim olduğunu," diye bağırıp babamın devam etmesini engelleyerek onu susturdum. Hararetle, öfkeyle konuşmaya devam ettim:

"Şaka mısınız siz ya? Dalga mı geçiyorsunuz benimle?" Sorularımı sıralarken babam hâlâ bana ters ters bakıyordu. Kusura bakmasın ama bunu yapması gereken kişi aslında bendim.

Babamın, Ayla Hanım'la ortamızda olmasına aldırmadan, "Ne işiniz var sizin burada? Niye geldiniz? Öğrendiğim kadarıyla yurt

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söyleyeceklerim karşısında babamın ne kadar öfkeleneceğini ya da Ayla Hanım'ın ne kadar üzüleceğini hesaba katmadım. Hatta kale bile almadım.

"Siz, kızınızın hayatına onun yetimhane koridorlarını dolduran çığlıklarını, gözyaşlarını dindirebilen harika insanlar girmişken onu yeniden o yetimhaneye göndermek, oraya hapsetmek istiyorsunuz. Anlamadıysanız özellikle tırnak açıp belirteyim. Buradaki yetimhane de bizzat siz oluyorsunuz. Eğer bunu istemeseydiniz bunca yıldan sonra, tam da her şey yoluna girmişken, tam da Nisa çok mutlu bir yuvanın içindeyken bunu duyduğunuz anda kalkıp gelmezdiniz."

Söylediğim her cümle, vurguladığım her kelime gerçeklerden ibaretti. Ayla Hanım da bunun farkındaydı. Söylediklerimin canını ne kadar çok yaktığını dolan gözlerinden anlayabiliyordum. *Ama umurumda mıydı?* Asla değildi. Karşımda ağlaması hiçbir şeyi ya da geçmişte Nisa'yı bırakıp gitmiş olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Tam da Nisa hayatını tam anlamıyla düzene oturtmaya başlamışken bir anda gelip bunu mahvedemezdi. Böyle bir haksızlığı kızına reva göremezdi.

"Mustafa, seni fazlasıyla aşan cümleler kuruyorsun. Artık kes sesini," dediğinde babam, dudaklarımdan sadece bir, *"Hıh!"* sesi yükseldi.

Ayla Hanım, burnunu çekip başını dik tutmaya çalışarak yeniden bana gözlerini diktiğinde kendini savunacağını hemen anladım ama bunu yaparak sadece boşuna vakit kaybederdi. Onun hiçbir sözünü dinlemeyi düşünmüyordum. Samimiyetine ya da söyleyeceklerine inanmıyordum.

"Bak, delikanlı," diyerek babamın yanından geçerek doğrudan karşıma geçti. Aramızdaki mesafeyi yine kapatıp bir elini uzatarak koluma dokundu.

"Beni tanımıyorsun," dedi. Bu doğruydu. Onu tam olarak tanıdığım söylenemezdi. "Neler yaşadığımı, hangi zorluklardan geçtiğimi bilmiyorsun." Tamam, bu da doğruydu ama ben bununla zaten ilgilenmiyordum. Benim ilgilendiğim tek şey Nisa'nın mutluluğuydu ve bu kadın onun hayatına dâhil olduğu anda hiçbir şey eskisi gibi kalmayacaktı. *Nisa'nın mutluluğu da öyle.*

"Bu yüzden bence önce bir büyüğünü dinlemelisin, sonra istersen ön yargılarına devam edebilirsin," dediğinde kendimi bir adım geri çekerek kolumu, elinden kurtardım. İfademi sabit tuttum. Zaten iki lafa kolay kolay yumuşayan biri de değildim. *Karşımda çok sevdiğim insanlar olmadığı sürece...*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Asıl sen ne yaptığını zannediyorsun? Baba, sen beni delirtecek misin?"

Ben de en az onun kadar sert bağırırken evi inlettiğimizin ve de bütün apartmanı rahatsız ettiğimizin elbette farkındaydım. Görünen o ki bu durum ikimizin de pek umurunda değildi. Babam yanımdan hızla geçerek salona girdi. Peşinden gittim. Elbette kolay kolay yakasını bırakmayacaktım. Yüz yıkamayı falan geçmiştim artık. Önce babam bana bütün bu olanların hesabını vermek zorundaydı.

Salondaki yerine, tekli koltuğuna tekrar otururken, "Evimize gelen misafire böyle mi davranıyorsun sen?" diyerek sertçe sordu. Alayla güldüm.

"Misafir mi? O misafir falan değil. O sadece davetsiz, istenmeyen biri," dedim oldukça ciddi bir tavırla.

"Asıl sen bana şunların cevabını ver. O kadının burada ne işi vardı? Ne zaman gelmiş? Niye gelmiş? Ya ben senin Suat Gürsoy'la çalışmanı bile istemezken bir de bu kadınla mı uğraşacağız biz?"

Sorularımı ama en çok da isyanlarımı peş peşe sıralarken babam dayanamamış olmalı ki oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Mustafa, yavaş gel!" diyerek yine bağırdı. Altta kalmadım, ben de ona bağırmaya devam ettim çünkü biz ancak bu şekilde birbirimizle iletişim kurabiliyorduk.

"Baba, sen de cevap ver o zaman!"

Duraklayıp, omuzlarını düşürerek kendini yeniden koltuğun üzerine bıraktı. Bu kez yüzünde bir bitkinlik ama daha çok da yenilgi vardı.

"Cuma günü gelmiş," dedi sonunda beni yanıtlamaya başlayarak. "Nisa ve Demir İstanbul'dayken yani," diye devam ettiğinde bunu zaten anlamıştım. Anlamadığım başka konular vardı.

"Doğum gününden bahsediyordu. Kadın ne kadar süredir bizim evimizdeydi, bilmiyorum ama ben konuşmanızın o kısmına denk geldim."

"Yarım saat önce geldi. Sen uyanıp böyle delirme diye zile basmamasını söyledim. Ondan geldiğini duymamışsındır. Ayrıca diğer soruna gelince de Sevda Hanım'dan Nisa'nın yaşadığı yerin adresini almış," diyerek beni eksik bir şekilde yanıtladı. Babam şifreli konuşuyordu. Söylediklerini anlayabilmem için ekstra bir çaba sarf etmek zorunda kalıyordum.

"Nisa'yla tanışmadı mı yani? Gerçi öyle bir şey yaşanmış olsaydı Nisa doğum gününde öyle şen şakrak olmazdı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tam anlamıyla sessizliğe gömüldü. Hiçbir şey demedi. Öylece oturduğu koltukta iki büklüm oldu. Bu da haklı olduğumun kanıtıydı. Beni gerçekten hiç şaşırtmıyordu. Babama bakıyordum ama karşımda koca bir hayal kırıklığı tablosundan başka bir şey görmüyordum.

Kahvaltı yapmayı falan bir kenara atmıştım artık. Şu an tek isteğim ılık bir duş almak, ardından da bu evden çıkıp hemen gitmekti. Daha fazla bu sessizliğe tahammül edecek sabrım yoktu. Bu yüzden oturduğum yerden hızla ayağa kalktım ama salondan çıkmadan önce yine çaresizce babama doğru konuşmaktan da kendimi alamadım.

"Sen, sırf Suat Gürsoy'a olan kırgınlığın ve hatta kinin için Ayla Hanım'a engel olmak istemiyorsun ama ortaya çıkacak olan gerçekler sadece tek bir kişiyi yaralamayacak. Birçok kişiyi yaralayacak. Birçok kişiye zarar verecek. Nisa'ya, Demir'e, Senem'e, Devrim amcalara... Herkese zarar verecek, baba. Ayla Hanım, hayatımızın resmen içinden geçecek. Anlamıyor musun?"

Son bir umutla babama baktığımda başını yere eğdi. Gözlerini benden kaçırdı. Parkenin üzerindeki desenli halıya gözlerini dikmek ona daha cazip görünmüş olmalıydı. Bakışlarını, yüzünün aldığı ifadeyi bile göremiyordum. Babam yine beni şaşırtmıyordu. Bana hayal kırıklığından başka hiçbir şey vermiyordu. Bunun gerçekliğine bir kez daha acımasızca vararak arkama bakma gereğinde bulunmadan salondan çıktım ve hızla banyoya doğru ilerledim. Bir an önce duş alıp evden gitmek istiyordum.

Banyoya girerek kapıyı da sertçe arkamdan çarpıp kilitledim. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup kendimi duş kabininin içine attım ve suyu açtım. Ilık su vücudumdan akıp giderken yetimhaneden uzakta geçirdiğim bu sekiz ayı aklıma getirdim. *Babamla tanıştığım ve hâlâ birbirimize alışma sürecinde olduğumuz o koca sekiz ayı...*

Sekiz ay önce babamı bulduğumda beni kabullenmesi için çok çaba sarf etmiştim. Hayatımdaki en önemli iki insan da benden uzaklaşırken, yetimhaneden ayrılırken kendime tutunacak bir dal aramıştım. O dalın da yalnızca babam olmasını istemiştim. Başlarda kendini hâlâ toparlayamadığı için beni yanında, yakınında hiç istememişti ama sonra bir şekilde hayatına dâhil etmişti.

Temmuz ayına dek babamla hayatımızı yoluna koymaya ve birbirimize alışmaya çalışmıştık ama o gün, Nisa'nın annesini arayıp da gerçekleri söylediği gün her şey tepetaklak olmuştu. Ona karşı büyüttüğüm güven ağacım öğrendiğim gerçeklerin fırtınasıyla resmen sarsılmış, yerle bir olup devrilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O dönemler babam tekrar hapishaneye girmeden önce Suat Gürsoy'un şirket avukatlığını yapıyordu. O süreçte de yine elbette kendini kurtaracağını düşünerek Suat Gürsoy'a güvenmek istemişti. Ona inanmıştı çünkü yıllar önce yaptıkları anlaşmadan dolayı Suat Gürsoy, babamın deyimiyle buna resmen mecburdu ama babam bu kez büyük bir hayal kırıklığıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Çünkü Suat Gürsoy bu kez babamın yanında olmayı reddetmişti. Yardımlarını esirgeyerek, *"Ne hâlin varsa gör. Ben artık yokum,"* deyip babamla yollarını komple ayırmıştı. Babamın hükmü boş yere arttıkça da hiçbir şey yapmayıp öylece kenara çekilmişti.

Bütün bu gerçekleri babamın Ayla Hanım'ı aradığı o gün öğrenmiştim. Babamın hiç dinmeyen öfkesi de tam olarak buradan geliyordu. Her şeyin bir bedeli olduğunu düşünüyordu. O yeteri kadar bedel ödemişti ve sıranın artık Suat Gürsoy'a geldiğini söylemişti. İşte, bu yüzden Ayla Hanım'ı aramıştı.

Babamın yaşadıkları elbette kolay atlatılacak şeyler değildi. Zaten kendini toparlayabilmesi de epey zor olmuştu. Annemin ölümünü kabullenememişti. Başkalarının ona sunduğu tercihler karşısında savunmasız kalmıştı. Dost kazığı yemişti. Yıllardır boş yere hapishanede yatmıştı. Çıkmıştı ama sonra yeniden girmişti. Bu zorlu süreçte evlatlarından ayrı düşmüştü. Tüm ailesinden olmuştu. Yanında kimse kalmamıştı. Dedem, babaannem, amcam, dayım... Hayatımızda resmen hiç kimse yoktu. Sadece ikimiz vardık. *Hâlâ birbirine alışmaya çalışan o baba-oğul.*

Babam geçen yıl kasım ayında hapishaneden çıkmıştı. Fakat ikinci kez hapishaneye girip çıkmasıyla ne yazık ki mesleğinden men edilmişti. Başlarda mesleğini yeniden eline alabilmek için çok uğraşmıştı ama başarılı olamamıştı. Onca seneden sonra hayatını toparlayıp, ben de o hayata sürpriz bir şekilde dâhil olunca sırf mesleğine yeniden kavuşabilme umuduyla bir kez daha istemeyerek de olsa Suat Gürsoy'la irtibata geçmişti.

Başlarda, bahar aylarında babamın Suat Gürsoy'la yeniden çalışmak istemesine sesimi çıkarmamıştım. Çünkü o zamanlar benden saklanan gerçekleri ve bir nevi babamın asıl amacını, derdini bilmiyordum. Hatta Demir'in kardeşim olduğunu öğrendikten sonra bu duruma mutlu bile olmuştum. İlk kez onların evine gidip, ilk kez kardeşimle karşı karşıya geldiğimizde çok tuhaf bir hisse kapılmıştım. Sırf Demir'e daha yakın olabilmek için babamla Suat Gürsoy'un çalışabilme ihtimallerine çok sevinmiştim ama her şey gerçekleri öğrenene kadardı işte.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babam artık avukatlık yapmıyordu. Ağustos başından bu yana bir hukuk barosunda sekreter olarak çalışıyordu. Evrak işlerine bakıyordu. Kazandığı gelir de ikimize ve eve gayet yetiyordu. Fakat bütün bunlar yaşanırken ikimiz de bir şeyi gözden kaçırıyorduk. Ne kadar çabalasak da, ne kadar birbirimizi dinlemeye çalışsak da aramızdaki bu zorlu baba-oğul ilişkisi bir türlü yoluna girmiyordu. Düzelmiyordu. Babam için ne zaman ümitlenmeye başlasam hep tam tersiyle karşılaşıyor, sadece hüsrana uğruyordum. *Tıpkı bugün olduğu gibi...*

Annemin ölümünden sonra her şeyi ikimiz için yaptığını söylüyordu ama ben ortada bir çaba göremiyordum. *Madem öyleydi, neden hapishaneden ilk çıktığı zaman bana değil de Suat Gürsoy'a koşmuştu? Neden onunla geçirdiği o dört yıl boyunca beni bir kez olsun aramamıştı?* Babamda daha çok mecburiyetten doğan sorumluluk hissi vardı. Hatta öfke, hırs, intikam duygusu bile vardı ama kesinlikle bizim için bir gayret yoktu.

Yetimhane hayatım boyunca ben bilmeden de olsa bütün masraflarımı, ihtiyaçlarımı Suat Gürsoy karşıladığı için babam ona hâlâ çok minnettardı ama artık kırgınlığı ve nefreti daha baskın çıkıyordu. Ne de olsa Suat Gürsoy onun evladını elinden almış ve yetmemiş, babamı yarı yolda bırakmıştı. Bu da babamın kolayca affedebileceği bir şey değildi. İşte, tam da bu yüzden onca seneden sonra öfkesini, hıncını böyle çıkarmak istiyordu. *Nisa'nın Suat Gürsoy'un bu kadar yakınında olmasını fırsata çevirerek...*

Kapattığım gözlerimi açarak, başımı yasladığım soğuk fayanstan çektim. Bedenim suyun altında iyice buruşurken artık banyodan çıkmam gerektiğini anladım. Suyu kapattım, dolaplardan temiz bir havlu kapıp üzerime geçirdim. Banyo aynasının buharlaşmış görüntüsüne aldırmadan kendimi önce koridora, ardından da odama attım. Giysi dolabımdan bugün için giyeceğim kıyafetleri çıkarıp hızla üzerime geçirdim. Beyaz, polo yaka bir tişört ve koyu renk kot pantolon giydim. Saçlarımı nemli bıraktım, deodorant da sıktıktan sonra tamamıyla hazır hâldeydim. Cep telefonumdan saati kontrol ettiğimde henüz on iki buçuktu. Vardiyama daha çok vardı ama o süreçte sahile inebilir ve biraz sakinleşmeye çalışıp kafamı dinleyebilirdim.

Cüzdanımı, cep telefonumu ve arabamın anahtarlarını aldıktan sonra vakit kaybetmeden odamdan çıktım. Suratım iyice asılmış bir şekilde evin dış kapısına doğru koridorda ilerlerken salona göz atmaktan kendimi alamadım. Babam hâlâ başı eğik şekilde tekli koltuğunda oturuyordu. Belki de yaptıklarından, Ayla Hanım'ı aramasından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bitenleri, ne zorluklar yaşadığını hiç bilmiyordum. Her şeyden öte bu büyük karar bana değil, sadece Nisa'ya ait olmalıydı. Aslında böyle yaparak ona çok büyük bir haksızlık yapıyordum.

Son geçirdiğimiz yeni yıl gecesinden bir süre sonra Sevda Hanım'ı sıkıştırmamla bulduğum babam beni başlarda hiç istememişti. Hapishaneden yeni çıktığı için benimle uğraşacak vaktinin olmadığını söyleyip durmuştu ama ben buna rağmen aylarca onun peşinden koşmuştum. Onun hayatına dâhil olmak için çok çabalamıştım. Şu an aynı çatı altında yaşamamıza rağmen hâlâ yüreğimde büyük bir soru işaretine sahiptim. Düşünüyordum da bunu yapan kişi babam olsaydı, belki de aramıza böyle derin soğukluklar girmezdi. Belki de birbirimizi daha iyi anlardık. Aynı Ayla Hanım gibi babam da benim için, *"Oğlumu almaya geldim,"* deseydi bizim için her şey çok daha farklı olabilirdi.

Bu ılımlı düşüncelerime rağmen ben Ayla Hanım'ın ansızın gelişinin hiçbir olumlu yanını görmüyordum ama Nisa'nın bu durum karşısında nasıl hissedeceğini, nasıl tepkiler vereceğini de asla bilemezdim. Belki de o, yıllardır hasretini çektiği öz annesini yanında isterdi. Belki de annesinin kollarına sığınarak onu kabul etmeyi tercih ederdi. Nisa'nın annesini isteyip istememe kararını Nisa kendisi vermeliydi.

Aslında bu koşullar içerisinde Nisa'yı en iyi, en yakından anlayan kişi kesinlikle ben olmalıydım ama olmuyordu. Bunu başaramıyordum çünkü her şey sadece Nisa'da bitmiyordu. Ayla Hanım'ın hayatımıza girişi yalnızca Nisa'yı etkilemeyecekti. Ucu hepimize dokunacaktı. Tıpkı babama da söylediğim gibi bundan Demir, Senem, Devrim amcalar ve daha birçok kişi fazlasıyla etkilenecekti.

Ayla Hanım, seneler önce doğumundan hemen sonra Nisa'yı yetimhaneye bırakarak ona büyük hasarlar vermişti. Yüreğinde asla kabuk bağlamayacak derin yaralar açmıştı ve şimdi hiç kimse o yaraları kolay kolay kapatamazdı. Bu saatten sonra Ayla Hanım'ın Nisa'nın karşısına çıkmasıyla da o yaraların sayısı daha da artacak ve belki de aynı yaraları kızının çevresinde yer alan herkese de bir hastalık gibi bulaştıracaktı. Ben sadece buna engel olmak istemiştim ama görünen o ki artık her şey için çok geçti. Bu saatten sonra asla başarılı olamazdım.

Ayla Hanım'ın varlığı çoktan hayatlarımıza dokunmaya başlamıştı bile ama ne yazık ki bu hiç de iyi anlamda değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

atışlarımın hızlandığını fark ettim. *Buradasın, sevgilim. Yanımda olmasan bile benimlesin. Biliyorum, hissediyorum.*

Önümde Kız Kulesi tüm ihtişamıyla denizin dalgaları arasında dururken aklımdan geçen tek bir şey vardı. Nisa'nın, Kutup Yıldızı'mın yanımda olmasını istememdi. Bana her şeyin iyiye gideceğini söylemesine öyle çok ihtiyacım vardı ki... Ona şu an burada çok ihtiyacım vardı.

Yalnız başıma Kız Kulesi'ni izlemeyi sürdürürken aklımdaki yoğun düşüncelerden bir türlü uzaklaşamıyordum. Bundan sonrasında olacakları sorguluyor, kafa yoruyordum. Çocukken anılarımı biriktirdiğim bu şehir artık bütün hayatımın, geleceğimin, her şeyimin en önemli parçası hâline gelecekti. Üstelik nereden başlayacağımı, nasıl başlayacağımı hiç bilmesem de çok ama çok korktuğumu gayet iyi biliyordum. Bu şehir, kalkıştığım bu zorlu iş beni ölesiye korkutuyordu. Fakat korkularım kesinlikle bunlarla sınırlı değildi.

İstanbul bugün kasvetliydi. Hayır, düzeltiyorum. İstanbul'da hava mis gibiydi. İstanbul'un kendisi zaten bir başyapıttı, sanat eseriydi. Asıl kasvetli olan benim iyice arapsaçına dönen aklımdı. Aklım ondan ayrıldığım ilk saniyeden beri yalnızca Nisa'daydı. Ondan birkaç dakika ayrı düşünce bile onu çok özlüyordum ama şimdi saatlerdir yanında değildim ve benim içimdeki o yoğun korkudan dolayı kalbim resmen boğazımda atıyordu. Hissettiğim o yoğun endişe içimi kemirip duruyordu.

Bütün korkularımın baş sebebi cumartesi günü karşılaştığım o gizemli, yabancı kadın yüzündendi. Onun hakkındaki düşüncelerimdi. Benim asıl korkum Nisa'yı Yalova'da yalnız başına bırakışımdandı. O kadın her an karşısına çıkabilirdi.

Ondan ayrılalı neredeyse üç saat olmuştu. İstanbul'a vardığımızda önce Şevket abiyle sahil kenarında buluşup bir kahvaltı yapmış, ardından da vakit kaybetmeden şirketin temellerinin atıldığı şantiyeye gelmiştik.

Dedem, ilk kez üçüncü şirketten bahsettiği zaman ben her şeyin sıfırdan başlayacağını düşünmüştüm. Özellikle de şirketin temelleri atılacak dendiğinde ortada koca bir bina değil de, daha çok çimento, tuğla yığını falan olur zannetmiştim. Gerçi onlar da vardı ama karşılaştığım manzara çok daha fazlasıydı.

Kahvaltıdan hemen sonra gittiğimiz o geniş alanda henüz tamamlanmamış, dış duvarları bile inşa edilmemiş, tabiri caizse çıplak bir binayla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Binanın dışında ve içinde küçük bir tur atıp etrafı incelerken Murat, *"Şunu da yapalım. Kesinlikle şöyle olmalı. Şuraya şunları ekleyelim,"* diyerek sürekli kendi fikrini ortaya atıp, her işe burnunu sokup durdu. *Sanki burada benim değil de onun şirketi söz konusuydu.* Daha fazla bunlara, onun emir kipli konuşmalarına katlanamadığım için babam, Şevket abi, Kemal Bey ve Murat'tan iyice uzaklaşarak binanın sekizinci katına çıktım ama adam burada da yakamı bırakmadı, çok geçmeden peşimden geldi.

Bina hâlâ inşaat hâlinde olduğu için etraf ağır bir şekilde çimento kokuyordu ve henüz çevresi kapatılmadığından önümdeki alan da açıktı. Allah'a şükürler olsun ki açık alanın epey gerisinde duruyordum. Yoksa Murat'ın seslenişiyle kendimi aşağıda cansız bir hâlde bulabilirdim.

Ona tebessüm etmeye çalışarak yeniden önüme döndüm. Ellerim kumaş pantolonumun ceplerinde, karşımdaki Kız Kulesi'ni izlemeye devam ettim. Murat yanıma yaklaşıp, benim gibi ellerini kumaş pantolonunun ceplerine yerleştirerek, "Çok güzel, değil mi?" diye mırıldandı başıyla karşımızdaki manzarayı işaret ederek. Sorduğu soru karşısında sadece başımı onu onaylarcasına salladım.

"Konumu acayip iyi. Manzarası çok güzel. Doğrudan Kız Kulesi'ne bakıyor. Şanslısın valla."

Murat, karşımızdaki güzellikten gözlerini ayırmadan hayranlığını dile getirirken alttan alttan güldüm. *Şanslı mı? Ben mi? Acaba benim yerimde olsaydı bütün bu yaşananlar karşısında şanslı olduğunu düşünür müydü?*

"O biraz tartışılır," diye mırıldanarak ona döndüm. Kaşlarını çattı. Ne demek istediğimi anlamaya çalışır bir ifadeyle bana baktı.

"Neden?" diye sordu ciddiyetle.

Bugünü saymazsak işin doğrusu onu sadece bir kez görmüştüm. Muhabbetimiz yok denecek kadar azdı. Birbirimizi resmen tanımıyorduk. Üzerinde bende olduğu gibi siyah, özel dikim bir takım elbise vardı. Uzun boyluydu. Esmerdi. Bedenini saran kıyafetlerden anladığım kadarıyla da kaslı bir vücuda sahipti. Koyu kahverengi saçları vardı. Benim bebek suratıma rağmen onun yüzüne kesinlikle yakışan kirli sakala sahipti. Yakışıklı, karizmatik, havalı bir genç adamdı ama bu düzgün görünüşü bana güvenilir bir adam olduğu hissini vermiyordu. Sonuçta görünüş yanıltıcı olabilirdi. Buna pek de aldanmamak lazımdı. Üstelik buraya çıkmadan önce sergilediği tavırlardan sonra ondan gerçekten hiç hazzetmemiştim. Bu yüzden onunla konuşurken bile biraz çekimserdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büyük bir sorumluluk. Büyük cesaret gerektiriyor ve ben bunu kaldırabilir miyim, bununla baş edebilir miyim, hiç bilmiyorum."

Murat, sanırım bu kez gerçekten asıl derdimi anlamış olacaktı ki gözlerimin içine anlayışla baktı. Yumruk yaptığı eli gevşeyerek omzumu sıktı, belki de bana cesaret vermek istiyordu. Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. *Gelecekte neler olacaktı?* Bilmiyordum. *Başarılı olacak mıydım?* Bilmiyordum. *Nisa yanımda olacak mıydı?* Bilmiyordum. Ve bütün bu bilinmezlik hissi beni gerçekten çok korkutuyordu.

"Bak, korkmanı anlayabiliyorum..."

"Sen korkmuyor musun?" diye yakınarak lafını kesmekten kendimi alamadım. Çünkü bizzat ondan öğrendiğim kadarıyla henüz üniversite ikinci sınıf öğrencisiydi ve okulu bittikten sonrasında yaşayacakları da bir nevi benimle benzer durumlardı. *Öyleyse beni biraz olsun anlayamaz mıydı?*

Bu ani başkaldıran tavrım karşısında gülümsedi başını dik tutarak, "Hayır, korkmuyorum," dedi kendinden epey emin bir ses tonuyla. "Okuduğum bölümden dolayı babamla sık sık iş gezilerine ya da böyle şantiyelere gidip geliyorum zaten. Hâliyle şirketteki işlerin nasıl döndüğünü de biliyorum. Çünkü babamdan sonra her şeyi ben devralacağım. Bunu ben devam ettireceğim. Şirketin başına ben geçeceğim," diye devam ettiğinde gözlerimi devirmeden edemedim. Tamam, buraya kadardı. Gövde gösterisi yapacaktı ve ben buna gerçekten yoktum. Onun bu kendini beğenmişliğini daha fazla dinleyemezdim. Canım zaten sıkkındı.

Geriye doğru bir adım atıp buradan gitmek üzere harekete geçecektim ki Murat'ın bitmemiş olan sözleri beni garip bir şekilde duraksattı.

"Şu an korkmuyorum ama inan bana, başlarda ben de çok korktum. Yapabilir miyim? Başarabilir miyim? Altından kalkabilir miyim? Bütün bunlara çok kafa yordum. Fakat sonra sahip olacaklarımı aklıma getirdim. Evet, büyük bir şirket, büyük bir sorumluluk diyorum ama altından kalkabilirim de diyorum. Birçok insanın geçimi benim elimden sağlanacak. Birçok insan benim sözümle hareket edecek. Bana kendimi bir kral gibi hissettirecek yani. Bütün bunları düşündükçe heyecanlanıyorum. Sen de duruma böyle bakabilirsin. Talih kuşu gibi düşün. Bu başına gelen en güzel şey olabilir."

Söyledikleri sanki mümkünmüş gibi sıkkın olan canımı daha da çok sıktı. Ona karşı iyi hisler besleyeceksem de artık bu düşüncesinden sonra hayatta beslemezdim. Murat'la kesinlikle aynı tarafta değildik. O duruma çok farklı bakıyordu, bense çok daha farklı bakıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

korktuğun gelecek, sonrasında hayatının en önemli parçası olacak. Bunu tecrübe etmeden bilemezsin."

Murat'ın söyledikleri hâlâ beni tatmin etmiyordu. Çünkü onunla ya da onun arkadaşlarıyla ben kesinlikle aynı kefede değildik. Aynı hayatı paylaşmıyorduk. Murat'ın bilmediği gerçek şuydu ki ben bu ailenin öz çocuğu değildim. Onların kanını taşımıyordum. Evet, bunca zaman boyunca gerek kendi ailem gerek Şevket abi ve gerekse dedemler beni kimseden ayırmamış, ötekileştirmemişlerdi ama bu yine de asıl gerçeği değiştirmiyordu. *Bütün bunları hak ediyor muydum? Tartışılırdı. Eğer Murat'a asıl gerçeği, yani aslında evlatlık olduğumu söylesem yine aynı bu şekilde düşünür müydü acaba?*

Tam ağzımı açıp, *bilmediğin şeyler var,* diyecektim ki merdivenlerin bulunduğu taraftan gelen ayak sesleri bütün kelimelerimi yutmama neden oldu.

"Gençler, ne yapıyorsunuz burada?"

Gel Şevket abi, gel. Bir de sen gel. Bir de sen kafamı ütüle bakalım.

İçimden geçirdiklerimi elbette yüksek sesle söylemedim. Şevket abiye karşı saygım her daim sonsuzdu.

Şevket abi yüzündeki şen şakrak gülümsemesiyle yanımıza geldiğinde Murat onu, "Manzaranın güzelliğini konuşuyorduk," diye yanıtladı. Şevket abi de doğrudan Kız Kulesi'ne bakarak, "Değil mi? İnanılmaz," dedi. Ardından omzuyla omzumu dürterek, "Nisa burayı bayağı severdi sanki," dedi. Bana bakarak göz kırptı. İşte, bu çok doğruydu.

İstanbul'a geldiğimizde Nisa'yla tam olarak dilediğimiz gibi Kız Kulesi'nin tadını çıkaramamıştık ama şirket konumunun tam Kız Kulesi'ne baktığını öğrense kesinlikle havalara uçar, epey sevinirdi.

"Sevmek ne kelime, bayılırdı," dedim Şevket abiyi onaylayarak.

"Neyse, bugünlük burada işimiz bitti. Hadi bakalım, gidiyoruz."

"Şükürler olsun," diye söylendiğimde Şevket abi gözlerini devirdi ama başka hiçbir şey söylemeden yeniden merdivenlere doğru ilerledi. Tam ben de onun peşinden gidecektim ki Murat'ın, "Demir?" diye seslenmesiyle ona doğru döndüm ve söyleyeceklerini bekledim. "Kız arkadaşın var mı diye neden sordum, biliyor musun?" Sorusuyla küçük bir şaşkınlık yaşarken başımı sağa sola doğru *hayır* dercesine salladım. Açıkçası o sorunun üzerinde pek de durmamış, o kadar da çok takılmamıştım ama anlaşılan bu Murat için önemli bir mesele gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Murat samimi bir şekilde gülümseyerek, "Sonra görüşürüz. Size iyi çalışmalar," dedikten sonra bizimle tokalaşıp babasının yanına doğru gitti ve arabanın arka koltuğuna yerleşti. Kemal Bey'in şoförü arabayı çalıştırarak alandan uzaklaşırken ben de gözlerimi şüpheyle kısarak bakışlarımı Şevket abiye doğrulttum.

"Gerçekten sen mi çağırdın o Murat denen kibrin vücut bulmuş hâlini?" diye söylendiğimde Şevket abi başını yana doğru eğerek kaşlarını havaya kaldırdı.

"Kibirli olduğunu nereden çıkardın? Murat epey kafa çocuktur. Sadece biraz serseriymiş. Kemal Bey öyle söyledi."

"Serseri mi, değil mi, pek bilmem ama baba parası yemeyi sevdiği kesin."

"Bunu da nereden çıkardın şimdi?"

"Adam karşımda sadece bununla övündü çünkü."

"Saçmalama. Ayrıca ilk soruna gelince evet, ben çağırdım. Sana eşlik eder, akıl verir diye düşündüm."

"Aman, ne iyi yaptın. Allah razı olsun. Başka adam bulamadın mı?"

"Yaşlarınız yakın diye bunun iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm açıkçası."

"Bana *ufaklık*, dedi," diyerek dişlerimin arasından tısladığımda Şevket abi kıkırdadı. Ona ters ters baktığımda elini ağzına götürerek gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Gülme. Hâlâ sinirliyim," dediğimde bu kez hiç oralı olmadı. Gür bir kahkaha patlattı. "Şevket abi, gülmesene ya!" diye iyice itiraz edip biraz sesimi yükselttiğimde gülümsemesini sonlandırıp yanıma yaklaştı ve bir kolunu omzuma atarak beni arabaya doğru sürüklemeye başladı.

"Yürü, çocuk, yürü."

Bir çocuk, bir ufaklık, sağdan soldan gelişine güzel geçiriyorlar valla. Oh, mis.

"Çocuk?" dedim kelimenin üstüne bastırıp kaşlarımı iyice havaya kaldırarak. "Madem hâlâ çocuğum, neden elime koca bir şirket vermek gibi büyük bir hataya düşüyorsunuz acaba?" Kesinlikle çok iyi yerden vurmuştum. Hemen skoru söylüyorum. Demir 1, Şevket Gürsoy 0. *Ama bilin bakalım, ne oldu?* Şevket abi elbette beni umursamadı, itirazlarımı duymazdan geldi.

"Seninle bu konuda artık daha fazla tartışmayacağım. Şimdi iki büyük toplantıya gidip katılacağız. Hazır mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bu arada Ela abla, Gürsoy şirketinin en büyük hissedarlarından biriydi. Harika bir iş insanıydı ve burada en az Şevket abi kadar onun da sözü geçiyordu. Hatta bazen daha fazla onun sözünün geçtiği bile söylenebilirdi. Haftanın üç ya da dört gününü Şevket abiyle birlikte şirkette geçiriyor, geri kalan zamanında da ailesine vakit ayırıyordu. Aslında daha çok üvey kardeşi Fatih ile ilgileniyordu. *Onun ailesinde de durumlar biraz karışıktı.*

Bugün hem bana destek olmak için hem de şirketin yeni müşterileriyle bizzat yakından ilgilenmek için bize eşlik etmişti. Şevket abinin kardeşleri, babam, amcam ve Ela ablayla birlikte katıldığımız iki büyük toplantıyı yabancılar oluşturmuştu. Biri Fransızlarla, diğeri ise Kanadalılarla gerçekleşmişti.

İki büyük toplantı boyunca o yabancı yaşlı amcaların ve bizimkilerin arasında neler olup bittiğini asla anlayamamıştım. Kendimi her şeyin tam ortasında kalan küçük bir çocuk gibi hissetmiştim ama iki şirketle de işi bağladığımızı son toplantı sonunda Şevket abinin,, Ela ablayı birden kucağına alıp sıkıca sarılmasından anlamıştım. Mükemmel Fransızcası ve İngilizcesiyle toplantılar boyunca kimseye fırsat tanımamış, yabancıların karşısında resmen bülbül gibi şakımıştı.

Ela abla, Harvard Üniversitesi mezunuydu. Hem çok bilgili hem de karşısındaki insanları hemen manipüle edebilecek kadar zekiydi. Bizim bu işleri almamızı da yine onun engin bilgileri sağlamıştı. İki toplantıda da harika işler çıkarmıştı.

Şevket abiyle ikisinin o coşkulu, sevgi dolu hâllerini izlerken bile aklıma yine Nisa gelmişti. Yanımda olmasını yine çok istemiştim ama ne yazık ki acı gerçekle bir kez daha yakından yüzleşmiştim. Maalesef, yanımda değildi. Üstelik yanımda olmadığı yetmezmiş gibi bir de bugün eve dönemeyecektim çünkü dedem sabahtan küçük bir rahatsızlık geçirdiği için şirkete gelmemişti. Mecburen gün sonunda biz onun yanına gidecektik ve geceyi de muhtemelen dedemlerde geçirecektik.

Yarım saat öncesinde okul çıkışı anında Nisa'yla telefonda konuştuğumda ona durumu izah etmeye çalışmıştım. Endişelenmesin diye dedemin rahatsızlandığını söylememiştim ama ses tonundan bile üzüldüğünü, bu durumdan hiç memnun kalmadığını hemen anlamıştım. Onun kadar ben de bu durumdan hiç memnun değildim ama bir gün daha sabredebilirdim. *Yani sanırım...*

Saatler akşam üstüne yaklaşıyordu ama hava hâlâ aydınlıktı. Bütün bu toplantı zırvalıkları sonunda bitmişti. Şevket abiyle birlikte onun şirketteki geniş, ferah ofisindeydik. Ben cumhurbaşkanının koltuğuna

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yoo. Hem ne var ki bunda? Alt tarafı bir yüzük baktım. Ne abartıtın abi ya."

"Alt tarafı bir yüzük bakmışmış!"

"Hem hemen yarın evlenme teklifi edeceğim demedim ki," diye söylenmeye devam ettiğimde Şevket abi de sabır diler gibi önce tavana baktı, sonra da sinirli bakışlarını yeniden bana doğrulttu.

"Etme de zaten! Daha yaşın kaç senin? Evlenmek kolay bir şey mi zannediyorsun?"

Bir sakin olabilir miydi acaba? Sonuçta hemen yarın evlenmiyordum. *Üstelik neden bu kadar büyütüyordu ki?* Anlamıyordum doğrusu.

Şevket abi, çocukluğumdan bu yana benim için en örnek alınacak insanlardan biri olmuştu. Ela ablaya duyduğu aşka, aralarındaki o muhteşem sevgiye bizzat yakından şahit olmuştum. Ben sadece tıpkı o ve Ela abla gibi mutlu bir gelecek kurmak ve bunu da sadece tek bir kişiyle gerçekleştirmek istiyordum.

"Niye bu kadar kızıyorsun ki? Hem sen Ela ablayla gayet mutlu görünüyorsun. Evlilik o kadar da korkutucu bir şey değildir diye düşünüyorum."

"Mutluyum zaten, oğlum. Ela benim bu dünyadaki en büyük şansım, uğurum, her şeyim. Evlilik de elbette korkutucu bir şey değil. Fakat anlamadığım, biz seninle neden sürekli aynı konular üzerinde tartışıyoruz? Sen neden sürekli boyundan büyük işlere kalkışmak istiyorsun?"

Yaşımdan büyük işlere kalkışıyorum demek... Gün içinde yaşananları ne çabuk unutuyordu?

"Sorduğun soruyla, bugün içerisinde yaşadığımız şeyler arasındaki çelişkiye bir bakar mısın? Koca şirketi ısrarla üzerime yapmak isteyen ben değilim çünkü."

Söylediklerimle Şevket abi gözlerini devirip omuzlarını düşürerek oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Ofisinde volta atmaya başlayarak, "Bak, yine aynı şeyi yapıyorsun. Dinlemeden, etmeden sürekli şikâyet edip duruyorsun. Hani kabul etmiştin bunu? Şimdi neden her şeyden memnuniyetsiz bir tavırla söylenip duruyorsun?" diye konuştuğunda ben de oturduğum koltuktan ayağa kalktım ve karşısına geçtim.

"Çünkü bütün bunlar korkutucu, tamam mı?" dedim doğrudan dürüstçe. "Altından kalkabilir miyim? Başarılı olur muyum? Bilmiyorum ama korkuyorum, Şevket abi. Çok korkuyorum sizler gibi başarılı olamam diye." İtirafım karşısında beni omuzlarımdan tutarak kendine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biraz önce, *'hemen evlenme teklifi mi edeceğim sanki,'* diyen adama bir bak," diye mırıldandığında gülmeden edemedim ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Şevket abi, "Sana bir şey olmuş, belli," diye söylendiğinde epey ciddiydi. Ciddiyeti suratımın düşmesine sebep oldu.

"Anlamadım?"

"Bir şey olmuş işte. Bu korkunun önemli bir sebebi olmalı. Yüzünün asık ifadesinden, bugün sürekli dalıp gitmelerinden bile belliydi. Şu an böyle birden yüzük bakmandan, oldu bittiye getirmek istemenden... Fark etmedim mi zannediyorsun? Ne oluyor, Demir? Anlatmak ister misin?"

Şevket abi, beni çok iyi gözlemliyor ve çok iyi tanıyordu. Sürekli uzaklara dalıp gitmelerim sadece şantiyede değil, tüm gün boyunca devam edip durmuştu. Hâliyle ruh hâlimi Şevket abiden gizleyemedim ama içimdeki sıkıntıları şimdi konuşmak da istemiyordum. O kadının Nisa'nın annesi olup olmadığından bile emin değildim. Bu yüzden aklımı dolduran düşünceleri bu seferlik kendime saklayacaktım.

"Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor ama şu an ortada belli başlı bir şey olmadığı için anlatılacak bir şey de yok. Sonra... Sonra her şey kesinleştiğinde anlatırım, abi."

Gözlerimin içine kararsızlıkla baktı. Sanki üzerime gelip gelmeme konusunda tereddütteydi.

"Emin misin?" diye sorduğunda aynı kararsızlık sesine de yansıdı. Emindim. Şimdilik bu konuyu kendi içimde halletmeliydim.

"Eminim."

"Öyle olsun bakalım," dedi anlayışla.

Şevket abinin bana karşı bu ılımlı ve sevgi dolu yaklaşımını çocukluğumdan bu yana hep sorgulardım ama duruma kendi tarafımdan bakarak sorgulardım.

Çocukluğumdan bu yana, beni hiçbir zaman diğerlerinden ayırmamıştı. Hatta bazen kendi kardeşlerinin bile önüne koymuştu. Bir kardeşim yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı ama bunca yıl boyunca hem ikizler hem de Emre sayesinde buna zaten hiç ihtiyaç duymamıştım. Fakat içten içe hep bir abim olsun, beni yönlendirsin, gerektiğinde kızsın ama en küçük şeyde de arkamı kollasın istemiştim. Bütün bunları bu aile içerisinde Şevket abi üstlenmişti. Onların kanından olmamama rağmen bana hep gerçek bir abi gibi yaklaşmıştı. İşte, bunu sorguluyordum ben. *O sevgiyi hak edecek ne yapmıştım?*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Söz konusu Demir olduğunda dedemin ne kadar sabırsız olduğunu biliyorsun. Hepimizi toplantı salonunda bekliyor. Demir'in kararını öğrenmek istiyormuş."

Yaşlı, inatçı Muzaffer Gürsoy asla beni şaşırtmıyordu. Bu adamın inadı kesinlikle Nisa'nınkiyle kapışırdı.

Şevket abi, "Tamam, geliyoruz birazdan," dediğinde Savaş abi başını onaylarcasına sallayarak kapıyı kapatıp gitti.

Şevket abi oturduğu yerden bir kez daha kalkarken ben de oflaya poflaya yerimden kalktım. Onun ofisine girdiğim zaman gevşettiğim kravatımı düzeltip sıkılaştırdım. Kendime çekidüzen vermek istedim.

Şevket abi yanıma yaklaşıp dağılmış saçlarımı da iki el hareketiyle düzelttikten sonra, "Kararını söylemeye hazır mısın bakalım?" diye sordu.

"Çok büyük bir işe kalkışıyorum. Farkındasın, değil mi?" Tereddütle mırıldandığımda içtenlikle gülümsedi ve omuzlarımdan sıkarak bana güven vermek istedi.

"Farkındayım ama unutma ki ben de senin yanındayım. Korkma."

Korkmamak elimde değildi ama en azından yanımda birilerinin desteğini görmek gerçekten güzeldi.

"Eyvallah, abi."

"Hadi, gidelim öyleyse," dediğinde başımı sallayarak onu onayladım.

Birlikte Şevket abinin ofisinden çıktık. Toplantı salonuna giden uzun koridor boyunca o önden yürüdü, ben de onu sessizce takip ettim. Sonunda toplantı salonunun kapısına ulaştığımızda bana içtenlikle gülümseyip göz kırptı ve ardından vakit kaybetmeden kapıyı açıp önden geçmemi bekledi.

Babam ve kuzenlerimin hepsi çoktan buradaydılar. Bir Fikret amcam eksikti. O da zaten Almanya'da yaşıyordu. Bu bir aile toplantısı olduğu için de bugün Tamer amca ve Batuhan da bizimle değildi.

Dedem uzun, cam masanın en başındaki büyük koltuğunda oturuyordu. Yanındaki koltuklar boştu. Şevket abi, onun sol tarafındaki boş koltuğa otururken ben de ağır adımlarla dedemin yanına giderek sağ tarafındaki boş koltuğa oturdum.

Yanına oturduğum gibi, "Dede, sen niye geldin ya? Rahatsızmışsın, dinlenseydin evde," diye söylenmeden edemedim çünkü yüzü bayağı solgun görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bak, ben son konuşmalarımızı hatırladığım için senin üzerine pek gitmek istemiyorum ama artık şunu anlamalısın ki sen bu ailenin en önemli kişilerinden birisin. Suat'ın tek çocuğusun. Hisselerimizde kesinlikle senin de söz hakkın olmalı."

Dedemin söyledikleriyle toplantı salonundaki herkesin tek tek suratına baktım. Şevket abi ve babam zaten aldığım kararı biliyorlardı. Diğerleri ise sessizdi. Sedat abi, Sinan abi ve Savaş abi ifadesizlerdi, ki onlar hep böyleydi ama Serkan abi gözlerimin içine çok donuk, çok sinirli bakıyordu. Muhtemelen biraz sonra söyleyeceklerim de en çok onun hoşuna gitmeyecekti.

Derin bir nefes aldım. Boğazımı temizledim. Cesaretimi toplayıp omuzlarımı dik tutmaya çalışarak dedeme doğru döndüm. Sesimin net çıkmasına özen göstererek, "Dede, ben kararımı verdim," dedim. Dedem gözlerindeki parıltıyı benden gizlemedi. Heyecanlanarak, "Seni dinliyoruz, oğlum," diye hızla konuştu.

"Üçüncü şirketin başında olmayı da, senin tüm şartlarını da kabul ediyorum." Bir çırpıda konuştuğumda dedem önce küçük çaplı bir şok geçirdi. Kararım karşısında ağzı resmen kulaklarına vardı.

"Gerçekten mi? Sorun çıkarmayacaksın yani?" diye şüpheyle sorduğunda bıyık altından güldüm. Dedem beni de gayet iyi tanıyordu.

"Ben, Demir Gürsoy'um. İllaki sorun çıkarırım," diyerek havalı havalı konuştuğumda dedem gözlerini devirdi ama bu kızgınlıktan değildi. Daha çok yanılmamasındandı.

"Bir kez de şaşırt be oğlum."

Şaşırtacaktım. Hatta almış olduğum kararla bu kez gerçekten herkesi çok şaşırtacaktım. İşte, konuşmanın asıl zorlu kısmı da tam burada başlıyordu.

"Şirketin başına geçeceğim. Her şeyi de zamanla Şevket abi ve babamdan öğreneceğim ama bütün bunların karşılığında benim de bir şartım olacak."

Yine salondaki herkesin tek tek gözlerinin içine baktım. Tepkilerini görmek, ölçmek istedim. Hepsi şaşkınlık içindeydi. Hatta babam ve Şevket abi de. Çünkü onlar bile şart koşacağımı bilmiyorlardı. Derin sessizlik tüm salonun içine işlerken Serkan abi, "Bir de şart mı koşuyor bu velet? Şimdi çıldıracağım," diye sessizce mırıldanarak yüzünü sıvazladı. Hepimizin onu duyduğunun gayet farkındaydı. *Özellikle de benim.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O köşkü benim için satın almanı istiyorum. Şartım bu," dedim doğrudan dedemin gözlerinin içine bakarak. Fakat dedemden önce beni yanıtlayan kişi hemen yanımda oturan babam oldu.

"Demir, sen ne saçmalıyorsun, oğlum? Bu köşk meselesi de nereden çıktı?"

"Bir yerden çıktı işte, baba," dedim lafı uzatmadan. Bunu söylememle salonda küçük bir uğultu koptu. Kuzenlerim kendi aralarında fısıldaşmaya başladı. Şevket abi, gözlerimin içine *sen ne yapmaya çalışıyorsun* dercesine baktı. Babam hâlâ bana anlam veremiyordu. Benim bakışlarım ise sadece pürdikkat bir şekilde dedemin üzerindeydi. Onun ağzından çıkacak olan sözlerdeydi. Dedem bir elini havaya kaldırarak herkesi susturduktan sonra büyük bir ciddiyetle bana döndü.

"Oğlum, sen daha dün koca şirketi istemiyordun. Şimdi köşk mü istiyorsun?" diye hayretle sordu. Evet, kulağa biraz komik geldiği aşikârdı. Eh, dedem haksız da sayılmazdı şimdi. Koca şirketi elimin tersiyle itmek isteyip köşk istemem biraz saçmalıktı ama o zaman işin ucunda Nisa yoktu.

"Şey... Evet," dedim çekinerek. "Nisa o köşkü çok beğendi," diyerek pat diye asıl gerçeği söylediğimde salondaki uğultu bu kez itiraz dolu seslere dönüştü.

Dedeme değil de ilk önce doğrudan Şevket abiye bakışlarımı çevirdim. Alnının tam ortasına eliyle bir şaplak indirirken bana bakıp, "Yok, yok! Senin cidden ortan yok," diyerek çıkıştı. Tabii, sadece çıkışan kişi Şevket abi olmadı. Ondan çok daha sinirli birisi vardı. Hayır, o kişi babam da değildi ki babam zaten hemen yanımda oturuyor, her ne yapıyorsam buna sessizliğini koruyarak anlam vermeye çalışıyordu.

"Bu bizimle dalga mı geçiyor ya? Kamera şakası falan mı bu? Neredeyse söyleyin, el sallayalım da bitsin bu saçmalık."

Salondaki en sinirli, en öfkeli kişi elbette Serkan abiden başkası değildi. Bunca yıl geçmesine rağmen benden hiç hoşlanmamıştı. *Impala*'yı dedem bana getirince öfkesi daha da katlanmıştı. Aile şirketinde söz sahibiydi, bir ofisi ve payı elbette vardı. Fakat bana sunulan hiçbir fırsat Serkan abiye sunulmamıştı. Muhtemelen bundan dolayı da benden hiçbir zaman hoşlanmayacaktı.

Serkan abi boğazındaki kravatı gevşeterek, beyaz gömleğinin üstten iki düğmesini çözüp, "Eğer yanlış anladıysam lütfen biri beni düzeltsin, ki umarım gerçekten yanlış anlamışımdır," diyerek oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Doğrudan bana bakarak öfkeyle konuşmaya devam etti:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendimi frenleyemediğim için içimdeki asıl düşünceleri açıkça dile getirdim. Bunları söylememle babam da dâhil toplantı salonundaki herkes bir müddet boyunca sessizliğe büründü.

"Adadaki evlerin fiyatlarının ne kadar arttığını bilmiyorsun, Demir."

Sessizliği ilk kez konuşmaya dâhil olan Sinan abi bozdu. Ona anlayışla baktım ama, "Fiyatları ben artırmıyorum," demekten de kendimi alamadım.

"Ve bunu söylemekten de asla utanmıyorum ama evet, o köşkü sırf sevgilim çok beğendiği için istiyorum. Başka sorusu olan var mı?"

"Şaka gibi resmen! Şu yaşanan şey gerçekten şaka gibi!"

Serkan abi hâlâ söylenmeye devam ederken bana dik dik bakmaktan da asla geri kalmıyordu. Artık sabrı tükenmiş olmalıydı ki, "Şuraya beş yaşındaki bir çocuğu getirsek senden daha mantıklı düşünüp karar verir," dediğinde bu kez alayla gülen taraf ben oldum.

"İyi, o zaman o beş yaşındaki çocuğu bulup getirin," dedim pişkin bir tavırla ama bu tavrım odadaki herkesi sinirlendirmeye fazlasıyla yetti.

"Demir, haddini aşma," dedi babam kızgın bir ses tonuyla.

"Ben haddimi aşmıyorum, baba. Siz beni anlamıyorsunuz."

Toplantı salonuna yine derin bir sessizlik hâkim olurken Serkan abi de ben de yeniden koltuklarımıza oturduk. Dedem henüz beni yanıtlamamıştı. Açıkçası cevabını epey merak ediyordum. O köşkü babamdan da isteyebilirdim ama dedem bu kadar üstüme geldiği için ben ondan istemekte karar kıldım.

Birkaç dakika boyunca süren sessizlik dedemin, "Tam olarak nerede bu köşk?" diye sormasıyla son buldu.

Toplantı salonundaki herkes, buna ben de dâhil yüksek sesle, "Ne?" diyerek nefeslerimizi tuttuk. Ben şaşkınlıkla dedeme bakarken Serkan abi yine oturduğu koltuktan hışımla ayağa kalktı ve hararetle bağırmaya başladı:

"Dede, yapma, etme gözünü seveyim! Bu ergenin yarım aklı için o köşkü alacağını söylemeyeceksin, değil mi?"

Dedem, "Soruyu Demir'e sordum Serkan, sana değil," dediğinde gülümsememi bastırmak için elimi ağzıma doğru götürdüm ama bu hareketimi Serkan abi elbette yakaladı ve öfkesi daha da arttı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yanımda olduğunu göstermek istedi. Aslında Serkan abi hiç ileri gitmemişti. Sadece gerçekleri söylemişti.

"Hayır, haklıydı. Ben haddimi aştım. Bu gerginliği oluşturduğum için hepinizden ayrı ayrı özür dilerim."

Herkesin gözlerinin içine baktım. Mahcupluğumu, pişmanlığımı görmelerini istedim. Şevket abi de bana aynı mahcubiyetle baktı. Muhtemelen şu an o da Serkan abinin söylediklerine çok öfkeliydi. Sedat abi, Sinan abi ve Savaş abi ise bakışlarını kaçırdı. Onlar muhtemelen Serkan abiyi haklı buluyorlardı. Gerçi haklıydı. Bu kez fazla abartmıştım. Köşk meselesiyle çok ileri gitmiştim ve bunu dile getirdiğim için şimdi kesinlikle çok pişmandım.

"İzninizle," diyerek oturduğum koltuktan ayağa kalkmaya yeltendiğimde dedem koluma uzanıp tutarak beni engelledi.

"Otur oturduğun yerde. Hem daha köşkün tam yerini söylemedin."

"Dede, gerçekten buna hiç gerek yok. Serkan abi haklı. Ben bu kez çok abarttım," diye itiraz ettiğimde dedem elbette beni dinlemedi.

"Sana köşk nerede diye sordum, Demir. Burada Serkan'ın değil, benim sözüm geçiyor. Ayrıca yaptığı o eşekliğin hesabını da verecek, senden özür de dileyecek."

"Buna hiç gerek yok."

"Evet, gerek var. Sen, benim torunumsun. Suat'ın öz çocuğu olya da olma, benim canımsın. Bu ailenin en küçüğüsün, en yaramazısın ve bizim bir parçamızsın. O yüzden şimdi söyle bakalım. Şu malum köşk nerede?"

Gözyaşlarımın yanaklarıma mutluluktan akmasına izin verirken, "Dede ya!" diye coşkuyla konuşup oturduğum koltuktan hızla ayağa kalktım. Doğrudan onun kollarının arasına atlayıp sıkıca sarıldım. Dedemin bu her şeyi dengede tutmaya çalışan adil tarafına hep hayrandım. Yumuşacık bir kalbi vardı ve o kalbi sayesinde bu ailede olmam her şeyi daha çekilebilir kılıyordu.

Sırtımı sıvazladığında geriye çekilerek elini öpüp alnıma koydum. Ardından elimin tersiyle gözyaşlarımı temizleyip, "Yani ben de tam sokağını, caddesini bilmiyorum ama Necmi amca kesin biliyordur. Zaten evin üstünde kocaman bir satılık ilanı vardı," diye hızlı hızlı, sevinçle konuştum.

"Pekâlâ, şartını kabul ediyorum ama..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Emre, biraz önce olanlara inanamayacaksın! Mükemmel bir za manlamada aradın resmen! Oğlum, dedem köşk şartımı kabul etti ha Alıyoruz köşkü!"

Bu köşk meselesinden önceki gece sadece gizlice Emre'ye baha miştim. Batuhan şom ağızlıydı ve nerede, ne yapacağı asla belli olm yordu. Nisa'ya her an her şeyi ötmesi an meselesiydi. Eh, Bahar d bu konuda Batuhan'dan farksız değildi. O yüzden ikisinden de gizl tutmak istemiştim çünkü dedemin beni reddetme ihtimalini de dü şünmüştüm.

Emre, "Demir," diye adımı mırıldandığında sesi boğuk ve epey ra dişeli çıkmıştı. Emre'yi adımı sesleniş şeklindeki ses tonundan nede döndüğünü anlayabilecek kadar iyi tanıyordum ve o ses tonu hiç hayır alamet değildi.

"Ne oluyor? Niye senin sesin bu kadar boktan geliyor?" diye telaş kapılarak korkuyla sorduğumda Emre sessiz kaldı. *Bir şey olmuştu. Ka sin Nisa'ya bir şey olmuştu.*

"Sana çok önemli bir şey söyleyeceğim ama sakın telaş yapma."

"Ne oluyor?" dedim fısıltıyla ama sonra kendimi tutamayıp "Emre, ne oluyor? Nisa'ya bir şey mi oldu?" diye bağırdım. Ellerim titremeye başladı. Telefonu tutmakta bile güçlük çekiyordum. Her an yere düşebilirdi.

Emre, "Haklı çıktın," diye fısıldadığında endişe ve korku kalbimi resmen istila etti.

"Annesi buradaydı, Demir. Sahilde Nisa'nın karşısına çıktı. Şimdi biz Nisa'yı eve bırakıyoruz ama kız çok kötü oldu. Resmen yıkıldı. Saatlerdir ağlıyor. Seni şu an herkesten uzakta gizlice arıyorum çünkü Nisa, 'Demir'e söylemeyin. Endişelenmesin,' deyip durdu."

İnsanın içine kurt düşüren kötü şeyleri hissetmesinden daha kötü bir şey varsa, o da kesinlikle o hislerde yanılmamasıydı. *Korktuğum başıma gelmişti.*

Emre'nin ağzından çıkanlarla mideme bir sancı saplandı sanki. Boğuluyormuşum gibi hissettim. Boğazımdaki kravatı gevşetip gömleğimin üstten birkaç düğmesini açtım ama fayda etmedi. Nefes alamıyordum. Toplantı salonunun kapısı ardına kadar açılıp babam ve Şevket abi karşıma çıktığında ayakta durmakta zorluk çekiyordum.

"Emre, kapat. Kapat telefonu, ben hemen yola çıkıyorum şimdi."

Emre lafımı ikiletmedi bile. Telefonu hemen suratıma kapattı. Gözlerimin içi acıyla yanarken hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne yapmam gerekiyordu?

Hiç bilmiyordum ama ağlamak istiyordum. Gözlerimdeki nehir kuruyup da tek bir damla akıtamayacak hâle gelene kadar öylece ağlamak istiyordum.

Onca yıldan sonra belki de annem sonunda gelmişti ama ben onun kollarına atlayıp mutlulukla, *"Anne, geldin,"* deyip kocaman sarılamamıştım. Boynuna öpücükler kondurup kokusunu doyasıya içime çekememiştim. Çünkü o benim için sadece bir yabancıydı. *Bunca yıldan sonra ansızın karşıma çıkan belirsiz bir yabancı.*

Hani insan bazen çok güzel bir rüya görür ama o rüyanın tam ortasında birdenbire uyanıverirdi ya... Daha sonra tekrar uykuya dalıp o rüyanın devam etmesini ister ama bu bir türlü gerçekleşmez. O rüya bir türlü devam etmez çünkü miadı dolmuştur artık.

İşte, benim rüyam tam sekiz ay önce, Senem'le bu hayata atıldığım anda başlamıştı. O harika rüyanın içinde Senem, Demir, Devrim amca, Esma teyze ve daha nice güzel insan beni yalnızlığımdan ve kimsesizliğimden çekip çıkarmıştı. Bana aile, ev, sıcacık bir yuva olmuşlardı. Yeri geldiğinde kâbuslarım da olmuştu, üzüntülerim de, pişmanlıklarım da ama güzel geçen anlarım hep daha fazlaydı.

Bugün ise... Sanki onu, annemi... O kelimeyi dilime bile yakıştıramıyordum oysa.

Bugün ise onu karşımda gördüğüm anda aylardır süren o muhteşem rüyadan hiç istemesem de uyanmak zorunda kalmıştım. Yine acı bir tecrübeyle gerçekliğe dönüş yapmıştım.

Bazı yaralar saklanırdı. Bazı acıların üstünü örter, gizlemek isterdin, görmezden gelirdin ama sonra öyle kaçınılmaz bir an gelirdi ki daha fazla bununla baş edemezdin. O yarayla bir şekilde tekrar yüzleşmek zorundaydın. İşte, *onu* gördüğüm anda tam olarak böyle hissetmiştim. Sekiz aydır bastırdığım, üstünü kapatıp herkesten gizlemeye çalıştığım o derin yaralar bir anda ortaya çıkmış, bana yeniden kendini göstermeye başlamıştı.

İşin en kötü yanı ise...

Eğer bundan sekiz ay öncesinde hâlâ yetimhane duvarlarına hayallerini fısıldayan o kız olsaydım yine de isterdim, *biliyor musunuz?* Çaresizce ve belki de büyük bir aptallıkla yine de gelsin isterdim. Beni alsın, bağrına bassın, saçlarımı okşasın ve hiç bırakmasın isterdim. Yere düşüp de dizini kanatan küçücük bir çocuk gibi yine de sadece ona koşmak, ilk onun elini tutmak isterdim. Her şeye rağmen annemi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

boyunca bir an olsun yanımdan ayrılmamıştı. Başımda beklemiş, elimi tutmuş, benimle birlikte yatağıma uzanmış ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyip durmuştu. Ona inanmak istemiştim ama bir tarafım da kulağıma bunun artık pek de mümkün olmayacağını fısıldamıştı.

Eve geldiğimizden bu yana Senem beni hiç yalnız bırakmak istememişti ama en sonunda onu odamdan kovmak zorunda kalmıştım. Aşağı inmesini ve olanları Devrim amcalara anlatmasını söylemiştim. Hiç istemeyerek de olsa dediğimi yapmış, yanımdan gitmişti. Açıkçası başlarda bu durum beni biraz daha iyi hissettirmişti çünkü yalnız kalmaya ve bununla tek başıma yüzleşmeye ihtiyacım vardı. Fakat ondan sonrası daha da fenaydı. Devrim amca ve Esma teyze öyle çok endişelenmişler, öyle çok korkmuşlardı ki sık sık odama gelip beni kontrol etmişlerdi. Sürekli nasıl olduğumu sorup durmuşlardı. Nasıl olduğumu ben bile bilemezken onlara hiçbir açıklama yapamamıştım. Sadece yanımda olmalarına ihtiyacım olduğunu mırıldanmıştım.

Bu geçen saatler boyunca beni hiç yalnız bırakmamışlardı. Esma teyze bir ara odama gelip yanıma uzanmış, saçlarımı okşamıştı. Devrim amca da onun gibi sık sık beni ziyaret edip nasıl hissettiğimi sorup durmuştu. Senem ise zaten başımdan hiç ayrılmamıştı.

Akşam yemeğinden sonra hem onları daha fazla telaşlandırmak istemediğimden hem de buna gerçekten çok ihtiyacım olduğundan hepsine biraz uyumak istediğimi söyleyerek odama çekilmiştim. Akşam yemeğinde de pek bir şey yememiştim zaten. Buna rağmen hiçbiri üstüme gelmemiş, beni yalnız bırakmışlardı. Odama girdiğimde elbette uyuyamamıştım. Öylece yatağımda dönüp durmuş, tavanımdaki pencereden bulutlu gökyüzünü izlemiştim. *Zaten bu vaziyetteyken nasıl uyuyabilirdim ki? Bunun bir rüya olmadığını bile bile gözlerimi nasıl kapatırdım?*

Avucumun içindeki kırık kolyemin kutup yıldızı ucunu başparmağımla okşadım. Kalbime doğru bastırırken onun burada olmasını diledim. Yanımda olmasını ve beni sıkıca sarıp sarmalamasını istedim.

Demir bazen benim hayatımdaki en önemli insanlardan biri olmaktan çıkıp resmen benim için bir ihtiyaca dönüşüyordu. Kokusunu solumadığım, sesini duyamadığım ya da yüzünü göremediğim her an, ondan mahrum kaldığımı hissediyordum. Bunun her şeyin ötesine geçtiğini biliyordum. *Demir'in her şeyin, herkesin ötesine geçtiğini...*

Şu an onu görmeye, sesini duymaya ne kadar çok ihtiyacım olsa da yapamazdım. Geceyi İstanbul'da geçirecekti ve ben bunu, onun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gerçekliğini anlamak isteyerek kendimi direkt onun kollarının arasına attım. Parmak uçlarımda yükselip sıkıca boynuna sarıldım.

"Demir..."

Adı dudaklarımdan derin bir acıyla fısıltı şeklinde döküldü. Tam da ona en çok ihtiyaç duyduğum anda burada, yanımda olduğuna inanamıyordum. Gözyaşlarım şiddetlendi ama bu kez mutluluktandı. Sanki saatlerdir havasız kalmışım gibi onun kollarının arasına atladığım anda yeniden nefes alabildiğimi hissettim.

"Buradayım, güzelim. Buradayım, sevgilim," diyerek saçlarımı okşadı, başımın tepesine öpücüklerini bıraktı.

Demir'in kollarının arasından çıkmadan beraber odamın içine girdik. Kapıyı arkamızdan açık bıraktık. Geriye doğru çekilip sanki gerçek mi, değil mi diye kontrol etmek ister gibi derin derin ona baktım.

Sabah giydiği takım elbise iyice dağılmıştı. Bir elinde siyah ceketini tutuyordu. Gömleğinin ütüsü çoktan bozulmuştu. Çözülmüş siyah kravatı gömleğinin yakalarından sarkıyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, o da en az benim kadar dağılmış görünüyordu. *Fakat nasıl bir anda burada olabilirdi ki?*

İyice geriye doğru çekilip, "Ama sen... Nasıl? İstanbul'da kalmayacak mıydın?" diye merakla sorduğumda elindeki ceketi odamdaki çalışma masamın önündeki sandalyenin kenarına bıraktı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp iki eliyle kollarımı sıvazlayarak, "Emre aradı. Olanları anlatınca hemen yola çıktım," diye açıklama yaptı. Oysa Emre'ye, Demir'e hiçbir şey söylememesi konusunda özellikle rica etmiştim.

Gözlerimin içine sıcacık bir tebessümle bakarken ellerimi tuttu. Beni yatağıma doğru götürürken, "Ona, *'Demir'e söyleme. Endişelenmesin,'* demiştim," diye yakınmadan edemedim. Demir yatağımın üzerine oturup beni de yanına oturttu.

"Bunun tersi asla düşünülemez bile. Emre'ye özellikle ben söyledim. 'Herhangi bir şey olursa hemen beni ara,' dedim." *İyi de bir şey olacağını nereden biliyordu ki? Hissetmiş miydi acaba?*

Aslında itiraf etmek gerekirse şu an Emre'ye bunu yaptığı için asla kızamazdım ya da bu durumdan şikâyetçi falan olamazdım. Evet, Demir'in endişelenmesini istememiştim ama onun şu an yanımda olmasına da her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

Hem onun yanımdaki varlığından dolayı sevinçten hem de bir türlü kendimi durduramadığımdan gözyaşlarım yeniden yanaklarımdaki yerini alırken, "Demir, annem..." diye fısıldadım. Beni omuzlarımdan tutup kendine çekti, başımı onun omzuna doğru yasladı. Saçlarımın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yukarı doğru salladığımda, "Neler oldu? Hadi anlat bana," dedi. Fakat anlatacak gücüm yoktu. Sağ olsun, yardımıma Senem koştu. Demir'i ben değil, o yanıtladı. Masamın önündeki sandalyeye doğru ilerleyip otururken sahil kenarında olanları anlattı:

"Aslında tam olarak pek bir şey olmadı. Kadın birden Nisa'nın karşısında belirdi. Önce, *'Kızım,'* dedi. Nisa, *'Anlayamadım,'* deyince de, *'Annenim ben senin. İsmim Ayla,'* dedi. Ondan sonrasında olanlar da malum. Hemen oradan uzaklaştık. Kadının başka bir şey demesine de izin vermedik. Peşimizden gelmek istedi ama direkt karşı çıktım. Polisi falan çağırırım deyip korkuttum onu. Sonra da apar topar eve geldik işte. Anlayacağın her şey bir anda oldu."

Senem'in anlattıklarından sonra Demir'in bakışları doğrudan beni bulduğunda, "Tam olarak böyle oldu," diyerek Senem'in söylediklerini onayladım. Demir tekrar Senem'e bakıp, "Çok iyi yapmışsın," dedi gururla.

"Daha çok şey söylerdim de o an yeri değildi ama elbet yeri de gelecek, zamanı da. Bak, şimdiden söylüyorum, Nisa, o kadına karşı yumuşak olmamı falan bekleme benden. Sen de öyle hemen yumuşamayacaksın."

Senem âdeta burnundan soluyup öfkeyle konuşurken sessizliğimi korudum. Hiçbir şey demedim. Üstelik ona bu konuda asla kızamadım. Akrabaları ortaya çıktığı zaman nasıl hissettiğimi, nasıl öfkeyle dolduğumu en iyi ben bilirdim. O yüzden Senem'in şu an ne hissettiğini gayet iyi anlıyordum.

Sessizliğimden dolayı olsa gerek Senem sanki yanlış bir şey söylemiş gibi oturduğu sandalyemde başını yere eğip, "Özür dilerim. Birden üstüne geldim," diyerek mahcubiyetle konuştu. Demir'in yanından kalktım. Senem'in yanına gidip önünde diz çökerek ellerini tuttum.

"Saçmalama. Şu an birbirimizi en iyi biz anlarız, biliyorsun," dedim. Hiçbir şey demedi. Başını beni onaylarcasına salladı. Eğilip sıkıca bana sarıldı. Bir süre sessizce sarılıp, birbirimizden güç almaya çalıştık. Her şeyi bir kenara atıp, sadece yanımdaki bu şahane insanlara tutunmak istedim. Demir'e tutunmak istedim. Senem'e tutunmak istedim. Esma teyzeye, Devrim amcaya tutunmak istedim.

Senem geriye doğru çekildiğinde, "Ben de sizi biraz baş başa bırakayım. Konuşacaklarınız vardır," diyerek göz kırpıp gülümsedi. Oturduğu sandalyemden kalkıp kapıya doğru yürüdü ve çok geçmeden odamdan ayrılıp bizi Demir'le yalnız bıraktı. Burnumu çekerek Demir'e döndüğümde gözlerimin odağı hemen Demir'i bulmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bana İstanbul'da kalacağından bahsetmişti. Bu yüzden Emre'den duyduklarından sonra beni arayabilir, bunu telefonda da halledebilirdik.

"Ayrıca sen niye geldin ki? Hani kalacaktın orada?"

"Çünkü aklım sende kalacaktı. Hem şimdi konuşmayalım bunu."

Harfleri uzatarak, "Demiiir," diye mırıldandım azarlayıcı bir ses tonuyla.

"Nisaaa," diyerek beni taklit etti.

"Nasıl geçti peki toplantılar? Şirketin konumu nasıl? İyi mi? Asıl deden ne tepki verdi kararına?"

Aslında tek derdim bütün bu sorunlardan uzaklaşıp aklımı dağıtmaktı. Sahil kenarında olanları unutmamın, en azından şimdilik unutmamın tek çözümü de Demir'in bana İstanbul'da olanları anlatmasıyla olurdu. Çünkü onun gün içerisinde neler yaşadığını, dedesinin kararı karşısında nasıl bir tepki verdiğini gerçekten merak ediyordum. Fakat Demir'in gözlerine baktığımda olanları anlatma isteğini pek göremedim, ki bu isteksizlik sesine de yansıdı.

"Toplantılar sıkıcı, yorucu ve bunaltıcıydı. Dedem elbette kararıma çok sevindi ama lütfen, şimdi bunları konuşmayalım. Aklın bir de bunlarla dolmasın. Söz veriyorum, sana sonra her şeyi tek tek, detaylıca anlatacağım. Tamam mı?"

"Peki," diyerek fısıldayıp pes ettim. Daha fazla üstüne gidip, onu sıkboğaz etmek istemedim.

Demir, kol düğmeleriyle işini bitirip gömleğinin kollarını sıvazladı. Beni iyice kendine çekti ve ikimizin yatağa uzanmasını sağladı. Başımı kalbinin tam üzerine yerleştirirken, "İyi ki buradasın, Demir," diye mırıldandım. Burada, yanımda olduğu için ona gerçekten minnettardım.

Kolları bedenimi daha da çok sardı. Alnımdan öptü. Saçlarımdan öptü. Kulağıma doğru, "Gidecek başka yerim yok. Biliyorsun," diye fısıldadı.

İnsan bazen ne kadar uğraşırsa uğraşsın başındaki derdi, sıkıntıyı bir türlü aşamıyordu. Fakat o an yanında olup elini tutan, onu hiç yalnız bırakmayan insanların varlığını gördüğünde bir nebze olsun rahatlıyor, yükünün hafiflediğini düşünüyordu.

İşte, Demir tam olarak böyleydi benim için. Onun kolları arasında uzanıp, gözlerimi usulca kapatırken içimdeki ateşin biraz olsun söndüğünü, serinlediğini biliyordum. Hissediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Senem'in sesi hâlâ öfke ve sitem doluydu. İşte, bütün bu soruların cevabını en az onun kadar ben de çok merak ediyordum.

"Bilmiyorum ki kızım. Sevda Hanım bana sadece Ayla Hanım'ın kendisini ziyaret ettiğini ve Nisa'nın peşine düşeceğini söyledi ama Ayla Hanım'a bunu kimin söylediğini sorduğumdaysa cevap vermedi. Tekrar aradım, tekrar sordum ama yok. Kadın ısrarla, 'Söyleyemem,' deyip durdu."

"Sevda Hanım'a da gerçekten pes yani," diye yakındı Esma teyze.

"Ya kendi söylediyse?"

İşte, o an onun sesini duydum. *Demir'in.* İçime soğuk bir su serpilmiş gibi rahatladım. Sesimi çıkarmadan merdiven basamaklarına oturup, onların aralarında geçen konuşmalara kulak kabartmaya devam ettim.

"Nasıl yani?" diye sordu Senem. Ses tonu daha çok *bu da nereden çıktı şimdi* der gibiydi.

"Basbayağı, Senem. Kadına kendi haber verdi ama suç üzerine kalmasın diye de bunu itiraf edemedi."

Devrim amca, *"Bu da bir ihtimal olabilir tabii,"* diyerek Demir'in söylediklerini tasdikledi.

"Sevda Hanım öyle bir şey yapmaz," dedi Senem itiraz dolu bir sesle. Demir de ona, *"Ya yaptıysa?"* diyerek hemen karşı çıktı.

"Demir, yapmaz dedim. Çocukluğumuzdan bu yana belki de Sevda Hanım bize herkesten daha çok değer verdi. O yetimhanede elimiz, ayağımız oldu. Yeri geldi, bizi herkesten önce o koruyup kolladı. O yüzden canımızı acıtacağını bile bile bunu yapmaz. Kaldı ki o zaman benim akrabalarım konusunda da kendini gizleme gereğinde bulunurdu ama kadın açık açık yerini ben söyledim dedi."

Bu konuda Senem kesinlikle haklıydı. Çocukluğumuz boyunca en küçük düşüşlerimizde bile bizi ilk Sevda Hanım ayağa kaldırmıştı. Kol kanat germişti. Bu yüzden de bize zarar vereceğini bile bile asla böyle bir şey yapmazdı.

Demir, *"Alınma ama akrabalar ve anne kavramı bence aynı kefede değil, Senem,"* diye çıkıştığında gözlerimi devirmeden edemedim. *Şimdi bunu kıza hatırlatmak zorunda mıydı?* Daha sonrasında ona bunun hesabını sormayı ve Senem'e çıkıştığı için kızmayı aklıma not ettim.

"Çocuklar, lütfen," diyerek Devrim amca araya girdiğinde oturduğum merdiven basamaklarından ayağa kalkarak yanlarına gitmek istedim. Birkaç basamak inmiştim ki bu kez de Demir'in, *"Aslında*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer Nisa o kadınla konuşursa, o kadın aklına girmeye çalışacak demek."

"Ya kötüyü çağırmasana hemen!" Senem eline geçirdiği koltuk yastığını Demir'e doğru öfkeyle fırlattı.

Demir, *"Sonuçta annesi, Senem. Ne bekliyorsun?"* diye sorduğunda Senem başta hiçbir şey demedi ama sonra, *"Nisa akıllıdır. Öyle hemen affetmez,"* diyerek sanki kendi kendini avuturmuş gibi konuştu.

Devrim amca araya girip, *"Çocuklar Nisa affeder ya da affetmez, bu onun bileceği bir şey ama önce o kadının Nisa'nın annesi olup olmadığı kesinleşmeli,"* dediğinde beni görmese de onu onaylarcasına başımı salladım. Bir de bu mesele vardı tabii. *Her şeyden emin olma kısmı...*

Demir, *"DNA testi. Tabii ya. Haklısın, Devrim amca,"* diyerek Devrim amcayı onaylarken birden arkasına baktı ve karamel gözleri doğrudan benimkileri buldu. Sonunda beni gördü, daha doğrusu gördüler. Demir, büyük bir mahcubiyetle ve biraz da korkmuş gibi, "Nisa?" diyerek adımı fısıldadığında sessizliğimi koruyarak yanlarına doğru gittim.

Esma teyze, Senem'in yanından kalkarak hemen yanıma geldi ve beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. "İyi misin, kuzum?" diye telaşla sorduğunda başımı aşağı yukarı doğru sallayarak, "Daha iyiyim Esma teyze," diye mırıldandım. Sonra onun kollarının arasından çıkıp yan yana dikilen Devrim amca ve Demir'in karşısına geçtim. Bir müddet sessiz kaldım. Gözlerim bir Demir'in bir Devrim amca'nın, hayatımdaki iki önemli adamın üzerinde gidip geldi. İkisi de karşımda suç işlemiş küçük çocuklar gibi dikiliyorlardı. Çok mahcup görünüyorlar, bana asla bakamıyorlardı ama işin aslı onlara kızgın değildim. Hatta onları anlayabiliyordum. Bunu dile getirmek için de önce Demir'le başlamak istedim.

"Doğum günümde gözlerin o yüzden mi sürekli dalıp gidiyordu?" diye sordum merakla.

O günün her anını hatırlıyordum. Hayatımın en güzel günüydü. Fakat ara ara Demir'e baktığımda suratının hep asık, bakışlarının ise hep boşluğa bakar gibi olduğunu şimdi daha iyi fark ediyordum. O gün doğum günüm diye üzerine gitmek istememiştim ama önceki gece onun evinde kaldığımda da gözleri sürekli dalıp dalıp gitmişti. Şimdi bütün taşlar yerine oturuyordu ve neden öyle olduğunu anlıyordum. Hatta bu sabah beni okula bırakırken Bahar'a, *"O size emanet,"* demesinin altında yatan asıl nedeni bile çok iyi anlıyordum. Demir o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Devrim amcanın bana güvendiğini biliyordum ve bizi aynı yatakta görüp ses çıkarmayacağını da biliyordum ama yine de onun güvenini sarsmayı asla istemiyordum. Devrim amca benim için çok kıymetliydi. Onun düşünceleri de onayı da benim için her şeyden daha önemliydi. *Hatta bazen Nisa'nın düşüncelerinden bile daha önemliydi...* Sırf bu yüzden bu gece sevgilimi itinayla reddetmekten kaçınmayacaktım, her ne kadar birkaç dakika öncesinde bu duruma bizzat ben mızmızlanmış olsam da.

"Teklifin çok cazip, sevgilim ama Devrim amcanın güvenini sarsmak istemiyorum. O yüzden bu gecelik yer yatağına katlanabilirim."

Nisa, gözlerimin içine benimle gurur duyarcasına baktı.

"Sen harika bir detaysın, Demir Gürsoy," diye fısıldadığında kendimi tutamadım. Kendimi beğenmiş bir tavırla, "Biliyorum," diye mırıldanıp omuz silktim. Küçük bir kız çocuğu gibi uzanıp saçlarımı çektiğinde kıkırdadım.

"Hem Devrim amcayı duydun. Açıkçası senin bana gelmemen gibi bir riski asla göze alamazdım," dediğimdeyse keyifle sırıttı. Eli yanağıma uzanıp okşarken gözlerime bakarak, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı. *Bu ne harika bir cümleydi böyle. Fakat Nisa'nın dudaklarından dökülünce daha ayrı bir havası oluyordu sanki.* Tam beni yeniden öpmek için yaklaşmıştı ki bu sabah ona söylediğim şeyi hatırladım.

"Bunu dediğin çok iyi oldu," diyerek aniden ondan uzaklaştım. Beni öpmesine izin vermedim. Ayağa kalkarken Nisa bir kez daha bana şaşkınlıkla baktı.

Onun yatağının etrafında dönüp komodinin olduğu tarafa doğru ilerledim. Üzerine bıraktığım cep telefonumu elime aldım. Kilit ekranını açıp doğrudan ses kaydetme yerine girdim. Tekrar Nisa'nın yanına zıplayıp, "Bizim sanki bir ses kaydı olayımız vardı. Ne demiştin sen biraz önce?" dediğimde bu kez gerçekten şen bir kahkaha patlattı.

İşte, bu sesi duymak her şeye bedeldi. Her şeye değerdi. Sırf bu sesi duymak için bile olsa her şeyi yapmaya hazırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etmiştim. Tamam, herkesin yüzünde güller açsın demiyordum ama böyle bir dönemde birbirimize tutunmaktan başka çaremiz yoktu. Nisa'nın morali zaten çok kötüydü ama biz de böyle yaparak onu daha da kötü hissettirmemeliydik. Aksine daha motive edici şeyler yapıp onun yüzünü biraz olsun güldürmeye çalışmalıydık.

En alt kata inmemizle Nisa kahvaltı bile yapmak istemeyip Senem ve bana bakarak, "Hadi, hemen okula gidelim," demiş ve bizi dış kapıya doğru sürüklemek istemişti ama o sırada onu Zehra teyze, ardından da Devrim amca yakalayıp durdurmuştu. Devrim amcadan ziyade Zehra teyze kahvaltı yapması için çok ısrar edince Nisa dayanamamış, onu kırmak istememişti. İstemeye istemeye de olsa o kahvaltı masasına oturmuştu.

Kahvaltı masasına oturduğumuzdan bu yana on dakika falan geçmişti ama Nisa ağzına tek lokma bile atmamıştı. Tabağındaki beyaz peyniri didiklemiş, zeytinlerin yerini değiştirip durmuş, salatalık ya da domates dilimlerine de hiç dokunmamıştı. Ne çay içmişti ne de herhangi bir meyve suyu. Öylece, sessizce tabakla bakışıp durmuştu. *Bu kız beni çıldırtacaktı.*

Buna daha fazla tahammül edemediğimden, Devrim amca ve Esma teyzenin hemen karşımda oturmalarına aldırmadan çatalımı onun tabağındaki didiklediği peynirlerden birine batırdım. Bana yaptığım şeyi anlamaya çalışır gibi donuk bir ifadeyle baktığında çatalımı doğrudan onun ağzına götürdüm. Gözlerini devirip başını *hayır* dercesine salladığında itirazını kabul etmedim. Çatalı iyice ağzına doğru yaklaştırdım. O ağza tek lokma da olsa bir şeylerin girdiğini görecektim. Üstelik hemen diğer tarafımda oturan Senem kahvaltıya başlamadan önce bana dün akşam da bir şeyler yemediğini gizlice söylediği için bundan kesinlikle kaçışı yoktu. Onun için çok endişeleniyordum. Yaşadığı sarsılmadan dolayı üzerine gitmek, onu sıkboğaz etmek istemiyordum ama sağlığına zarar vermesine de elbette izin vermeyecektim.

Çatalımı dudaklarından çekmeyip kaşlarımla çataldaki peyniri işaret ettiğimde omuzlarını düşürdü. İstemeyerek de olsa peyniri ağzına alıp çiğnedi. *Şükürler olsun.* Dudaklarımda memnun olmuş bir gülümseme peyda olurken tekrar kendi tabağıma döndüm. O sırada Devrim amcayla göz göze geldiğimizde bana gururlu bir edayla bakıp göz kırptı. Başını aşağı yukarı doğru *aferin* dercesine salladı. Sergilediğim bu üsteleyici tavırdan o da gayet memnundu.

Nisa, nefesini âdeta dışarı püskürterek, elindeki çatalı gürültülü bir sesle tabağının kenarına bırakıp bana döndü. "Kalkalım mı artık?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu sabah da üzerine pek gelmemiş olabilirim ama kendimize, her şeyden önce sağlığımıza dikkat edeceğiz. Tamam mı?" diyerek samimiyetle gülümseyip konuşmaya devam ettiğinde Nisa'nın aksi bakışları hemen yumuşadı. Sanırım Nisa'nın zayıf noktası da Devrim amcaydı. Ona asla *hayır* diyemiyordu.

Yüzüne bu kez bir suçluluk ifadesi yerleşirken, "Öyle olsun bakalım," dedi.

Devrim amca, "Olsun, olsun," dediğinde gülümsemeye çalıştı. Devrim amcanın yanından uzaklaşıp evin dış kapısına doğru ilerledi. Nisa'nın kapıyı açmasıyla Esma teyze arkamızdan, "İyi dersler, çocuklar. Sana da iyi çalışmalar, hayatım. Allah kolaylıklar versin hepinize," diyerek seslendi.

Senem, "Sağ ol, sultanım," derken bense, "Sağ ol, Esma teyze," dedim. Nisa tebessüm edip sadece başını sallayarak dışarı çıktı, bahçede ağır ağır yürümeye başladı. Devrim amca, "Sağ ol, hayatım. Akşama görüşürüz," dedikten sonra onunla birlikte Senem ve ben de dışarı çıktık, Nisa'nın peşinden ilerlemeye başladık.

Birkaç adımda bahçenin ortasına ulaşmıştık ki Devrim amca kendi arabasına doğru gitmeden önce, "Demir, oğlum?" diyerek bana seslendi. Meraklı bakışlarımla ona döndüm.

Nisa çoktan sokağa çıktığı için Senem'e pantolonumun cebinden çıkardığım arabamın anahtarını uzattım. Senem anahtarı alarak yanımızdan ayrılıp sokağa çıktı. Nisa'nın yanına gitti, sonra da birlikte arabaya bindiler. Nisa ön koltuktaki yerini alırken o da arka koltuğa yerleşip oturdu. Kızların ikisinin de yanımızdan gitmesiyle merak dolu bakışlarımla Devrim amcaya bakmaya devam ettim ve sabırla söyleyeceklerini bekledim. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla benimle konuşmak için özellikle kızların yanımızdan uzaklaşmasını beklemişti.

"Kahvaltıda söylediklerimde ciddiydim. Nisa dünden beri hiç iyi değil. O daha kırılgan, daha duygusal. Senem gibi değil," dediğinde başımı onu anladığımı belirtircesine salladım. *Bunu benden iyi kim bilebilirdi ki?*

"Biliyorum, Devrim amca."

"Diyeceğim o ki lütfen ona göz kulak olun. Nisa zorlanacak, hem de çok zorlanacak ama biz yanında olduğumuz, siz yanında olduğunuz sürece bunu da atlatacak, biliyorum. O çok güçlü bir kız ama siz yine de onu bir an olsun yalnız bırakmayın. Olur mu? İki kızımın da daha fazla üzülmesini, acı çekmesini istemiyorum. Bunca sene boyunca

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

çenesini sıkarak, "Gül bakayım biraz," dediğimde gülümsemeye çalıştı ama pek de başarılı olamadı. Gözlerinin dolduğunu fark ettiğimde daha fazla üstüne gitmek istemedim. Tuttuğum elini dudaklarıma götürüp uzun bir öpücük bıraktım. Sonra da sıkıca tutmayı bırakmadan avucumun içine hapsettim. Bu eli tutmayı her ne olursa olsun asla bırakmayacaktım. *Bugün de yarın da bundan sonrasında da...*

Bunu iyice aklıma kazıyarak ve Nisa'nın elini tutmayı asla bırakmayarak arabamın anahtarını çevirip motoru çalıştırdım. Zaman kaybetmeden okula gitmek üzere semtten ayrıldık. *Bakalım bizi nasıl bir gün bekliyordu?*

Bugünün tek pozitif tarafı köşk meselesinin artık gerçekten kesinleşmiş olmasıydı. Yes be!

İkinci teneffüsün sonunda babamdan bana önemli bir telefon gelmişti. Bu meseleyi şimdilik büyük bir sürpriz olarak planlıyor ve gizli tutuyordum. Bu yüzden de telefon geldiği zaman Nisa'nın yanında oturduğum sandalyeden kalkıp hemen kafeteryadan uzaklaşmıştım. Telefondaki babama dikkat kesilmiştim.

Babam bana dedemle birlikte Büyükada'da olduğunu ve bahsettiğim köşkü bulduklarını söylemişti. Hatta doğru köşk olup olmadığını onaylamam için de bana birkaç fotoğraf göndermişti. *Ve bingo!* Tam da bizim baktığımız o ahşap köşktü. Babam telefonda tapu işlemlerine hemen başlayacaklarını söylediğinde resmen yerimde duramamıştım. Heyecandan elim ayağıma dolanmış, mutluluktan okul koridorlarında zıplayıp bağırmamak için kendimi resmen zor tutmuştum. Fakat Nisa'nın morali bu kadar yerlerdeyken şimdilik ona hiçbir şey belli etmek istememiştim. Babam bana aynı zamanda da cumaya kadar İstanbul'da kalacağını, bu işi bizzat kendisinin halledeceğini söylemişti. Benim kimlik belgelerimi de ona akşam göndermemi özellikle belirtmişti.

İçime saf bir mutluluk yayılırken bunun gerçekten gerçekleştiğine inanamamıştım. *O köşk gerçekten bizim oluyordu!* Üstelik babam telefonu kapatmadan önce de bana harika bir fikir sunmuştu. Kendisi cumaya kadar orada kalacağı için hafta sonu Nisa'yı da alıp onun yanına gitmemi, olanlardan sonra Nisa'nın aklını İstanbul'da biraz dağıtabileceğimizi söylemişti. Bu kesinlikle muazzam bir fikirdi ve ben de

"Ama onun için çok endişeleniyorum," dedim çaresizce.

Senem, "Biliyorum, ben de aynısını hissediyorum ama Nisa yalnız kalmak istediyse bence ona bu hakkı tanımalıyız," dediğinde ikilemde kaldım. Bir tarafım koşarak bahçeye çıkıp onun yanına gitmek istiyordu. Diğer tarafım ise gün içinde Nisa'nın moralinin nasıl bozuk olduğunu hatırlayıp onu yalnız bırakmam gerektiğini haykırıyordu.

"Ya işinize karışmak gibi olmasın ama ben bu kez sana katılmıyorum, Senem."

Oğuz çekinerek konuşurken oturduğu sandalyeden kalkıp yanımıza geldi. Göz ucuyla ona baktığımda ciddi olduğunu gördüm. Oğuz'la aramız kötü değildi ama arkadaş da sayılmazdık. Bu yüzden tepkisiz kalarak söyleyeceklerini bekledim.

Senem, "O niyeymiş canım benim?" diye sorduğunda Oğuz hem ikimize hem de masadakilere bakıp öyle konuştu:

"Bence asıl şimdi Nisa'yı yalnız bırakmamalısınız. Onun yanında olduğunuzu ya da yanında olduğumuzu göstermeliyiz. Mesela hep birlikte onun yüzünü güldürebilecek bir şeyler yapabiliriz. Ya kız sınıfta hemen önümde oturuyor. Bütün dersler boyunca nasıl ruh gibi olduğunu bir ben, bir Can, bir de Gökçe bilir."

Böyle bir durum karşısında Oğuz'a asla itiraz etmezdim. Kesinlikle haklıydı. Nisa'yı yalnız, kendi hâline bırakmak bana göre de büyük saçmalıktı. Ona tebessümle baktığımda yanıma yaklaşıp hafifçe omzumu sıktı. "Böyle bir dönemde en çok sana ihtiyacı olacak. Yalnız bırakma onu," dedi. Ben de tam olarak öyle yapmayı planlıyordum. Tam onların yanından ayrılmak için hareketlenmiştim ki birinin sesini işitmemle duraksamak zorunda kaldım.

Batuhan, "Konuştu haspam," diyerek iğneleyici bir tavırla mırıldandığında Oğuz'un bir anda sertleşen bakışları onun oturduğu tarafa doğru döndü.

Oğuz ve benim aramda artık neredeyse hiçbir sorun kalmamış gibiydi. Geçen yıl olanları elbette kolayca unutmuş değildim ama bunu sürekli ortaya atıp sorun çıkaracak biri de değildim. Bir kere Oğuz artık Senem'in sevgilisiydi ve ben, biz buna saygı duyuyorduk. *Tabii, bu durum Batuhan için pek geçerli değildi.*

Batuhan, Bahar ve Oğuz arasında geçen asıl gerçekleri, Bahar'ın başından geçen o zorlu süreci öğrendikten sonra Oğuz'a karşı herkesten daha öfkeliydi ve öfke hiç geçmiyordu. Hatta azalmıyordu bile. Ondan hiç hoşlanmıyor, nefret ediyordu. Onunla yan yana gelmek

"Ooof! Kesin abi sesinizi! Yeter be! Kızlar ne derdinde, siz ne derdindesiniz Allah aşkına?"

Can, oturduğu yerden âdeta bağırarak ayağa kalktığında hepimizin tek tek gözlerinin içine baktı. Kızgın bakışlarını da Batuhan ve Oğuz'a doğrulttu.

"Nisa şu an ne kadar boktan bir dönemin içine girdi. Farkında mısınız? On sekiz yıldan sonra kızın annesi şak diye karşısına çıktı. Dünü ne çabuk unuttunuz? Kız gözlerimizin önünde resmen perişan oldu. Birbirinizle atışacağınıza kızın moralini biraz olsun düzeltecek bir şeyler yapmayı akıl edin."

Can söyledikleriyle resmen iç sesim oldu. Sonunda birinin bunları söyleyebilmesi güzeldi. Üstelik sadece benim değil, anlaşılan Senem'in de iç sesi olmuştu. Senem, "Harikasın Can ya. Çok sağ ol gerçekten," diyerek Oğuz ve Batuhan'ın yanından onları ittirerek ayrılıp Can'ın yanına gitti ve sıkıca ona sarıldı.

Can, "Kızım, Nisa önce senin sonra da bizim canımız. Bu geri zekâlılara aldırma sen," dediğinde bir nebze olsun gülebildik. Can, ortamın kesinlikle gülen, güldüren yüzüydü. Aslında Batuhan da öyleydi ama söz konusu Oğuz Yalçın olduğunda içindeki öfkeli canavarı bastırmakta zorluk çekiyordu.

"Ben de Can'a katılıyorum ve ek olarak da diyorum ki bence okul çıkışı yine hep beraber bir şeyler yapalım ama daha eğlenceli, birlikte eğlenebileceğimiz bir şeyler yapalım. Dünkü gibi herkes ayrı telden çalmasın yani. Hem Demir de burada. Nisa onun yanındayken daha rahat, daha huzurlu. Böylelikle onun yanında olduğumuzu ona hissettirebilir, daha iyi gösterebiliriz."

Emre, bana bakıp gülümseyerek konuştu. Göz kırpıp yumruğunu tokuşturmam için bana uzattığında onu geri çevirmedim. Şu grupta aklı başında olan nadir insanlardan biri de oydu.

Senem, ellerini havada birbirine coşkuyla çırparak, "Ayy çok haklısın, Emre! Çok iyi düşündün," diye şakıdı heyecanla. "Hatta ne yapalım, biliyor musunuz? Hep birlikte lunaparka gidelim. Nisa hem o sahil taraflarını hem de lunaparkı çok seviyor. Özellikle de gondola binmeyi," diyerek devam ettiğinde aklıma tatlı bir anının düşmesine engel olamadım.

Bundan aylar öncesiydi. Hayatımda ilk kez lunaparka gitmiştim ve bunu onunla gerçekleştirmiştim. İlk kez gondola da yine onunla

Aceleci adımlarla Nisa'nın bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Nisa'nın donuk bakan gözleri birden beni bulduğunda gülümsemeye çalıştım ama başarılı olup olmadığımı bilmiyordum. O da gülümsedi ama onun gülümsemesinde kocaman, derin bir hüzün vardı. İnsan sadece bakışarak bile olsa birinin ruh hâlini anlayabilir miydi, bilmiyordum ama ben o an Nisa'nın nasıl olduğunu gerçekten anlayabiliyordum. Onun kafasında dönüp duran çarkları resmen görebiliyordum. Mutsuzdu. Acı çekiyordu. Üzülüyordu. Kimseyle konuşmuyordu, konuşmak istemiyordu belki ama ben yine de onun ne demek istediğini ya da nasıl hissettiğini sessizliğinden bile anlayabiliyordum.

Benim hızlı adımlarım sonunda onun yavaş adımlarıyla kesişti ve bahçenin tam ortasında karşı karşıya gelip birbirimizle buluştuk. Onu yakından incelediğimde yüzünün kireç gibi bembeyaz olduğunu fark ettim. Epey solgun görünüyordu. Gözlerinin feri sönmüş, bütün yaşam enerjisi ondan alınmış gibiydi. Onu böyle görmek beni mahvediyordu. Sanki biri kaburgalarımı kırıyor da canımı çok acıtıyormuş gibi hissettiriyordu.

Dün akşam o kadar çok ağlamıştı ki şu an karşımda kendini çok zor tuttuğunu görebiliyordum ama bu durum uzun sürmedi. Dudakları büzüldü ve gözyaşları yavaş yavaş akmaya başladı. Dayanamadım. Yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına atarken kollarımı iki yana doğru açtım ve gelmesini, bana sığınmasını bekledim. Öyle de yaptı. Kollarımı açtığım gibi iyice yanıma yaklaşıp bana sokuldu. Kollarını belime dolayıp sıkıca sarıldı.

"Demir, sımsıkı sarılsana bana. Böyle her şey geçecekmiş gibi."

Sesi kısık ve çatallı çıkarken tekrar etmesine izin vermedim bile. Kollarımı sıkıca ona doladım. Bana huzuru hissettiren karanfil kokusunu doyasıya içime çektim. Bütün acısını yüklenmek, hepsini ondan almak ve onun da huzurla dolmasını sağlamak istedim. Onu böyle kederli görmeye dayanamıyordum. Onu güvende tutmak istiyordum. Buna ihtiyacı vardı, biliyordum ama nasıl yapacağımı Allah kahretsin ki bilmiyordum. Ona daha da sıkı sarıldım. Şu an yapabildiğimin en iyisi buydu. Ona sıkıca sarılacak ve kulağına bütün bunların geçeceğine dair umut vadeden sözler fısıldayacaktım. Öyle de yaptım.

"Her şey yoluna girecek, sevgilim. Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

"Sıkma o güzel canını," diyerek çatallı bir sesle konuştuğunda yine göremese de başımı aşağı yukarı salladım.

"Denerim," dedim. Sonrasında ikimiz de telefonu aynı anda kapattık.

İnsan, üzüntüsünü her zaman ağlayarak gösteremiyordu. Öyle anlar geliyordu ki susmanın, sessizliğe bürünmenin yeterli olduğunu düşünüyordu. *Tıpkı benim şu anda yaşadığım gibi.*

Dün gece fazlasıyla ağlamıştım. Hatta o kadar çok ağlamıştım ki en sonunda gözümden tek bir damla yaş akamayacak hâle gelmiştim. Bunu yaşarken de sırf Demir uykusundan telaşla uyanmasın diye yastığımı ısırarak hıçkırıklarımı bırakmıştım. Onu korkutmak, daha fazla endişelendirmek istememiştim.

Güne başladığımız andan itibaren dünden farksız hissetmiyordum. Sanki kalbim binbir parçaya bölünmüş gibiydi. Parçaları da sadece bana değil, çevremdeki herkese zarar veriyordu.

Bir taraftan bütün bu olanları abartıp abartmadığımı sorguluyordum. Sonuçta henüz ortada hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yaşanmamıştı da. Onu dinlememiştim. Kim olduğunu tam olarak bilmiyordum. *Hayatından neler geçip gitmişti? Neler yaşamıştı da beni yetimhaneye bırakmıştı?* Hepsinden habersizdim. Belki de gerçekten abartıyordum ama bu durumdayken bile böyle berbat ve kaybolmuş hissediyorsam kim bilir, gerçekleri öğrendikten sonra nasıl bir vaziyette olacaktım?

Hayat gerçekten çok tuhaftı. Daha birkaç gün öncesine kadar dünyanın en mutlu, en huzurlu insanıydım ama şimdi birden ortaya çıkan bir yabancı yüzünden bütün kara bulutları yüreğimin tam ortasında toplamıştım. Çok garip bir duyguydu. Hem hiçbir şey hissetmiyordum hem de aynı anda çok fazla şey hissediyordum. Üzerimde derin bir bitkinlik vardı. Kesinlikle iyi değildim. Dokunsalar tıpkı dün akşam olduğu gibi yine hüngür hüngür saatler boyunca ağlardım. Lakin göz pınarlarım artık buna bir son vermem gerektiğini haykırıyordu. Hatta bu konuda kesinlikle diretiyordu.

Ruh hâlim böylesine berbatken herkesten kaçmamı sağlayacak bir fırsat yakalamış ve kalabalık alandan iyice uzaklaşmıştım.

Hava serin serin esiyor ama asla üşütmüyordu. Aksine insanın içine huzur veren bir tarafı vardı. Denizin enfes kokusunu içime çekerken dalgalar bir kez daha kumsala çarptı. Karşımdaki manzarayı izlemeye ara verip başımı yavaşça arkaya doğru çevirdim ve biraz ileride eğlenen, gülüşen arkadaşlarıma baktım.

Mustafa malum kişiyle karşılaştığımı Aybüke'den öğrenmişti.

Aybüke'nin Mustafa'ya haber vermesine elbette şaşırmamıştım. Aksine bunu yaparak üzerimden bu yükü aldığı için gerçekten memnundum. Yoksa ben bu kafayla Mustafa'ya anlatmayı bile unuturdum. Elbette Aybüke de olanları öğrenmiş ve tüm gün boyunca o da tıpkı diğer arkadaşlarım gibi bana destek olmaya çalışmıştı. Hatta onu arayabileceğimi bile söylemişti. Bunu söylemesi bile bana kendimi çok iyi hissettirmişti.

Uzun, derin bir nefes çektim. Havanın hafif esintisi, denizden gelen o ferah koku ciğerlerimi rahatlatırken aldığım nefesi yavaşça geri bıraktım. Üzerimdeki hırkama daha çok sarındım. Bunu yaparken işittiğim ayak sesleriyle başımı hafifçe sağıma doğru çevirdim ve Demir'in maçı bırakarak bana doğru geldiğini gördüm. Terli bir şekilde yanıma gelip benim gibi kayalığın üzerine oturdu, sessizce beni izlemeye başladı. Ona bakmıyordum ama beni, çehremi süzdüğünü biliyordum.

Bir kolunu omzuma atarak, "Bakıyorum da kaçmışız," diye mırıldandığında omuz silktim. Karşımdaki denizi izlemeye devam ederek, "Suratsızlığımla kimsenin huzurunu kaçırmak istemiyorum," dedim. Göz ucuyla Demir'e baktığımda bakışlarının sertleştiğini fark ettim. Bana kızmadığını biliyordum, sadece böyle düşündüğüm için sinirleniyordu.

"Güzelim benim. Ben, biz, hepimiz senin yanındayız. Bunun için buradayız."

"Biliyorum ama kimsenin tadını kaçırmak istemiyorum. Baksana, herkes nasıl da mutlu. Nasıl da eğleniyor. Bir de bana bak, kazulet gibi geziyorum ortalıkta."

Demir, söylediklerime karşılık kıkırdadı. Terli olmasına aldırmadan omzumdaki kollarıyla beni kendine çekip sarıldı. Başımın tepesine küçük bir buse bıraktı.

"Öyle olmadığını ikimiz de çok iyi biliyoruz," diyerek kulağıma doğru fısıldadı. Terinden dolayı yüzümü buruşturup tiksinir gibi bir ses çıkardığımda kıkırtısı kahkahaya dönüştü. Benden biraz uzaklaşarak, çenemden tutup beni kendine bakmaya zorladığında, "Ne yapabilirim senin için?" diye sordu masumca. Güven veren ellerini tuttum.

"Demir, yanımdasın zaten. Daha ne yapabilirsin ki?"

"Ama seni böyle görmeye dayanamıyorum," dediğinde aklımı karıştıran düşünceleri ilk kez dile getirmek, onunla paylaşmak ve kendimi yine ilk olarak Demir'e açmak istedim.

aldırmadım. Tabii bu sevgi dolu, romantik dakikalarımız çok sürmedi. Araya reklam girdi. Çünkü Demir'in yanıma gelmesinin üzerinden daha birkaç dakika geçmemişti ki Batuhan'ın sitem dolu bağırışını hemen arkamızdan işittik.

"Ama yenge, ben sana daha geçen gün demedim mi hep sana hep sana olmaz diye?"

Batuhan'ın isyan dolu bağırışı kulaklarımızı doldururken kıkırdamama engel olamayarak Demir'in kolları arasından çıktım ve sesin geldiği tarafa doğru baktım. Batuhan bize doğru geliyordu. Üstü başı hepten dağılmıştı. O daha çok terliydi ve kravatı da hâlâ başında asılıydı. Gerçekten çok komik görünüyordu.

Yanımıza gelip kayalığın diğer tarafına, hemen yanıma oturduğunda, "Valla ben çağırmadım Batucuğum. Kendi geldi. Al, götür," diyerek hemen kendimi savundum. Demir'i de kollarından hafifçe itirerek Batuhan'a götürmesi için başımla işaret ettim.

Batuhan yanıma iyice yaklaşarak beni Demir'in tarafından çekip, kendi kollarına aldı. Yüzümü okşayıp, "Kız, sen ne tatlı bir şeysin öyle. Ağzın bal yesin," diyerek benimle alay etti. Beni göğsüne bastırdığı için yüzümü ekşitip onun kollarından hemen çıktım. O, Demir'den bile beter kokuyordu.

Yine de ikimiz de bu duruma kıkırdarken Demir, "Batu!" diyerek ikaz dolu bir sesle mırıldandı. Batuhan, "Ne var, Allah'ın kıskanç davarı? Ne var?" diye söylendi. Sonra bana bakıp "Kız, bu hep senden sonra böyle iğrenç, çirkin, vasıfsız, kıskanç bir öküz oldu. Biliyor musun?" Yanımızda olmasına aldırmadan Demir'i çekiştirirken bu kez kahkahamı tutamadım. *Batuhan gerçekten bir başkaydı.*

Demir ona başıyla gitmesini işaret ederek, "Hadi, git sen. Geliyoruz biz de birazdan," dedi.

"İyi. Hadi, bu seferlik gidiyorum," diyerek Batuhan yanımdan kalktı. "Ver bakayım bir makas, yengelerin gülü." Batuhan parmaklarını tam yanağıma yaklaştırmıştı ki Demir, "Lan bir siktir git!" diye bağırarak Batuhan'ın eline vurdu. Batuhan onu hiç tınlamadı. Yanağımdan makas aldı, yetmedi, Demir'e de orta parmağını gösterip yanımızdan gitti.

Batuhan'ın yanımızdan uzaklaşmasıyla şüpheli bakışlarımla Demir'e doğru çevirdim ve uzun zamandır aklımda olan bir soruyu ilk kez dile getirdim:

Hiçbir şeyi umursamadan onun elini tutar ve beni her nereye götürmek istiyorsa ona kesinlikle izin verirdim.

Impala sokağın kenarındaki kaldırıma park edilirken yüzümdeki samimi gülümsemeyle hem arkamdaki Senem'e hem de hemen yanımda oturan Demir'e baktım. Bugün için onlara ne kadar teşekkür etsem azdı.

Kemerimi çözerken, "İkinize de çok teşekkür ederim. Bugün gerçekten harikaydı. Aklımı dağıtmak için her yolu denediniz," diye minnetle mırıldandım. Senem arabadan inmeden önce aradaki boşluktan uzanıp yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

"Her şey Suratsız'ımın suratlı olması için," diyerek benimle dalga geçtiğinde kıkırdayarak, "Zevzek," dedim. Uzattığı yüzünü de elimle hafifçe geriye doğru ittim. Demir'e baktığımdaysa hiçbir şey demedi. Gülümsedi, göz kırptı ve aramızdaki bu sessiz bakışma bize fazlasıyla yetti.

Demir'in de kemerini çözmesiyle hep beraber arabadan indik. Suat amca, Demir'in bazı önemli işlerinden dolayı cumaya kadar İstanbul'da kalacaktı. Demir de bu süreçte hem beni hem de Meltem teyzeyi yalnız bırakmamak için semtte kalacaktı. Bu yüzden de şimdi önce bize gelecek, sonra da eve geçecekti.

Hava yavaşça kararırken büyük, demir kapıdan bahçeye girdik. Hızlı adımlarla evin ahşap kapısına ulaştığımızda Senem çantasından anahtarlarını çıkardı. Tam kapı deliğine kilidi sokmak üzereydi ki içeriden gelen bağrışma sesleri üçümüzün de donup kalmasına sebep oldu.

"Sakin kalayım diyorum ama siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Bana bakın, Ayla Hanım. Bir çocuğu doğurmak yetmiyor, anlıyor musunuz? Asıl önemli olan ona sıcak bir yuva, hiç sarsılmayacak bir aile sevgisi verebilmek."

Esma teyzenin gür bağırışı kulaklarıma ulaştığında kaskatı kesildim ve bedenim birden titremeye başladı. *O buradaydı.* Gözlerimin içi acıyla yanmaya başladığında Demir aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi tuttu, bana güç vermek istedi. Göğsüm daralırken bu kez de Devrim amcanın tok sesini işittik.

"Kabul edin ya da etmeyin Nisa bizim kızımız, Ayla Hanım. Yetimhaneden aldığımız ilk günden bu yana Nisa sadece bizim kızımız.

"Sakın," dedim tükürürcesine. "Sakın bana öyle sesleneyim deme." Neredeyse burnumdan solurken Esma teyze yanıma yaklaşıp tıpkı Senem ve Demir gibi arkamda durdu. Devrim amca ise hemen yanımdaydı.

"Nasılsın?" diye sorduğunda dalga geçer gibi kıkırdadım.

"Nasılsın mı? Gerçekten mi? Sorduğun bu mu yani?"

"Çok üzgünüm," dedi boğuk çıkan sesiyle. *Benim kadar olamazdı.*

"Üzgünsün, öyle mi?" diye buruk bir sesle sorduğumda başını aşağı yukarı doğru salladı. "Bekle burada," diyerek önce ona, sonra da herkese arkamı dönüp hızla merdivenin bulunduğu tarafa doğru ilerledim.

Merdiveni çıkmaya başladığımda Demir de ardımdan gelmeye yeltendi ama buna gerek yoktu. "Kimse peşimden gelmesin!" diyerek bağırdım. Dediğimi yaptılar. Kimse peşimden gelmedi. Aceleci adımlarla iki katı hızla çıktım.

Odamın bulunduğu kata ulaştığımda nefes nefeseydim ama umursamadım. Odama girip önce yatağımın kenarındaki komodinin üzerine baktım ve aradığım şeyi orada göremedim. Dün geceyi aklıma getirdim. En son Demir'in ellerindeydi ve Demir onu çalışma masamın üzerine bırakmıştı. Yönümü değiştirip çalışma masama doğru ilerledim ve aradığım şeyi tam orada, masamın üzerinde buldum. Fotoğrafı elime alıp odamdan çıktım. Merdiven korkuluklarına tutunarak hemen aşağıya indim. Herkes sessiz ve pürdikkat beni izlerken yine doğrudan onun karşısına geçtim.

Fotoğrafı tutmayı bırakmadan havaya doğru kaldırıp, "Bu sensin, değil mi?" diyerek öfkeyle sordum. Önce fotoğrafa baktı, sonra gözleri doldu ve dolan gözlerini hızla benden kaçırdı. Bana bakamadı. Birkaç saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra sonunda başını kaldırıp bana bakabildi.

"Sevda Hanım mı verdi?" Hüzün dolu bir sesle sorduğunda acıyla gülümsedim. Gözyaşlarımın akmasına izin verdim ve başımı onu onaylarcasına salladım.

"Evet," dedim. Sessiz kaldı. Sessiz kaldığı her an, her saniye acım öfkeye dönüştü. Acım isyana dönüştü. Acım bağırışa dönüştü. Buna tahammül edemedim. Öfkeyle bağırmaya başladım.

"Bana ne yaptın sen? Beni ne hâle getirdin? Hiçbir şey bilmiyorsun. Ben söyleyeyim o zaman." Derin bir nefes aldım. Aldığım nefesi sertçe dışarı bırakarak onun üzerine doğru yürüdüm.

"Resim çizmekten nefret ettim ben ya! Neden biliyor musun? Çünkü hayal ederek çizebileceğim bir annem, bir babam yoktu benim.

"Evet, gösterdiniz ama o belgeler sahte de olabilir. Size güvenmiyorum. O yüzden Nisa'ya bir açıklama yapmadan önce DNA testi istiyorum." Devrim amca bana bakıp, "İstiyoruz, değil mi, kızım?" diye sordu. Başımı onu onaylarcasına sallayarak Demir'in kollarından çıkıp Devrim amcanın yanına gittim. Beni hemen kollarının arasına çekip sarıldığında ben de ona sarıldım.

"Tamam, hemen yarın yaptıralım o zaman. Sonrasında Nisa'yla konuşmak istiyorum," dediğinde alay eder gibi ona baktım.

"Ben istiyor muyum acaba?" diyerek iğneleyici bir ses tonuyla sordum.

Devrim amca beni asla bırakmadan, "Nisa'yı duydunuz. Nisa isterse o test yapılır. Nisa isterse sizinle konuşur," dedi kararlı bir sesle.

"Nisa, lütfen. En azından sadece sebeplerimi anlatmama izin ver."

Ses tonu yalvarır gibi çıktı. Bu beni elbette yumuşatmadı ama onun hayatını da yaşadıklarını da merak ettiğim gerçeğini inkâr edemezdim. Bu yüzden hemen kestirip atmak yerine, "Düşünmek istiyorum," dedim fısıldayarak. Anlayışla başını salladı. Hatta bana gülümsedi. Ben ona gülümsemedim. Dik dik bakmaya devam ettim.

"Tamam, istediğin kadar zaman senin olsun. Ben, seninle konuşmadan hiçbir yere gitmeyeceğim," dediğinde sessiz kalmaya devam ettim. Bu kez benim yerime Esma teyze konuştu:

"Ama şimdi sizin evimden gitmenizi istiyorum, Ayla Hanım." Esma teyzenin sesi de en az Devrim amcanınki kadar kararlıydı. Hatta onun sesinde bariz bir öfke yer alıyordu.

Ayla Hanım yine karşı çıkmadı. Başını sallayıp yanımdan geçti. Yanımdan geçerken hüzünle bana baktı. Onun bakışıyla Devrim amcaya daha sıkı, hiç bırakmak istemezcesine sarıldım. Bunu fark etmiş olacaktı ki başka hiçbir şey demeden dolan gözleriyle yanımızdan çekip gitti. Esma teyze de peşinden gidip onu kapıya kadar geçirdi.

Devrim amcanın kollarının arasından yavaşça çıkarken," Şimdi ne olacak, Devrim amca?" diyerek büyük bir merakla sordum. Devrim amca hepimizin tek tek gözlerinin içine baktı. Samimiyetle gülümseyip omuz silkti.

"Önce güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz. Sonra da her şeyi tek tek düşüneceğiz," dedi.

Evet, bu şimdilik harika bir fikirdi ve ben buna kesinlikle vardım.

Akşamki yemeğin sonunda artık daha fazla kaçmak ya da ertelemek istemediğimi fark ettim. Böyle yaparak sadece kendime zarar veriyor, çevremdeki insanları endişelendiriyordum. Ayla Hanım, evimizi terk etmeden önce onunla bugün için DNA testi yaptırmak üzere sözleştim. Mecburen de ona telefon numaramı ve okul adresimi verdim.

Derslerim yaklaşık yirmi dakika önce bitmişti. Ayla Hanım, okul bahçesinin biraz ötesinde beni beklerken ben de burada bu iki inatçı keçiyle uğraşıyor, peşime düşmemeleri konusunda onları ikna etmeye çalışıyordum.

Bugün DNA testi yaptıracağımı öğrenen arkadaşlarım da -Bahar ve Gökçe'den bahsediyorum tabii- okul çıkışında benimle birlikte gelmek istemişlerdi. Hatta bence arkadaşlarım bu hafta bana karşı olan tavırlarında biraz abartmışlardı. Senem, Gökçe, Bahar bütün hafta boyunca sürekli benimle ilgilenmişler, nasıl hissettiğimi sorup durmuşlardı. Hatta Damla ve Aybüke bile onların izinden gitmişlerdi. *Gerçekten dışarıdan o kadar vahim mi görünüyordum?* Tamam, biraz fazla sessiz, içime kapanık bir şekilde takılıyor olabilirdim ama kimsenin bana ölümcül vakaymışım gibi davranmasına da gerek yoktu. Ben iyiydim. İyi olacaktım.

Gökçe ve Bahar'ı benimle gelmemeleri konusunda vazgeçirmenin yolunu bir şekilde bulmuştum. Lakin söz konusu erkek arkadaşınız ve kardeşiniz olunca işler tam olarak sizin istediğiniz gibi ilerlemiyordu. Demir de, Senem de yaklaşık on beş dakikadır beni çileden çıkarıyorlardı.

"İtiraz kabul etmiyoruz, Nisa. Biz de geliyoruz. Hem ne var? Ben de kan tahlili yaptırırım, değerlerime baktırırım. Sağlık önemli," dediğinde Senem sinirden derin bir nefes aldım.

Senem, normal kan vermekten bahsediyordu ama bunu yapabilmesi için karnının aç olması ve tüm gün boyunca bir şey yememesi gerekirdi. Oysa Senem bütün teneffüslerde abur cuburları midesine lop lop götürmüştü. Yine de tamam, onun söylediği bir nevi kabul edilebilirdi ama Demir kesinlikle bizimle gelmiyordu.

İşaret parmağımı Demir'e doğru uzattım ve kararlı bakışlarımla başımı dik tuttum. "Ama sen gelmi..." Cümlemi sonlandırmama bile izin vermedi.

"Hiç öyle gözlerini belerterek bana bakma. Tabii ki ben de geliyorum." Ses tonundaki kararlılık sinirlerimi daha da zıplattı.

"Demir, sen iğneden korkuyorsun bir kere," diyerek dişlerimin arasından tısladığımda o sinir bozucu ifadesini sabit tutup omuz silkti.

peşinden yürümeye başladık. Senem, hemen yanıma gelip koluma girdi. Beni özellikle Ayla Hanım'dan uzak tutmak ister gibi bir tavır sergiledi. *Sakin ol, sarışın. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum.*

Otoparka, Demir'in arabasına doğru yaklaştığımızda Ayla Hanım, Demir'in arabasının plakasına gözlerini dikerek, "DN nedir?" diye merakla sordu. Kıkırdamama engel olamadım.

"Demir ve Nisa tabii ki," dedi Demir onu sakince yanıtlayarak. "Normalde harfler DG idi ama değiştirdim ve bence böyle çok daha güzel oldu." Doğrudan bana bakarak Ayla Hanım'a küçük bir açıklama yaptı. Bu yaptığı şeyle gurur duyuyormuş gibi keyifle sırıttı. Bana bakıp göz kırptığında ben de ona gülümseyerek havadan öpücük attım.

Demir, arabasının plakasını doğum günümden tam bir hafta önce değiştirmişti. Bana da gerçekten güzel sürpriz olmuştu. Yaptığı jest kesinlikle inanılmazdı. Normalde arabasının plakası *77 DG 98* idi ama Demir bunu *77 DN 02* şeklinde değiştirmişti. *77* Yalova'nın plaka koduydu. *DN* harfleri Demir ve Nisa'yı, *02* ise 2 Şubat'ı temsil ediyordu. *Yani birbirimizi ilk kez gördüğümüz o günü.*

O zaman ona bunu neden yaptığını sorduğumda bana geç bile kaldığını, bu arabaya dair en güzel anılarının sadece benimle geçirdiği zamanlar olduğunu söylemişti. *Demir Gürsoy biraz fazla romantikti sanırım.*

Demir, nezaketinden asla ödün vermeden arabasının kapısını Ayla Hanım için açtığında Ayla Hanım ve Senem sessizce arka koltuklara yerleşip oturdular. Demir, direksiyon koltuğuna otururken ben de onun yanındaki yerimi aldım. Çok geçmeden motoru çalıştırdı ve hızla okulun otoparkından çıkıp ana yola girdi.

Devrim amca ve Meltem teyzenin çalıştığı özel hastane, şehir merkezinin biraz dışında kalıyordu. Yaklaşık yirmi dakika süren yolculuğumuz boyunca kimseden çıt çıkmadı. Sadece bir ara Senem telefonda Oğuz'la konuşmuştu.

Yarın hafta sonuydu. Oğuz da Senem'le küçük bir plan yapmak istiyordu. Bunu bugün teneffüslerin birinde onların konuşmalarına kulak misafiri olurken işitmiştim. Senem, beni yalnız bırakmak istemediğini söyleyerek Oğuz'u reddetmişti. Buna gerek olmadığını defalarca belirtmeme rağmen sürekli aklının bende kalacağını söyleyip durmuştu ama buna gerçekten gerek yoktu. Ben iyiydim. Sadece olanları sindirmeye ihtiyacım vardı. Senem'in sırf benim yüzümden planlarını aksatmasını istemiyordum. Sonunda Oğuz'la yan yana gelebilmişken bunun tadını çıkarmasını istiyordum.

yanımıza geldiler ve tanışıp kaynaşmaya çalıştılar. Gerçekten sıcak, samimi bir ortamdı ve Devrim amcanın iş arkadaşlarıyla böylesine harika bir iletişimi olması beni çok memnun etmişti.

Koridorun sonuna yaklaşırken *Doçent Doktor Devrim Altun* tabelalı açık kahverengi bir kapının önünde durduk. Devrim amcanın bize kapıyı açmasıyla en önden Ayla Hanım, hemen ardından da biz içeri girdik.

Devrim amcanın hastanedeki odası epey genişti ve açık tonlar hâkimdi. Masası camdı ve çok temiz görünüyordu. Üstünde hasta dosyası olduğunu düşündüğüm birkaç dosya ve üç tane de fotoğraf çerçevesi vardı. Odanın içinde başka bir oda daha yer alıyordu. Muhtemelen hastalarını orada muayene ediyordu.

İçeri girdiğimizde bizi başındaki renkli bonesi ve üzerindeki lacivert üniformasıyla hemşire olduğunu düşündüğüm sevecen, ela gözlü genç bir kadın karşıladı. Genç kadın yirmili yaşlarının sonunda görünüyordu. Bonesinin altından çıkan saçlarının rengi açık kahverengiydi. Yüzü hafif topluydu ve gülümsediğinde ortaya gamzesi çıkıyordu. Boyu da en fazla bir yetmiş falandı.

Genç kadın, "Hoş geldiniz," diye coşkuyla şakıdı. Hemen yanımıza gelip Senem ve bana içtenlikle sarıldı. Devrim amca araya girip, "Çocuklar bu yardımcı asistanım Özden Hanım. Özden Hanım, kızlarım Nisa ve Senem. Bu delikanlı Nisa'nın erkek arkadaşı Demir, aynı zamanda da bizim Meltem'in oğlu ve bu da misafirimiz Ayla Hanım," diyerek bizleri tek tek tanıştırdı.

Özden Hanım yüzündeki gülümseme eksilmeden hepimizle tanışıp tokalaşarak, "Çok memnun oldum," dedi. Ayrıca masadaki çerçevelerden birini eline alarak bize gösterip, "Hocam, kızlarınızın maşallahı var. İkisi de fotoğraftakinden daha güzeller," dediğinde iltifatı karşısında Senem'le birbirimize bakıp gülümsedik. Yüzüm utançtan dolayı anında ısındı.

Özden Hanım'ın elindeki çerçevede Senem ve benim fotoğrafım yer alıyordu. Yazın Mersin'de kumsalda çektirdiğimiz fotoğraflardan sadece biriydi. İkimizin de üzerinde askılı, çiçekli, yazlık elbiseler vardı. Birbirimize bakarak kocaman gülümsüyor ve sıkıca birbirimize sarılıyorduk. O fotoğrafın Devrim amcanın masasında olması beni çok duygulandırmıştı. Onun için kıymetli olduğumuzu hep biliyordum ama şahit olmak beni çok tuhaf hissettirmişti. Ağlamak istemiştim ama şimdi bunun sırası değildi, biliyordum.

"Karanlık yollardan geçtik, zehir gibi sular içtik.[3]"

Tepkisine karşılık kıkırdadım ama Demir bu tavrımdan hiç mutlu olmadı. "Hem sorup niye hatırlatıyorsun sevgilim ya?" Bir çocuk gibi sızlandığında dayanamayıp yanına gittim. Yanağını sıkıp, "Oyy kıyamam sana ben," diyerek dudaklarımı büzüştürerek konuşup onunla alay etmeye devam ettim. Yanağını okşayan elimi hırlayarak ısırmak istediğinde hemen geri çekildim.

O sırada Devrim amca, benim yerime geçen Ayla Hanım'ın kanını alırken merakla, "Ne dövmesiymiş bakalım bu?" diye sordu. Senem ve ben birbirimize baktık. Demir ise utançtan başta hiçbir şey diyemedi. Sonra, "Ben bir ara anlatır, gösteririm sana, Devrim amca," diye mırıldandı.

Devrim amca, "Umarım müsait bir yerindedir, oğlum," dediğinde Senem ve ben kendimizi daha fazla tutamadık. Tiz bir kahkaha patlattık.

Demir bize yalandan büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi bakıp, "Geçin bakalım dalganızı siz," diye söylendi ama umursamadık. Ona gülmeye devam ettik.

Devrim amca, Ayla Hanım'ın da koluna yara bandı yapıştırırken, "Sonuçlar normalde bir gün içerisinde çıkar ama araya hafta sonu gireceği için pazartesiye kadar bekleyeceğiz artık," dedi sakince. Yaptığı açıklamayla odadaki hava bir anda değişti. Gülüşmeler son buldu, yerini ise derin bir soğukluğa bıraktı. Devrim amca tekrar yanıma gelip, "Buradan çıktıktan sonra bir şeyler iç, güzelim. Olur mu?" dedi. Başımı onu onaylarcasına salladım.

Ayla Hanım, "Teşekkürler, Devrim Bey," dediğinde Devrim amca sadece başını salladı. Tebessüm etmeye çalıştı.

"İşimiz bittiğine göre artık gidebilir miyiz?"

Demir'in isyan eder gibi çıkardığı ses tekrar gülümsememe neden oldu. *Bir daha onu hastaneye getirirsem ne olsun!*

Senem ve Demir'e bakarak, "Siz dışarı çıkıp koridorda beni bekler misiniz? Devrim amcayla bir şey konuşmam gerek," dedim tok bir sesle. Senem tek kaşını havaya kaldırarak bana kuşkuyla baktığında, "Sen de," dedim kararlılıkla. Başta itiraz edecekmiş gibi oldu ama sonra omuzlarını düşürerek Demir'le birlikte dışarı çıktı. Ayla Hanım da onların peşinden çıktığında hemen kapıyı arkalarından kapattım. Devrim

[3]Ahmet Kaya'nın *Yorgun Demokrat* şarkısından bir nakarattır.

"Elbette isterim, kuzum benim," dedi umut dolu bir sesle ama ben ona, onun gibi umutla bakamadım. Sadece bu anın bir an önce yaşanıp bitmesini istediğimi belirtircesine baktım. Benim herhangi bir tepki vermeme gerek kalmadan Senem birden öfkelendi.

Koluma girip, "Hayır, eve gidiyoruz," diyerek beni hızlıca asansörlere doğru sürüklemeye başladı.

Kolundan kurtulup, "Senem, lütfen," diyerek mırıldandım. Yüzüne ters bir ifade hâkim olurken hemen itiraz etmeye koyuldu.

"O zaman ben de geliyorum," dedi. Yanaklarımı havayla doldurup o havayı da sitemle dışarı bıraktım.

"Hayır, gelmiyorsun. Bu ikinci kez olmayacak."

"Yalnız bırakmam seni bu cadıyla," dedi doğrudan Ayla Hanım'ı işaret edip sesini de bir hayli yükselterek. Ayla Hanım, Senem'in söylediğini elbette duydu ama hiçbir şey söylemedi. Tepkisiz kaldı. Bu çok daha iyiydi.

"Senem, lütfen," dedim bir kez daha ikaz dolu bir sesle.

"Ya aklına girerse?" Kırgın çıkan sesine dayanamadım. Ona aniden sıkıca sarılıp, "Kimse aklıma falan girmeyecek," diyerek kulağına fısıldadım. Geri çekildi ama pek de ikna olmuş gibi değildi. Bize doğru yaklaşan Demir'e umutsuzca bakarken o da gözlerini kaçırıp, başını *hayır* dercesine salladı.

"Benimle hiç tartışma bile. Hiçbir yere gitmem. Seni de o kadınla yalnız bırakmam."

Son kozumu oynadım. İkisine de yalvarırcasına baktım.

"Bana bunu yapmayın. Onunla yalnız konuşmayalım. Lütfen, biraz anlayış gösterir misiniz?" diye hayıflandığımda Senem'in sert bakışları yumuşadı. Demir ise bu kez kararı sadece Senem'e bırakır gibi, "Ne diyorsun buna?" diye sordu Senem'e bakarak.

Senem bıkkınlıkla omuzlarını düşürdü. Yüz ifadesinden bile pes ettiğini hemen anladım.

"İyi, tamam ama bir saat içerisinde evde olmazsan zebani gibi tepende biterim bak."

"Anlaştık," dedim gülümseyerek.

Demir, "Ve sizi ben bırakacağım," dediğinde itiraz bile etmedim.

"Tamam, buna da tamam," diyerek şartlarını kabul ettim. Ayla Hanım'a dönüp, "Artık gidebilir miyiz?" diye sordum. Çünkü daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum. Onu dinlemek ve tanımak için yeteri kadar vakit kaybetmiştim zaten. *Mesela on sekiz yıl kadar uzun bir süre ...*

Çay bahçesine gireli on dakika falan olmuştu ama kendimi çok gergin hissediyordum. Nereden başlayacağımı, nasıl başlayacağımı ya da ona ne sormam gerektiğini kestiremiyordum. Cesaretimi toplamak istercesine önümdeki büyük fincanı iki elimle tutarak sıcak çikolatamdan bir yudum içtim. Ellerim hâlâ üşürken bardağı hemen yerine, önümdeki ahşap masaya bırakmadım. Tutmaya devam edip avucumu ısıttım. Bunu yaparken de aklıma gelen ilk soruyla geçmişin tozlu sayfalarını artık yavaşça aralamak istedim.

"Babam kim?" diye sordum birdenbire. Ayla Hanım sorum karşısında gülümsedi ama gülümsemesi kesinlikle samimi değildi. Çehresi hüznün gölgesiyle düşerken derin bir iç çekti.

"O mevzuyu en sona sakla," dedi soğuk bir ses tonuyla.

"Neden?" diye itiraz etmekten kendimi alamadım.

"Çünkü en zoru, en sona," dedi tane tane. İşte, bu beni ikna etmişti. Üstelemedim çünkü ben de henüz bunu duymaya hazır değildim.

Anlaşılan sıfırdan, en başından başlamamız gerekecekti.

"Kimlikteki tarihten anladığım kadarıyla kırk iki yaşındasın. Yani bana hamile kaldığında yirmi dört yaşındaydın," diyerek küçük bir tahminde bulundum. Başını sallayarak beni onayladı.

"Evet, kızım," dediğinde gözlerimi yumdum. Birkaç kez derince nefes alıp verdim. Elimdeki fincanı önümdeki masaya hızla bırakırken ellerimi yumruk yapıp sıktım. *Bana o şekilde hitap etmesini gerçekten istemiyordum. Beni geriyor, rahatsız ediyordu.*

"Bunu tekrar etmeyeceğim. Lütfen, bana o şekilde seslenme," dedim katı bir sesle.

Mahcup olmuş bir tavırla, "Affedersin. Sen nasıl istersen," dediğinde kendimi toparlamaya çalışıp hız kesmeden bir sonraki soruya geçtim.

"Nerelisin?" diye sordum bu kez çünkü kimlikte herhangi bir Türkiye şehri yazmıyordu.

"Doğma büyüme İstanbulluyum."

İşte, bu biraz kafa karıştırıcıydı.

İstanbul mu? Madem İstanbulluydu, neden beni İstanbul'dan çok uzakta bulunan bir yetimhaneye bırakmıştı ki?

Bunu da soracaktım elbette ama şimdilik önceliklerim başkaydı.

"Abin, ablan ya da bir kardeşin var mı? Ailen nerede?"

Daha fazla zorlamak istemedim. İkinci yılın ortasında okulu bıraktım. Başta başka bölümlerle ilgilenmek istedim ama her şeyden öylesine bunalıp sıkılmıştım ki bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Ailem yanımda değildi. Yurttaki oda arkadaşlarımla doğru düzgün anlaşamıyordum. Sürekli atışıp kavga ediyorduk. Kendimi çok yalnız hissediyordum. Her şey üst üste binmişti anlayacağın."

Hiçbir şey demeden, araya girmeden onu sessizce dinlerken yeşil gözlerinin attığı o derin bakışlarda çaresizliği, yalnızlığı iliklerime kadar hissettim. Çünkü bir zamanlar bu duyguları bizzat ben de yaşamıştım. Belki o zamanlar çok küçüktüm ama yalnızlığın ne demek olduğunu bilecek kadar da büyüktüm. Senem hayatıma dâhil olana kadar o yalnızlığı ben de tatmıştım. Bu yüzden onu, yaşadığı o zorlu süreci biraz olsun anlayabiliyordum. En azından kendimi onun yerine koyup empati yapabiliyordum.

Ben sessizliğimi korurken o anlatmaya devam etti:

"Yurttaki arkadaşlarla iyi anlaşamıyordum dedim ya hani, sırf onların yüzünü daha az göreyim ya da onlarla daha az karşılaşayım diye küçük işlerde çalışmaya başladım. Bazen bir markette kasiyerlik yaptım. Bazen ev temizliğine gittim ama en sonunda kendime düzgün bir iş buldum. İstanbul'daki lüks bir otelin hem kat görevlisi oldum hem de geceleri barında çalışmaya başladım. Bu sayede yurttan ayrıldım çünkü otelin zemin katında bana bir oda verildi. Ailemi arayıp okulu bıraktığımı, çalışmaya başladığımı söyledim. Başlarda çok kızdılar, hiç onaylamadılar ama sonrasında pek de umursamadılar. O otelde yaklaşık iki yıl çalıştım. Onunla, yani babanla da o otelde tanıştım."

Sesinin çatallı tınısında, bakışlarındaki derinlikte yalana dair tek bir şey dahi görmedim, hissetmedim. Yeşil gözleri oldukça dürüst bakıyordu.

Yüzüne gölge düşerken kısa bir ara verip önündeki çayını eline aldı, tekrar yudumladı. Hatta hızla bitirip etraftaki garsonlardan birinden yeni bir tane daha istedi. Dudaklarına kederli bir gülümseme peyda olurken gözlerinin içi doldu. Derin bir nefes aldı, burnunu çekti. Dudaklarını anlatmaya devam etmek için tekrar araladı.

"Oteldeki ikinci yılımda karşılaştım onunla. İtiraf etmeliyim ki onu gördüğüm ilk anda beynimden çarpılmışa dönmüştüm. Fena vurulmuştum. Bakışına, duruşuna, koyu kahverengi zeytin gibi gözlerine... Evet, gözlerin Nisa... Gözlerin, babanın gözlerinin birebir aynısı."

Boğazımda bir yumru oluşurken hiçbir şey diyemedim. *Gözlerimin hep anneminkilere benzediğini düşünürdüm, meğerse babamın gözlerini almışım.* Tahtaya bir hayal kırıklığı çizgisi daha çizdim.

Alt dudağı titredi, gözlerinden yanağına bir damla yaş aktı. O damla çenesinden süzülüp önündeki ahşap masaya düştü. "Hayır, değildik ve hiç de olmadık," dedi çaresiz bir sesle.

"Sonra?" dedim yine kendimi tutamayarak. Daha fazlasını öğrenmek, babama ne olduğunu bilmek istiyordum.

"Sonra... Tanışmamızın üzerinden üç ay kadar geçmişti ki o birden gelmeyi kesti. Haftalarca hiç yüzünü görmedim, sesini duymadım. Bazen şehirde gezinirken bile gözlerimle yalnızca onu aradım ama hiçbir yerde yoktu. Kayıplara karışmıştı. Sanki derin bir rüyadaymışım da sonunda o rüyadan uyanmışım gibiydi. Bende bir telefon numarası bile yoktu. Onu kaybettiğimi düşündüm ama sonra hiç ummadığım bir anda kader bizi yeniden karşılaştırdı."

"Öyle mi? Nasıl oldu peki?"

"Aylardan hazirandı. Bir gün çalıştığım otelin sahibi beni odasına çağırdı. Adam altmışlı yaşların üzerindeydi ama çok iyi bir insandı. Hani şu dizilerdeki, filmlerdeki gibi kötü patron değildi yani. Aksine dünyanın en tonton insanıydı. Bana hep destek çıkardı. Gördüğü yerde selam verirdi, bazen şakalaşırdı. Her neyse, öğrendim ki patronumun meğerse Büyükada'da da bir oteli varmış ama o otel küçük, butik otel tarzındaymış. Çalışmamı çok beğendiğini söyledi ve bu yüzden de bana o butik oteli bir süreliğine idare edip edemeyeceğimi sordu. Yaz gelmişti. O teklifi alana dek Büyükada'ya sadece birkaç kez öylesine gezmeye falan gitmiştim ama o kadardı. Yaz mevsimi ise resmen adanın en harika, en cıvıl cıvıl ve en dolu olduğu zamanlardı. Patronum tüm masraflarımı karşılayacağını ve oteldeki bir odada da rahatça yaşayabileceğimi söyleyince hiç düşünmedim bile. Eh, ondan da bir daha hiç haber alamayınca, *'Tamam, idare ederim,'* dedim. Teklifini kabul ettim."

"Büyükada demek?" diye hayretle soluduğumda başını gülümseyerek salladı.

Anlattıkları karşısında gerçekten hayrete düşmüştüm. Şaşkındım çünkü daha bir hafta öncesinde oradaydım. O şahane yeri gezmiştim. Belki de onun yıllar önce çalıştığı, yaşadığı otelin yanından geçmiştim ve bundan haberim bile olmamıştı. *Ne tesadüftü ama...*

"Kader bizi yeniden karşılaştırdı dedin. Nasıl oldu?" diye sorduğumda yüzü düştü. Bakışlarındaki anlatma isteği ilk kez sekteye uğradı. Bir müddet sadece sessizliğini korudu, öylece çayını içmeye devam etti. Ben de ona zaman tanıdım.

Bunu sormamla Ayla Hanım yine gözlerini kaçırdı. Yüzüme bakmadı. Boğazından titrek bir nefes koptu, yutkundu ama birkaç dakika boyunca hiçbir şey demedi. Bu kez gerçekten anlatmak istemiyor gibiydi.

"Çünkü..." Duraksadı. Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı.

"Çünkü?" diyerek onu cesaretlendirmek istedim.

"Çünkü evliydi," dedi bir çırpıda. *İşte, bunu hiç beklemiyordum.*

Nefes alamadım. Boğazım düğüm düğüm oldu. Bütün vücudumun gerildiğini, omuzlarımın ve kalbimin bir demir kadar ağırlaştığını hissettim.

"Ne?" diyebildim sadece dudaklarımın arasından fısıltıyla.

"Biz tanıştığımız zaman baban evliydi, Nisa ama ben bunu adada çalışmaya başladığım zamanlarda öğrendim."

"Ve onu bırakmadın mı?"

Öfke gürlemeye hazır bir kara bulut gibi üzerime çöktü. Sesimi yükselterek konuşmaktan kendimi alamadım. Bunu yaşadığıma, benim böyle bir çocuk olarak dünyaya geldiğime inanamıyordum. İnanmak istemiyordum. Midem birden bulanmaya başlamıştı.

"İnan bana, kolay olmadı." Sesi suçlulukla, pişmanlıkla doluydu.

"Nasıl kolay olmaz ya? Adamın evli olduğunu bile bile onunla görüşmeye devam mı ettin? Karısını aldatmasına izin mi verdin?" diye fısıldayarak tükürürcesine konuştum. Daha şimdiden bu kadarı benim için çok fazlaydı. *Daha da fazlasını kaldırabilir miydim?* Hiç sanmıyordum.

"Tam olarak öyle sayılmaz çünkü hiçbir zaman bana senin düşündüğün gibi bakmadı."

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki bana hiçbir zaman aşkla ya da duygusal bir bağla yaklaşmadı. Daha çok yakın bir arkadaşı, dostu gibi davrandı."

Ona dostu ya da arkadaşı gibi yaklaşması neyi değiştirirdi ki? O resmen...

"Ne fark eder ki? Aldatmanın arkadaşı, aşkı mı olur, Allah aşkına?" Bulunduğumuz yeri bir anlığına unutarak sesimin bir oktav yüksek çıkmasına mâni olamadım.

"Haklısın, çok haklısın," diyerek gözyaşlarının arasından konuştuğunda ona iğrenerek bakmaktan kendimi alamadım. *Böyle bir çocuk olarak doğmaktansa dünyaya hiç gelmemeyi yeğlerdim.*

"Sonra büyük bir hata yaptı." Duraksayıp, "Yaptık," diye düzeltti.

Gözlerimden yanağıma damlalar süzülürken midem kasıldı. Kendimi daha kötü hissettim. Başım dönmeye başladı. Kusacağımı düşündüm.

"O gece mi oldu yani?" diye sorarken kalbim sıkıştı. Sanki biri göğsüme doğru acımasızca darbelerini indiriyordu.

"Evet," dedi inkâr etmeden.

"Karısını düşünürken seninle birlikte oldu yani?"

"Evet," dedi bir kez daha.

"Hem de Büyükada'da?"

"Hiç gittin mi? Dünyanın en güzel yerlerinden biridir." Konuyu başka tarafa çekmeye çalıştığında boğazımdan bir hıçkırığın kopmasına engel olamadım.

Gitmiştim. O büyülü, masalsı yere tam da geçen hafta bugün, bu saatlerde gitmiştim. O zamanlar bana hayatımın en güzel anılarını bahşeden yer, meğerse benim dünyaya gelmemi sağlayan yermiş ve ben ne yazık ki buna sevinemiyordum bile.

Sorusunu cevaplamak yerine, "Yani ben gayrimeşru bir çocuğum, öyle mi?" diyerek acıyla mırıldandım. Başını büyük bir utançla öne eğdi.

"Nisa, gerçekten çok üzgünüm." Sesinde hüzün vardı. Sesinde keder vardı. Sesinde pişmanlık vardı, biliyordum ama bütün bunlar için çok geç kalmıştı.

"Üzgünsün, öyle mi?" diye sorduğumda sessiz kaldı ama ben durmadım, susmadım. Daha fazlasını öğrenmek için tutuştum çünkü bu anlatılanlar sadece hikâyenin başıydı. *Beni neden yetimhaneye bırakmıştı? Neden hiç arayıp sormamıştı? En önemlisi de o adam bir kızı olduğundan haberdar mıydı?* Asıl bunları bilmek istiyordum.

"Beni biliyor mu?" diye sorduğumda bana anlamayan bakışlarla baktı. "Bir kızı olduğundan haberi var mı yani?" diyerek daha açıklayıcı bir şekilde sordum.

"Onunla birlikte olduğumuz günün ertesi sabahı hiçbir şey demeden çekip gitti. Aptal değildim. Pişman olduğunu biliyordum, ben de pişmandım. O günden sonra bir daha hiç karşılaşmadık, arayıp sormadı. Ben de onu aramadım. O kadar pişmandım, o kadar suçlu hissediyordum ki onu arayacak cesaretim de yoktu, yüzüm de. İki ay sonra hamile olduğumu öğrendim. Ailemin hiçbir şeyden haberi yoktu. Çok çaresizdim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ben de ilk ona gitmek, ilk ona söylemek istedim. Şirketini buldum, yanına gittim. Ona hamile olduğumu söyledim. Ne tepki verdi dersin?"

Dayanamadım. Tahammül edemedim. Onun ısrarla görmezden geldiği bir gerçeği hatırlatmak isteyerek, "Ama beni yetimhaneye sen bıraktın," dedim iğneleyici bir ses tonuyla.

"Çünkü mecburdum. Başlarda sırf sana bakabilmek için çalıştığım mağazadan ayrıldım. Bir ay boyunca biriktirdiğim parayla her şeyi idare etmeye çalıştım ama yetmedi. Okuldan eski arkadaşlarımı bulup onlara dert yandım, yardım istedim ama bana kapılarını bile açmadılar. Sırt çevirdiler. Berbat ithamlarda bulundular. İğrenç, yuva yıkan, ahlaksız bir kadın olduğumu hatta onların sevgililerine de yan gözle bakacağımı söylediler."

Yaşadıkları elbette kolay şeyler değildi ama bu söyledikleri arasında tek bir şeyi cımbızla çeker gibi elime alıp sorguladım.

"Karısından ayrıldı mı yani?" diye merakla sorduğumda gözyaşlarının arasından güldü ama o gülümseme asla içten değildi.

"Hayır, sana söyledim. Bana asla o şekilde bakmadı. O hep karısına âşıktı. Onu hiç bırakmadı. Evliliğini düzeltmeye çalıştı ve başarılı da oldu."

Bunları dile getirirken yüzündeki hayal kırıklığını görmemek elde değildi. Sanki adamın onun yerine karısını seçmesini hâlâ kendine yediremiyor gibiydi. *Fakat olması gereken zaten bu değil miydi? Kim evliliğini bir başkası uğruna, özellikle de o başkasını sevmiyorsa bitirirdi ki? Büyük saçmalıktı!*

"Arkadaşlarımdan da darbe aldıktan sonra geriye tek bir seçenek kaldı. Aileme her şeyi anlatacaktım, anlatmak zorundaydım. Öyle de yaptım ama bir darbe de onlardan yedim. Benim gibi bir kızları olmadığını söyleyip onlar da sırt çevirdiler. Çok çaresizdim, gidecek hiçbir yerim yoktu. Bir süre kimseyi arayamadım. Sonra dayanamadım. O dönemlerde yeni evlenen kardeşimi aradım. Ondan yardım istedim. Çok çaresiz olduğumu söyledim. Allah'tan o sırtını çevirmedi bana. Önce düşüneceğini söyledi, birkaç gün sonra da aradı beni. Annemlerle konuştuğunu, beni yanına alacağını söyledi ama bunun normal yollarla değil de başka türlü olacağını belirtti."

"Nasıl yani?"

"Dedim sana, üniversiteyi yarıda bırakmıştım. Mezun değildim. Çalışmıyordum. Herhangi bir güvencem yoktu. Hâliyle devlet bana asla Almanya'ya gitmek için vize vermezdi. Bu yüzden de kardeşim beni kaçak yollarla onun yanına getirteceğini söyledi. Başlarda çok korktum. Giderken başıma bir şey gelmesi ihtimalini düşünüp durdum.

"Evet," dedi itiraf ederek.

O gün... Hayatımın en kötü, en lanet günüydü. Eğer zihnimden bir anıyı silmem mümkün olsaydı ben kesinlikle o günü silerdim. Annesinin arkasından koşarak feryat eden o küçük kız çocuğu olmayı hiç istemezdim.

Burnumu çekerken, "O günü hiç unutamıyorum, biliyor musun?" diye fısıldadım.

"Ben de unutamıyorum."

Hâlâ anlayamıyordum. *Madem geri dönmüştü, o zaman neden geri gitmişti? Onu tekrar o ülkeye götüren şey neydi?*

"Sonra ne oldu peki? Madem döndün, neden geri gittin? Yanımda olabilirdin. Elimi tutabilirdin. Sabahları okula seninle birlikte gidebilirdim ya da hastalandığımda başımda sen bekleyebilirdin. Yani kısacası, her şeye rağmen hayatımın bir parçası olabilirdin ama sen bunların hiçbirini yapmadın. Neden geri gittin?"

Bütün merak ettiklerimi dışarı vururken gözlerimin içine net bir ifadeyle bakıp, "Çünkü sana bakamazdım, Nisa," dedi direkt. *Vay be... Bu hem çok sert hem de epey açıklayıcı olmuştu.*

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Almanya'da biriktirdiğim para bir müddet zar zor sadece bana yetti. Bu durum sadece birkaç ay sürdü. Otellerde, öğretmen ya da polisevlerinde geçirdiğim birkaç ay. Sonra kardeşim bir gün tekrar aradı beni. Hem karısının yaptıklarından dolayı çok üzgün olduğunu hem de benim için daha iyi bir çözüm bulduğunu söyledi. Eski okulundan yakın bir Alman arkadaşıyla görüşmüş, onunla konuşmuş, derdimden bahsedip bir teklifte bulunmuş."

"Ne teklifi?"

Oturduğumuz masanın önündeki sandalyelerden birine bırakmış olduğu siyah çantasını eline aldı. Biraz önce ona uzatmış olduğum Alman kimliğini çantasından çıkarıp masanın üzerine, ikimizin tam ortasına doğru attı.

"Kardeşimin teklifi beyaz evlilikti ya da diğer adıyla sadece kâğıt üzerinde olacak anlaşmalı bir evlilik. Arkadaşı teklifini kabul etti, ben de öyle. Johannes, benden üç yaş küçüktü ama yine de evlendik ve ben bu kez normal şartlarla Almanya'ya gittim. Şu kimliğin üzerinde yazan *Unbefristet* ne demek, biliyor musun?"

"Hayır."

"Sana evlatlık verildiğimi Sevda Hanım mı söyledi?" diye sordum herkesin çok merak ettiği o soruyu dile getirerek.

"Hayır, dediğim gibi Sevda Hanım'a şubat ayından beri hiç ulaşamadım, telefonlarıma bile çıkmadı. İşler fabrikada biraz sıkı olunca izin alıp ziyarete de gelemedim. Sonra evlatlık verildiğini öğrendiğimde senin adresini öğrenmek için yetimhaneye gittim. Neden bunu yaptığını, neden bana ulaşmadığını sordum ama sadece hattını değiştirdiğini söyledi."

Böyle anlatarak Sevda Hanım'ı zan altında bırakıyordu. Sevda Hanım'ın hattını değiştirdiğini elbette biliyordum. Eğer ona bir şeyleri anlatmak istemediyse bunu sırf bizim mutluluğumuz, düzenimiz bozulmasın diye yapmıştır. Sevda Hanım'a herkesten daha çok güveniyordum.

"Kim söyledi peki?" Sessiz kalınca, "Benim evlatlık verildiğimi sana kim söyledi?" diyerek üsteledim.

"Bunu sana söyleyemem."

Şimdi sinirden saçlarımı yolacaktım. Böylesine bir gerçeği benden nasıl saklardı? Bunu bilmek benim hakkımdı.

"Gerçekten mi? Hâlâ benden bir şeyler mi gizlemek istiyorsun yani?"

"Üzgünüm ama bu gerçekten söyleyebileceğim bir şey değil."

Ses tonundaki diretmeden bana bunu gerçekten söylemeyeceğini anladım. Hiçbir sır sonsuza kadar gizli kalmazdı. Elbette bunu da bir şekilde öğrenmenin yolunu bulurdum. Madem öyle, o zaman geriye bilmem gereken tek bir şey kalmıştı.

"Pekâlâ, artık o kritik soruya gelelim," dediğimde hemen gözlerini kaçırdı. Ne soracağımı elbette tahmin edebiliyordu.

"Babam kim ve nerede yaşıyor? Hâlâ İstanbul'da mı mesela?"

Sesim buz gibiydi ama aldırmadım. Benden şu anda yumuşak ruhlu, iyi kız rolünü kesmemi bekleyemezdi. Öfkeliydim. Sinirliydim. Öğrendiklerim bende resmen soğuk duş etkisi yaratmıştı.

"Hayır," dedi sadece. Anlamadım.

"Neye hayır?" diyerek üstüne gittim.

"Hayır, İstanbul'da yaşamıyor," dedi yine kısa keserek.

"Nerede yaşadığını biliyor musun bari?"

"Evet." Bu kısa cevaplar beni asla tatmin etmiyordu.

"Hem onunla önce ben görüşmeliyim. Okula gelmeden önce çalıştığı iş yerine gittim. Bugün orada olmadığını ama yarın geleceğini söylediler. Ben de yarın tekrar gideceğim."

Söylediklerıyle ilgimi çekerken daha birkaç saniye öncesinde düşündüklerimi birden kenara atıp, "Ben de gelmek istiyorum," dedim bir çırpıda. Yine başını beni onaylamazcasına salladı.

"Hayır, onunla önce ben yüzleşmeliyim."

Peki, ben onunla yüzleşmeye hazır mıydım ki?

Aklıma yer edinen bu düşünceyle Ayla Hanım'a ısrar etmedim. Şu an için onunla gitmemem çok daha mantıklı bir davranış olurdu. *Hem onunla gitsem ne olacaktı ki? Adamın önüne beni atıp, "Sana kızını getirdim," falan mı diyecekti? Ne saçma olurdu ama. Türk dizilerindeki klişe sahneleri aratmazdı.*

"Ne zaman gideceksin peki?" diye sordum yine de merakla.

"Yarın öğleden sonra, iki ya da üç gibi."

"Anladım. Peki, tamam. Önce sen yüzleş ama sonra bana kim olduğunu söyleyeceksin."

Yine de onun kim olduğunu öğrenmek istiyordum. Bu benim en doğal hakkımdı. Ayla Hanım kolay şeyler yaşamamış ve sırf bu yüzden Almanya'ya taşınmış olabilirdi. Bütün bunları kabullenip, affettiğimden değildi elbette, ki böyle bir şey asla mümkün de değildi ama o adamın, beni istemeyen babam olacak o adamın kim olduğunu bilmek istiyordum.

Öfkeden, kinden nefret ederdim ama hak edene de bunu yaşatmak, hissettirmek isterdim. O adamın kim olduğunu öğrenecek ve hayatımın sonuna dek ondan nefret edecektim.

Ayla Hanım, "Anlaştık," dediğinde hiçbir şey demedim.

O sırada garson bir su bardağıyla yanımıza gelip bana uzattığında teşekkür ederek bardağı elinden aldım ve bir çırpıda kafama dikip içtim. Ayla Hanım da ikinci çayını bitirip kaşığıyla bardağın üstünü kapattı. Masanın üzerindeki cep telefonumun ekranını aydınlatırken bir saatimin artık dolduğunu fark ettim. Senem'e söz vermiştim ve artık eve gitmek istiyordum.

Cep telefonumu masanın üzerinden alıp okul çantamın içine attım. Tam oturduğum ahşap sandalyeden kalkmak üzereydim ki Ayla Hanım'ın aklımı karıştıran sözleriyle hemen hareket edemedim.

"Nisa, ben Devrim Bey'e bir konuda yalan söyledim."

Benim yola çıktığım, bu uğurda hayatımı paylaştığım insanlar zaten belliydi. Hiç kimseye, hiçbir şeye de onları asla ama asla değişmezdim.

Bunca yıl o yetimhanedeki küçük odamda yaşam mücadelesi verirken Senem benim kardeşim, yol arkadaşım olmuştu. Kimsesizliğimi benden söküp almış, benim ilk ailem de ilk yuvam da herkesten önce yine o olmuştu.

Sonra bu yılın başında Devrim amca ve Esma teyze hayatımıza girmişti. Onlar sadece Senem'i evlat edinmek isterken tek bir şart uğruna beni hayatlarına hiç şüphe duymadan dâhil etmişlerdi. Bir an olsun Senem ve beni birbirimizden ayırmamışlardı. Bize sıcacık, kocaman aile sevgisini hissettirmişlerdi.

Ve Demir...

O benim kalbimdi, nefesimdi, her şeyimdi. Demir, hayatıma girdiği andan beri sadece beni mutlu etmek için uğraşmıştı ve başarmıştı da. Bütün acıyan, ruhumu yakan yerlerimden öperek beni dünyanın hep en mutlu insanı yapmıştı.

Sanki hiçbir şey yaşanmamış, ben onca yıl hiç acı çekmemişim gibi şimdi onunla gideceğimi nasıl düşünürdü? Bir anda o çok sevdiğim insanları bırakacağımı nasıl aklına getirirdi? Senem'i, Demir'i, Mustafa'yı, Devrim amcayı, Esma teyzeyi ve daha birçok sevdiğim insanı... Onca yılımı, ayımı geçirdiğim insanlara sırf onun için nasıl sırtımı çevirip veda ederdim? Bu delilikti. Bu saçmalığın daniskasıydı. Bu aptallıktı. Şimdi aklımı kaçıracaktım.

"Nisa, senin annen de ailen de benim. Seni terk ettiğim için, seninle hiç iletişim kurmadığım için, seni yıllarca yalnız bıraktığım için çok özür dilerim ama artık buradayım. Seninleyim," dediğinde histerikle güldüm. Konuştukça daha da batıyordu.

Ona bakıyordum ama sadece bakıyordum. Asıl o bu çetrefilli yolun hiçbir yerinde yoktu. Asıl o benim için bir yabancıydı. *Geçmişten ansızın çıkagelen bir yabancı...*

"Sen şimdi özür dileyince her şey geçecek mi sanıyorsun? Bütün acılarım kaybolacak ve unutacak mıyım yani?"

"Elbette hayır ama..."

"Aması yok!" Bağırışım bulunduğumuz çay bahçesinde küçük bir yankının oluşmasına sebep olurken oturduğum yerden hışımla ayağa kalktım.

"Bu konuşma burada sona erdi. Ben artık eve..." Düzelttim. Kelimenin üstüne âdeta bastırarak, "Evime gitmek istiyorum," dedim. Benim tek bir evim, tek bir ailem vardı.

daha sıkı sarıp sarmaladı. Ayaklarımı yerden keserek birkaç saniyeliğine kendi çevresinde döndürdü. Kokumu içine çekti. Saçlarımı öptü. Ben de onun kokusunu içime çektim. Duş almıştı ve enfes kokuyordu. Geçirdiğim bu hüzün dolu birkaç saatin ardından sonra onun kolları arasında olmak bana kendimi gerçekten iyi hissettirmişti.

Ayaklarımı yavaşça yere bırakırken kulağıma, "Nasıl geçti?" diye fısıldadı.

Ellerini tutmayı bırakmadan, "Sonra anlatırım," dedim. Anlayışla başını salladı. O sırada Suat amca, Ayla Hanım'a bakıyordu. "Merhaba, Suat amca," diyerek ona seslendim ama sanki beni duymadı.

Suat amca, haftanın başından beri Demir'in işlerinden ötürü İstanbul'daydı. Eğer bu DNA testi işi çıkmasaydı Demir de beni bu hafta sonu İstanbul'a götürecekti ama işler bizim düşündüğümüz gibi ilerlemedi. Bu muhteşem hakkımı başka haftalarda kullanmak istediğimi söyleyerek Demir'i maalesef reddetmek zorunda kaldım.

Suat amca, Ayla Hanım'la hâliyle ilk kez karşılaşıyordu. Meltem teyze de zaten hastanede nöbet tuttuğu için henüz onunla tanışmamıştı. İsmini bilip bilmediğinden bile haberim yoktu. Demir'e bunu hiç sormamıştım. Dolayısıyla ailesine olanların ne kadarından bahsettiğinden de habersizdim.

Ayla Hanım, taksi şoförüne biraz daha beklemesini söyleyerek ağır adımlarla yanımıza doğru geldi. Suat amcanın bakışları merakla yoğunlaşırken, "Şey... Suat amca, bu... Bu," diyerek kelimeleri ağzımın içinde geveledim. O kelimeyi bir türlü söyleyemedim. Bu durumdan beni Demir kurtardı.

"Baba, hanımefendi Nisa'nın annesi, Ayla Hanım," dedi hem çok sakin hem de çok isteksiz bir tavırla Ayla Hanım'ı takdim ederek.

"Demir'in babası Suat amca," diyerek ben de Suat amcayı tanıştırdım.

Suat amca bir elini havaya kaldırıp yavaşça ona doğru uzatırken, "Ben... Tanıştığıma memnun oldum, Ayla Hanım," diye mırıldandı. Ses tonu fısıltı gibi çıktı.

"Ben de öyle Suat Bey."

Ayla Hanım'ın sesi onunkine göre daha sabit, daha netti. Birbirlerine çok tuhaf bir şekilde bakarlarken araya girip, "Siz tanışıyor musunuz?" diye sormaktan kendimi alamadım. Çünkü birbirlerine attıkları bakışlar tanışan iki insanın uzun bir süreden sonra karşılaşmasıyla birbirlerine attıkları bakışlardan pek farksız değildi.

Suat amca, "Hayır, ben sanırım birine benzettim," dedi hızla.

"Yoo. Gayet iyiydi aslında," dediğinde Demir kendimi daha da tuhaf hissettim ama bunun üstüne pek düşmedim. Sonuçta Suat amca yoldan gelmişti ve gerçekten dediği gibi yorgun olabilirdi.

"Neyse, şimdilik boş verelim babamın ruh hâlini. Olanları anlatacak gücün var mı?"

Demir karşıma geçerek omuzlarımı sıvazladığında bakışlarında yumuşacık, anlayışlı bir ifade vardı. Şu an onu reddetsem bile bana hiç kızmayacağını, kırılmayacağını belli eden bir ifade. Demir'in sadece bana özgü olan bu sıcacık bakışlarını seviyordum. İçimi öyle sakinleştiriyordu ki onun sayesinde bütün zorlukları aşabileceğimi düşünüyordum. O harika gücü yüreğimin tam ortasında hissediyordum.

Sessizliğimi koruyup başımı olanları anlatabileceğimi belirtircesine salladığımda tebessüm ederek, "O zaman semtin dışında kalan çocuk parkına gidelim mi?" diye sordu.

Hava hâlâ kararmadığı için bu harika bir fikirdi. Hem belki yürümek, Demir'in elini tutarak yürümek bana iyi gelebilirdi.

"Şu an öyle iyi gelir ki," diye mırıldandığımda beni kendine doğru çekip kolunun altına aldı ve sessizce yürümeye başladık.

Semtin dışında kalan çocuk parkı öyle çok büyük bir park değildi. İki salıncağı, bir kaydırağı, bir tane de tahterevallisi vardı. Parkın çevresini saran üç büyük meşe ağacının yeşil yapraklarının çoğu sonbaharın geldiğini haykırırcasına sararmıştı.

Akşamüstünün bu saatlerinde genelde küçük çocuklar buraya doluşurdu ama bugün pek kimse yoktu. Park bile çok ıssızdı. *Tıpkı ruhum gibi...*

Demir'le birlikte boş salıncaklara geçip oturduğumuzda benim takatim kalmadığı için ona Senem'i aramasını ve parkta olduğumuzu haber vermesini rica ettim. Demir dediğimi yapıp Senem'i aradı. Senem ise parkta olduğumuzu duyar duymaz hemen evden ayrılıp yanımıza geleceğini söyledi. Olanları, Ayla Hanım'la aramızda geçen konuşmaları anlatmak için Senem'in gelmesini bekledim. Bir papağan gibi bu konuyu tekrar tekrar dile getirmek istemiyordum. Senem olanları evdekilere o kısaca özet geçebilirdi.

Yaklaşık on dakika sonra Senem de parka geldiğinde Demir'le salıncaklardan ayrıldık ve bir bankın üzerine oturduk. Beni tam ortalarına aldıklarında ben anlatmaya başladım, onlar da sessizce dinlemeye. Dilimden dökülen kelimeler canımı çok yakmış, acıtmış olsa da onlara küçük detaylara girmeden her şeyi anlattım. Gözyaşlarımı yine

ağlamadım. Senem beni kendine çekip sıkıca sarıldı, bütün bunların geçeceğini söyledi ama geçmiyordu. Hiçbir şey geçmiyordu. Sanki her şey yeni başlıyor gibiydi. Kabuk bağladığını zannettiğim yaralar yeniden açılıyor, yeniden kanıyordu.

"Yani anlayacağınız adamın evli olduğunu bile bile görüşmeye devam etmiş. Ben resmen gayrimeşru bir çocuğum," diye fısıldarken bunun gerçekliği mideme kramp girmesine sebep oldu.

Senem, elimi tutup, "Hiçbir şey senin suçun değil. Anlıyor musun? Senin suçun değil," diyerek sertçe konuştuğunda buna kendimi inandıramadım bile.

Gözyaşlarımın arasından, "Ben sadece onların hatasından ortaya çıkan çürük bir meyveyim. Annem o çürük meyveyi asla sağlam tutamamış, babam olacak adam ise sahip çıkmak bile istememiş," dediğimde Demir çenemden sertçe tutarak beni kendine bakmaya zorladı. Yanaklarıma boşalan ve asla durmayan gözyaşlarını parmaklarıyla temizlemeye çalıştı.

"Sakın," dedi öfkeyle. "Sakın kendinden böyle bahsetme. Öyle olmadığını, senin bir su kadar temiz ve berrak olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Onların yaptığı hata seni suçlu yapmaz. Sen bu hikâyenin tek masumusun. Tamam mı?"

Demir'in içimi rahatlatmak için söylediği sözlerle gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Oksijen ciğerlerime ulaştığında içimdeki tedirginliğin biraz olsun benden uzaklaştığını hissettim ama bu çok uzun sürmedi.

"Bir de o adam bu şehirdeymiş. Babam resmen bu şehirdeymiş. Tesadüfe bakar mısınız? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Demir, "Kader Nisa, kader," dediğinde gözyaşlarımın arasından alayla güldüm.

"Ben böyle kaderin içine..."

Cümleme devam edemedim. Küfrüm yarıda kesildi çünkü Demir elini dudaklarımın üstüne kapatarak beni susturdu. Dudaklarımı susturabilirdi. *Peki ya kalbimi? Orayı nasıl susturacaktı?*

Senem, "Sen yine de kadere isyan etme, Nisa," dediğinde başımı salladım. Onların arasından biraz uzaklaşıp öne eğildim. Dirseklerimi dizlerime yaslayarak yüzümü ovuşturdum. Ağlamaktan iyice dağılan saçlarımı geriye doğru atarken, "Lütfen, aklımı dağıtacak başka şeyler hakkında konuşabilir miyiz? Lütfen," diye yalvardım. İkisi de hemen dediğimi yapmaya koyuldu ve ilk konuşan Senem oldu:

"Yarın Oğuz'a gitmiyorum," dediğinde gözlerimi devirdim. *Beni bir de o mu delirtmek istiyordu?*

"Senem, ne konuştuk biz seninle?" diye yakındığımda, "Seni bu şekilde bırakıp Oğuz'la film izleme günü yapmayacağım, Nisa," dedi aksi bir sesle.

"Evet, yapacaksın," diye direttim.

Senem'in yanımda olmak istemesini anlayabiliyordum ama kendini kısıtlamasına izin vermeyecektim. Başını *hayır* dercesine salladığında, "Eğer beni iyi hissettirmek istiyorsan yarın Oğuz'a gidecek ve güzelce filmini izleyeceksin. Tamam mı?" dediğimde bu kez o gözlerini devirdi.

Omuzlarını düşürdü. Bir süre sessiz kaldı. Hiçbir şey demedi. "Bakarız," diye mırıldandığında gülümsemeye çalışıp başımı onun omzuna yasladım.

Bu kez Demir konuştu: "Babam, benim için bir avukat ayarlayacakmış." İşte bu gerçekten hem ilgi çekic hem de kafa dağıtıcı bir konuydu.

"O neden?" diye sordu Senem benden önce davranarak.

"İleride imzalayacağım sözleşmeler olsun, ihaleler olsun, önden bir hazırlıkmış."

"Çok erken değil mi?" diye sordum ben de. Demir güldü, başını beni onaylar bir şekilde salladı.

"Öyle zaten ama babama dedem tembihlemiş." Kıkırdamadan edemedim.

"Deden bayağı inatçı biri sanırım," dediğimde bana bilmiş bilmiş bakarak, "Sorma, kapışırsınız o konuda evelallah," dedi. Gözlerimi devirdim. *Gördük bugün okul çıkışı kimin daha inatçı olduğunu.*

Demir, "Bu arada kızlar, size bir yeni bilgi daha," dediğinde dikkatimizi iyice çekmeyi başardı.

"Babam, Mustafa'nın babası Onur amcayla çalışmayacakmış. Ben de bunu yeni, yani dün akşam babam telefonda bu avukat mevzusunu açınca öğrendim."

"Nasıl yani? Neden ki?" diye sordum telaşla. Bundan hiç haberim yoktu. Mustafa da hiç bahsetmemişti. Hatta o gün kafeye yanına gittiğimizde de hiç konusunu açmamıştı.

"Meğerse Onur amca artık avukatlık yapmıyormuş. Daha doğrusu yapamazmış sanırım. Babamla da yazın konuşmuşlar. Babam bana da bundan hiç bahsetmedi. Garip."

"Mustafa da bana, bize hiç bahsetmedi," diyerek Senem'le kendimi [illegible] ettiğimde Demir omuz silkti. Pek bir şey demedi. Sonra olanları [illegible]ladım. Yazın öncesinde ya da sonrasında Mustafa'yla yan yana gelip doğru düzgün hiç konuşmamıştık ki. *Çocuğun olanları anlatmasını nasıl beklerdim?*

"Gerçi yazın yaşananlar malum. Eh, sonrasında da pek sohbet etme [illegible]mız olmadı," dediğimde Demir hemen gözlerini kaçırdı.

Sanırım şu tekne mevzusu hâlâ ikimizin de atlatamadığı acı bir [illegible]raydı. Fakat şimdilik o tatsız anıyı aklıma getirip kendime işkence çektirmeyecektim. Demir, benden özür dilemişti. Ben, Demir'den özür dilemiştim ve o konuyu kesinlikle geçmişte bırakmıştık. Aklıma [illegible] edinen, merak ettiğim başka bir şey vardı ve ben şimdi bunu soracaktım.

"Sen sever miydin peki Onur amcayı?" diye sordum ilgiyle. Demir önce biraz sessiz kaldı, sonra yüzündeki tebessümle konuşmaya başladı:

"Yani çocukluğuma dair bazı küçük anıları hatırlıyorum tabii. Ben ilkokul zamanlarındayken, on bir yaşıma kadar babamla çalıştı. Sonra hapishaneye girdi. Allah var, hapishaneye girmeden önce benimle çok ilgilenirdi. Hatta bazen babamdan bile daha çok ilgilenirdi. Şaşırırdım. Bize her geldiğinde bana hediyeler getirirdi. Oyuncak arabalarımın çoğunu o almıştır mesela. İyi adamdır Onur amca. Yani sevgilim, sevmiyorum desem yalan olur."

Demir hiç haberi olmasa da *gerçek* babasının sevgisini bir şekilde hissetmişti. Hem de bunu çok küçük bir yaşta çok yakından tecrübe etmişti. Onun adına içten içe çok mutlu olmuştum. Keşke aynı duyguları Mustafa için de yaşamış olsaydı. Bunu öyle çok isterdim ki... Çok sevdiğim bu iki genç adamı abi-kardeş olarak yan yana görmeyi çok isterdim.

"Anladım," dedim gülümseyerek.

Demir, gözlerimin içine garip bir şekilde imalı bakmaya başladı. "Sormayacak mısın?" diye sordu. Senem hemen yanımda bir elini çenesine yaslayarak yüzündeki kurnaz gülümsemesiyle bizi izliyordu. Elinde bir patlamış mısırı eksikti.

"Neyi?" diye sordum şaşırarak.

"Mustafa'yı da sevip sevmediğimi," diye açıkladığında Demir, kıkırdamadan edemedim.

"Sormalı mıyım?" Kaşlarımı havaya kaldırarak ona göz kırptığında benim gibi o da kıkırdadı. İşte, keyfim şimdi yerine gelmeye başlamıştı.

Demir'in yüzündeki o dalga geçen ifade hızla kaybolurken, yerini oldukça ciddi bir ifade aldı. Derin bir nefes çekip öyle konuşmaya başladı. Senem ise hâlâ pürdikkat bizi izliyordu.

"Bak, kabul ediyorum. Başlarda saçma sapan kıskançlığımdan dolayı çok hata yaptım. Özellikle de yazın Mersin'de olanlardan dolayı hâlâ utanç içindeyim ama sonra gerçekten anladım. Mustafa'nın senin için, senin de Mustafa için ne kadar önemli olduğunuzu anladım. Yani artık kıskanmıyorum desem elbette yalan olur."

Buraya kadar gerçekten iyi gidiyordu. Bu yüzden yüzümdeki gülümsemenin genişlemesine, coşkuyla kıkırdamama engel olamadım.

"Ama artık bunu kendi içimde halletmeye, sonlandırmaya çalışıyorum ve bence başarılı da oluyorum."

Demir cümlelerini noktalarken ona gururla baktım. Kıskançlığının yersiz olduğunu fark ettiği ve kendini düzeltmeye çalıştığı için gerçekten çok mutluydum.

"Ooo! Demir Gürsoy'dan beklenmedik hareketler bunlar," diyerek Senem benden önce davranıp onunla dalga geçti. Yine zevzekliğini konuşturdu. Demir, "Ha ha ha! Çok komik," diyerek yüzünü buruşturdu, Senem'in sarı saçlarından tutup hafifçe çekti. Senem ise ona dil çıkarıp eline vurdu.

Böylesine komik bir şekilde birbirlerine sataşırken bana resmen eski günleri hatırlattılar. Yetimhanede Mustafa'yla geçirdiğimiz o eski anları, gizlice çatıya kaçtığımız zamanları... Gözlerim nemlendi ama bu kez özlemden nemlendi. Yanımızda sadece Mustafa eksikti.

İkisinin didişmesine aldırmadan, "Kesinlikle başarılı oluyorsun," diye mırıldandım Demir'e bakıp yanağını okşayarak.

"Yani uzun lafın kısası Mustafa'ya karşı nötrüm," diyerek oldukça net bir şekilde konuştuğunda tekrar gülümsedim.

"Bütün bunları duyduğuma o kadar çok sevindim ki Demir. Sen harika birisin."

"Biliyorum," dedi pişkin pişkin.

"Ve çok da mütevazısın."

"Elbette öyleyim," dedi yine kendinden asla ödün vermeden.

8. BÖLÜM

♪ *Toygar Işıklı – Sonunda*
♪ *Toygar Işıklı – Babam*

"Çok güzel oldun, kız."

İki elimi çeneme yaslamış bir vaziyette yüz üstü Senem'in geniş, yumuşacık yatağında uzanıyor ve onun hazırlanışını izliyordum. Neredeyse bitirmek üzereydi.

Senem, elindeki saç maşasıyla sarı saçlarının kalan son tutamını bukle bukle yaparken dikkatle onu izliyordum. Bu işleri eli bayağı iyi kıvırıyordu. Ben asla beceremiyordum. Birkaç başarısız deneyimim olmuştu, ondan sonra da bir daha elimi hiç atmamıştım. *Saçım farklı mı olsun istiyordum? Hop!* Direkt Senem'in odasına koşuyordum. Ondan yapması için rica ediyordum ve o da beni hiç kırmıyordu.

Senem'in saçları harika görünüyordu. Gerçi kendisi baştan aşağıya muhteşem görünüyordu. Yüzündeki kocaman gülümsemeyle bana dönerek, "Oldum, değil mi?" diye sorduğunda, "Oldun, oldun," diyerek ona gerçekleri söyledim.

Üzerinde hafif fırfırlı, açık kahverengi, dizlerinin üstünde biten kısa bir etek ve bej renginde, boğazlı bir kazak vardı. Saçları maşalıydı ve harika dalgalar hâlinde beline dökülüyordu. Yüzünde hafif, sade bir makyaj vardı ama bence buna bile hiç ihtiyacı yoktu. Senem'in cildi pürüzsüz ve çok güzeldi. O zaten *Barbie* bebek gibiydi. Ona her şey çok yakışıyordu. Bu güzelliğiyle Oğuz'u da mest edeceğinden adım gibi emindim. Evet, Senem'i Oğuz'un evine gitme konusunda sonunda ikna edebilmiştim ve bunu dün akşam yemekten hemen sonra yapmıştım. Bana daha öncesinde böyle bir şeyin yaşanacağını ve benim zorla Senem'i Oğuz'un yanına göndereceğimi söyleseler *hadi oradan* der, asla inanmazdım ama hayat bazen böyle yüzümüzü kocaman güldüren tatlı, güzel sürprizlerle doluydu. O sürprizler her ne olursa olsun kesinlikle yaşanmaya değerdi.

Senem, elindeki saç maşasıyla işini bitirip ısısını kapattı ve soğuması için yere, fayansın üzerine bıraktı. Elleriyle kalın dalgaları hafifçe açıp geriye doğru atarken boy aynasından bana baktı. Gözlerindeki o heyecanlı parıltı bir anda sönerken kararan bakışlarıyla bana döndü.

çekerek sıkıca sarıldım ama bunu yaparken saçlarını bozmamaya da özen gösterdim.

"Eğer içini rahatlatacaksa bir kez daha söylüyorum. O kadının annem olması umurumda değil. Benim ailem de, yuvam da sizsiniz. Bu ev," dediğimde onun da elleri belimi daha bir sıkı sardı.

Geriye doğru çekilirken, "Biz hiç ayrılmayacağız, değil mi Suratsız?" diye sordu.

Gülümsedim. Yanağına süzülen tek bir damlayı başparmağımla yakalayıp temizleyerek, "Nihal saçmalama, makyajın bozulacak," dedim onu da gülümsetmek isteyerek. Kıkırdadı. Kıkırdamasıyla başarılı olduğumu anlayıp, "Elbette ayrılmayacağız, Sarışın. Hem unuttun mu? Mustafa ne demişti bizim için?" diye sordum göz kırparak.

Senem, elini yumruk yaparak ağzına doğru götürdü. Boğazını temizleyip sesini kalınlaştırdı. İki eliyle tırnak işareti yaparak, "Siz ayrılmaz bir ikilisiniz, Suratsız ve Sarışın," deyip Mustafa'yı taklit etti. Taklidinden dolayı bu kez ikimiz de aynı anda gür bir kahkaha patlattık.

Onun içini daha da rahatlatmak istercesine, "Aynen öyle. Biz asla ayrılmayacağız," dedim güven verici bir ses tonuyla.

İşaret parmağını bana doğrultarak, "Söz ver," dedi.

"Senem ya!" diye yakındığımda üstüme gelip, "Söz ver dedim," diye ısrar etti.

"Söz, başımın tatlı belası, söz."

Yüzündeki gülümseme iyice genişlerken yeşil gözleri de bu kez sanki rahatlamış gibi ışıldadı. Yatağında hafifçe doğrulup bu kez o bana sıkıca sarıldı ve başımın tepesine küçük bir öpücük kondurdu. Geri çekilip, "Ben kaçıyorum o zaman," diyerek yataktan indiğinde ben de onunla birlikte hareket ettim.

"Eee bir zahmet kaç artık," diyerek söylendiğimde gülümseyerek hızla başını salladı.

Onu sabırla beklerken şifonyerinin bulunduğu tarafa gidip üstündeki parfüm şişelerinden birini eline aldı ve bana bakıp gülümseyerek boynuna doğru birkaç kez sıktı. Hatta parfümü yerine koymadan önce bir kez de benim suratıma doğru sıktı. Ağır kokuyu elimle havada savurmaya çalışırken Senem çalışma masasının önündeki sandalyeden siyah, deri ceketini ve küçük el çantasını da aldı. Yanıma gelip koluma girdi ve birlikte onun odasından çıktık.

Koridoru geçip merdivenlerden yavaşça aşağıya indik. Zehra teyze ve Esma teyze mutfakta akşam için hazırlık yaptıklarından dolayı Senem merdivenlerin başında, "Sultanım, ben çıkıyorum!" diye bağırdı.

"İyi düşünmüşsün, kuzum," dediğinde gözlerim birden elindeki mutfak havlusuna gitti.

"Mutfakta yardım lazım mı?" diye sordum ilgiyle.

Bir kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekip, "Aslında değil ama elim değsin dersen neden olmasın?" diye şakıdı. Söyledikleriyle ellerimi havada birbirine sürterek ona kocaman bir gülümseme bahşettim. Ardından üzerimdeki uzun kollu tişörtün kollarını hemen sıvayarak, "Seve seve," dedim ve onun peşine düştüm.

Esma teyze, dünyanın en düşünceli insanı ve en vefalı dostlarından biriydi. Birkaç gündür Meltem teyze üst üste hastanede nöbete kaldığı için o şahane kalbi buna hiç dayanamamış ve onları bu akşam bize yemeğe davet etmişti. Senem'e bahsettiği misafirlerimiz de elbette onlardı. *Çok sevdiğim Gürsoy ailesi yani...*

Esma teyzeyle birlikte mutfağa geçtiğimiz zaman hemen Zehra teyze ve ona yardım etmeye başladım. Yemek için henüz erkendi ve onlar da o an zaten elmalı kurabiyeyle uğraşıyorlardı. Yanlarına gidip ben de elimi kurabiye hamurunun içine attım ve onlara bakarak kurabiyeleri yapmaya başladım. Tarçınlı, elmalı kurabiyeye bayılırdım. *Gerçi tarçına zaten Demir'in şampuanından dolayı müptela sayılırdım.*

Yaklaşık yarım saat boyunca onlara yardım ettim. Açtığım yuvarlak kurabiye hamurunun üzerine kavrulmuş elma parçalarını koyarak rulo şeklinde sardım. Gerçi benim yaptıklarım Esma teyze ve Zehra teyzeninkinden biraz daha kalın olmuşlardı ama buna pek aldırmadılar.

Yarım saatin sonunda Esma teyze elimi artık hamurdan çekmemi ve bana gidip hazırlanmam gerektiğini söyledi. Dediğini yaptım çünkü Meltem teyzenin yanına geç gitmek istemiyordum. Belki onunla konuştuktan sonra yanından erken ayrılır, böylelikle akşama kadar biraz daha dinlenmesini sağlardım.

Ellerimi hızla yıkayarak mutfaktan ayrıldım ve kendi odama çıktım. Kıyafet dolabımdan giyeceğim giysileri çıkarıp üzerimi değiştirdim. Üzerime birkaç hafta öncesinde aldığım siyah, İspanyol paça, kadife bir pantolon ve boğazlı, kırmızı bir kazak giydim. Kazağımın boğaz kısmını düzeltirken kazağımın altında kalan kolyemi açığa çıkardım ve çenemin hemen altına yerleştirdim.

Salı günü arkadaşlarımızla birlikte lunaparka gitmeden önce Demir'le kolyemi satın aldığı kuyumcuya uğramış, tamir edilmesi için teslim etmiştik. Oradaki orta yaşlı amca tadilatının birkaç gün süreceğini söylemişti.

Önceki akşamüstü parktan ayrılıp eve geri dönerken Demir bir anda unuttuğu bir şeyi hatırlayarak pantolonunun cebinden heyecanla küçük bir kutu çıkarmıştı. O kutunun içinde kolyem sapasağlam bir şekilde duruyordu. Meğerse ben Ayla Hanım'la çay bahçesindeyken Demir de kolyemin tadilatının bittiğinin haberini almış ve eve geçmeden önce oraya uğramıştı. Tabii, sonra benim durumlar mevzubahis olunca bana vermeyi unutmuştu.

Kolyemi görür görmez çok sevinmiş ve hemen Demir'e takmasını söylemiştim. Sonunda ona kavuştuğum için çok mutluydum. Günlerden sonra beni gerçekten mutlu eden tek olaydı.

Boy aynasının karşısında yüzümdeki tebessümle kendime bakarken yeniden kavuştuğum kolyemin ucunu okşadım. Dayanamayıp sanki Demir'i öpüyormuşum gibi o kutup yıldızı ucunu öptüm.

Saçlarım zaten düz olduğu için onları tarayıp geriye doğru attım. Kaküllerim gitgide uzuyordu ama bu kez Esma teyzeden düzeltmesini istemeyecektim. Uzamasına izin verecektim. Kaküllerimi de küçük el hareketleriyle düzelttikten sonra artık tam anlamıyla hazırdım.

Aynanın önünden uzaklaşarak çalışma masamın bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Üzerindeki cep telefonumu ve ev anahtarlarımı aldım. Birkaç gün öncesinde masamın üzerine atmış olduğum o fotoğrafı fark ettiğimde birkaç saniye boyunca fotoğrafla bakıştık. Dayanamadım, yavaşça elime alıp Ayla Hanım'ın genç çehresine uzun uzun baktım. Elimle fotoğraftaki yanağını okşarken kalbimde derin bir sızı hissettim. *Geçmiş ve geleceğe dair bir sızı...* O sızıyla birden düşüncelere dalıp gitmekten kendimi alamadım.

Onun hayatında gerçekten yerim var mıydı? Beni seviyor muydu? Meğer onunla nasıl bir anne-kız...

Aklıma yerleşen o garip düşüncelerle ansızın irkildim ve derhâl kendime gelmek istedim. Senem'e, Demir'e verdiğim sözleri hatırladım. O düşüncelerin, o hayallerin beni içine çekmesine izin vermeyecektim. Yaşadığım bütün o acıları kolayca unutmayacaktım.

Fotoğrafı masanın üzerine doğru fırlattım ve hatta ters çevirdim. Kendime tekrar düşünme fırsatı vermeden hızla arkamı döndüm. Kapının arkasındaki askılıkta bulunan uzun, siyah ceketimi de elime aldıktan sonra odamdan çıktım.

Koridoru geçip, korkuluklara tutunarak merdivenlerden en aşağıya indim. Vestiyere doğru ilerleyip siyah, kısa çizmelerimi elime alırken, "Esma teyze, ben çıkıyorum!" diye seslendim. Ayakkabılarımı giyerken Esma teyze de mutfaktan bana doğru seslendi:

"Tamam, kuzum. Yemekte görüşürüz!"

"Görüşürüz!" diye bağırdıktan sonra zaman kaybetmeden evden çıktım.

Arka bahçeye doğru ilerlerken Orhan amcayı etraftaki çiçeklerle ilgilenirken gördüm. Ona el sallayıp, "Kolay gelsin, uşağum!" diye seslendim Karadeniz ağzını taklit ederek.

Başını çiçeklerden kaldırdı. Bana o tonton suratıyla kocaman bir gülümseme göndererek, "Sana da, finduk kurdum," dedi benim taklidime nazaran onun has Karadeniz ağzıyla.

Bahçeyi geride bırakarak arka kapıdan Demir'in ailesinin evininin bulunduğu sokağa çıktım. Hemen karşımızdaki eve doğru hızla ilerledim. Büyük kapıyı geçerek geniş bahçeden evin ahşap dış kapısına doğru yürüdüm.

Uzanıp zili çaldığımda çok kısa bir an bekledim. Sonra Meltem teyze yüzündeki o candan gülümsemesiyle kapıyı açıp daha içeri girmeme fırsat vermeden bana sıkıca sarıldı. Âdeta kokumu içine çeker gibi derin bir nefes aldığında ben de ona sarıldım. "Hoş geldin, kuzum benim," dedi çok içten bir ses tonuyla.

Geriye doğru çekilip, "Hoş buldum, Meltem teyze," diyerek evin içine girdim. O ceketimi benden alırken ben de ayakkabılarımı çıkararak göz ucuyla onu ve evi inceledim.

Meltem teyzenin üzerinde gündelik, rahat, salaş kıyafetler vardı. Omzunda biten saçlarını küçük bir tokayla arkadan toplamıştı. Çok doğal ama aynı zamanda da çok alımlı görünüyordu. Gerçi Meltem teyze her hâliyle çok güzel bir kadındı.

Evdeki derin sessizlik ilgimi çekerken, "Suat amca yok mu?" diye sordum merakla.

"Hayır, o bir saat önce şirkete gitti. Ben de kaç gündür nöbette olduğum için Aysun'a izin verdim. Yani baş başayız," diyerek çenemi sıktığında gülümsedim.

"Anladım. Nasılsın, Meltem teyze?"

"Ben iyiyim, kuzum. Asıl sen nasılsın?" diye sordu birlikte salona doğru ilerlerken.

"Eh işte. Her şey o kadar beklenmedik bir şekilde ve aniden gelişti ki nasıl hissettiğimi pek bilmiyorum. Aklım çok karışık. Her şey çok garip," dedim doğrudan gerçeği söyleyerek. Tebessüm ederek, "Konuşacağız bunları ama önce güzel bir kahve yapayım ikimize. Menengiç kahvesi sever misin?" diye sordu heyecanla.

Bahsettiği şeyin ne olduğunu bile bilmediğim için, "Hiç içmedim ama," dedim dürüst olarak.

"O zaman yapayım, bir iç. Çok seveceksin. İnsanda stres, sıkıntı yapmıyor."

Beni kollarının arasına çekerken kıkırdadım. Salonu arkamızda bırakıp birlikte mutfağa doğru ilerledik.

Bu semtteki evlerin hepsi neredeyse birbirine çok benziyordu. Meltem Teyze ve Suat amcanın evi de bizimkiyle hemen hemen aynıydı. Sadece bizim evin mutfağı bahçeye bakarken, onların evinin mutfağı havuza bakıyordu.

Her şeyiyle bembeyaz ve çok ferah olan mutfakta ben bir tabureye yerleşip otururken Meltem teyze de kahveyi hazırlamaya başladı. Dolapların birinden iki büyük fincan, bir cezve ve üzerinde *Menengiç Kahvesi* yazan bir paket çıkardı.

Fincanlardan birini eline alıp cezveye iki kez o fincanla su koyduktan sonra, "Anlat bakalım, neler oldu?" diye sordu merak dolu bir sesle. O elindeki cezveyle ocağın başına geçerken bense düşünmeye başladım. Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Ciğerlerime derin bir nefes çektim. Omuzlarımı düşürerek birden konuşmaya başladım:

"Annem ortaya çıktı. Devrim amca istediği için dün hastanede formalite icabı bir test yaptırdık ama sonuçların ne çıkacağını tahmin etmek o kadar da zor değil."

Demir'in olanların ne kadarını ailesine anlattığını bilmediğim için şimdilik kısa kesmeyi tercih ettim.

Meltem teyze, elindeki bir kaşıkla cezveyi yavaşça karıştırırken, "Nasıl hissediyorsun peki?" diye sordu tekrardan. Yalan söylemek ya da kaçamak bir cevap vermek istemedim. Doğrudan ne hissediyorsam onu söyledim.

"Çok kötü. Öğrendiklerimden sonra çok kötü hissediyorum."

"Demir bir şeyler anlattı ama sen huzursuz olursun diye açıkçası çok detaya girmedi."

"Huzursuzum zaten ama bunun nedeni Demir'in size anlattıkları değil. Huzursuzum çünkü bununla baş etmekte güçlük çekiyorum.

Bu şekilde dünyaya gelmektense hiç doğmamayı, var olmamayı tercih ederdim, Meltem teyze."

Meltem teyzenin bana bakan derin, sıcak bakışları birden yoğunlaştı. Çok kısa bir anlığına elindeki kaşıkla cezveyi karıştırmayı bıraktı. Hızlı adımlarla yanıma geldi. Başımdan tutup yanaklarımı okşadı, okşadığı yerleri öptü. "Sakın bir daha duymayayım ağzından öyle şeyler. Büyüklerin yaptığı hatalar ya da düşüncesizlikler senin suçun değil," dedi tok ve epey kendinden emin bir sesle.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette."

"Demir, size olanların ne kadarını anlattı?"

Meltem teyze, yeniden ocağın başına dönerken, "Sadece annenin evli bir adamla birlikte olduğunu ama sonrasında seni bırakarak Almanya'ya gittiğini söyledi. İsim falan vermedi yani. Senin anlatmanın daha doğru olacağını dile getirdi," dedi.

Demir Gürsoy, beni asla şaşırtmıyordu. *Onun bu kendinden önce hep beni düşünen hâllerini ne yapacaktım acaba?*

Meltem teyze, cezveyi karıştırmaya devam ederken, "Meltem teyze, özel olmazsa sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordum çekinerek.

Tereddüt bile etmeden, "Bana her şeyi sorabilirsin, güzelim," dedi gülümseyerek.

Derin bir nefes aldım. Boğazımı temizledim.

"Eğer Demir on iki yaşında evlatlık olduğunu öğrenmeseydi yine de ona gerçeği söyler miydiniz?"

Bunu sormam ne kadar doğruydu? Bilmiyordum ama sadece merak ediyordum. Demir de Senem ve benim gibi evlatlıktı. Ne yazık ki Senem'in hayatında bir daha asla anne ve baba kelimeleri yer edinmeyecekti ama Demir'in durumu bizden daha farklıydı. *Ya bir gün gerçek ailesini bilmek isterse... Ya bir gün Onur Amca ve Mustafa'yı öğrenirse... Tepkisi ne olurdu? Nasıl yaklaşırdı?* Hep merak ediyor, bilmek istiyordum ve ne yazık ki bu merakım hiçbir zaman dinmeyecekti. Mustafa'ya büyük bir söz vermiştim. Bu durum benim dilimi düğümlüyor, elimi kolumu bağlıyordu. Onur amca ve Mustafa ise onun hayatını altüst etmemek için zaten ağızlarına kilit vurmuşlardı. Kısacası Demir hiçbir zaman gerçek ailesinin kimler olduğunu bilmeyecekti.

Meltem teyze hazırlamış olduğu kahveleri fincanlara boşaltırken hiç düşünmedi bile. "Asla. Asla söylemezdim," dedi çok keskin ve bir o kadar da kararlı bir ses tonuyla.

"Hakkını yiyemem, ne kayınbabam ne de kaynanam hiçbir zaman öyle bir şey yapmadı. Aksine ikisi de beni hep çok sevdi. Ama şöyle bir düşününce, bir sorgulayınca bazen kendi kendime diyorum ki babam neden İstanbul'daki büyük şirketi Fikret abimin en büyük oğlu, torunu Şevket'e devrederken, ki Şevket o zamanlarda daha liseyi yeni bitiriyordu, kendi evladına buradaki küçük şirketi teslim etti? Cevap çok açık, değil mi? Çünkü o zamanlar Suat'ın gelecekte bütün mal varlığını bırakacağı bir çocuğu yoktu ama sonra hayatımıza Demir girince her şey değişti."

Sanırım büyük ailelerin dertleri de büyük oluyordu. Meltem teyzenin böyle düşünmesine şaşırmıyordum çünkü bu söyledikleri gerçekten mantıklıydı.

Demir'in dedesini tanımıyordum, henüz tanışmamıştık da ama ne kadar iyi biri olduğunu hep Demir'den işitiyordum. Torunlar ya da evlatlar arasında ayrımcılık yaptığını düşünmüyordum ama Meltem teyzenin dediği gibi bir yerde de dengeler birbirini tutmuyordu işte.

"Ceylin öldükten sonra..." Sanki pot kırmış gibi birden sustu. "Şey... Ceylin, Demir'in gerçek annesinin adı. O bunu bilmiyor da. Sen de söylemezsin, değil mi?" diye kuşkuyla sorduğunda başımı sallayarak ona güven vermek istedim.

"Merak etme, Meltem teyze, söylemem. Bu benim haddim değil," dediğimde uzanıp yanağımı okşadı. Teşekkür etti.

"Ceylin öldükten sonra ben çok kötü oldum, Nisa. Kendimi suçladım. Onu kurtaramadım diye kaç gün, kaç gece boyunca hep ağladım, kahroldum. Ameliyattaki çığlıklarının sesi kulaklarımdan hiç gitmez mesela. *'Lütfen, lütfen kurtar oğlumu. Yaşat onu,'* demişti yalvararak. Dediğini yapmış, o küçük, sabırsız bebeği kurtarmıştım. Demir erken doğmuştu. Birkaç ay boyunca kuvözde yaşamak zorunda kalmıştı. O zamanlar o da ölecek diye öyle çok korkmuştum ki... Ama sonra zamanla iyileşip de onu kuvözden çıkarıp kucağıma aldığım ilk anda çok tuhaf bir hisse kapılmıştım. İşte o an o sabırsız afacanı bir daha hiç bırakmayacağımı, bırakmak dahi istemeyeceğimi anlamıştım."

Gözleri yaşla dolarken Demir'e olan derin sevgisini, bağlılığını çok yakından hissettim. Demir gerçekten de Meltem teyzenin oğluydu. Bana hep onu ne kadar çok sevdiğinden, o olmasa asla yaşayamayacağından bahsederdi. Meltem teyzeye resmen hayrandı. Onun kanını taşımıyor olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Aralarındaki bağ çok kuvvetliydi, çok özeldi.

Nazım Hikmet, Orhan Veli Kanık, Atilla İlhan, Turgut Uyar... Kitaplıkta bu şairlerin birçok şiir kitapları mevcuttu.

"Suat amcanın çalışma odası bayağı havalı yalnız. Ne kadar çok kitabı var," diyerek hayranlığımı belirtmeden edemedim.

"Bayılır okumaya. Özellikle de şiir kitaplarını çok sever," dedi Meltem teyze nereye gözlerimi diktiğimi fark ederek.

Şiir kitaplarının yanından ayrılarak kalın romanların bulunduğu tarafa doğru gittiğimde işaret parmağımı o kitapların üzerinde gezdirdim. Meltem teyze hâlâ Demir'den cevap beklerken ben de o kalın kitapları inceledim. Çoğu klasik eserlerdi. Bir anda kitaplığın bir rafındaki iki cam fanus dikkatimi çekti. Cam fanusun birinin içinde *Küçük Prens* biblosu vardı. Çok şirindi. Diğer cam fanus ondan daha küçüktü ve daha ilgi çekiciydi. *Onun içinde kırmızı, kadife bir bez parçası ve o bez parçasının üzerinde de küçük, mavi bir bilye vardı.*

Meltem teyze dikkatle neye baktığımı fark etmiş olacaktı ki "Suat'ın gizli hazinesini fark etmişsin," diye mırıldandı arkamdan.

"Gizli hazine mi?" diye sordum gözlerimi bilyeden alamadan. *Tuhaf. Ona ne kadar da çok benziyordu. Gerçi bütün bilyeler birbirine çok benziyordu.*

Meltem teyze, "Evet, o bilye gizli bir hazine," dediğinde küçük fanusu elime alıp yavaşça kapağını araladım. Bez parçasının üzerindeki bilyeyi önce avucumun içine aldım. Sonra da baş ve işaret parmaklarımın arasında tutup iyice gözlerime yaklaştırdım.

Çocukken en sevdiğim mavi bilyeme gerçekten çok benziyordu. Bilyeyi parmaklarımın arasında çevirirken bir tarafında küçük bir oyuk gördüm. Benim bilyemde de öyle bir oyuk vardı çünkü o oyuğu bizzat ben yapmıştım. O bilyeyi bu kadar net hatırlamamın tek bir sebebi vardı. *Çünkü onu babama vermiştim. Beni bir kez ziyarete gelen ve bunu annemden önce yapan babama... Eğer olur da bir daha yanıma gelirse, sırf benimle oynasın diye hediye etmiştim o bilyeyi ama babam bir daha hiç gelmemişti.*

Ansızın aklıma düşen bu hatırayla birden ellerim titremeye başladı.

Bir dakika, bir dakika...

Bilye mi? Hem de bir tarafı oyuk, mavi bir bilye...

Yok. Yok, öyle bir şey olamaz. Olamazdı, değil mi?

O ikisinin önceki gün birbirlerine attığı o tuhaf bakışları hatırlarken birden Meltem teyze hâlâ parmaklarımın arasında tuttuğum bilyenin hikâyesini anlatmaya başladı:

şekilde tekrar arkamdan gelmedi. Gözyaşlarımın yanaklarıma boşalmasına izin verirken daha derin nefesler alıp verdim ama asla yeterli gelmiyordu. Sanki dalgalı bir denizin içinde çırpınıyor, boğulduğumu hissediyordum. Ayaklarım asla yere değmiyordu. Yüzeye bir türlü çıkamıyor, o akıntıda kayboluyordum.

Sonra kafama dank etti. Onun bana söylediği başka bir şeyi daha hatırladım. Onunla buluşacaktı. Bugün onunla buluşacaktı. Ben de orada olmalıydım. Eğer bu gerçekse... Eğer oysa... Buna kendi gözlerimle şahit olmalıydım.

Aceleci adımlarla bizim eve doğru koşturdum. Evin önünde Devrim amcanın siyah arabasını gördüm. Demek ki Yakup abi, Senem'i bırakmış, sonra da hemen geri dönmüştü.

Gözyaşlarım hâlâ yanaklarımı ıslatmaya devam ederken hızlı adımlarla arka kapıdan bahçeye girdim. Yakup abiyi bahçede tek başına salıncağa oturmuş bir şekilde bulduğumda doğrudan onun yanına gittim. Beni görür görmez, "Kiz, sana ne oldi böyle? Ağladun mi sen?" diye sordu telaşla. Yüzümden her şey elbette belli oluyordu ama aldırmadım. Şimdi bununla uğraşamazdım. Kimse beni görmeden, engellemeden buradan hemen gitmem gerekiyordu.

"Yakup abi, sen Suat Gürsoy'un şirketinin yerini biliyor musun?" diye sordum onun sorusunu yanıtlamadan.

"Biliyrum. Devrim abiyu bir kez götürmiş idum."

"Tamam, şimdi beni oraya götürür müsün?"

"Niye ki kiz?"

Birden, "Yakup abi lütfen!" diye bağırdığımda hızla oturduğu yerden fırlayarak ayağa kalktı.

Korkarak, "Tamam, tamam. Götüreyrum," dedi telaşla.

Yakup abi önden, bense onun arkasından tekrar sokağa çıktık. Devrim amcanın arabasına doğru ilerledik. Yakup abi direksiyon koltuğuna yerleşirken ben de hemen onun yanına oturup kemerimi bağladım. O motoru çalıştırırken bense içimden sessizce dua ettim. Hatta yalvardım.

"Allah'ım ne olur. Ne olur yanılayım Allah'ım. Lütfen, yanılayım."

Yakup abi, sokaktan ayrılıp hızını yavaşça yükseltti. Biz tam semtten çıkarken Demir'in arabasının da semte girdiğini gördüm. Gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Ellerim ve bütün vücudum korkudan titremeye başladı. Yakup abi göz ucuyla bana bakıp, "Kiz sen beni çok korkutiysun," dedi ama hiçbir şey diyemedim. Ağlamaya devam ettim.

Başını çalıştığı dosyanın üzerinden kaldırarak bana baktı. Sekreter olduğunu düşündüğüm sarışın kadının ela gözleri şaşkınlıkla irice açıldı. Muhtemelen gözyaşlarım ve bu yıkık hâlim onu afallatmıştı. Yine de, "Koridorun sonunda," diyerek beni yanıtladı. Ona da başımı sallayıp arkamı döndüm ve ağır adımlarla koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladım. Fakat yine aynı soruyu ve aynı cümleyi bu kez de o sarışın kadından işittim:

"Küçük Hanım, randevunuz var mıydı? Suat Bey şu an önemli bir görüşmede."

Kadının sözlerini duymazdan gelerek yürümeye devam ettim. Kapının tam önüne geldiğimde arkamı dönüp o sarışına baktım. Merak ve biraz da korkuyla bana bakarken ona elimle susmasını işaret ettim. Hiçbir şey yapmadı. Öylece kaşlarını çatarak bana baktı ama yine de hiçbir şey demedi.

Arkamı kadına döndüm ve kapıya daha da çok yaklaştım. İçeriden öfke dolu sesler geliyordu. *Bağrışma sesleri...*

"Bilmiyordum! O olduğunu bilmiyordum diyorum sana! Neden anlamıyorsun?"

Bu Suat amcanın sesiydi.

"Oysa anlaman gerekirdi. Nisa'nın gözlerine baktığında senin kızın olduğunu anlaman gerekirdi."

Bu da onun sesiydi.

Ve ne yazık ki ben bu kez yanılmamıştım. Yanılmayı ne kadar çok istesem de Allah kahretsin ki bu kez yanılmamıştım.

Boğazımdan bir haykırış kopmasın diye ellerimle ağzımı kapattım. Kendi sesimi bastırdım. Kendi çığlıklarımı yuttum. İçeriden gelen sesler karşısında bir karınca gibi ezildim. Yok oldum sanki.

"Küçük Hanım, kime diyorum?"

Arkamdan seslenen sekreteri yine duymazdan geldim.

"Ama ben asıl neyi anlamıyorum, biliyor musun? Senin bir başkasının çocuğuna böylesine yüce gönüllü olmanı ben anlayamıyorum. Başkasının çocuğunu bu kadar kabullenebilmeni ben anlayamıyorum. Kendi evladına, kendi öz kızına nasıl böylesine kayıtsız kalabildin, Suat? Nasıl yaptın bunu? Vicdanın nasıl el verdi buna?"

Daha fazla dayanamadım. İki büyük adımda o kapalı kapıya ulaştım ve kulpunu indirip hızla araladım.

Hiç tepetaklak oldunuz mu?

Ansızın büyük bir enkazın altında kalıp ezildiğinizi hissettiniz mi?

Ondan, Suat amcadan... Hayır, hayır, hayır. O artık Suat amca değildi. O artık bir hiçti.

Kulaklarımı ellerimle kapattım. Sesleri bastırmaya çalıştım. Ondan bu sözleri işitemezdim. Bu gerçek değildi ki. Bu sadece bir kâbustu ve ben de birazdan uyanacaktım. Bunu kendime hatırlatıp sürekli tekrarladım.

Bu bir kâbus... Bu bir kâbus... Sen birazdan uyanacaksın. Sadece bekle, uyanacaksın.

Kendi kendime sürekli bunları tekrar ederken, "Nisa, lütfen kulaklarına vurmaya bir son ver," dedi Ayla Hanım endişe dolu bir sesle. Ona aldırmadım. Kulaklarıma ellerimi bastırmaya ve o sözleri tekrarlamaya devam ettim.

Bu bir kâbus... Bu bir kâbus...

"Nisa, bu bir kâbus değil. Böyle öğrenmeni istemezdim. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm, kızım. Lütfen, kulaklarına vurmayı bırak artık!"

Ayla Hanım'ın yanıma gelip ellerimi tutmak istemesiyle irkildim. "Dokunma bana! Sakın dokunma," diye bağırarak hızla geriye doğru bir adım atıp ondan derhâl uzaklaştım. Elim kalbimin üzerine doğru giderken oradaki çığlıkları, feryatları işittim. Bu kez de o çığlıkların içinde boğuldum.

Gerçekten nefes alamıyordum. Havaya ihtiyacım vardı. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Kendime birkaç saniye boyunca sakinleşme süresi verirken bir anda onun sesini duydum. Bu dünyada sesini işitmeyi en çok sevdiğim insanın sesini...

"Nisa? Senin ne işin var burada?"

Aklımı tüm hızıyla başıma getiren şey de tam olarak bu oldu. Girdiğim transın içinden sonunda çıkabildim. Yüzümdeki acı gülümsemeyle yavaşça arkamı döndüm. Ona baktım. O mükemmel çehresine baktım. O çok sevdiğim, sıcacık, içimi ısıtan karamel kahvesi gözlerine baktım. *Bir daha o gözlere nasıl sevgiyle, aşkla bakacaktım?*

Kader mi? Talihsizlik mi?

Dün bir ikilemde kalmıştım ya hani... Artık o ikilemden hiçbir şey kalmamıştı bende. Artık ne olduğunun farkındaydım.

Bu kesinlikle talihsizlikti ve o talihsizlik canımı çok acıtıyordu. Göğsümü bir vida gibi oyuyor, kocaman bir boşluk oluşturuyordu.

Ona dudaklarımdaki kederli gülümsemeyle bakmayı sürdürürken yavaşça yana doğru çekildim ve onun da manzarayı görmesini sağladım.

Yanıma ulaşıp kolumu tutarak beni kendine çevirdiğinde ona baktım. Nefes nefeseydi. Aldırmadım. Sadece gözlerine odaklandım. O gözlerde yaşlar vardı. Gülümsedim. Her şeye, bütün bu olanlara alay eder gibi sadece gülümsedim.

Karşımda ağlıyordu. Acı çekiyordu ama eğer bu masalda birinin acı çekmesi gerekiyorsa o kişi yalnızca ben olmalıydım. *Hem bu görevi yıllar önce bizzat terk edilerek, istenmeyerek ben üstlenmiştim zaten, değil mi?*

Demir Gürsoy acı çekmemeliydi. Demir Gürsoy ağlamamalıydı. O seçilmiş çocuktu. O çok özeldi. Sonuçta benim babam, benim öz babam beni istemeyip onu istemişti. Onu tercih etmişti. İşte bu kadar özel bir çocuktu Demir Gürsoy.

Bunun gerçekliğiyle yavaşça kolumu elinden kurtardım. "Nisa, lütfen," diye yalvarsa da onu duymazdan geldim. Arkamı dönüp yürümeye devam ettim. Oysa ki nereye gideceğimi hiç bilmiyordum.

Peşimden geldiğini fark etmemle daha hızlı hareket ettim. Buna bir son vermeliydi. Beni şu an rahat bırakmalıydı. Eğer canını yakmamı, kalbini kırmamı istemiyorsa benden şimdi uzak durmalıydı.

Ondan iyice uzaklaşmak için Yakup abinin yanına bile gitmedim. Odağımı kaybetmiş bir şekilde birden hızla koşmaya başladım. Demir arkamdan koştu, bağırdı ama hiçbirine aldırmadım. Daha da hızlı koştum. Hatta direkt karşımdaki ana yola atladım.

Arabalar vızır vızır geçip giderken tek istediğim herkesten, her şeyden ama en çok da Demir Gürsoy'dan uzaklaşmaktı. Fakat bir şey oldu. Aynı anda bir sürü ses işittim.

Önce kulaklarımı sağır eden bir korno sesi... Sonra tiz çıkan bir tekerlek sesi... En sona da fren sesi...

Yer sanki ayaklarımın altından kayıp giderken dünyamın karardığını hissettim. Bütün vücudum benden bağımsız bir şekilde ansızın her şeyle temasını keserken başıma çok şiddetli bir ağrı saplandı. Ayaklarımı hissedemedim. Gözlerim usulca kapanırken duyduğum son ses onun sesiydi. Demir feryat edercesine arkamdan adımı haykırmıştı.

"Nisa!"

Sonra... Sonrası derin, sonsuz bir karanlık... Belki de huzurdu.

öğrenmiştik. Öyle bir gün gelmişti ki en az Gülcan kadar seveceğimiz iki koca kızı hayatlarımıza dâhil etmiştik.

Nisa ve Senem... Benim birbirinden farklı iki güzel kızım.

Onlar hayatımıza girdikten sonra resmen evimize de, kalplerimize de renk gelmişti. Yıllardır siyah bir bulutun içinde karamsarlığa boğulmuşken onların hayatımıza dâhil olmasıyla resmen yeniden gökkuşağına kavuşmuştuk. Zamanla onların dünyasını öğrenmiş ve kan bağımız olmadan, yalnızca kalp bağıyla koca bir sevgiyi paylaşmıştık. Nisa ve Senem'i hayatımıza, evimize ama en önemlisi de kalbimize almıştık. Artık acımızı hafifleten, bize derman olan iki harika çocuğa sahiptik. Onlar için çabalıyor, onlar için yaşıyorduk. Yaşamak zorundaydık. Onların saçının tek bir teline dahi zarar gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırdım. Fakat son birkaç gündür sanki yıllar öncesinde yaşadığımız o kaybın yeniden yaşanması ihtimaliyle sınanıyorduk. *Nisa'yı kaybetmenin ihtimaliyle...*

İçinde bulunduğum o buhran bulutunu dağıtan şey kulağıma çarpan ses oldu. Son zamanlarda dalgınlığımdan ancak bana seslenilmesiyle sıyrılabiliyor, öyle kendime gelmeye çalışıyordum.

"Özden Hanım, Devrim Hoca DNA testi için iki tüp kan gönderdi dediğinde çok şaşırdım."

Telefonda hastanenin tıbbi genetik bölümünde görev yapan yakın arkadaşım Nevzat vardı. Normalde DNA testi gibi önemli bir testi her hastane yapmıyordu ama çalıştığım özel hastane bu konudan dolayı mükellefti ve biz bu testi rahatça yapabiliyorduk.

Önceki gün Nisa okul çıkışında Ayla Hanım'la birlikte artık bunu gerçekleştirmek için yanıma gelmişti. Tabii, Demir ve Senem de onu yalnız bırakmamıştı. İkisi de resmen Nisa'nın üzerine titriyor, onu bir an olsun yalnız bırakmıyorlardı. Gerçi Ayla Hanım'ın ansızın ortaya çıkışıyla son bir haftadır ailemizdeki herkes resmen tetikte bekleyerek hareket ediyordu. Herkes gereğinden fazla endişeliydi. Buna ben de dâhildim tabii.

Normal şartlarda DNA testini elbette saç örnekleri ya da diş fırçası gibi şeylerle de halledebilirdik ama ben işimi garantiye almak, emin olmak istemiştim. Nisa'yı o kadına verme düşüncesi zaten şu anda bile tüylerimi ürpertiyorken işi asla şansa bırakamazdım.

Dün hastaneye gelmeleriyle Nisa ve Ayla Hanım'ın kanını aldıktan sonra tüpleri asistanım Özden'e vermiş ve tıbbi genetik bölümüne götürmesini rica etmiştim. Bunu yaparken de özellikle gizli kalmasını istemiştim. Hastanede tanıdığım insanların çoğu elbette cana yakındı,

samimiydi ama ne yazık ki bazıları da dedikoduya epey açtı ve hiçbir fırsatı kaçırmıyorlardı.

Hastanedeki çoğu kişi Esma ve benim evlat edindiğimizi zaten biliyordu ama yine de kızımın adını kimsenin dedikodu malzemesi yapmasını istemiyordum. Yaptığımız şey elbette gizlenecek ya da saklanacak bir eylem de değildi ama yine de gizli kalmasını tercih ediyordum. Bu sebepten ötürü telefondaki arkadaşım Nevzat'a kibarca, "Lütfen gizli tutalım ama," demekten kendimi alamadım.

Nevzat Akbulut, Meltem'den sonra bu hastanedeki ilk arkadaşımdı ve en yakınlarımdan biriydi. Neredeyse beş yıl boyunca genel cerrahi bölümünde birlikte çalışmış, birlikte hareket etmiş ve sıkı dost olmuştuk. Sonra ben hastanenin bir üst katına çıkarken o da bölümünü değiştirerek bir alt katına inmek zorunda kalmıştı. Bunun mevkilerimizle herhangi bir ilgisi yoktu. Sadece bölümlerimizin katları değişmişti, o kadar. Biz yemek aralarında ya da boş bulduğumuz her anda görüşmeye hep devam etmiştik.

Telefonun diğer ucundan, "Sen o işi bana bırak. Hiçbir sorun çıkmayacak," dediğinde görmese de başımı salladım.

İçimde aşamadığım o derin sıkıntıyla, "Demek sonuçlar hemen çıktı ha?" diye mırıldandım.

Nevzat beni arayalı birkaç dakika olmuştu. Aramasının sebebi de elbette DNA testi sonuçlarıydı. Meğerse önceki gün testi benim gönderdiğimi işitince hemen işleme almıştı. Yoksa sonuçlanması birkaç gün sürerdi.

"Evet, sadece raporlanması gerek ve o da birkaç günümü alır. Ama Nisa, Ayla İdil Sezgin'in kızı, Devrim."

Yaptığı açıklamayla tuttuğum nefesimi gürültülü ve sert bir şekilde dışarı bıraktım. Odamda hiç kimse yoktu. Hafta sonuna girdiğimiz için Özden çalışmıyordu. Benim ise sadece birkaç hasta kontrolüm vardı. Onları da hallettikten sonra hemen eve gitmeyi, eşime ve kızlarıma koşmayı düşünüyordum.

Günüm ne kadar hafif olursa olsun, aldığım haberin ve duyduklarımın tam tersi bir etkisi vardı. Omuzlarımda çok büyük bir ağırlık söz konusuydu. Kalbim göğüs kafesimi sertçe döverken masamdaki su dolu bardağı elime aldım ve büyük bir yudum içtim. Sakinleşebilmek için kendime biraz zaman tanıdım.

Peki ya bundan sonrası... Bundan sonrasında ne olacaktı?

Nisa ve Senem, her ne kadar öz kızlarım olmasa da hayatımdaki, daha doğrusu hayatlarımızdaki yerleri azımsanamayacak kadar büyük

ve kıymetliydi. Onlar, Esma ve benim hayata yeniden daha sıkı bir şekilde tutunmamız için bize uzatılan upuzun bir ipti. O ipe öyle sıkı bir şekilde tutunmuş ve sarılmıştık ki aldığımız onca yaraya rağmen o ip hiç kopmamıştı. Aksine hep daha sağlam, daha güçlü bir şekilde karşımıza çıkmıştı.

Nisa ve Senem, kanayan ellerimizi tutarak bütün yaralarımızı sarmış ve yürekten gelen duygularını bize sunarak, kalplerimize pansuman yapmışlardı. Gülcan'ın ölümünden sonra ilk defa onlar sayesinde yeniden başlamayı, anne-baba olmayı ve o sorumluluğu üstlenmeyi kabul etmiştik. Şimdi geriye dönüp baktığımızda görüyordum ki Nisa ve Senem resmen bizim bu hayattaki en büyük ödülümüz olmuştu. Kurak olan topraklarımızı önce yeşertmiş, sonra da yeniden rengârenk çiçekler açtırmayı başarmışlardı.

Şimdiyse...

Şimdiyse bizi bir bütün hâline getiren o iki damarın birini bizden koparmaya çalışıyorlardı. Almak istiyorlardı. Onu kaybetmek istemiyorduk ama ne yazık ki böyle bir ihtimalin de eşiğine gelmiştik. Bu düşünce kalbimde derin bir sancıya ve nefesimde kesilmelere sebep oluyordu. *Nisa'sız olur muydu? Nisa'sız nasıl olurdu?* O bizim ailemizin bir parçasıydı. Onsuz resmen yarım kalırdık.

Nevzat'ı yanıtsız bıraktığımı fark edince güçlükle boğazımı temizledim ve "Aksini beklemek de mümkün değildi zaten," diye hayıflandım. Arkadaşım telefonun diğer ucunda bir süre sessiz kaldı. Belki de acımı paylaştı.

"Gerçekten çok üzüldüm," dedi o da sıkıntılı bir sesle.

"Ben de... Biz de öyle, Nevzat ama elimizden ne yazık ki hiçbir şey gelmiyor."

"Ne yapacaksınız peki, Devrim? Kızı annesine verecek misiniz?" diye sorduğunda boğazımda bir yumru oluştu. Yutkunamadım. Arkadaşımı hemen yanıtlayamadım çünkü zihnime dün akşamın görüntüleri doldu. Nisa'nın dün akşam söylediği cümleler hiç aklımdan çıkmıyordu.

"Test sonuçlanır sonuçlanmaz beni almak ve kendi nüfusuna geçirmek istiyormuş."

Aklımdan çıkmayan tek şey sadece Nisa'nın kurduğu cümleler değildi. Aynı zamanda onun o özlem dolu bakışları, annesine olan ihtiyacı, çehresinde beliren o çaresizlik ifadesi bir an olsun gözlerimin önünden gitmiyordu.

Kimseye fark ettirmek istemiyordu belki ama ben onu görüyordum. Belki de bir tek ben anlıyordum ama anlıyordum işte. Onun bakmaya kıyamadığım o koyu kahverengi, kestane gözlerinde derin anne özleminden dolayı bir kuş gibi çırpınan küçücük bir kız çocuğu vardı. Bizi çok sevdiğini biliyordum. Nisa bizi gerçekten seviyordu ama... Ama bazen sevgi yeterli gelmezdi. Sevgi her şeyi yenmezdi. Özellikle de gerçek kan bağı elimizdeki bütün seçenekleri yok sayarken hiçbir şey asla yeterli değildi.

Demir, bir noktada kesinlikle çok haklıydı. Akrabalar ve anne, baba kavramları asla aynı kefede değildi. Eğer söz konusu akrabalar olsaydı, belki de bu kadar zorlanmaz hatta hiç acı çekmezdik. Bunu bir kez tecrübe etmiştik.

Senem'in akrabaları ortaya çıktığında her şey çok kolay ilerlemişti. Her şeyden öte Senem ne istediğini gayet iyi biliyordu. Akrabaları desen zaten yıllar sonra ansızın ortaya çıkmış ve pek de tekin olmayan kişilerdi. Ortada bir seçenek bile yoktu. Fakat bu kez söz konusu olan kişi basit bir akraba değildi işte. Anneydi. *Nisa'nın yıllardır hasretini çektiği kişiydi.*

Nisa'nın bakışlarındaki kararsızlığı, içine düştüğü çıkmazları aklıma getirdikçe yüreğim burkuluyor hatta sıkışıyordu. Nisa'yı kaybetmek istemiyordum. *O benim ceylan gözlü, duygusal kızımdı. Onu nasıl kaybederdim?*

Lakin şimdi bu ihtimal öyle yakındı ki o soğuk, korkutucu nefesi resmen ensemde hissediyordum. Nisa'nın bizi ne kadar çok sevdiğini bilsem de, bize olan sevgisinden ve bağlılığından hiç şüphe duymasam da; kararsızlığa düşmesini, bilinmezliklerin içinden çıkamayışını hem fark edebiliyor hem de onu çok iyi anlayabiliyordum. Keşke onu içine düştüğü o karanlıktan çekip çıkarabilseydim ama bunu yapmak bile onu yanlış düşüncelere sürükler miydi? İşte bunu bilmiyordum.

Esma, bu konuda bana çok kızıyordu. Hatta Ayla Hanım'a gereğinden fazla taviz verdiğimi düşünüyordu. Haklıydı da. Her ne kadar onu gördüğüm ilk andan beri hiç güvenmesem de Ayla Hanım'a taviz veriyordum ama bunu onun için değil, Nisa için yapıyordum. Her ne olursa olsun kızımızı gerçek annesinden uzak tutamazdık. Buna hakkımız yoktu.

Önceki akşam o masanın hemen karşısında, ürkek bakışlarını aramızda gezdirirken ağlamaya her an hazır olan gözlerini anımsamak; dudaklarında titreyen o buruk ifadeyi görmek, en derinlerine sızan o kararsızlıklara şahit olmak beni paramparça etmişti. Her seferinde

battığı çukurun içinde ona merdiven uzatamamak ya da elini tutamamaktan nefret ediyordum. İçime batan cümleleri ona söyleyemediğim için kendimi çok çaresiz hissediyordum ve bu çaresizlik beni tüketiyordu.

Daldığım düşüncelerden irkilerek sıyrılmaya çalıştım. Dudaklarımı hafifçe ıslatıp sıkıntıyla yeniden soluklandım. Nevzat'la aramızdaki derin sessizliğe son verdim.

"Eğer Nisa gitmek isterse onun önünde engel ya da duvar olmayız ama senin gönlün bunu ister mi diye sorarsan... Sana vereceğim cevap dünden hazır, elbette hayır, Nevzat. Nisa da, Senem de benim için çok kıymetli. Onları asla bırakmak istemiyorum. Komik gelecek belki ama evlenene kadar ikisi de dizimin dibinden hiç ayrılmasın istiyorum, biliyor musun? Hatta bazen evlenmelerini bile hiç istemiyorum. Keşke hep bizimle kalsalar, keşke hep bizimle olsalar diyorum."

Gözlerimin içi yanarken kendi kendime acıyla gülümsedim. Nevzat'a söylediklerimde ciddiydim çünkü bu kadar kısa bir sürede Nisa ve Senem'e öylesine derinden bağlanmıştım ki onlardan ayrılmak dahi istemiyordum. Onlar artık benim, bizim hayatımızın en kıymetli varlıklarıydı.

"Gülcan'dan sonra böylesine derin hissetmen ne kadar güzel, Devrim. Allah yardımcınız olsun," diyen arkadaşıma yine göremeyeceğini bilsem de tebessümle başımı eğdim.

"Sağ olasın."

"Ben hafta içi raporları sana Özden Hanım'la gönderirim," diye devam etti Nevzat.

"Tamamdır. Tutmayayım ben seni," dedim oturduğum koltukta geriye yaslanarak.

"Sıkmayın canınızı," dedi Nevzat hattın diğer ucundan. "Her şey olacağına varır," diye de devam etti.

Destek olmaya çalışıyordu, biliyordum ama her geçen saniye içimdeki sıkıntı engel olamadığım bir biçimde daha da büyüyordu.

"Umarım. Tekrardan sağ olasın, Nevzat," dedim minnetle.

"Hiç sorun değil. Her zaman buradayım."

"Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Cep telefonumu kapatıp masanın üzerine bırakırken yine derin bir nefes alıp verdim. Gözlerimi kırpıştırdım. Oturduğum geniş koltukta gerinirken gözlerim birden önümdeki üç fotoğraf çerçevesine takıldı.

Çerçeveyi yerine bırakıp oturduğum koltuktan gerinerek ayağa kalktım. Sabahtan bu yana hem ruhen hem de fiziksel olarak çok yorulmuştum. Aklım öylesine doluydu ki bir türlü kendime gelememiştim. Biraz olsun rahatlayabilmek adına kahve içmek istedim. Odamdaki kahve makinesinin bulunduğu bölmeye doğru ilerledim. Elime büyük bir fincan alıp kendime sıcak, sabahtan beri demlenen filtre kahveden doldurdum.

Kahvemden bir yudum alırken tekrar masama doğru ilerledim ve not defterimdeki son iki hastamın kimler olduğuna baktım. Biri Semra Hanım'dı. Birkaç haftadır safra kesesinden şikâyetçiydi ve bugün kontrolü vardı. Diğer hastam ise Hasan Bey'di. Onun da rahatsızlığı karaciğerdeydi. İkisi de öyle çok uzun sürecek muayeneler değildi. En fazla bir saatimi alırdı.

Kahvemden bir yudum daha alırken koridordan gelen telaşlı seslere kulak kabarttım. Bizim genel cerrahi bölümünün hemşirelerinden biri olan Cemile, "Derhâl Devrim Hoca'ya haber verin! Çabuk!" diye bağırdı. *Allah Allah. Hastalardan birine bir şey mi olmuştu acaba?*

İşittiğim telaşlı bağrışma sesiyle elimdeki fincanla birlikte kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda bölümün bir diğer hemşirelerinden biri olan Seçil'i tam karşımda nefes nefese bir şekilde gördüm.

"Hocam!" diye bağırdı dehşet içinde bana bakarken.

"Seçil, bir sakin ol. Ne oluyor, kızım?" diye soğukkanlı bir biçimde sorduğumda, Seçil olduğu yerde telaştan daha da çok kıpırdandı.

Birden, "Hocam, kızınız," dediğinde yüreğimden bir parça koptu sanki. O soğukkanlı, sarsılmaz duvar art arda binlerce darbe alıp birdenbire yıkıldı. Paramparça oldum ama dudaklarımı aralayıp da tek kelime bile edemedim. Ben sessiz kalırken Seçil içimi dağlayan o cümleleri haykırdı:

"Hocam, kızınız Nisa ağır bir trafik kazası geçirmiş. Acilden Mehmet Hoca arayıp haber verdi şimdi."

İşittiklerim karşısında bütün vücudum kaskatı kesildi. Elimdeki kahve fincanı birden yere düşüp parçalara ayrıldı. Fakat parçalanan tek şey sadece yere düşen fincan değildi.

Seçil hemşire arkamdan başka bir şey dedi mi, bilmiyordum. Ondan sonrası bende yoktu. Bulanıktı. Hatırlamıyordum. O an tek yaptığım, her şeyi bir kenara bırakıp odamın kapısını bile kapatmadan koşmak olmuştu. Sadece koşmak ve kızıma ulaşmak istemiştim.

Onun iyi olduğundan emin olmalıydım. Onun nefes aldığından emin olmalıydım.

yapacağımı hiç bilememiştim. Kalbim âdeta göğüs kafesimden çıkmak istercesine hızla çarpmaya başlamıştı ama sonra bütün o heyecan ve sarsıntı bir anda hızla yanan ama çabucak sönen bir ateşin külüne dönüşmüştü. İçimdeki o yoğun heyecan da istek de yerle yeksan olmuştu.

Oğuz'u o kadar uzun süredir beklememe rağmen bir tarafım ısrarla bu durumu görmezden gelmek istemiş, kalbimdeki o yoğun sancıyı reddetmiş, ona hemen geri dönüş yapmamı engellemişti. Zaten aklımdaki balarımın ansızın ortaya çıkan varlıklarından dolayı yaşadığım şoku kolayca atlatamamıştım. Oğuz'a öyle güle oynaya bir geri dönüş de yapamamış, yapmak istememiştim. Hem o zaman mesele sadece bu da değildi. Tereddütlerim ama en çok da korkularım vardı. Bir kez daha kalbimin acı çekmesine dayanamaz, bunu gerçekten kaldıramazdım. Malum Oğuz'un sicili pek de temiz değildi. Aslında epey kabarıktı ve ben de o zamanki şartlar altında ona kollarımı kocaman açıp, "*Hadi gel yârim,*" diyemezdim.

Yazın başlarında Nisa'nın, Bahar'la Oğuz arasında olanları bana anlatmasından sonra aklım da kalbim de resmen allak bullak olmuştu. Hiçbir şey düşünemez olmuş hatta Oğuz hakkındaki tereddütlerim de daha üst seviyeye ulaşmıştı. Oğuz hakkında tereddütlerim hâlâ vardı ama bir tarafım da artık bütün bunları yok saymayı ve bu ilişkinin tadını çıkarmayı istiyordu. İlişkimizin ömrü ne kadar sürerdi? Bilmiyordum ama şu an için sadece Oğuz'la olan yakınlığımın keyfine bakmaya çalışıyordum.

En başta da dediğim gibi, eğer iki kişi arasındaki çekim gerçekten kuvvetliyse karşımıza çıkan kişiye bir şans verilebilirdi ve ben de Oğuz'la aramızdaki çekimin gerçekten güçlü olduğuna inanıyor, buna karşı koyamıyordum. Bu yüzden onunla yaşayabileceğim her ne varsa deneyerek görmek istiyordum.

Geçen dönem olanlardan sonra Esma teyze ve Devrim amca elbette Oğuz'la olan birlikteliğimi pek onaylamıyorlardı. Ebeveynlerim olarak benim için endişeleniyorlardı. Bu en doğal haklarıydı ama ben de tıpkı diğer insanlar gibi hayata sadece bir kez geliyordum. Bu yüzden her şeyi denemek, bizzat kendim tecrübe etmek istiyordum.

Oğuz dışarıdan çok soğuk, aksi, asi, huysuz, nevalenin teki gibi görünebilirdi ama onu gerçekten tanımaya başladığınızda ve birine gerçekten değer verdiğine kendi gözlerinizle şahit olduğunuzda aslında onun çok başka bir tarafıyla tanışıyordunuz. İçindeki o yumuşacık ruhu, henüz büyümeyen o küçük çocuğun saf duygularını görebiliyordunuz.

Son yılımızın henüz ikinci haftasındaydık ama okul başladığından bu yana Oğuz'un benim için yaptıklarının haddi hesabı yoktu. Gerçekten denemeye çalıştığını bana açıkça, çekinmeden gösteriyor, hissettiriyordu. Okulda boş bulduğu her anda, her teneffüste hemen yanımda beliriyordu. Sürekli gözlerimin içine bakıyordu. Suratımın düşük olduğunu fark ettiği anda hemen neyim olduğunu soruyordu. Yan yana geldiğimiz her anda sürekli saçlarımla oynuyordu. *Saçlarıma karşı bir zaafı olduğunu düşünmeye başlıyordum.* Hatta şu an evinin salonundaki masanın üzerinde bulunan porselen vazoda yer alan pembe güller bile aslında bana ne kadar çok değer verdiğinin ve gerçekten denediğinin sadece küçük bir göstergesiydi. Pembe gül, benim en sevdiğim çiçekti ve vazoda yer alan o güller de yalnızca benim içindi.

Oğuz, benim için, bizim için gerçekten çaba gösteriyordu. Buna kesinlikle minnettardım ama ne yazık ki ben kendimi şu an için buna veremiyordum. Yani en azından bugün hiçbir şeye odaklanamıyordum.

İçimde tarifsiz, çok kötü bir his vardı ve aklım sürekli Nisa'daydı. Onu düşünmediğim tek bir an bile yoktu. Son bir hafta içerisinde yaşadıklarından dolayı onun için hem çok üzülüyor hem çok endişeleniyor hem de bütün bedenimi ürpertecek kadar çok korkuyordum. İyi bir hafta geçirmemiştik. Hatta belki de hayatımızın en kötü haftasını yaşamıştık.

O kadın, damdan düşer gibi pat diye çıkıp geldiğinde ve birden hayatımızın tam merkezinde yer almaya başladığında her şey tepetaklak olmuştu. Gözlerimizdeki ışıklar, yüzümüzdeki o sıcak, içten gülümseler alınmıştı sanki bizden. Hayat enerjimizi sömürmüştü resmen.

Nisa annesini gördüğü ilk andan beri asla kendinde değildi. Ruhu çekilmiş, resmen kaybolmuş gibiydi. Bedenen yanımızdaydı belki ama zihnen, kalben ya da ruhen asla yanımızda değildi. Hep bir boşluktaydı. Derin ve karanlık bir boşluktaydı. Ona tutması için elimi uzatmama rağmen o karanlıktan dolayı asla elimi göremediği bir boşluktaydı hem de.

Bu sancılı süreç elbette hepimizi derinden sarsmıştı. Devrim amca ve Esma teyze sürekli derin düşüncelere dalıp gidiyorlardı. Açıkça dile getirmiyorlardı ama onlar da bu işin içinden bir türlü çıkamıyorlardı. Onlara baktığım her an nasıl büyük bir kararsızlığın içinde savaş verdiklerini görebiliyordum. Özellikle de Devrim amcanın gözlerindeki o korkuyu çok yakından hissediyordum. Demir'den hiç bahsetmiyordum bile. O da en az Nisa ve benim kadar endişeliydi. Hatta bizden daha beterdi. Nisa'yı bir an olsun yalnız bırakmak istemiyordu çünkü

çok korkuyordu. Kaybetmekten, gitmesinden çok korkuyordu. Bunu ona baktığım her an o açık kahverengi gözlerinden görebiliyor, ilikle-rime kadar hissediyordum çünkü ben de aynı korkuları yaşıyordum.

Ayla İdil Sezgin denen o cadıya zerre kadar güvenim yoktu. Bir kere bakışları hiç samimi ya da sıcak gelmiyordu. Aksine beni ürkütü-yordu. *Neden gelmişti ki zaten? Bunca yıldan sonra neden gelip hayatımızın tam ortasına birden atlayıvermişti ki?*

Nisa dün akşam yemeğinde bize DNA testi sonuçlanır sonuçlan-maz Ayla denen cadının kendisini almak istediğini söylediğinde iyi-ce deliye dönmüş, çıldırmıştım. Devrim Amca bu durum karşısında sükûnetini korurken Esma teyze, Demir ve ben şiddetle karşı çıkmış-tık. O kadın, Nisa'yı bizden, benden, Demir'den alamazdı. Kopara-mazdı. Bunun imkânı bile yoktu. Bunun yaşanmasına asla izin ver-mezdim. Vermezdik. Vermeyecektik. Rüyasında bile göremezdi. Asla. Konu kapandı. Nokta.

"Bakıyorum da yine dalıp gitmişiz, sarışın."

İşittiğim ilgi dolu sesle içine düştüğüm yoğun, karamsar düşün-celerden sıyrılmaya çalışarak başımı sağa sola doğru hızla salladım. Gözlerimi dalıp gittiği yerden kurtararak şimdiki zamana dönmeye çalıştım. Bakışlarımı bulunduğum mutfağın içinde sürekli bir hareket hâlinde olan Oğuz'a çevirdim. Kalçamı yasladığım mutfak tezgâhından çekerken kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona gözlerimi kısarak sinsi bir ifadeyle baktım. *Çünkü bunu fazlasıyla hak ediyordu.*

Oğuz'un ailesine ait bu kocaman eve geleli neredeyse bir saati geç-mişti. Oğuz'un annesi zaten İtalya'daydı. Babası bir iş görüşmesi için şehir dışındaydı. Antalya'da üniversite okuyan ablası Filiz ile de yarım saat öncesinde telefonda görüntülü konuşmuş ve hatta bizi tanıştır-mıştı. İnkâr etmeyecektim. "Abla, bu kız arkadaşım Senem," dediğin-de tavrı bayağı hoşuma gitmişti.

Bu koca evde baş başaydık ama geçirdiğimiz bu bir saat içerisin-de oyalanmaktan başka bir şey yapmamıştık. Daha doğrusu Oğuz'un beni sürekli oyalamasından ya da geçiştirmesinden başka bir şey yap-mamıştık çünkü film izlememek için elinden gelen her şeyi yapıyor, her türlü yolu deniyordu.

Mesela eve geldiğim ilk anda beraber onun dağınık yatak odasını toplamıştık. *Ne şahane bir aktivite ama...* Nisa, beni bunun için bura-ya gönderdiğini işitse pişman olur, hemen eve geri dönmemi söylerdi. Hatta Oğuz'a da, *"Ben bu kızı yanına temizlik yapsın diye mi gönder-dim?"* diye yakınırdı.

Nisa bazen beni gerçekten çok şaşırtıyordu. Oğuz konusunda bu kadar çabuk yumuşayacağını hatta Oğuz'un bana yaklaşması konusunda ona yardım edeceğini hiç düşünmezdim. Fakat emin olduğum çok önemli bir gerçek vardı ki Nisa da artık benim mutlu olmamı istiyordu. Mutluluğumu kiminle paylaşacağımı eskisi kadar irdelemiyor ve da bana karışmıyordu. *Tıpkı benim de onun mutluluğunu her şeyden çok istediğim ve hayatına gerekmedikçe müdahale etmediğim gibi...*

Oğuz'un yatak odasına aylardan sonra ilk kez yeniden ayak bastığımda kendimi çok garip ve bir o kadar da rahatsız hissetmiştim. Oğuz bunu fark etmiş gibi çok geçmeden yanıma gelmiş, kollarımı sıvazlayarak beni kendine çekip sıkıca sarılmıştı. O geceyi o da hatırlamıştı.

Birlikte geçirdiğimiz o malum geceden Oğuz da, ben de elbette pişman değildik ve hiçbir zaman da olmayacaktık. Bundan emindim. Sadece artık o an için çok yanlış bir zaman olduğunu düşünüyordum. Hayatımın belki de en özel gecelerinden biri olabilecekken şimdi sadece başka bir zamanda yaşamak istediğim, acı ve tatlının tam ortasında kalan bir hatıra gibiydi.

Oğuz'un odasını birlikte toparladıktan sonra tekrar aşağıya indik ve bu kez de onun salona bağlı olan Amerikan mutfağındaki oyalanışını izlemeye başladım. Bir türlü izleyemediğimiz film için mısır patlatmış, birkaç çerez tabağı hazırlamıştı. Şimdi de daha ne yapabilirim de bu filmi izlemeyi erteleyebilirim diye düşündüğüne yemin edebilirdim.

Oğuz, mutfağın içinde âdeta dört dönerken ben de onu beğeniyle süzmekten, dudaklarımı dişlemekten kendimi alamıyordum. Üzerinde beyaz bir gömlek, gömleğin üstünde ince, bordo bir kazak ve altında da bacaklarını saran koyu renkte bir kot pantolon vardı. Siyaha yakın saçları dağınıktı ve bu serseri görüntüsü epey iç gıcıklayıcıydı. Yüzünde yeni çıkmaya başlayan kirli sakalı vardı. Erkeksi parfümünün hoş baharatlı kokusu şahaneydi. Bu göz alıcı görüntüsüyle beni resmen gafil avlamıştı ama bu yine de beni sürekli oyalamasından dolayı ona çemkirmeme engel değildi.

"Yalnız fark etmedim zannetme, geldiğimden beri beni resmen oyalıyorsun. Hani film izleyecektik? Bak, ben senin için Nisa'yı bırakıp geldim buraya," diye sızlandığımda beni duymazdan geldi. Elindeki çerez tabaklarıyla birlikte bana sırtını dönerek salona doğru ilerledi.

"*Titanik* izlemek zorunda mıyız?" diye alayla sorduğunda somurtarak ben de onun peşinden gittim. Bu film izleme fikrini ortaya o atmıştı. Şimdi böyle üç yüz altmış derece dönemezdi.

"Oğuz, şaka yapmıyorum!" diye yakınmaktan, itiraz etmekten kendimi alamadım. Sıkıntılı bir sesle, "Zaten Nisa aklımdan bir türlü gitmiyor," diye devam ettiğimde elindeki çerez tabaklarını salondaki kare, cam masanın üzerine bırakarak hızlı adımlarla yanıma doğru geldi. Ellerimden tutup beni de salona doğru götürdü ve krem rengindeki, yumuşak, kadife koltuğun üzerine oturttu. Sonra o da hemen yanıma oturup bir kolunu omzuma doğru attı. Diğer elinin tersiyle omzuma düşen uzun, sarı saçlarımı geriye doğru itti. Beni sakinleştirmek istediğini biliyordum ama fayda etmiyordu. Aklım sürekli Nisa'daydı.

"Bak, endişeni anlayabiliyorum ama Nisa gerçekten çok güçlü bir kız. Eminim, bunu da atlatacaktır. Yanında sen varsın, Demir var. Şahane bir ailesi var. Eh, biz varız." Yatıştırıcı, yumuşacık bir sesle konuşurken gözlerimin dolmasına engel olamadım. Haklıydı ama bütün bunlar ne yazık ki yeterli değildi. Korkumu dindirmiyordu.

"Ama annesi, Oğuz. O kadın, onun annesi. Bunun önüne nasıl geçeceğiz peki?" diye sordum kırılgan çıkan ses tonumla.

"Geçmeyeceksiniz çünkü burada önemli olan Nisa'nın kimi tercih ettiği. Sen demedin mi bizden ayrılmak istemiyor diye?"

Geldiğim ilk dakikalarda Oğuz'a dün akşamki yemekte olanları ve buraya gelmeden önce Nisa'yla aramızda geçen konuşmayı kısaca özet geçmiştim. Tamam, bu mevzu biraz derin ve özel olabilirdi ama onunla paylaşmakta sakınca görmemiştim. Ayrıca söylediklerinde haklı sayılırdı ama bir şeyi de unutuyordu.

"Dedim. Dedim ama annesiyle ilgili düşüneceğini de söyledi."

"Bu onun en doğal hakkı değil mi peki? Onca yıldan sonra bir kadın karşısına çıkıyor ve *ben senin annenim,* diyor. Ne yapmasını bekliyorsun?"

"Hakkı tabii ki ama Nisa çok kırılgandır, Oğuz. Çok duygusaldır."

"Senem, bunu zaten biliyorum. Nisa'yla aynı sınıftayım ben," dedi çok bilmiş bir edayla. Gülümsedim. Başımı dik tutarak ona bakmayı sürdürdüm. Nisa'yla aynı sınıfta olması onu çok iyi tanıdığı anlamına gelmiyordu. Zaten kimse Nisa'yı benim kadar iyi tanıyamazdı. Kimse Nisa'nın içini benim kadar iyi de göremezdi.

"Hayır, aslında bilmiyorsun," dedim karşı çıkarak. Oğuz kalın kaşlarını çatarken yıllar öncesine dair hatırladığım acı bir anıyı ilk kez biriyle, onunla paylaşmak istedim.

"Nisa yıllarca hiç bıkmadan, usanmadan hep o kadının geleceği günü bekledi. Hiç unutmuyorum, bundan iki yıl önce ona on altıncı

[illegible] gününde yine sürpriz bir doğum günü partisi hazırladım. Yetimhanedeki küçük çocuklarla oyun odasını süsledik, her tarafı balonlarla doldurduk. Hep beraber güzel bir akşam geçirdik. Sonra yatmak için kendi odamıza çekildiğimizde bana ne sordu, biliyor musun? *'Hiç merak ediyor mudur beni, Senem? Hiç aklına geliyor muyumdur? Beni bir-kaç saniye bile olsa beni düşünüyor mudur? Özlüyor mudur? Annem beni özlüyor mudur, Senem? Çünkü ben onu çok özlüyorum. Görmesem de, sesini duymasam da çok özlüyorum,'* dedi. Hiçbir şey diyemedim. Tek kelime bile edemedim. Sadece kendi yatağımdan çıkıp onun yatağına gittim. Bütün gece sıkıca sarıldım ona. Saçlarını okşadım ama hiçbir şey fayda etmedi. Hiçbir dokunuşum ya da yanında oluşum Nisa'nın o geceki gözyaşlarını dindirmedi."

Gözyaşlarım yanaklarıma boşalırken hatırladığım o acı hatırayı sanki daha dün yaşamışım gibi yüreğimin tam ortasında hissettim. Gözyaşlarım asla durmazken Oğuz omzumdan kolunu çekti, iki eliyle de yüzümü avuçlarının içine aldı. Yanaklarımdaki ıslaklığı parmaklarıyla temizledi. Gülümsemeye çalıştım. O da gülümsemeye çalıştı.

"Nisa'nın en büyük hayali hep annesinin gelip onu almasıydı. Bana her ne kadar belli etmek istemese de ben bakışlarındaki kararsızlığı net bir şekilde görebiliyorum. İçindeki o koca boşluğu, *acaba duygusunu* hissedebiliyorum. Şimdi düşünüyorum da sanki ben Nisa'nın o büyük hayalinin önüne kocaman bir taş hatta taşı geç, bir dağ atmışım da resmen önünü kapatmışım gibi hissediyorum. Eğer ben Devrim amcalara şart koşmasaydım, *'Nisa gelmezse ben de gelmem,'* demeseydim, belki de Nisa benimle gelmeyecekti bile. Yıllardır bıkmadan, usanmadan yaptığı gibi annesini beklemeye devam edecekti. Belki de şimdi ona daha mutlu, daha içten bir şekilde kavuşacak hatta tereddüt bile etmeden kollarına atlayacaktı. Böyle acı tecrübeler yaşamak zorunda kalmayacaktı."

Günlerdir içimde tuttuklarımı, Nisa üzülmesin diye kendime sakladıklarımı ilk kez bastıramadım. Daha fazla gizleyemedim. Gözyaşlarım eşliğinde Oğuz'a döküldüm. İlk kez yaşadığım bu derin acıyı Nisa'dan önce bir başkasıyla, onunla paylaştım. Parmak boğumları hâlâ yanaklarıma akan gözyaşlarını temizlerken tebessüm etti.

"Bir şeyi unutuyorsun ama Senem," dedi tebessümü genişlerken.

"Neyi?" diye sordum meraklanarak ve biraz da ümitlenerek.

"Sen demedin mi kadın Nisa'nın evlatlık edinildiğini öğrendikten sonra harekete geçti diye?"

"Dedim."

Oğuz'un çehresindeki tebessüm bu kez samimi bir gülümsemeye dönüştü ve bana kaşlarını havaya kaldırarak, bayağı kendinden emin bir tavırla baktı. O gülümsemede çok farklı anlamlar hatta içimi rahatlatmak isteyen anlamlar yatıyordu.

"Eeee? Her şey zaten açıkça ortada değil mi? Eğer o kadın Nisa'nın evlatlık alındığını öğrenmeseydi sence bu şekilde harekete geçer miydi? Ya da onu almak ister miydi?"

Aklımı karıştıran bu durumu ben de sayısız kez düşünmüştüm ama her defasında hiçbir cevap bulamamış, sadece boş bir duvara toslamakla kalmıştım.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum, Oğuz. Kafam çok karışık, çamur gibi çok bulanık. Tek bildiğim, Nisa'yı kaybetmek istemediğim," diye hayıflandım ondan biraz uzaklaşıp yüzümü ellerimin içine alıp sıvazlayarak. Uzun bir nefes çekip başımı kaldırdığımda ve onunla tekrar göz göze geldiğimde dudaklarımdaki buruk gülümsemeyle sözlerime devam ettim:

"Bizim çocukluğumuz, her anımız, acılarımız, mutluluklarımız hep birlikte geçti. Hiç ayrı düşmedik ki biz. Tamam, bu yıl çok fazla hata yaptım. Onu da kendimi de çok üzdüm. Bunun da gayet farkındayım ama Nisa benim kardeşim. Nisa benim tek gerçek ailem. Ben onsuz yapamam. Yaşayamam. O hayatımın en önemli parçası. Onun yokluğuyla sınanamam."

Dudaklarım ve bütün vücudum aklıma yerleşen bu kötü düşüncelerden dolayı kasılıp tir tir titrerken Oğuz sanki bunu fark etmiş gibi beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Başımı göğsüne yaslayıp saçlarımı okşarken, "Merak etme. Sınanmayacaksın," dedi güven dolu bir sesle. "Sadece biraz akışına bırakmaya ne dersin? Çok fazla düşünüyorsun. Bak, bu durum Nisa'yı da etkileyebilir, ona da zarar verebilir. En azından birinizin dimdik ayakta durması lazım, Senem. Biriniz dimdik ayakta durmalı ki diğeri de ayağa kalkabilme cesaretini kendinde bulabilme," diye devam ettiğinde sanki içime soğuk su serpilmiş gibi rahatlayarak omuzlarımı düşürdüm. Başımı hafifçe kaldırıp Oğuz'un koyu kahverengi gözlerindeki sıcacık gülümsemeye baktığımda gevşediğimi, üzerimdeki bu ağır yükün bir nebze de olsa hafiflediğini hissettim. Başımı yüzüne doğru yaklaştırarak, yanağından hızla öpüp geri çekildim. Minnetle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Ne için?" diye sordu şaşırarak.

"Seninle konuşmak o kadar iyi geldi ki şu an. Filmi izlemesek de olurmuş yani," dedim dürüstçe. Kulağıma doğru, "Bunu duyduğuma

sevindim," diyerek pişkince fısıldadığında kendimi tutamayıp kıkırdadım ve karnına hafifçe elimin tersiyle vurup sızlandım.

"Çok alçaksın ama!" diye yakınarak uzandığım göğsünden hızla kalkarken Oğuz pişkin pişkin gülmeye devam etti. İşaret parmağımı o güzel yüzüne doğru sallayarak, "Hem bu film izleme fikrini ortaya sen atmıştın, hatırlatırım," dediğimde birden iki elimi de tutarak ani bir manevrayla beni yeniden kendine doğru çekti. Yüzü yüzüme çok yakındı. Koyu kahverengi gözleri iyice kararak siyaha yakın bir renge bürünmüştü ve benim yeşillerimin derinliklerinde süzülüyordu. Kalbim yakınlığıyla ve yüzüme çarpan sıcacık nefesiyle kontrolsüzce atıyor hatta çırpınıyordu. Zaten hep böyle oluyordu. Oğuz bana her yaklaştığında, gözlerimin içine böyle beni eritecekmiş gibi baktığında kalbim resmen ritmini kaybediyor, asla yerinde sabit durmuyordu.

Gözlerini, benim gözlerimden asla çekmeden ve yüzüme düşen saçları içimi titretecek dokunuşlarla kulağımın arkasına atarken, "Evet, bu doğru ama ben seninle vakit geçirmeyi daha çok istiyorum," dedi. Dudaklarımı istemsizce ıslatırken Oğuz'un gözleri o noktaya takıldı. Aramızdaki mesafeyi kapattı. Dudaklarını yavaşça yanağıma sürterken, "Yani demek istediğim şu ki filmi açarsak sadece filme odaklanacağız. Hiçbir şey konuşmayacağız ama ben seninle konuşmak istiyorum," diye fısıldadı boğuk sesiyle. Konuşurken kullandığı ses tonundan mı, bilmiyorum ama kalbim çok şiddetli bir şekilde sarsıldı. Bütün dengemi bozup başımı döndürdü. Yutkunup boğazımı temizlemekten ve aptal aptal sırıtmaktan kendimi alamadım. Oğuz da sanki bu afallayan, şapşal hâllerimi fark etmiş olacaktı ki yüzündeki kurnaz gülümsemeyle, "Hem Titanic zaten biraz fazla romantik ve sıkıcı değil mi?" diye söylendi ve bütün bu büyülü anı birden bozdu. Gözlerimi devirerek onu omuzlarından itip kendimden hızla uzaklaştırdım.

"Alakası yok bence ama sen bilirsin. İzlemek istemiyorsan ben gidiyorum." Tam hızlı bir hareketle oturduğumuz koltuktan ayağa kalkmaya yeltenmiştim ki beni kolumdan yakalayıp tekrar koltuğa oturttu.

"Hayır, hayır. Gitme," dedi sızlanarak ve bana iyice sokularak. Belimden tutup beni tekrar kendine doğru çekti. Aramızdaki mesafeyi iyice kapatıp burnunu burnuma sürterek, "Dediğim gibi ben sadece seninle vakit geçirmek istiyorum," diye fısıldadı gözlerindeki yaramaz ışıltılarla. Biraz önce onun benimle oynadığı gibi bu kez de ben onunla oynamak istedim. Omuzlarından tekrar ittirerek aramızdaki mesafeyi iyice açtım. Kollarımı göğsümde birleştirip sırtımı da oturduğum koltuğa yaslayarak bacak bacak üstüne attım. "Bu çok hoş ama ben de

Titanic izlemek istiyorum," dedim gayet net bir tavırla ve asla kararımdan dönmediğimi belli edercesine.

Oğuz yine pes etmedi. Oturduğumuz koltukta hafifçe doğrularak usul usul yanıma yaklaştı. Omzuma düşen sarı saçlarımdan bir tutam alıp işaret parmağına doladı ve oynamaya başladı. Oldukça ilgili ve bir o kadar da meraklı bir tavırla, "Neden bu kadar çok seviyorsun bu filmi?" diye sordu gözlerini benden hiç ayırmadan. Merakı karşısında onu hemen yanıtladım:

"Bir kere gerçek bir olaydan uyarlama ve ben uyarlama filmleri çok severim ama asıl sevmemin sebebi elbette Rose ve Jack arasındaki o karşı konulamaz tutku ve çekim. Dikkatini çekerim, aşk demiyorum. Yani bence herkesin bu konuda bakış açısı farklı olabilir, benim içinde öyle. Mesela ben Rose ve Jack'in o kadar kısa bir sürede birbirlerine âşık olduklarını pek zannetmiyorum ama aralarındaki çekimin çok güçlü olduğunu düşünüyorum. Hikâyenin şu kısmı beni çok fazla etkiliyor: Filmin en başında Jack gemiye binerken aslında tek amacı sadece hayatını yaşamaktı. Rose ise gemiye binerken sadece ölmeyi diliyordu. Filmin sonunda Jack, Rose için ölüyor. Rose ise Jack için yaşamayı göze alıyor. Bence bu çok etkileyici ve inanılmaz bir detay. Özellikle de şu repliği çok seviyorum: *'Bir bilet kazandım, Rose. Hayatım boyunca başıma gelen en güzel şeydi. Bana seni getirdi.*"

Titanic filmine olan yoğun hayranlığımı kendimi kaptırarak anlatırken göz ucuyla bir Oğuz'a baktım ve onun gözlerinin de en az benimkiler kadar parladığını gördüm.

"Vay be... Sen böyle şevkli şevkli anlatınca bir anda izlemek geldi içimden," diyerek hayretle mırıldandığında ona inanamayarak baktım.

"Daha önce hiç izlemedim deme çünkü inanmam."

Açıkçası Titanic filmini izlemeyen insan sayısının çok az olduğunu düşünüyordum.

"İzledim tabii ama film hakkında senin gibi böylesine ayrıntılı hiç düşünmemiştim. Hem buradan şunu çıkarıyoruz; demek ki seninle izlemek çok daha keyifli olacakmış," dediğinde kanım âdeta kaynayarak ellerimi havada çırptım. Heyecanla, "İyi, hadi izleyelim o zaman," dedim.

Oğuz, yanıma iyice sokulup dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırarak, "Araba sahnesinde kendimi tutamazsam şimdiden kusura bakma ama," diye fısıldadığında yanaklarım alev almış gibi ısındı. Gözlerim irice açılırken koltuğun kenarındaki yastığı elime alarak doğrudan

Kar kürelerine çocukluğumdan beri âşıktım, hatta hep koleksiyon yapmak isterdim ama hiç almak nasip olmamıştı. Elimdeki kar küresi ise çok güzeldi. İçinde bir sokak lambasının altında, karların üzerinde el ele tutuşan tatlı bir çift vardı. Kızın saçları sarı, oğlanın saçları ise siyahtı. Oğuz ve ben gibiydik resmen. Üstelik sadece kar küresi de değildi. Aynı zamanda da müzik kutusuydu. Oğuz yanıma yaklaşıp kenarındaki tuşu birkaç kez çevirdiğinde salonu tatlı bir klasik müzik doldurmaya, kar küresinin içinde ise birden fazla renk ışıldamaya başladı. Gerçekten çok güzeldi.

Dudaklarıma âdeta mıhlanan o kocaman gülümsemeyle, "Nisa söyledi, değil mi?" diye sordum meraklı bir edayla. Kar kürelerine ilgimi sadece o biliyordu. Oğuz omuz silkip beni onaylarcasına başını salladı.

"Demir ve senin kadar olamayız belki ama bence biz de fena ortak olmadık sanki."

Kesinlikle hiç fena ortak olmamışlardı.

Kar küresini elimden hiç bırakmak istemeyerek, "Çok teşekkür ederim," deyip ona sıkıca sarıldım ve yanağına uzun bir öpücük bıraktım.

"Rica ederim. Beğendiysen ne mutlu bana."

"Beğenmek ne kelime, bayıldım," diyerek heyecanla konuşurken kar küremi iyice göğsüme bastırdım. Oğuz, bu mutluluk dolu çocuksu hâllerime elbette kıkırdayarak karşılık verdi. Sonra da iyice yanıma yaklaşıp saçımdan öptü.

Aslında bu harika anın büyüsünü hiç bozmak istemiyordum ama bir anda aklıma sadece birkaç gün öncesinde olanlar ilişti. Oğuz'la birlikteliğimiz henüz yeniydi ve içimdeki şüpheler ya da kuruntular asla gitmiş değildi. Özellikle yazın Nisa'dan öğrendiklerimden sonra o kuruntulardan kolay kolay kurtulabileceğimi de pek düşünmüyordum.

Birkaç gün öncesinde sırf Nisa'nın moralini düzeltip neşelendirmek için hep birlikte okuldan sonra lunaparka, lunaparktan sonra da sahil kenarına gitmiştik. Sahil kenarında erkekler kendi aralarında futbol maçı yaparken Bahar ilk kez benimle konuşmak istemişti ve ben de onu geri çevirmemiştim. Konuşmuştuk. *Elbette Oğuz hakkında konuşmuştuk.*

O gün Bahar, bana yapılan hataların insanları olgunlaştırdığını ve daha erken büyüttüğünü söylemişti. Büyük hataların, büyük bedeller doğurduğunu ve bizzat kendisinin de zamanında o bedelleri ödediğini

Bana hiç bakmadan, "Biraz zor oldu ama evet, konuştuk," dedi. Sesi de en az çehresi kadar gergindi. Sanki pişman ve perişan gibiydi. Bakışlarını usulca bana çevirip, "Bilmek ister misin?" diyerek tereddütle sorduğunda gülümseyerek başımı salladım. Elimdeki kar küresini kutusuna koydum ve yavaşça koltuğun kenarına bıraktım. Ona doğru yaklaşıp çenemi omzuna yaslayarak, "Eğer sen anlatmak istersen elbette bilmek, dinlemek isterim," dedim kararlı bir şekilde. Sonuçta bu konuyu açan taraf bendim.

Yüzündeki endişenin yerini rahatlama ifadesi alırken yavaşça eğildiği yerden doğruldu. Bana doğru dönüp iyice koltuğa yerleşti. Bir bacağını kalçasının altına atarken derin derin gözlerimin içine baktı ve olanları anlatmak için dudaklarını araladı.

"Senin doğum günü gecende Demir'le olan o şiddetli kavgamızda öğrendiklerimden sonra günlerce kendime gelemedim. İçim içimi yedi resmen. *'Nasıl ya?'* dedim sürekli. Bahar'a çok kızgındım. Çok öfkeliydim. Neden bana olanları söylemediğini bir türlü anlayamıyordum. Yaşadığı o acı tecrübeyi benimle paylaşmadığı için çok sinirliydim ama bütün bunların yanında asıl öfkem de, nefretim de sadece kendimeydi. Çünkü onu o hâle getiren bendim. Bahar, benim yüzümden bir bebek aldırdı. Benim yüzümden kendine zarar verdi."

Sessizliğimi koruyarak onu dinlerken uzanıp ellerini tutmak, ona yanında olduğumu hissettirmek istedim ama buna izin vermedi. "Bunu hak etmiyorum. Desteği hak etmiyorum, Senem," dedi keskin bir sesle. Elimi hızla geri çektim. O da anlatmaya devam etti:

"Son günlerde onunla sık sık okulda karşılaşıyorduk. Hatta ben onunla konuşmak için resmen fırsat kollamaya çalışıyordum ama asla başaramıyordum. Karşısına geçmeye yüzüm yoktu. Bir de herkes bana sırtını dönmüştü. Senin doğum günü gecenden sonra kimse benimle konuşmak, iletişim kurmak istemedi. Can bile ya! Kaç yıllık arkadaşım Can bile bana sırtını döndü. İnsanların benim hakkımdaki düşünceleri değişti. Bunun farkındaydım."

"Bunda biraz benim de payım var. Çok üzgünüm," diyerek araya girdiğimde Oğuz hızla başını sağa sola doğru salladı.

"Hayır, senin hiçbir suçun yok. Payın da yok. Asla üzgün olma çünkü ben bunu hak ettim. Bahar'a yaptıklarımdan, yaşattıklarımdan sonra bunu gerçekten hak ettim. O küçümseyen, iğrenen, nefret dolu bakışların hepsini hak ettim. Karma diyorduk, değil mi? Tam olarak ne anlama geldiğini böylece öğrenmiş oldum."

Oğuz'un gözlerinde yalana dair hiçbir şey görmedim. Karşımda epey dürüst görünüyordu. Sadece bunun beni nasıl hissettirmesi gerektiğini kestiremiyordum. *Dürüstlüğü karşısında sevinmeli miydim? Yoksa Bahar'la yaşadıklarından dolayı ona karşı mesafemi yine de korumalı mıydım?*

"Şimdi diyeceksin ki madem sevmiyordun neden birlikte oldun o zaman kızla? Çünkü biz erkekler ayaklarına kadar gelen fırsatı değerlendirmeyi kaçırmak istemeyecek kadar alçakça düşünürüz. Şerefsiziz yani. En azından ben o zamanlar öyleydim, bence bunu sen de çoktan anlamışsındır."

Konuyu birden bizim malum gecemize bağlayınca ve kendine böyle bastıra bastıra şerefsiz, deyince gülmeden edemedim. Ciddi bir şey anlatıyordu ama ben de kendimi tutamıyordum. Gülüyordum ama sinirden gülüyordum.

"Pişman mısın peki?" diye merakla sorduğumda omuzlarını düşürerek derin bir nefes alıp verdi. Yüzüne rahatlamış gibi bir ifade hâkim oldu.

"Elbette pişmanım. Hem de çok pişmanım, ki bence Bahar da zaten pişman. Eğer şimdiki aklımız olsaydı asla böyle bir şeye kalkışmazdık. Eminim."

Bunu duyduğum için değil, daha çok gözlerinde pişmanlığını gördüğüm için uzanıp elini tuttum ve bu kez beni geri çevirmedi. O da benim elimi sıkıca avucunun içine bastırdı. İçime yayılan garip bir heyecan dürtüsüyle çenemi yine kapalı tutamadım. Çünkü merak ediyor, bilmek istiyordum. Ben Oğuz'a karşı ne hissettiğimin gayet farkındaydım. Kelimelere hiç dile getirmeden sadece gözlerime bakan biri, Oğuz'u sevdiğimi direkt anlayabilirdi ama artık ben de onun bana karşı gerçekten ne hissettiğini bilmek istiyordum. *Evet, kız arkadaşı olduğumu söylüyordu ama bu sadece lafta mıydı?* İşte, bundan hâlâ emin olamıyordum.

"Peki ya beni seviyor musun, Oğuz?" diye sordum ama alacağım cevap beni epey korkutuyordu. Derin bir iç çekti. Yüzünde asla ne hissettiğini çözemediğim bir ifade belirince huzursuzlaştım. Moralim bozuldu ve tuttuğum elini ansızın bıraktım çünkü yüz ifadesi bile kararsızlıkla doluydu. Elimi yeniden tutmaya yeltenirken geri çekmek istedim ama izin vermedi. Elimi tutup tekrar sıkıca avucunun içine bastırdı.

"Sevmek istiyorum, Senem," dedi tane tane, tüm kelimelerin üstüne bastırarak. *Bu bir evet değildi ama hayır da değildi.*

"Nedenmiş peki?" diyerek alaylı bir sesle bağırdığımda yüzünde epey coşkulu bir gülümseme belirdi.

"Yalnız kıskandığında bayağı güzel oluyormuşsun," dediğinde suratım düştü. *Aslında bu kıskançlık değildi ama neyse...* Bu konuyu uzatmayı düşünmüyordum.

Büyük bir ciddiyetle, "Bunu Nisa üzerinden yapma. Lütfen," dedim. Hayatımızdaki sorunlar zaten apaçık ortadayken Nisa'yı bu kıskançlık oyununa dâhil etmesini istemiyordum. Tavrımın altında yatan o önemli sebebi anlamış olmalıydı ki iki elini havaya kaldırarak, "Bir daha olmayacak. Söz," dedi mahcup bir tavırla. Sadece başımı sallamakla yetindim.

"Ona neden çekildiğimi bilmek ister misin?" diyerek tereddütle sorduğunda yine sessizliğimi korudum ama onu yanıtsız da bırakmadım. Başımı devam etmesi için salladım.

"Çünkü Demir onu istiyordu ve ben de Demir'in istediğini istiyordum. Aslında bütün mesele tam olarak buydu. İntikam hırsı diyelim çünkü biz lisenin başından beri Demir'le hep bir yarış içerisindeydik. En başta bu yarışı Aybüke ve Bahar üzerinden yaptık. Sonra Nisa girdi devreye ve Demir, ona gerçekten çok âşık oldu. Bunu görmemek, anlamamak imkânsız. Şimdi bir bak bize. O eski, düşman hâlimizden eser var mı? Tamam, arkadaş değiliz ama artık en azından birbirimize tahammül edebiliyoruz." Yüzünde capcanlı, bu durumdan gayet hoşnut olduğunu gösteren şen bir gülümseme belirirken epey samimiydi. Demir'le böyle olacakları benim de hiç aklıma gelmezdi açıkçası.

"Ve sana, yani bize gelince..." Konunun yeniden bize dönmesiyle kalbim ters taklalar atmaya başladı. İyice heyecana kapılarak Oğuz'un ağzından çıkacakları bekledim.

"Seninle her şey çok farklı, çok başka, çok özel. Gözlerin bana huzur veriyor, Senem. Sana her baktığımda kendimi çok özel ve mutlu hissediyorum. Sana gerçekten değer veriyorum ve bir kez daha söylüyorum, seni gerçekten sevmek istiyorum çünkü sen buna değersin."

Bu duyduklarım beni yatıştırıp tereddütlerimi biraz olsun azaltırken, "Bunu duyduğuma sevindim," dedim sırıtarak. Oğuz, gözlerimin önüne düşen saç tutamıyla tekrar oynamaya başlayarak, "Sadece gerçeği söylüyorum. Gerçekten böyle hissediyorum," dediğinde başımı sallayarak dudaklarımı ısırdım. Bir anda yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdiğinde aniden aramızdaki mesafeyi kapattı. Ani bir hareketle beni koltuğa uzandırarak birden karnımı gıdıklamaya başladı.

Oğuz, "Bir broşür," diyerek beni yanıtladığında ona kaşlarımı çatarak *gerçekten mi* dercesine baktım. *Hadi ya! Hiç anlaşılmıyordu.*

"Onu anladım da ne broşürü bu? Bir de yabancı dilde yazıyor ve hangi dil olduğunu çözemedim."

Oğuz telefonu yavaşça elimden aldı. Çok dikkatli bir şekilde, sanki yanlış bir şey söylemekten korkuyormuş gibi gözlerini üzerime dikti.

"İtalyanca yazıyor," dediğinde kaşlarım merakla iyice havaya kalktı.

"Yani?" Konunun nereye varacağını gerçekten merak ediyordum.

"Biliyorsun, ben yıl sonunda annemin yanına gideceğim," dediğinde suratımın düşmesine engel olamadım. Onunla daha yeni yeni bir şeylere başlamışken bu gitme muhabbetini şimdiden yapmak istemiyordum ama Oğuz bunu geciktirmek istemez gibi konuşmaya devam etti:

"Eh, haftaya da İtalyanca kursum başlıyor," dediğinde başımı onu onaylarcasına salladım. Bundan da haberim vardı. Bunu bana birkaç gün öncesinde söylemişti.

"Biliyorum. Eee?" diye mırıldandım epey huysuz çıkan sesimle.

"Sen de bana geçenlerde lise bittikten sonra sanat okuluna gitmek istediğini söylemiştin."

Yine, "Eee?" dedim.

"Yani ben anneme biraz senin bu sanatçı tarafından ve resme olan kabiliyetinden bahsetmiş olabilirim."

Birden garip bir şekilde heyecanlanarak ve harfin üstüne daha da çok bastırarak yine, "Eeee?" dedim. Heyecanımı fark eden Oğuz'un suratında epey içten bir gülümseme belirdi.

"Annem İtalya'da çok prestijli bir sanat okulunun önümüzdeki yıl harika burslar vereceğini söyledi ve bu broşürün fotoğrafını özellikle senin için gönderdi. O yüzden sana göstermek istedim."

Söyledikleri karşısında resmen küçük dilimi yuttum. Birkaç dakika boyunca kendime gelemedim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu... Bu benim için bayağı sürpriz olmuştu.

"Sen ciddi misin?" diyerek hayretler içinde sorduğumda Oğuz kurnazca gülmeye devam etti ve başını beni onaylarcasına salladı. Bilmişlik taslayarak, "Bence ne dediğimi gayet iyi duydun," dedi.

"Oğuz... İnanmıyorum. Bir dakika... Yani yanlış anlamadıysam..."

"Hiçbir şeyi yanlış anlamıyorsun, Senem," diyerek sözümü kestiğinde gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parıltı vardı ve o parıltı sadece bana özeldi. Heyecanım şaşkınlığa, şaşkınlığım ise büyük bir coşkuya dönüştü.

"Oğuz, ben çok şaşkınım. Böyle bir şeyi gerçekten hiç beklemiyordum. Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadığımda hâlâ yanağında olan elimin avuç içini öptü.

"Hemen reddetmeyip düşüneceğini söyleyebilirsin mesela."

Kesinlikle çok hızlı gidiyorduk. İkimiz de bunun farkındaydık ama şikâyetçi de değildik. Ona karşı ne hissettiğimin gayet farkındaydım. Bu yüzden başımı sallayarak, "Düşüneceğim," dedim hiç şüphe etmeden. Cevabım karşısında hızla uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Çünkü gerçekten düşünecektim. Bu şahane bir fırsattı. İtalya'da, sanatın ülkesinde; sanatı en başından, sıfırdan öğrenip, keşfetmek muhteşem olabilirdi. Her şeyden önce hiç görmediğim, bilmediğim bir ülkeyi Oğuz'la birlikte gezmek kesinlikle harika hissettirirdi. *Harika, heyecanlı ve bir o kadar da pervasız...*

Fakat şimdilik önceliğim Nisa'ydı. Önce onun annesiyle olan durumunu halletmeliydik. Sonrasında İtalya'ya gidip gitmeme kararını düşünmek için çok zamanım olacaktı zaten.

Oğuz, geri çekilirken, "Öyleyse artık filmimizi izleyebiliriz," dedi büyük bir sevinçle. *Şükürler olsun.*

Oğuz, yanımdan kalkarak dizüstü bilgisayarını televizyona bağlamak için önümüzdeki cam masaya doğru eğildi. O sırada Amerikan mutfağın tezgâhına bıraktığım cep telefonum çalmaya başladı. Ben de oturduğum yerden kalkarak hızlı adımlarla mutfağa doğru ilerledim ve tezgâhın üzerinden cep telefonumu aldım. Esma teyze arıyordu.

Oğuz, "Kim arıyor?" diye merakla sorduğunda bir taraftan da saati kontrol ediyordum.

Oğuz'un evine geleli neredeyse iki saate yakın olmuştu. Beyefendimiz beni sürekli oyaladığı için zaman su gibi akıp geçmişti ama eve gitmek için de henüz erken sayılırdı. Esma teyze *beni neden arıyordu ki?* Normalde asla böyle bir şey yapmazdı çünkü.

"Allah Allah. Esma teyze arıyor. Saat daha erken oysa," dediğimde telefon ısrarla, hiç susmadan çalmaya devam etti.

Oğuz, "Bir bak istersen. Bayağı ısrarlı çalıyor," dediğinde daha fazla geciktirmeden cevapla tuşuna basarak telefonu hızla kulağıma doğru götürdüm.

"Efendim, Esma teyze?" diye konuştuğumda Esma teyzenin sesini duyamadım. Arkadan bir patırtı koptu, belki bir hıçkırık sesiydi ama konuşan kişi Esma teyze değildi.

"Senem, kizum. Benim, Zehra teyzen yavrum."

Zehra teyzenin sesi çok kötü geliyordu. Boğuktu ve sanırım ağlıyordu.

Şahsen ben asla tahmin edemezdim. Böyle bir ihtimal aklımın ucundan bile geçmezdi. Fakat gerçek bu ya işte; hayatımızı derinden mahvedenler de, bize ne yazık ki hiç kapanmayacak, kabuk dahi bağlamayacak yaralar açanlar da hep aynı kişilerdi. Zarar bize hep en sevdiklerimizden gelirdi. Bu yüzden olanlar karşısında kızsak mı yoksa görmezden gelip oluruna mı bıraksak diye düşünmekten kafayı yiyecek hâle gelirdik. *En azından son birkaç aydır ben tam olarak bu vaziyetteydim.*

Babam...

Bütün bunların tek sorumlusu yalnızca babamdı.

Hayatımda bazı kaçışlarımın ya da vazgeçişlerimin olmasına da yine babam sebep olmuştu. Sayesinde hüznün ve hayal kırıklığının ne anlama geldiğini çok iyi bir şekilde tecrübe etmek zorunda kalmıştım.

Demir'in, küçük oğlunun o şatafatlı, muhteşem, lüks hayatını herkesten ama en çok da benden korumak isteyen babamın yufka yüreği, sarsılmaz vicdanı Nisa'nın hayatı karşısında resmen üç maymunu oynamıştı. Suçsuz, günahsız, hiçbir şeyden haberi dahi olmayan o masum kıza karşı çok acımasız davranmıştı. En olmadık zamanda, en olmadık insanı arayıp hayatımızın tam ortasına dâhil ederek her şeyi yerle bir etmişti. Sırf bu sebepten ötürü içimdeki bu derin suçluluk hissinin tek sebebi de sadece ve sadece babamdı.

Bugün cumartesiydi. Hafta sonuydu ama ben aklımı çarşamba günü olanlardan bir türlü uzaklaştıramıyordum.

En başında bütün bu olan biteni, annesinin Nisa'nın karşısına çıkma hikâyesini bana Aybüke anlatmıştı ve bunu olanların üzerinden bir gün geçtikten sonra yapmıştı. Aybüke'nin ödevleri olduğu için pazartesi görüşememiştik ama bir sonraki gün okul çıkışında hem kahve içmek için hem de beni görmek için çalıştığım kafeye geldiğinde her şeyi anlatmıştı. Ben de anlattığı gibi büyük bir endişeye ama daha çok da korkuya kapılarak hemen Nisa'yı aramıştım.

O gün Demir, Senem ve okul arkadaşları onun keyfini yerine getirmek için sahile inmiş, orada takılmışlardı. Hatta ben de onların bulunduğu alana çok yakın bir yerde çalıştığım için hemen işi bırakıp yanlarına gitmek, Suratsız'ımın yanında olduğumu ona göstermek, hissettirmek istemiştim ama o herkesin zaten yanında olduğunu söyleyip bunun yine de hiçbir şeye faydasının dokunmadığını belirterek beni kibarca reddetmişti. O gün üstüne gitmemiştim ama yakasını da kolayca bırakmamıştım tabii. Ertesi gün okul çıkışında yanıma gelmesi için ondan özellikle söz almıştım. *Öyle de yapmıştı, daha doğrusu yapmışlardı.*

Nisa, o gün tavırlarımda bir değişiklik olduğunun farkına varmış mıydı? Bunu sorun etmiş miydi? Bilmiyordum ama onlar kafeden gittikten sonra hissettiğim duygular öfke ve nefretten başka bir şey değildi. Babama olan öfkem bir kez daha dirilerek ortaya çıkmış, kendini bana bütün çıplaklığıyla hatırlatmıştı.

İş çıkışı eve döndüğümde onunla yine büyük bir kavgaya tutuşmuştuk. Her şeyin daha şimdiden kötüye gittiğini onun suratına bağırmıştım. O kızın hayatını mahvetmeye, karartmaya hakkı olmadığını haykırmış, bütün bunlara değip değmediğini sormuştum. Karşımda öylece sessiz kalmış, sadece eline aldığı viski bardağındaki viskisini yudumlamıştı. Bu pişkinliğine tahammül edememiştim. O viski bardağını elinden alarak öfkeyle yere çarpmıştım ve sinirimi biraz olsun yatıştırmasa da hissettiklerimi bu şekilde dışa vurmuştum. Sonra bağırmaya devam etmiştim. Duvarı yumruklamıştım ama hiçbir şey babamın tavrını değiştirmemişti. Benim öfkem de katbekat artmıştı. O günden sonra da bir daha asla onun yüzüne bakmamış, evden hep ondan kaçarcasına çıkarak işe gitmiştim. Hatta bazı günler vardiyamı uzatarak tüm gün boyunca kafede kalmıştım.

Hepimiz insandık ve hepimizin illaki hataları olurdu ama bir şekilde sırf tekrarlanmaması için o hatalardan dersler çıkarmaya bakardık. Ancak iş büyüklere geldiğinde durum değişiyordu çünkü onların hataları ardındakileri de etkiliyordu. Belki de hatayı onlar yapıyor ama cezanın çoğunu bir başkası çekiyordu. Yine de... *Büyüklerin yaptığı hataların bedelini çocukları ödememeliydi.*

Ne yazık ki ben buna mahkûmdum. Babamın yaptığı yanlışların cezasını çekmekle yükümlüydüm.

Bir baba, bunu evladına nasıl yapabilirdi ya? Nasıl böyle bir kötülüğü reva görürdü?

Onca seneden sonra kalbimi sevgiyle doldurması gerekirken nasıl yanlışlarıyla bütün dünyamı karartırdı?

Bununla nasıl baş edecektim?

Her şeyi geçtim, bir daha Nisa'nın yüzüne nasıl bakacaktım?

İçimdeki bu derin sıkıntıdan dolayı günlerdir Nisa'yı ne arayabiliyor ne de hiçbir şey olmamış gibi gözlerinin içine bakabiliyordum. Onur Polat denen ve benim öz babam olacak şahıs yaptıklarıyla benden önce kardeşimi, şimdi de kardeşim kadar çok sevdiğim insanı almıştı.

Yarım saatten beri çalıştığım kafede bir masanın çevresinde oturuyorduk. Ben göğsümdeki derin suçluluk hissiyle sessizce sahili izlerken Aybüke, annesiyle yaşadığı son sorunlardan bahsediyordu. Kendisi dedesinin yanında yaşadığı için annesinin de oraya taşınmasını istiyordu. Onu dinliyordum ama bir taraftan da dinleyemiyordum. Odaklanamadığım için bahsettiklerinin büyük bir kısmını kaçırıyordum fakat elimde değildi. Aklımı olup bitenlerden, babamın hatalar zincirinden bir türlü kurtaramıyordum.

"Mustafa?"

Birden bana seslenmesiyle bakışlarımı sahilden uzaklaştırdım, başparmağımı dudaklarımın arasından kurtardım.

"Efendim?" diye sakince sorduğumda dönüp onun kocaman açılmış iri gözlerine baktım. Kahverengileri bana çok yoğun ve meraklı bakıyordu.

"Sen iyi misin? Kafeye geldiğimden beri sürekli dalıp gidiyorsun. Beni dinlemiyorsun bile." Oturduğum sandalyede biraz doğrulmaya çalışarak iç çektim.

Aybüke, babamla olan sorunlarımın hepsini ya da Ayla Hanım hakkında öğrendiğim asıl gerçekleri bilmiyordu ama yine de ona yalan söylemek istemiyordum. *En azından ona yalan söylemek istemiyordum.*

"Aklım Nisa'da, Aybüke ya. Kusura bakma. Ne diyordun sen?" Oldukça mahcup bir şekilde gerçeği dile getirdiğimde o güzel çehresi çepeçevre hüzünle doldu. Uzanıp masanın üzerine bırakmış olduğum elimi tuttu. Sanki gerçekten tutunacak birine ihtiyacım olduğunu sezmiş gibi iyice sıktı. Onun elinden güç almak, bir nebze olsun kendime gelmek istedim.

"Asıl sen kusura bakma. Nisa'nın derdini düşündükçe benimki de dert mi diyorum zaten." Sanki kendimi çok kötü hissetmiyormuş gibi söylediklerinyle daha da berbat hissettim.

"Hayır, lütfen öyle düşünme. Herkesin derdi, sıkıntısı başka sonuçta, değil mi?" dedim söylediklerine doğrudan itiraz ederek. Ben zaten böylesine derin bir suçluluk hissiyle kasılırken aynı duyguları yok yere Aybüke'nin de hissetmesini istemiyordum ama Aybüke'nin düşünceleri tam tersini savunuyor gibiydi.

Başını hızla sağa sola doğru sallayarak, "Öyle, öyle, Mustafa. Kız bütün hafta karşımızda ruh gibiydi resmen," dediğinde merakımı bu kez bastıramadım. Nisa mevzusunda günlerdir kilitlediğim ağzımı ilk kez açtım.

"Umarım öyle bir şey asla yaşanmaz, Aybüke. Senem'in nasıl perişan olacağını düşünmek bile istemiyorum," diye fısıldadım hissettiğim derin çaresizlikle.

"Sadece Senem mi sence?" diye kuşkuyla sorup, tek kaşını havaya kaldırdığında başımı sağa sola doğru salladım.

Düşündüğüm elbette sadece Senem değildi. Aklıma gelen ilk kişi Senem'di. Oysa ben, Devrim amcalar, Aybüke, okuldaki yakın arkadaşları ama en çok da Demir'in nasıl perişan olacağını tahmin bile etmek istemiyordum. Nisa'ya öyle derin bir aşkla hatta öyle büyük bir sevdayla bağlıydı ki kardeşimin nasıl yıkılacağını gözlerimin önüne getirmek çok da zor değildi.

Nisa, hepimizin kıymetlisiydi ve onun yokluğu hiçbirimizin aklına bile getirmek istemediği bir ihtimaldi. Umuyordum ki bu durum yalnızca bir ihtimal olarak kalmaya devam ederdi.

"Elbette hayır. Özellikle Demir... Ben... Onu hayal bile edemiyorum," diye fısıldadığımda Aybüke birden oldukça içten bir edayla kıkırdadı.

"Ortalığı ayağa kaldırır ha. Yapar o manyak. Nisa söz konusu olunca deli inadı çıkıyor!"

Ben de onun gibi kıkırdamaktan kendimi alamadım. Kesinlikle doğru söylüyordu. *Demir'in Nisa için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.*

"Aslan kardeşim benim. Yapsın, hakkıdır."

Ve emin olduğum tek bir şey varsa o da Demir'in Nisa'yı asla bırakmayacağıydı. Buna izin dahi vermeyeceğiydi. Bu düşünce bile içimi rahatlamaya, omzumdaki ağırlığı hafifletmeye yetiyordu. Belki ben Nisa'nın yanında olamıyordum ama Demir'in onun yanındaki varlığı tüm şüphelerimin, korkularımın üstünü örtüyordu.

Aybüke, "Yapsın bence de valla," diyerek beni onayladığında biraz olsun keyfim yerine gelerek gülümsedim ve başımı salladım. Önündeki boş kahve fincanını bana doğru hafifçe ittirerek, "Eeee? Benim kahvem bitti. Gidiyor muyuz sinemaya?" diye ilgiyle sorduğunda omuz silktim. Aslında hiç sinemaya gitmek içimden gelmiyordu ama onun hevesini de kırmak istemiyordum.

"Vizyonda güzel bir film var mı?" diye sorduğumda o da kararsız bakışlarla bana baktı.

"Bilmiyorum ki. Sinemada bakarız artık," dediğinde başımı salladım. Belki de biraz kafa dağıtmak, farklı bir şeyler yapmak gerçekten iyi gelebilirdi.

"Ne Elif, ne? Çıldırtma insanı ya!" Aslında ona çıkışmak istememiştim ama elimde değildi. Sesimi yükselttiğimde derin bir nefes alıp verdi ve sonunda her neyden bahsediyorsa açıklamaya başladı:

"Biraz önce Oğuz aradı. Herkese haber vermemi de o söyledi." Kesik kesik konuşurken araya girmekten, onun sözünü kesmekten kendimi alamadım.

"Ne haberi? Adam akıllı söylesene şunu kızım ya!" diye bağırırken Aybüke hâlâ dikkatle beni izliyor ama bir taraftan da sakin olmamı söylüyordu.

"Mustafa, Nisa trafik kazası geçirmiş. Oğuz biraz önce arayıp haber verdi. Senem'i hastaneye o götürüyormuş. Durumu çok ağırmış. Biz şimdi Can'la birlikte Bahar ve Batuhan'ı almaya gidiyoruz. Oradan da hastaneye geçeceğiz."

Söyledikleriyle ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Kalbim tekledi, göğsümün içinde büyük bir kargaşanın koptuğunu hissettim. Oturduğum sandalyeden hışımla ayağa kalktım. Hatta öyle sert bir şekilde kalktım ki sandalye arkaya doğru devrildi. Aybüke de benimle birlikte ayaklandı.

"Elif, sen ne dediğinin farkında mısın ya? Bak, şakaysa bu hiç komik değil ha!" Gürlemeye, hiddetle bağırmaya başladım. Gözlerimin içi yandı. O hissettiğim derin suçluluk bütün vücudumu ama en çok da kalbimi bir kez daha keskin bir acıyla derinden istila etti.

Gökçe Elif, "Mustafa bunun şakası mı olur Allah aşkına?" diye bağırdığında bu kez gerçekten ağladığını işittim.

"Yeni olmuş. Devrim amcanın çalıştığı hastanedeymiş. Ameliyatta diyorlar. Adresi atarım. Şimdi kapatıyorum."

"Elif! Elif!"

Bağırmama rağmen telefon çoktan suratıma kapatılmıştı. Üzerinden saniyeler dahi geçmeden *WhatsApp*'ten bir bildirim sesi geldi. Hızla ekrana baktığımda Gökçe Elif'in dediğini yapıp, bana hastanenin adresini attığını fark ettim.

Aybüke, "Mustafa ne oluyor?" diye korkuyla sorduğunda onu duymadım bile. Duyamadım.

Nisa kaza geçirmişti.

Benim Suratsız'ım kaza geçirmişti ve durumu ağırdı. Öyle mi?

"Hemen gidiyoruz!" diye bağırdım. Belime sarılı önlüğü hızla çözerek masanın üzerine fırlatırken Aybüke kolumdan tutup, "Ne oldu?

yerde yatarken karanlığın onu değil, beni içine almasını istemiştim. Bardaktan boşanırcasına akan gözyaşlarımı dindirme çabasında bile bulunmadan, *"Nisa, ne olur bırakma beni. Nisa, ne olur gözlerini aç sevgilim,"* diye yalvarmış, yüzünü saran saçlarını ondan uzaklaştırmıştım. İşte o an bulaşmıştı başından akan o yoğun kan avuç içlerime ve ne kadar yalvarsam da Nisa gözlerini açmamıştı. O an içimden kendime derhâl girdiğim transın etkisinden kurtulmam gerektiğini haykırmıştım. Etrafta birçok araba varken onu kucaklayıp hemen hastaneye götürmek istemiştim ama Yakup abi, o adam ve Ayla Hanım beni engellemişlerdi. Oysa beklemek istememiştim. Bunun sadece zaman kaybı olacağını düşünmüştüm ama Nisa yere öyle şiddetli bir şekilde düşmüştü ki onu sarsmamam gerektiğini ve ambulans gelene kadar beklememi söylemişlerdi. Ne kadar bunu yapmak istemesem de onların sözünü dinlemiş, ambulans gelene kadar çöktüğüm yerden kalkmamış, Nisa'mın yumuşak saçlarını okşamıştım. *Ona bir şey olmayacaktı, biliyordum. O benim tanıdığım en güçlü, en savaşçı kızdı. Tabii ki ona hiçbir şey olmayacaktı.*

Beni çöktüğüm yerden hızla ayağa kaldıran şey çok geçmeden kaza alanına ulaşan ambulansın siren sesleri olmuştu. Ambulans alana ulaştığı gibi acil tıp teknisyenleri hızla araçtan inerek Nisa'ya doğru koşmuşlardı. Onu yerden yavaşça, sarsmadan kaldırarak sedyeye yatırmışlar ve sonra boyunluk takıp hemen araca bindirmişlerdi. Onlarla birlikte ben de binmiştim. Geride bıraktığım arabam ya da diğerleri umurumda bile olmamıştı. Nisa'yı yalnız bırakmak istememiştim.

Daha önce hiç ambulansa binmemiştim ama artık o aracın ne kadar hızlı gittiğini sadece izlediğim videolardan bilmiyordum. Ambulans, kulaklarımızı âdeta sağır eden siren sesleriyle oldukça hızlı bir şekilde yolu deşip giderken içindeki tıp teknisyenleri de Nisa'ya ilk müdahaleyi yapmışlardı. Koluna serum, yüzüne de oksijen maskesi takmışlardı. Sürekli nabzını ölçmüşlerdi.

Sanki ambulansa bindikten sonra her şey ağır çekimde gerçekleşmişti. Yol uzadıkça uzamış, hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Şükürler olsun ki sonunda o yol bitmiş ve biz hastaneye ulaşmıştık. Ambulans bizi annem ve Devrim amcanın çalıştığı hastaneye getirmişti. Kazanın haberi çoktan hastaneye bildirildiği için bizi acil servisin önünde bir sürü doktor ve hemşire karşılamıştı.

Televizyonda gördüğünüz bütün o acil servis saçmalıklarını zihninizden söküp atın çünkü ben o anı yaşarken tam olarak öyle yapmıştım.

bakmış ve zaman kaybetmeden arkasını dönerek ameliyathanenin kapılarından içeri girmişti.

Gözyaşlarım durmaksızın akmaya devam ederken olanları hatırlayarak avucumun içinde sıkıca tuttuğum kolye ve künyeye baktım. Hemşireler Nisa'yı ameliyathaneye almadan önce bileğindeki künyeyi ve daha yeni yaptırmış olduğum kolyesini çıkarıp bana vermişlerdi. İkisini de ona ben almıştım. Benim hediyelerimdi ve şimdi avuçlarımın içindeki kuru kana karışıyor, o kanla birlikte kirleniyorlardı.

Ameliyathane kapısının önünde yere çökmüş, soğuk zemine oturarak çaresizce bekliyordum. Bacaklarımı karnıma kadar çekip kollarımı etrafıma sararken aklımdan, gözlerimin önünden tek bir görüntü sürekli geçip gidiyordu. Bakışlarını unutamıyordum. Bana attığı o hayal kırıklığı dolu bakışları hiç unutamıyordum. Daha önce hiç öyle bakmamıştı. Onu hiç öyle görmemiştim.

Benden nefret eder gibi...

Tiksinir gibi...

Düşmanıymışım gibi...

O taş kesmiş bakışlarıyla bana son sözü, "Ben bu kaderi hiç sevmedim," olmuştu. *Ben de sevmedim Nisa'm. Ben de bu kaderi hiç sevmedim.*

Göğsümün tam ortasında çok korkunç bir ağrı vardı ve o ağrı hiç geçmiyor, sürekli daha da şiddetleniyordu. Bir ameliyat masasında değildim belki ama içten içe ölüyor gibiydim. Sanki binlerce hançer yüreğime batıyor, bana işkencenin en uç noktalarıyla acı çektiriyordu. Öyle keskin bir ağrıydı ki bu, ben göğsümü delip o ağrıyı oradan söküp almak, fırlatmak istiyordum ama olmuyordu. Yapamıyordum. Nisa içeride can çekişirken çaresizce beklemek dışında hiçbir şey elimden gelmiyordu.

Biçare şekilde kollarımı bedenime iyice sararak sessizce beklerken başımı hafifçe sağıma doğru çevirdim. Göz ucuyla bir bankın üzerinde oturan, sıkıca Zehra teyzeye sarılan ve titreyen dudaklarıyla ağlayarak sürekli dualar eden Esma teyzeye baktım. Yaklaşık on dakika önce Zehra teyze ve Orhan amcayla birlikte gelmişlerdi. Esma teyzeye, Devrim amcanın çalıştığı katın hemşirelerinden biri haber vermişti. *Onları da buraya ilginç ki annem getirmişti.*

Esma teyze hastaneye, bulunduğumuz koridora adım attığı ilk anda ortalığı resmen ayağa kaldırmıştı. Önce olanları ona harfi harfine anlatan Yakup abiye bağırmış, ağza alınmayacak bir ton laf etmişti. Nisa'yı herkesten habersiz bir şekilde o şirkete götürdüğü için ilk onu suçlamıştı. *Sahi, Nisa o şirkete neden gitmişti ki? Onu o şirkete götüren şey neydi?*

içimdeki acının yanında hiçbir şeydi. "Ne oldu Nisa'ya? Ne oldu kardeşime? Niye şimdi ameliyathanede?" Gözyaşlarının arasından ardı ardına sorularını sormaya devam ederken karnıma kadar çekip bacaklarıma sardığım kollarımı tuttu. Böylelikle başımı kaldırıp da onun yeşil gözlerine bakabilecek cesareti kendimde bulabildim.

"Se-Senem..." diye kekeledim dakikalardan sonra ilk kez konuşmayı becererek.

"Senem, gözlerimin önünde düştü. O araba gözlerimin önünde onu savurdu ama ben bunu engelleyemedim. Onun elini tutup kendime çekemedim."

Dudaklarımın arasından titrek bir şekilde çıkan kelimeler göğsümde yakıcı bir iz bıraktı. Canımı öyle bir yaktı ki kendimi cehennem ateşinin içinde kavruluyormuşum gibi hissettim. Senem, gözlerimin içine uzun uzun bakarken onun da gözleri tıpkı benimkiler gibi kan çanağıydı. İkimizin de gözyaşları durmaksızın akmaya devam ettiğinde kollarını bir anda bana doladı ve sıkıca sarıldı. Hıçkırıklarım daha da çok arttı. "Her şey benim suçum. Onu tutamadım, Senem. Onu tutamadım," dediğimde başını hızla iki yana doğru sallayarak bana daha da sıkı sarıldı.

Geriye doğru çekilirken, "Neden oldu bütün bunlar? Nisa neden kaza geçirdi? O an ne oldu?" diye sordu gözyaşlarının arasından. Bu kez kendimi tutacak gücü bulamadım.

Başımı yavaşça onların bulunduğu tarafa doğru çevirerek, "Siz cevap vermek ister misiniz?" diye fısıldadım Ayla Hanım ve Suat Gürsoy'a. Senem'in bakışları da benim bakışlarımı takip ettiğinde, "Ya da sen Suat Gürsoy... Nisa'nın babası olduğun gerçeğini Senem'e anlatmak ister misin?" diye devam ettim tükürürcesine. Söylediklerimle Senem birden benden uzaklaştı ve hızla ayağa kalktı.

Yüzüne karanlık bir gölge düşerken afallamış bir hâlde, "Ne saçmalıyorsun sen, Demir?" diye sordu hararetle. Acı içinde gülümsedim.

"İnan saçmalamayı, bunun koca bir yalan olmasını o kadar çok isterdim ki şu an... Ama doğruyu söylüyorum." Tekrar onun bulunduğu tarafa baktım. Gözlerini hızla bizden kaçırırken zihnime kazınan gerçeği usulca fısıldadım:

"Meğerse benim manevi babam, Nisa'nın öz babasıymış. Ne piyango, değil mi?"

Hayır, hayır. Bu şanslı bir piyango bileti değildi. Bu sadece koca bir talihsizlikti.

"Eğer sen gelmeseydin, onun karşısına çıkmasaydın Nisa şimdi o ameliyathanede olmayacaktı. Anlıyor musun? Olmayacaktı!" Kadını omuzlarından sertçe iterek sarsılmasına neden oldu. "Benim kardeşim orada can çekişiyor olmayacaktı!" diye bağırdı sırılsıklam olmuş kirpiklerini hiç kırpmadan, gözlerini onun üzerinden asla çekmeden.

"Senin yüzünden! Her şey senin yüzünden! Neden geldin ya? Neden? Bunca yıl sonra neden birden gelip hayatımızı sadece birkaç günde böylesine mahvettin? Mutluyduk biz! Huzurluyduk! Neden bozdun bunu? Neden kirlettin pis ellerinle?"

Ayla Hanım, Senem'in suçlamalarına karşılık sessiz kaldı. Onun omzunu döven ellerini itmedi bile. Öylece izledi, seyirci kaldı. Hatta ona bizzat kendisi izin verdi. Olması gereken de buydu zaten. Çünkü hatasının, pişmanlığının her bir zerresi onun yeşil gözlerinden de okunuyordu ve cezasını böyle çekiyordu. Hepimize de çektiriyordu.

Oğuz'un Senem'i engelleme çabalarının başarısız olduğunu fark ettiğimde daha fazla kendimi tutamadım. Şu an hepimizin sakin kalması, sükûnetini koruması gerekiyordu. Çöktüğüm yerden hızla ayağa kalktım. Doğrudan Senem'in yanına gidip onu kolundan sertçe tutarak Ayla Hanım'dan uzaklaştırmaya çalıştım. "Gel buraya," diyerek ani bir hareketle kendime doğru çektim. Oğuz bize yaklaşmak istediğinde onu engelledim ve bize biraz izin vermesini istedim. Senem'i hareket edemesin ya da daha çok veryansın etmesin diye iyice göğsüme bastırdım ama bu kez benim göğsümde debelenmeye başladı.

"Ya bırak! Bırak! Nisa içeride can çekişiyor! Benim kardeşim içerde yaşamak için savaş veriyor!"

Yakarışları kalbimi sızlatırken onu kendime daha da çok bastırdım. Sıkıca sarıldım. Dağılan saçlarını okşadım.

"Dayanamam, Demir," diye bağırdı.

"Ben Nisa'sız tek bir an bile geçirmedim. Bizim çocukluğumuz, bütün hayatımız birlikte geçti. Biz aynı odada büyüdük. Şimdi onsuz yapamam. Ne olur ona bir şey olmasın, Demir! Yalvarırım, ona bir şey olmasın!"

Bağırışı, çaresizce attığı haykırışları artık sadece kalbimi değil, bütün vücudumu yaraladığında onu sarsarak kendimden uzaklaştırdım. İki kolundan sıkıca tutup, "Olmayacak," dedim güven dolu bir sesle. Yüreğimdeki bütün güveni, inancı o an sadece Senem'e vermek, onunla paylaşmak istedim. Bir elimi havaya kaldırıp dağılmış sarı saçlarını düzelterek yüzünü ortaya çıkardım. Yanaklarını okşayıp yeşil gözlerine

Oğuz, Senem'in yanından hiç ayrılmıyordu. Elinden geldiğince o da bütün gücünü Senem'e veriyor, onu ayakta tutmaya çalışıyordu. Esma teyzede ne yazık ki hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ büyük bir hüzünle gözyaşlarını akıtıyor, Zehra teyzeyle birlikte dua ediyorlardı. Ayla Hanım'ın durumu da ondan pek farksız değildi. Bense... Bense artık ağlamıyordum ama buna zaten gerek yoktu. Yüreğim çoktan büyük bir selin akıntısında kaybolup gitmişti.

Gözlerim en sonunda koridorda gezintisini bitirerek onu buldu. *Annemi...* Annemin bakışları boşluğa bakar gibiydi ve o bakışlar çok kederliydi. Koridorun en başındaki koca bankın en uç köşesinde oturuyordu. Herkesten uzaktaydı. O da tıpkı benim gibi bacaklarını karnına kadar çekmiş, çenesini de dizlerine yaslamıştı. Gözlerinin feri sönmüş; bomboş, hissiz bakışlarla yeri izliyordu. Sanki tüm duygularını yitirmiş gibiydi. Üstelik yanında hiç kimse de yoktu. Suat Gürsoy tam karşısındaydı ama hemen yanındaki o boşluğa oturmuyordu. Onun elini tutmuyordu. Ona destek olmuyordu. Annemin gözlerinin içine bile bakmıyordu. Bakacak cesaretinin olmadığından da adım gibi emindim. Başını eğmiş, o da öylece yeri izliyordu.

Onlara uzaktan bakarken içimden, *"Nasıl ya?"* diye geçirdim. *Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Suat Gürsoy, nasıl Nisa'nın gerçek babası çıkabilirdi? Bu gerçekten kader miydi? Kader gerçekten bize bu acımasızlığı mı reva görmüştü?*

Bütün bunlar zihnimdeki o derin boşlukta süzülen cevapsız sorulardı. Onları, manevi anne ve babamı öylece uzaktan, büyük bir yanılsama ve hayal kırıklığıyla izlerken bir kez daha dünü getirdim aklıma. Önce Nisa'nın dün akşamüstü parkta bize kendisiyle ilgili anlattığı gerçekleri hatırladım. *Daha sonrasında Suat Gürsoy'un Nisa'yı o kadınla, Ayla Hanım'la görür görmez değişen bakışlarını... Aralarındaki o imalı, garip, "İnsan, insana benzer," konuşmasını...*

Hepsi bir yapbozun kayıp parçaları gibi aklımda birleşirken hâlâ oturtamadığım bazı şeyler vardı. *Ya bugün... Bugün gerçekten ne olmuştu? Ne yaşanmıştı? Nisa'yı ne tetiklemişti de her şeyi bırakıp bir anda şirkete gitmişti?*

Kendimi zorlayarak zihnimde küçük bir yolculuk yaptım ve bu kez bugün olanları hatırlamaya çalıştım. Babamın bahsettiği o önemli dosyayı almak için eve gittiğimde annemi kapının önünde yere çökmüş, taş merdivenlere oturmuş bir şekilde bulmuştum. Babamın bahsettiği o dosyayı ellerinde sıkıca tutuyor, gözleri dalmış bir şekilde boşluğa bakıyordu. Telaşla yanına gittiğimde ona önce Nisa'nın nerede

boncuk boncuk gözleriyle bana baktığında anladım ne olduğunu. Sanki evrenin bütün ağırlığı o gencecik kızın omuzlarında gibiydi. Bana, *'Çok üzgünüm,'* dedi. Sesinde öyle derin bir hüzün, gözlerinde öyle keskin bir acı vardı ki... O ifadesi gözlerimin önünden hiç gitmiyor."

Annemin anlattıklarıyla avucumun içindeki bilyeye uzun uzun bakarken aklımdan geçen sorular yine aynıydı. *Nisa'ya gerçekten o an ne olmuştu? Bu küçük bilyenin onunla nasıl bir bağlantısı olabilirdi ki?*

Ben bu cevapsız soruları bir kez daha zihnimde karşılarken annem içimi dağlayan, kendimi daha da çok berbat hissetmeme neden olan o cümleleri fısıldadı:

"Onun bir kızı olduğunu yıllardır biliyordum. O da biliyordu ama hiçbir zaman ona elini uzatamadı. İsmini bile öğrenmek istemedi ve bunun tek sorumlusu bendim. Onu, buna ben mecbur ettim."

Annemin sesinde derin bir keder vardı. Hüzün ve pişmanlık dolu bakışlarını takip ettiğimde ona, Suat Gürsoy'a baktığını fark ettim. Fakat sözlerinden hiçbir anlam çıkaramadım. *Ne demek onun bir kızı olduğunu yıllardır biliyordum? Ne demek bunun tek sorumlusu bendim? O ihanete uğraşmıştı. Aldatılmıştı. Buna rağmen yıllarca bu acıyı kabullenerek mi yaşamıştı yani? Nasıl?*

"Anne, sen ne diyorsun Allah aşkına?"

Sert bakışlarım onun ağlamamak için direnen gözlerine odaklandı. Annem gözlerini baktığı taraftan uzaklaştırarak başını yere eğdiğinde çenesinden tutup bana bakmaya zorladım. Derin, titrek bir nefes bırakırken acıyla gülümsedi.

"Ama o kızın Nisa olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi, oğlum. Çok üzgünüm," diye devam etti ağlamaklı bir sesle. Tam ağzımı açıp bütün bunların ne anlama geldiğini ona soracaktım ki başka hiçbir şey demeden yanımdan hızla kalkıp eski yerine doğru gitti. Beni de elimdeki bilyeyle baş başa bıraktı. Peşinden gitmek istedim ama anlamlandıramadığım bir his bunu engelledi ve beni yerime mıhladı.

Annem yeniden eski yerine otururken yaşadıklarımın, işittiklerimin hâlâ gerçek olduğuna inanamıyordum. Oysa her şey gözlerimin önünde oluyordu ama ben yine de inanmak istemiyor, ısrarla inkâr etmek istiyordum.

Bakışlarım onu, Suat Gürsoy'u bulurken midemin keskin bir şekilde kasılmasına engel olamadım. *Gerçekten kimdi bu adam? Nasıl oldu da bir anda bütün hikâyenin başkahramanı olmayı başarabildi? Bütün bunların ucu nasıl bir anda ona dokunabildi?*

Başını omzuma yaslayarak benimle birlikte yerde oturan Senem'in de yüzündeki kan en az benimki kadar çekilmişti. Gözleri kapalıydı ve çok bitap görünüyordu. Bir eli kucağına düştüğünde irkilerek gözlerini açtı ve başını kaldırıp bana, "Nisa'dan haber var mı?" diye sordu telaşla. Başımı büyük bir hayal kırıklığıyla sağa sola doğru salladığımda hiçbir şey demedi. Bitkinlikle omuzlarını düşürüp yanımdan kalktı, Esma teyzenin yanına gitti. Bu kez onun omzuna başını yaslayıp elini tuttu. Burnunu çekerek onunla birlikte dua etmeye başladı.

Nisa'nın ameliyata girmesinden bu yana beş saat geçmişti. Beşinci saatin başında ameliyathanenin sürgülü kapıları sonunda açıldı. Ellerimle yerden destek alarak hızla ayağa kalktığımda sendeledim. Saatlerdir yerde oturduğum için kalktığım ilk anda gözlerim kararadı. Başım döndü. Dengem sarsıldı ama umursamadım. Kapıdan dışarı çıkan Devrim amca ve Nisa'nın ameliyatına giren diğer doktorun karşısına dikilecek gücü kendimde bulabildim.

Senem de Esma teyzeyle birlikte hızla oturduğu yerden kalkıp hemen yanıma geldi ve sıkıca elimi tuttu. Heyecanla parlayan yeşil gözleriyle Devrim amcaya bakıp, "Devrim amca, Nisa nasıl? İyi, değil mi? Bir şeyi yok," diyerek umut dolu bir sesle konuştu. Fakat Devrim amca sessiz kaldı, onu yanıtlamadı. Bakışlarım onun hüzünle sarmalanan yüzüne odaklandığında bir şeylerin yerinde gitmediğini hemen anladım.

Devrim amca, başındaki ameliyat bonesini çıkararak yanımızdan geçip güçlükle bir sandalyeye çöktüğünde Esma teyze doğrudan onun yanına koştu. Bir cevap almak istercesine gözlerine baktı, ellerini tuttu. Devrim amca birden ağlamaya başladı. Sanki tüm dünyasını yitirmiş gibi bir anda hıçkırarak ağlamaya başladı. Çok perişan görünüyordu. *Bu... Bu kesinlikle iyi haber değildi.*

Senem, elimi tutmayı bırakarak doğrudan Devrim amcanın yanına gitti. Onun önünde diz çöküp gözlerine bakmaya çalıştı ama Devrim amcanın tek yaptığı bakışlarını kaçırmak, gözlerini parmaklarıyla ovuşturarak Senem'den gizlemek oldu. Senem, "Niye bir şey demiyorsun?" diye fısıltıyla sorduğunda bizi Devrim amca değil, Nisa'nın ameliyatından asıl sorumla olan Doktor Mehmet Bey yanıtladı:

"Çok zor bir ameliyattı. Vücudunda ama özellikle de kafatasında ciddi hasarlar söz konusu. Yere düşüş esnasında gerçekten ağır darbeler almış ve çok kan kaybetmiş."

Dudaklarım mıhlanmış gibi ben hiçbir şey söyleyemezken Senem çöktüğü yerden kalkarak doktorun karşısına geçti. Gözlerindeki büyük

Eğer doktorun sözlerinin ne kadar ciddi olduğunu anlamamış olsaydım, Senem'in haykırışından sonra mutlaka anlardım. Öyle bir çığlık attı ki onun çığlığı resmen kalbimin duvarlarında yankılandı. Şok geçirmiyor olsaydım onun yanına yaklaşıp elini tutabilirdim ama bunu ne yazık ki yapamadım.

Doktorun ağzından çıkanlar yüzümde sert bir tokat etkisi yarattı. Sanki gırtlağıma bir el sarılmış gibi hissettim. Boğuldum. Nefes alamadım. Gözlerim odağını kaybetmiş gibi koridordaki herkesin çehresinde tek tek gezindi. Bir sinek vızıltısı gibi kulaklarımda çınlayan sözleri duymamak için kulaklarımı kapattım.

Doktor başka hiçbir şey demeden yanımızdan hızla uzaklaşırken Senem, "Demir," diyerek büyük bir çaresizlikle adımı mırıldandı. Onu cevaplayamadım bile. İşittiklerime inanmak istemezcesine başımı hızla sağa sola doğru salladım. Senem benden bir yanıt alamayınca, "Devrim amca? Esma teyze? Ne diyor bu doktor? Ne demek Nisa felç kalabilir?" diyerek onların yanına doğru koştu.

Esma teyze, Senem'in sorularını duymadı ya da duymazdan geldi. Onu yanıtlamadan hışımla birden ayağa kalktı. Gözleri dönmüş gibiydi. Devrim amcanın yanından hızla uzaklaşarak önce gözyaşlarına boğulan Ayla Hanım'ın karşısına dikildi. Onu omuzlarından itip öfkeyle bağırdı.

"Eğer benim yavrum gözlerini açamazsa... Eğer ki ben bir kez daha bu acıyı yaşarsam sana bu dünyayı dar ederim!"

O an onun ve Devrim amcanın acısının çok daha keskin, çok daha başka olduğunu anladım. Onlar yıllar önce biricik kızlarını, Gülcan ablayı kaybetmişlerdi ve şimdi bir kez daha aynı acıyla sınanıyorlardı. Sonra ona döndü Esma teyze. Kederle ama daha çok da büyük bir hayal kırıklığıyla onun, Suat Gürsoy'un gözlerine baktı.

"Ya sen bizim dostumuzdun be adam, dostumuz! Bu nasıl olabilir? Benim kuzum nasıl senin kızın çıkabilir?"

Bu cümleler Suat Gürsoy'un başını eğmesine, gözlerini kaçırmasına yetmişti. Fazlasına gerek yoktu. O da tıpkı bizler gibi kahrolmuştu. *Ama neye yarardı ki? Her şeyin sebebi o iken, pişmanlığı ya da kahrolması neye yarardı?*

Esma teyze hâlâ ayakta dikilerek onların suratına büyük bir tiksintiyle bakarken bu kez Senem, "Senin suçun!" diye bağırdı. "Her şey senin suçun!" Kime bağırdığını anlayabilmem için dönüp ona bakmama gerek bile yoktu. O da bütün öfkesini Ayla Hanım'a püskürtüyordu.

İnsanın başına çok kötü bir olay geldiğinde bütün hayatını gözlerinin önüne serip nerede neyi yanlış yaptığını sorguluyordu. Neden bütün bunlar benim başıma geldi diye kafa yoruyor, çözüm bulmak istiyordu. Lakin çok sevdiğiniz biri ölümün kıyısındayken hissettiğiniz o derin korku ve endişe bir anda her şeyin önüne geçebiliyordu. Hatalarınızı ya da yanlışlarınızı değil, yalnızca onunla ilgili her anı, her saniyeyi hatırlamak ve bir daha hiç unutmamak üzere zihninize kazımak istiyordunuz. *Gülüşlerini, bakışlarını, ses tonunu ve hatta çattığı kaşlarını bile... Anbean, hiç unutmak istemezcesine hep hatırlamak istiyordunuz.*

Nisa, bir hastane yatağında hareketsiz şekilde yatarken bütün o dolu dolu anlarımız bir film şeridi gibi gözlerimin önünde belirdi. *Onu ilk kez sokakta, Devrim amcanın arabasının cam kenarında uyurken görüşümü... Okulda ansızın karşıma çıkışını... Benden kaçmaya çalıştığı anlarda bile soluğu yalnızca benim yanımda alışını... Ona kutup yıldızı dememi sağlayan o yarış gecesini... Beraber sergilediğimiz dans gösterisini... En sonunda birbirimize kavuşmamızı... Onun elini hiç bırakmak istemezcesine tutuşumu... Bana ilk kez, "Seni seviyorum," deyişini... Şakalaştığımız ve onunla uğraştığım her anı...*

Ona, bize dair her anıyı sanki daha dün yaşamışım gibi aklıma getirmek bende sadece tek bir duyguyu uyandırdı. Daha fazlasını istiyordum. *Çok daha fazlasını...*

Daha Nisa'yla paylaşamadığımız bir sürü an ve henüz tecrübe edemediğimiz bir sürü deneyim vardı. Benim buna her şeyden hatta nefes almaktan bile çok ihtiyacım vardı ama Nisa yoğun bakımda öyle hareketsiz bir şekilde yatarken şimdilik bu pek mümkün gibi görünmüyordu. Kalbim öylesine çok ağrıyor ve ruhum öyle bir acıyla kavruluyordu ki dayanamıyordum. İçeri girip onu gözleri açılana kadar sarsmak ve kendine getirmek istiyordum. İçimdeki bu yoğun korku geçene kadar her şeyi yakıp yıkmak istiyordum. Ancak Senem ve buradaki herkes zaten o kadar perişandı ki bir de benim kendimi kaybetmeme gerek yoktu.

Ameliyattan hemen sonra Nisa'nın yoğun bakıma taşınmasıyla o korkulu bekleyiş yeniden başladı. O sürecin ilk dakikalarında hemşireler önce bizi Nisa'nın durumuyla ilgili bir kez daha bilgilendirdi. İç kanama ve beyin ölümü riski en büyük korkularıydı ama geçen uzun saatlere rağmen şükürler olsun ki böyle bir şey yaşanmamıştı. Yanımızdan geçip giden doktor ve hemşireler sürekli Nisa'yı gözetliyorlardı ama en çok da Devrim amca onunla ilgileniyor, hep kontrol ederek hiçbir anını kaçırmıyordu.

Hastanede sadece ben, Senem, Esma teyze, Oğuz, Mustafa, Mustafa'nın sonradan aramıza katılan babası Onur amca, Ayla Hanım ve malum kişi bulunuyordu. Annem aramızda değildi çünkü her ne kadar gitmek istememiş olsa da onu da ben zorla eve göndermiştim. Zaten kendini yeteri kadar yıpratmıştı, daha da yıpratmasını istememiştim.

Bütün gece boyunca hiç uyumamıştım. Gözüme bir damla uyku dahi girmemişti. Hatta girmemesi için bizzat ben çaba göstermiştim. Sürekli lavaboya gidip yüzümü yıkamış, kendime gelmeye çalışmıştım. *Zaten Nisa yoğun bakımda öyle kıpırtısız bir şekilde yatarken nasıl uyuyabilirdim ki? Gözüme nasıl uyku girerdi?* Uyumak istemiyordum. Nisa'nın uyanmasını istiyordum.

Geçen saatler boyunca âdeta yoğun bakım ünitesinin önünde nöbet tutmuştum. Sanki farklı bir görüntüyle karşılaşacakmışım gibi her on dakikada bir Nisa'yı kontrol etmiştim ama manzara hiç değişmemişti. Nisa, hareketsiz bir şekilde o soğuk odada yatmaya devam etmişti.

Devrim amca yaklaşık yarım saat önce Esma teyze ve Senem'i artık dinlenmeleri için ikna edip ayarladığı odaya götürürken ben de biraz temiz hava almak ve kendime gelmek için dışarı çıkmıştım. Fakat bunun hiçbir şeye faydası dokunmamış, çok geçmeden tekrar yoğun bakım ünitesinin bulunduğu kata gelmiştim. Diğerlerinin yanına gitmeden önce lavaboya uğramış, ihtiyaçlarımı gidererek yine yüzümü yıkamıştım. Lavabodan çıktığımda ise birden onu tam karşımda görmüştüm.

Tıpkı tüm gün boyunca yaptığım gibi onu görmezden gelmek istedim. Hiçbir şey demeden hatta yüzüne bile bakma gereğinde bulunmadan yanından geçip gitmek istedim ama buna izin vermedi. Önümü kesip, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu oldukça mahcup bir sesle.

Yanından hızla geçip sertçe, "Hayır," diyerek yürümeye devam ettim.

"Oğlum, en azından bir eve gidip üstünü değiştir." Kurduğu cümleyle ayaklarım birden adım atmayı bıraktı.

Evet, üstüm başım leş gibi kokuyordu ama umurunda değildi. Nisa uyanana dek hiçbir yere gitmeyecektim. Hatta ondan sonra bile... Ama şu an için takıldığım nokta kesinlikle bu değildi. Yavaşça ve içimde asla bastıramadığım o derin öfkeyle ona döndüm. *Oğlum mu? Gerçekten mi ya?*

"Oğlum mu? Nasıl oluyor da sen hâlâ o kelimeyi kullanabiliyorsun, Suat Gürsoy?"

Sessizce onları izlerken kucağıma bırakılan bir su şişesiyle irkilerek başımı kaldırdım ve hangi ara geldiğini fark etmediğim o kişiye baktım. Mustafa endişe dolu bakışlarıyla hemen yanımdaki boş koltuğa oturduğunda kucağıma bıraktığı su şişesini elime aldım. Kapağını açıp büyük bir yudum içtim.

"İyi misin?" diye sorduğunda başımı sağa sola doğru salladım. *İyi mi? O kelimenin anlamını artık biliyor muydum acaba?*

Mustafa, "İstersen benimle konuşabilirsin. Seni dinlerim," dediğinde burnumu çektim. Başımı yine olumsuz anlamda salladım. Konuşmak istemiyordum. Konuşacak gücüm yoktu. Sadece Nisa'nın uyanmasını istiyordum.

"Konuşacak ne var ki? Şu yaşadığımız trajediye bir bak, Mustafa. Manevi babam, Nisa'nın gerçek babası çıktı. Gözümden bile sakındığım o muhteşem kız orada, o soğuk odada kablolara bağlı bir şekilde yatıyor. Yaşam mücadelesi veriyor. Ben nasıl iyi olabilirim ki?"

Gözyaşlarım yanaklarımdaki yerini alırken Mustafa gerçekten destek vermek, yanımda olduğunu göstermek istercesine omzumu sıktı. Ona dönüp baktığımda yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Sanki bana bir şey söylemek istiyormuş da söyleyemiyormuş gibiydi. Sonunda dudaklarını araladı. "Demir, sadece merakımdan soruyorum. Nisa nasıl öğrenmiş peki?" diye çekinerek sordu.

O an annemin bana anlattıklarını aklıma getirdim. Daha saatler öncesinde pantolonumun cebine attığım o mavi bilyeyi birden çıkararak Mustafa'ya gösterdim. Belki o bu bilyeden benim bilmediğim ama onun mutlaka bildiği bir anlam çıkabilirdi.

"Bilmiyorum ama annem bu bilyeyi gördükten sonra Nisa'nın bakışlarının ve tavrının değiştiğini söyledi. Muhtemelen Ayla Hanım'ın ona dün anlattıklarıyla parçaları zihninde birleştirmesine de bu bilye sebep oldu."

Anlattıklarım karşısında Mustafa derin bir iç çekti. Omuzlarını düşürdü. Yüzüne bir gölge düştü. Bilyeyi avucumun içinden alarak, "Nisa çocukken bilyelerle oynamayı çok severdi. Ben daha Senem onun hayatında yokken tanımıştım Nisa'yı. O diğer kız çocukları gibi değildi. Onlar bebeklerle oynardı, Nisa ise bilyelerle," diye açıkladı. Bilyeyi tekrar bana uzatırken tebessüm ettim.

"Bu her şeyi açıklıyor," dedim.

Tahmin etmek o kadar da zor değildi. Hangi zamanda gerçekleştiğini hiç bilmesem de bu mavi bilyeyi ona, Suat Gürsoy'a Nisa, yani öz

zorunda," diye devam ettiğinde hızla başımı Mustafa'yı onaylarcasına salladım.

Uyanacaktı. Benim Nisa'm, kutup yıldızım, poğaça suratım uyanacaktı ve ışıl ışıl parlamaya kaldığı yerden devam edecekti. Korkacak hiçbir şey yoktu çünkü Nisa'ya hiçbir şey olmayacaktı.

Senem hem benim hem de Mustafa'nın elini tutarak iyice sıktığında, "Söz veriyorum, bunları da atlatacağız," dedim.

Atlatacaktık. Nisa uyandıktan sonra biz her şeyi atlatacaktık.

İşittiğim ayak sesleriyle başımı sağıma doğru çevirdiğimde Devrim amca ve Esma teyzenin bize doğru geldiklerini gördüm. Anlaşılan bu gece kimseyi uyku tutmayacaktı.

Saatlerdir aklımda olan bir şeyi artık gerçekleştirmek için Senem'in elini bırakarak doğrudan onların yanına gittim. Esma teyze yüzünü ovuşturarak yanımızdan uzaklaşıp koltuklara doğru ilerlerken hemen Devrim amcaya döndüm. "Devrim amca, ben Nisa'nın yanına girmek istiyorum," dedim hızlı hızlı konuşarak.

Devrim amca yorgunluktan iyice kızaran gözlerini ovalarken, "Oğlum, normal şartlarda bu yasak. Biliyorsun," dedi. Sesi çok yorgun çıkıyordu ama benim de hemen pes etmek gibi bir niyetim yoktu. Nisa'nın nefes aldığını, kalbinin attığını yakından da işitmeliydim. Böyle uzaktan bakmak bana yetmiyordu.

"Dayanamıyorum, Devrim amca. Lütfen," diye ısrar ettiğimde ya çok yorgun olduğu için o an benimle uğraşmak istemedi ya da gerçekten hâlime çok acıdı. Hangisinin daha baskın olduğunu bilmiyordum ama izni kapmıştım. Devrim amca omuzlarını düşürerek başını beni onaylarcasına salladı.

"En fazla on dakika. Tamam mı?" diye sorduğunda gülümseyerek hızla başımı salladım. Bu bile benim için yeterliydi.

"Tamam, söz veriyorum."

"Gel bakalım. Sana önlük vereyim o zaman," dediğinde zaman kaybetmeden direkt peşine düştüm.

kalkışsam da yüreğime koca bir taş gibi bırakılan o yakıcı hasarı silmem artık mümkün dahi değildi.

Üzerimdeki geniş, mavi hastane önlüğü ve yüzümdeki maskeyle ağır adımlarla yoğun bakıma girdiğimde suratımı buruşturdum. Dezenfektanın yoğun kokusu burnumu sızlattığında burun kemerimi sıktım.

Yoğun bakım soğuktu. Her şey çok soğuktu. Hatta üzerime giydiğim bu mavi önlük bile çok soğuktu. Nisa karşımda öyle hareketsizce yatarken ve gözlerini bir türlü açmazken her şey buz gibiydi. Göğsüm ızdırap dolu bir sızıyla kasılıyor, aldığım nefes bile ciğerlerimi acıtıyordu. Ne tuhaf... Oysa Nisa hayatıma gireli o kadar da uzun bir süre olmamıştı ama şimdi onsuz tek bir anımı, tek bir saniyemi bile geçirmek istemiyor, hayal dahi edemiyordum. Onsuz yaşayamıyor, nefes alamıyordum.

Geçen hafta Deniz'e, *"Meğerse Demir hayatıma girene dek ben hiç nefes almıyormuşum. Benim nefesim aslında oymuş,"* demişti. O gizlice işittiğim cümleler bana kendimi daha özel hissettirmiş, *"Seni seviyorum,"* demesinden bile daha anlamlı gelmişti. Lakin bir noktada yanılmıştı. Asıl o benim nefesimdi ve onu kaybedersem yüreğimde sonsuza dek hiç durmadan kanayacak hatta kabuk bile bağlamayacak bir yaranın izini taşıyacaktım. Ciğerlerime bir daha hiç hava çekemeyecektim. Yaşayan bir ölüden farksız olmayacaktım. Nisa sadece benim nefesim değil, aynı zamanda da can damarımdı. Orada akan sıcak kandı ve onu böyle gördükçe o kanın bile akmadığını, tıpkı bu yoğun bakım gibi buz kestiğini düşünüyordum.

Hastanenin kapısından içeri her girişimde kasılırken şimdi bir yoğun bakımın içinde olduğuma inanamıyordum. Gerginliğim kesinlikle had safhadaydı ve hissettiğim korkudan dolayı bütün vücudum yaprak gibi titriyordu. İçeride monitörlerin çıkardığı mekanik sesler dışında hiçbir ses yoktu.

Nisa'nın serumuna ilaç enjekte etmeyi bitiren hemşire bana tebessüm ederek yanımdan geçip dışarı çıktı. Onun yoğun bakımdan ayrılmasıyla yavaşça Nisa'nın yanına doğru ilerledim. Derin bir uykunun içindeydi ama uyanacaktı. Tüm kalbimle inanıyordum ki Nisa uyanacaktı. Uyanacak ve bize yine tatlı tatlı çemkirecekti.

Onu, o minicik bedeniyle beyaz bir çarşafın altında hareketsiz bir şekilde görmek içimi burktu. Gözlerimin yanmasına ve gözyaşlarımın yavaşça akmasına engel olamadım. Nisa'yı bir hastane yatağında görmek berbat bir şeydi. Çok kötü görünüyordu ve ona böyle yakından bakmak içimdeki ızdırap ateşini daha da çok körüklüyordu.

umursamadım. Maskemi indirip dudaklarıma götürdüm. İçime çekercesine uzun uzun öptüm. O buz tutan elini kendi nefesimle ısıtmak istedim. Onu böyle, ince kollarında iğnelerle görmek midemi daha da çok bulandırdı. Serum torbasına ve makinelere doğru uzanan kablolara bakarken tek istediğim Nisa'nın bir an önce gözlerini açmasıydı.

Derin bir nefes alırken, "Burada böyle yatmak sana hiç yakışmıyor, Nisa," diye fısıldadım. Nisa yine kıpırdamadı. Gözlerini açmadı. Başının üzerindeki büyük monitörü kontrol ettim ama neye baktığımı bile bilmiyordum. Makine sabit bir şekilde sürekli bipliyordu. Zikzak çizgileri bir döngü içinde ilerliyordu. Nisa'nın yüzünde büyük bir oksijen maskesi vardı ve o güçlükle nefes alırken çıkardığı ses beni kahretmeye yetiyordu.

Avucumun içinde tuttuğum o soğuk elini bırakmadan yanağıma yasladım. Sanki beni dinliyormuş gibi kendi kendime konuşmaya devam ettim:

"Bir yerde okumuştum. Meğerse Nisa çok özel bir isimmiş. Bu isme sahip olanlar hassas ama aynı zamanda da azimli savaşçılarmış. Sonuna kadar sevdiklerinin yanından ayrılmazlarmış. Hem dost hem kardeş hem de şahane bir sevgili olurlarmış. Tıpkı senin gibi yani. Gerçek kahramanlar bu ismi taşırmış. Sanırım annenin sana verdiği en güzel ve özel şey bu isim, Nisa çünkü sen benim hayatımın en güçlü kahramanısın. Birlikte geçirdiğimiz o yarış gecesinden bu yana benim kutup yıldızımsın. Tek yönümsün. Ben artık kutup yıldızına bakmadan yönümü de, yolumu da bulamıyorum."

İçimdeki yakıcı üzüntü göğsümün derinliklerine sızarken yutkundum ve derin bir nefes aldım. Gözlerimden akan sıcak yaşlar yanağıma süzülürken burnumu çektim. Ansızın aklıma gelen tatlı, komik bir anıyla kıkırdadım ve bunu Nisa'yla da paylaşmak istedim.

"Hatırlıyor musun? Bir keresinde seni çok fena çileden çıkarmıştım. Film izlemek için bu kez aile evimdeki odamda buluşmuştuk. Sen film izleyelim diye tutturmuştun ama ben sana sürekli *ileride kızımız olursa adını ne koyalım,* diye sormuştum. Resmen başının etini yiyip durmuştum. Sen de bana, *'Höh be Demir, höh! Evlenmeyi bitirdik, şimdi tek derdimiz çoluk çocuğumuza isim bulmak kaldı,'* demiştin. Çok kızmıştın ama sonra ben çok ısrar edince dayanamamış, *'Kızımız olursa adı Ceylin olsun,'* demiştin. O an neden o ismi söylediğini anlamamıştım ama sonra sen filmi izlemeye dalınca ben de gizlice ismin anlamına bakmıştım ve kendi kendime, *'Benim Nisa'm yine yapmış yapacağını,'* demiştim. Meğerse cennete açılan kapı demekmiş Ceylin.

Nisa, bütün bunları duyuyor muydu? Bilmiyordum ama kurduğum hayallerle boğazımdan kopan hıçkırıklara engel olamıyordum.

"Nisa, ben asıl neyi fark ettim, biliyor musun? Meğerse ben senden öncesine kadar hayatımda hiç hayal kurmamışım be kızım. Sen ne zaman hayatıma girdin, ben o zaman hayal kurmayı öğrendim. Senin tabirinle bir sürü *uçuk* hayal biriktirdim ve benim bütün o hayallerimin ucu yalnızca sana dokunuyor. Bütün o düşlerimin, hülyalarımın içinde yalnızca sen varsın. Lütfen, beni o hayallerde yalnız bırakma. Lütfen. Hem..."

Dudaklarım titrerken boğazım düğümlendi. Tekrar derin bir nefes aldım. Boğazımı temizleyip gülümsemeye çalışarak hızla gözyaşlarımı ellerimin tersiyle sildim. Omuzlarımı dik tutmaya çalışıp, "Hem benim sana çok büyük bir sürprizim var," dedim böbürlenerek. "Büyükada'da görüp hayran kaldığın o köşk var ya hani... Doğrudan denize bakan... İşte ben o köşkü üçüncü şirketi kabul etmem karşılığında, senin için dedeme satın aldırdım. Biraz zor oldu. Herkes karşı çıktı ama umursamadım. Dedem aldı o köşkü."

Kendi kendime gururla kıkırdarken birden duraksadım ve zihnime yerleşen gerçekle, "Yani *dedemiz* demek istedim. O artık senin de deden," diyerek düzelttim. Bu ayrıntıyı sık sık kendime hatırlatmak zorunda kalacaktım.

Belki de bütün bunları Nisa'dan çok kendime anlatıyordum ama aldırmıyordum. Sanki o gözlerini açmış da pürdikkat beni dinliyormuş gibi onunla sohbet etmeye devam ettim.

Parmaklarım onun güzel yüzüne uzanarak buz tutmuş yanağını okşadı. "Bunları atlatacağız. Her şeye yeniden başlayacağız. Söz veriyorum, sevgilim," diye fısıldadım. Sonra parmaklarımı tekrar onun ince parmaklarına geçirerek ellerimizi birleştirdim.

"Hem ben sana... Hem ben sana daha..." Sesim çok zayıf ve bir o kadar da kısık çıktı. Bir kez daha boğazımı temizledim.

"Hem ben sana daha evlenme teklifi bile edemedim. Bu hayali benden esirgeyemezsin."

Boğazımdan bir hıçkırık koptu, gözyaşlarım şiddetlendi ama Nisa yine de gözlerini açmadı. Ona olmamasından en çok korktuğum ihtimallerden birini söylerken, açılmayan gözleri yüzüme binlerce kapıyı kapattı sanki.

"Nisa, yalvarırım aç gözlerini. Ne olur bırakma beni. Ne olur, sevgilim."

dizilerde, filmlerde bu ses ve görüntünün tek bir anlamı vardı. *Düşündüğüm şey yaşanıyor olamazdı, değil mi?*

"Nisa?" diye seslendim oldukça yüksek bir sesle, sanki Nisa yanıt verecekmiş gibi. Monitörlerdeki bip sesleri daha da arttı. Kulaklarımı tırmaladı.

Yatağın kenarındaki demire tutunarak hızla doğrulmaya, girdiğim şokun etkisinden derhâl kurtulmaya çalıştım. Monitörleri tekrar kontrol ettim. Çizgiler hâlâ dümdüzdü. Korku bütün bedenimi ele geçirirken ne yapacağımı bilemez bir vaziyetteydim. *Devrim amca! Devrim amcaya derhâl haber vermeliydim.*

"Nisa, sakın bırakma beni! Şimdi olmaz, böyle olmaz! Devrim amcayı çağıracağım. Tamam mı? Sakın bırakma beni, sevgilim! Böyle gidemezsin!"

Tekrar Nisa'nın yüzüne doğru eğilerek hızlı hızlı konuştum. Elini tuttum. Yüzünü okşadım. Alnından öptüm. Elleri ve vücudu sanki zaman geçtikçe daha da soğuklaşıyordu. Onu sarsıp kendine getirmek istiyordum ama bunu yapamazdım. Kendimi tutmak zorundaydım. Korkuyordum. Çok korkuyordum. Gitmesinden korkuyordum. Beni bırakmasından korkuyordum. İliklerime kadar titriyordum.

Bedenime çarpan soğuk dalga beni hızla kendime getirirken hemen harekete geçmem gerektiğini anladım. Nisa'dan uzaklaşıp kapıya doğru koştum. Sürgülü kapılardan güçlükle kendimi dışarı attım. Koridora çıktığım gibi yüzümdeki maskeyi çıkarıp sağımı solumu kontrol ederek oldukça yüksek sesle bağırmaya başladım:

"Doktor! Hemşire! Biri çabuk yardım etsin! Nisa'ya baksın! Bir şey oluyor!"

Avazım çıktığı kadar bağırıp koridoru inletirken yoğun bakım hemşirelerinden birkaçı hemen benim bulunduğum tarafa doğru koşmaya başladılar. Senem ve Esma teyze oturduğu koltuklardan hızla kalkarak yanıma geldiler. Senem, "Ne oldu? Ni-Nisa'ya bir şey mi oldu?" diye kekeleyerek soludu ama onu yanıtlayamadım bile.

"Devrim amca! Devrim amca nerede?" diye haykırdım. Haykırışım koridorun duvarlarında yankılandı.

Senem, "Esma teyzeye çay almaya gitti. Demir, korkutma beni! Nisa'ya ne oldu?" diyerek omzumdan tutup sarsmaya başladığında nefes alamadım. Boğuldum. Üzerimdeki hastane önlüğünün yakalarından tutarak çekiştirmeye başladım. Güçlükle, "Sanırım... Ka-Kalbi... Kalbi durdu," diye fısıldadım hissettiğim derin korkuyla.

"Ama çok güzel kokuyor. Dayanamıyorum." Sızlanışımla Esma bana gözlerini kısarak, yalandan sert bir ifadeyle baktı. Sonra birden bu çocuksu hâllerime kulaklarımı dolduran en sevdiğim sesiyle, kahkahasıyla karşılık verdi.

Oldukça otoriter bir edayla işaret parmağını yüzüme doğru sallayarak, "Bekle yavrumu. Gelir birazdan," dedi. Dolmanın yağına bulaşan başparmağımı yalayarak iki elimi de havaya kaldırıp teslim oldum. Onun ve civcivimin söylediği her söz benim için yalnızca bir emirdi. Bu yüzden Esma'mın sözünü dinleyerek hemen masanın çevresinden uzaklaştım.

Esma, eksik kalan son birkaç şeyi getirmek için yeniden mutfağa doğru ilerlerken ben de salonda bulunan duvar saatini kontrol ettim. Akşamın dokuzuna yaklaşıyordu. Gülcan'ın şimdiye dek evde olması gerekiyordu. Hatta bu kadar uzun sürmesine bile şaşırıyordum. Sonuçta İstanbul ve Yalova arasında o kadar da uzun bir mesafe söz konusu değildi. *Allah Allah... Nerede kalmıştı ki bu kız? Başına bir şey mi gelmişti acaba?*

Gülcan'la en son bu sabah, ben hastanedeyken telefonda konuşmuştuk. Sesi başta çok canlı çıkmış, akşam için epey heyecanlı olduğunu söylemişti. Bizi çok özlediğini, burnunda tüttüğümüzü mırıldanmıştı. Asıl o bizim burnumuzda tütüyordu. Dinlenmek için eve her gelişinde ona hiç doyamıyordum. İstanbul'a dönmek zorunda kaldığında hemen gitmesini istemiyordum. Gülcan gayet aklı başında bir kızdı ama İstanbul da pek tekin bir şehir değildi. Gerçi belanın ya da tehlikenin nereden, nasıl geleceği elbette hiç belli olmazdı ama İstanbul beni korkutuyordu işte. Yine de kızım altından kalkardı, biliyordum. O çok güçlü, çok dirayetliydi.

Fakat bu sabahki konuşmalarımızı tekrar aklıma getirince telefondaki sesinin epey garip olduğunu şimdi fark ediyordum. Sadece sohbetimizin değil, arkadaki seslerin de farklı olduğunu hatırlıyordum. Fırtına sesi gibiydi sanki ama son günlerde havalar zaten çok soğuk olduğu için o an buna o kadar da takılmamıştım. *Beni asıl düşündüren konuşmamızın sonuydu.*

Güzel giden sohbetimizin sonunda Gülcan birden, *"Baba seni çok seviyorum. Biliyorsun, değil mi? Lütfen, affet beni,"* demişti. O an pek üstüne düşmemiştim. Her zaman yaptığı tuhaf şakalardan biri gibi düşünmüş, üstüne gitmek istememiştim çünkü Gülcan son zamanlarda bu tarz konuşmaları ve şakaları çok sık yapıyordu. Beni arıyor, saatlerce konuşuyor, sonra konuyu birden başka bir tarafa çekerek tuhaf

"Alo?" diyerek hararetle yanıtladım. Karşı taraftan hemen konuşma sesleri gelmedi. Aksine telefonun diğer ucundan gelen sesler oldukça gürültülüydü. Siren sesleri... *Dikkat edin* çağırışları ve belli belirsiz soru cevaplar... *Neler oluyordu?*

Sonra ansızın bana seslenildi. "Devrim Altun'la mı görüşüyorum?" diye sordu tok, gür bir erkek sesi. *Benim kim olduğumu nereden biliyordu?*

Karşımdaki yabancı sesi içime çöreklenen derin endişe ve korkuyla yanıtladım:

"Evet, benim."

"Devrim Bey, iyi akşamlar. Ben Komiser Turgut Keskin. Sizi İstanbul Çatalca İlçe Emniyet Müdürlüğünden arıyorum. Metanetli olmanızı isteyeceğim."

Telefonun diğer ucundaki ses bir polis memuruna aitti ve o konuştukça boğazım düğümleniyordu. Nefes alamadığımı hissediyordum. Esma'yla göz göze geldiğimizde onun da yüzüne karanlık bir gölge düştü. Sanki ne olacağını, sanki polis memurunun ne diyeceğini tahmin etmiş gibi başını hızla sağa sola doğru sallamaya başladı. Onun çaresiz bakışlarının altında ezildim. Bütün bedenim titredi. Nefesim sıklaştı. Korkuyordum. Çok korkuyordum.

Derin sessizliğimi korurken telefonun diğer ucundaki polis memuru ömrüm boyunca işiteceğim en korkunç, en ağır sözleri mırıldandı ve yüreğime kor bir ateş düşürdü.

"Ne yazık ki kızınız Gülcan Altun'un cansız bedenini biraz önce bir uçurum kenarında bulduk. Adli işlemler ve daha fazlası için sizi derhâl emniyetimize bekliyoruz."

Kulaklarımı sağır eden o cümleleri işittikten sonra gözlerimin önüne bir sis perdesi düştü. O sis perdesinin içinde kızımın gülüşleri, *canım babam* diyerek bana kocaman sarılıp, yanaklarımı sulu sulu öpüşleri, üzerinde hemşire önlüğüyle evin içinde zıplaya oynaya koşturuşu vardı.

"Kızınız Gülcan Altun'un cansız bedenini biraz önce bir uçurum kenarında bulduk."

Bu cümle defalarca kez bir uğultu gibi kulaklarımda yankılandı.

Benim kızım artık yoktu.

Benim civcivim artık yoktu.

Benim göz nurum, biriciğim artık yoktu.

görüşmüş ve evlat sahibi olmak istediğimizi dile getirmiştik. Hatta sahip çıkmak istediğimiz çocuk bile belliydi. *Gerçi artık pek de çocuk sayılmazdı.*

Senem Toygur...

On sekiz yaşında, lise üçüncü sınıf öğrencisiydi. Aslında kriterlerimizden çok farklıydı. Normal şartlarda Esma'yla niyetimiz sekiz-on yaşları arasındaki bir çocuğu evlat edinmekti fakat hiçbir şey bizim planladığımız gibi gerçekleşmedi.

Senem'le tanışalı sadece birkaç gün olmuştu belki ama hemen kanımız kaynamış, onu çok sevmiştik. Zeki, sevecen ve dolu dolu bir kızdı. Esma onu bir an önce sarıp sarmalamayı, bağrına basmayı her şeyden çok istiyordu. Çünkü Senem fiziksel özellikleriyle göz bebeğimiz, biricik yavrumuz, vefat eden kızımız Gülcan'a çok benziyordu. *Aynı yeşil gözler, aynı altın sarısı gür saçlar, hafif sivri bir çene ve beyaz bir ten...* Âdeta Gülcan'ın görsel ikizi gibiydi. Üstelik bize karşı da çok sıcakkanlı yaklaşmıştı. Onu evlat edinmeyi istediğimizi ilk söylediğimizde çok şaşırmış, başta karşı çıkmıştı ama zamanla onunla konuşmaya başladığımızda, kendimizi ve ailemizi yakından tanıttığımızda yumuşamış, bize karşı cana yakın tarafını göstermişti. Bir nevi yeşil ışık yakmıştı ve yarın da kararını açıklayacaktı. İçimden bir ses o kararın olumlu bir yanıt olacağını söylüyordu. Fakat... Fakat benim aklımdaki karmaşıklık kesinlikle bu değildi. *Benim aklımdaki asıl karmaşıklık derin derin bakan bir çift koyu kahverengi gözlerdi...*

Nisa...

Peki ya o kız?

O duru, melek gibi kıza ne olacaktı?

Son birkaç gündür zamanımızı Senem'le geçirirken Nisa'yla da tanışma fırsatımız olmuştu. Senem'in en yakın arkadaşıydı. Yetimhanede aynı odayı paylaşıyorlardı. Çok sessiz, sakin ve duru bir kızdı. Pek konuşkan değildi. Esma'yı bilmiyordum ama ben tanıştığımız ilk andan beri o kızı da düşünmeden edemiyordum. Aklıma getirmeden duramıyordum. Çünkü o masum kız Senem'in yeşil gözlerinin içine öyle bir bakıyordu ki sanki ona *gitme* demek istiyormuş da bunu dile getiremiyormuş gibiydi. Bizimle geçirdiği her anda bakışları âdeta çaresizlik ve üzüntü doluydu. Senem'le birbirlerine nasıl derinden bağlı olduklarını görmememin imkânı yoktu. *Bütün üzüntüsü, endişesi arkadaşı için miydi? Onu oradan almak istediğimiz için miydi?*

"Çok masum, çok ürkek ve çok çekingen bir kız. Sanki yardıma muhtaç gibi. Sanki bir tatlı söze, küçük bir sarılmaya hasret gibi."

Nisa'nın hüzünle bakan o koyu kahverengi gözlerinin, durgun çehresinin gözlerimin önüne gelmesiyle acıyla gülümsedim. Esma'nın gözlerinde de benimkine eş değer bir hüzne rastladığımda sessizliğini fırsat bilip devam ettim:

"Esma hiç dikkat etmedin mi? O kız Senem'in gözlerinin içine bakıyor. Sanki, *'Gitme, bırakma beni,'* der gibi ama bir taraftan da arkadaşının mutluluğu için buna engel olmak istemiyor. Öyle büyük bir çaresizlikle bakıyor ki... Ama yine de sesini çıkarmıyor. Bize saygı duyuyor. Senem'e saygı duyuyor ama ağzından çıkacak tek bir kelimeyle de ödü kopuyor. O kız çok yalnız, Esma."

"Devrim," diyerek adımı yüksek sesle ve bir o kadar da imalı bir tınıyla mırıldandı Esma. Ona beklentili bir şekilde baktığımda, "Hayatım, bu konuşma nereye gidiyor?" diyerek merakla sordu. Daha fazla içimde tutmak istemedim. Genişçe gülümsedim ve ağzımdaki baklayı çıkardım.

"Sence... Yani demek istediğim... Olmaz mı?" Lafı ağzımda geveleğimin farkındaydım ama Esma ne demek istediğimi gayet iyi anlamıştı.

"Bir dakika, bir dakika... Nasıl yani? Sen, onu da mı evlat edinelim diyorsun?" dediğinde tereddüt bile etmeden hızla başımı salladım. Evet, düşüncem tam olarak buydu. O masum kızı orada bir başına bırakmaya, arkadaşından ayırmaya gönlüm hiç el vermiyordu.

"Neden olmasın ki, Esma'm? Bu kocaman evi iki şahane kızın doldurmasını istemez miydin? Hem bence Senem de bunu çok isterdi."

Esma yine bir süre sessiz kaldı. Düşündü. Belki de söylediklerimi tarttı ama sonra ışıl ışıl parlayan gözleriyle birden bana baktı. Oturduğu tekli koltuktan kalkıp hızla yanıma geldi. Benim yanıma oturdu.

Heyecanla, "Devrim, olabilir mi ki böyle bir şey?" diye sordu. "Yani Sevda Hanım ne der? Asıl Nisa ne der? Senem ne der?" Hızlı hızlı konuştu yüzüne yerleşen o sıcacık gülümsemesinin arasından. Sonra gözleri doldu, burnunu çekti. Ağlayacağını o an anladım.

"Ben asla *hayır* demem ki buna. Bir kızım olacağına iki kızım olur. Bundan daha güzel bir şey olabilir mi? Hem belki böylelikle Nisa da bizi sever. Onun da gönlünü kazanırız." Gözyaşları o güzel çehresine akarken başparmağımla yanaklarındaki ıslaklığı temizledim, alnına

bir şekilde eve göndermenin yolunu bulmuştum ama aynı durumu kendi ailem için gerçekleştirememiştim. Senem ve Esma eve gitmemek için çok direnmişlerdi ve ben de en sonunda pes etmiştim.

Esma bitap düşmüş, iyice dağılmıştı. Hastaneye geldiğinden bu yana bir an bile gözünü kırpmamıştı. Hatta onu dinlenmesi, uyuması için hazırlattığım ve zorla gönderdiğim hasta odasında bile çok durmamış, on dakikanın ardından hemen geri gelmişti. En son Demir yoğun bakıma, Nisa'nın yanına girdiğinde ben de Esma'ya sıcak bir çay almak için yanlarından ayrılıp kafeteryaya inmiştim.

Asansörlerden çıkıp elimdeki çay bardağıyla, ağır adımlarla yoğun bakım ünitesinin koridoruna doğru ilerlerken işittiğim haykırış sesleriyle başımı eğdiğim yerden hızla kaldırdım. Doğrudan onların bulunduğu tarafa baktım.

Önce Demir'in sesini işittim. "Devrim amca!" diye bağırarak bana doğru koşmasıyla elimdeki çay bardağını hızla yere fırlatıp ben de ona doğru koştum. Yüzü ızdırap doluydu. Gözyaşları yanaklarına boşalıyordu. Birden karşıma geçti. Kesik kesik konuşmaya başladı:

"Devrim amca, hareket etmiyor! O çizgiler durdu, Devrim amca! Hareket etmiyor! Ne olur bir şey yap! Yalvarırım, bir şey yap!"

İşittiklerimle yüreğim sanki binlerce tonun altında kalmış gibi ağırlaştı. Gözlerim doldu. İçimden, *"Hayır!"* diye haykırıp Demir'i hızla kolundan kenara iterek koşmaya başladım. *Hayır, bu acıyı bir kez daha yaşamayacaktık.*

Demir'i arkamda bırakarak yoğun bakımın bulunduğu tarafa doğru hızla koşarken kalbim çok hızlı bir şekilde atıyordu. Korkudan gümbür gümbürdü. İçimde korkunç, yakıcı bir sızı vardı. O sızı ne yazık ki çok tanıdıktı.

Yoğun bakımın önüne yaklaştığımda herkesi pencerenin tam önünde kahrolmuş bir şekilde gördüm. Senem pencereyi yumruklu-yordu. "Hayır ya! Hayır! Beni bırakamazsın!" diye bağırıyordu. Oğuz onu kollarından tutup uzaklaştırmaya çalışıyordu. Esma yere çökmüş, hıçkırıklara boğulmuştu. Yüzü keder doluydu. Ayla Hanım ve Suat da ondan farksız değillerdi. Onlar da pencereden içeri bakıyor, gözyaşlarını akıtıyorlardı. Arkamdan başka bir ses daha işittim. Kızların yakın arkadaşı Mustafa, "Sedye! Çabuk sedye getirin!" diye bağırdı. Demir bayılmıştı. Eh be çocuk... Eh be oğlum... *Ben hangisine yetişecektim?*

Hemşirelerden birkaçı Mustafa'ya doğru koşarken adımlarımı daha da hızlandırdım. Yoğun bakımın sürgülü kapısına yaklaştığımda

yavrumdu ve Gülcan'ı kaybettiğimiz gibi onu da kaybetmeyecektik. Bu kez kızımın o uçurum kenarından düşmesine izin vermeyecektim.

Sürgülü kapılardan içeri girdiğim anda hemen Nisa'nın yatağının yanına doğru koştum. Buraya her girişimde, onu böyle hastane yatağında çok solgun bir şekilde her görüşümde içim cız ediyor, kalbim kasılıyordu.

İlk olarak doğrudan monitördeki çizgileri kontrol ettim. Demir'in söylediği gibi hepsi dümdüzdü. Kızımın kalbi durmuştu. *Kahretsin!* Yoğun bakımı kulaklarımı tırmalayan tiz bir bip sesi dolduruyordu. Bu sesten nefret ediyordum.

İçeride iki hemşire vardı. Gizem ve Yaren. Nisa'nın yatağının başında dikilen ve benden bir komut bekleyen Gizem hemşireye, "Derhâl acil müdahaleye başlıyoruz! Gizem, sen 2 miligram adrenalin[6] yap!" dediğimde Gizem hızla başını sallayarak söylediğim işlemi yapmaya koyuldu. Damar yolundan Nisa'ya ilacı verirken monitördeki çizgileri tekrar kontrol ettim. Hiçbir değişiklik olmadı.

Sükûnetimi korumaya çalışarak Nisa'nın göğsüne bir süre boyunca kalp masajı yaptım. Monitördeki çizgiler yine düzelmedi. *Lanet olsun!* Ama ben hırslı bir doktordum ve öylece hemen pes etmek benim lügatimde yoktu.

"Derhâl defibrilatörü[7] hazırla!" diye bağırdım bu kez Yaren'e.

"Ama Mehmet Hoca gelmeden..." Sözünü bitirmesine bile izin vermedim. Mehmet'e haber verilmiş miydi? İllaki verilmiştir ama şu an onun buraya gelmesini bekleyemezdik. Hızlı olmalıydık. *Kızımı kurtarmalıydık.*

"Sana derhâl dedim!"

Yaren lafımı ikiletmeden dediğimi yaparak defibrilatörü yanımıza getirip, hemen hazırlamaya başladı. O sırada kalp masajı yapmaya devam ettim ama monitördeki çizgilerde hiçbir değişiklik olmadı.

Yaren, "Defibrilatör hazır, hocam!" diye bağırarak cihazın kaşıklarını bana doğru uzattı. Elinden hemen aldım. "200 joule[8] şarj ediliyor!" Beni bilgilendirdiğinde cihazın kaşıklarını Nisa'nın vücuduna yerleştirdim ve zaman kaybetmeden şoku verdim. Nisa sarsılırken monitörü kontrol ettim ama yine değişiklik olmadı. Arkamdaki haykırışlar

[6]Kalp durması ve aynı zamanda hastanın nabzının geri gelmesi durumunda hastaya enjekte edilen ilaçtır.

[7]Hastalara elektroşok verilen cihazın adıdır.

[8]Hastalara defibrilatör aletinden verilen enerji birimidir.

"Nisa, hadi kızım. Hadi güzelim. Hadi yavrum. Geri dön bize. Yalvarırım geri dön bize."

Tekrar kalp masajı yaparken bu kez Senem'le didişmelerini getirdim aklıma. Yaşanılan her şeye rağmen onu nasıl alttan aldığını, bağrına bastığını, kıyamayıp affettiğini, birbirlerine her zamankinden daha sıkı bağlı olduklarını... Bunları tek tek aklıma getirip gülümsedim.

"Nisa, Senem çok üzülür bak. Biz, sizi ayırmaya kıyamadık yavrum. Bu şahane kızlar hiç ayrılmamalı, dedik. Lütfen Nisa'm. Lütfen kızım, hadi biraz gayret göster! Sen inatçısın. Unuttun mu? Hadi geri dön bize. Geri dön ailene."

Bütün bunları hatırlayarak sanki beni duyuyormuş gibi gözyaşlarının arasından konuştum. Monitörü kontrol ettim. Yine aynıydı. Çizgiler hâlâ dümdüzdü.

Ama en çok da her sıkıştığında bana attığı *yardım et* bakışlarını unutamıyordum. Kaşlarını havaya kaldırır, gözlerini daha irice açar, dudaklarını da hafifçe sarkıtır, uzun kirpiklerini kırpıştırırdı. İşte o an onun benden yardım istediğini hemen anlardım. Fakat bu kez ben ondan yardım istiyordum. Gözlerini açmasını ve bana yine o yavru kedi bakışlarını atmasını istiyordum.

"360 joule!" diye bağırdım bu kez.

"Ama hocam," dedi Yaren büyük bir tereddütle.

"Yaren, 360 joule dedim!"

Yaren hızla başını sallayarak dediğimi yaptı. "Hazır!" diye komut verdiğinde içimden, "Allah'ım lütfen! Bir kızımı aldın, Nisa'mı da alma bizden," diye dua ettim.

Kaşıkları Nisa'nın vücuduna yerleştirdim ve elektroşoku onun solgun bedenine bir kez daha verdim. Bu kez hepsinden daha sert bir şekilde sarsıldı ama... Ama bu kez monitördeki o tiz bip sesi yok oldu ve yerini daha ritmik, mekanik seslere bıraktı. Başımı kaldırıp ekranı kontrol ettiğimde çizgiler yeniden zikzak hâlini almıştı. *Şükürler olsun!*

Gizem hemşire benimle aynı yere bakarak, "Döndü hocam, kızınız geri döndü," dedi büyük bir sevinçle. Derin derin nefes alıp verdim. Kendimi cehennemden çıktığım bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyordum.

Allah'ım... Allah'ım sana şükürler olsun. Bizi bir kez daha bu acıyla sınamadığın için binlerce kez şükürler olsun.

"Nasıl? Nisa nasıl peki?" diye sordum kısık, endişeli bir sesle.

"Merak etme. Gayet iyi. Kalp atışları normale dönmüş. Devrim amca bir an olsun yanından ayrılmıyor."

Mustafa'nın yaptığı açıklamayla derin, gürültülü bir nefes bıraktım. Rahatlamıştım. Hafiflemiştim. Bunu işitmek bile bana ilaç gibi gelmişti. Bu kez sesli bir şekilde, "Allah'ım sana şükürler olsun," diye mırıldandım.

Mustafa kendinden epey emin bir şekilde, "Hem ben sana demedim mi, *'Bizim Nisa'mız güçlüdür,'* diye?" dediğinde gülümseyerek başımı salladım.

"Haklısın, dedin."

Mustafa'nın bakışları annemle benim aramda gidip gelirken boğazını temizleyip sırtını duvardan uzaklaştırdı. "Her neyse, ben sizi yalnız bırakayım," diyerek bulunduğum odanın kapı tarafına doğru ilerledi.

O an hatırladım. Yoğun bakımda yaşadığım o berbat andan sonra bir anda koridorda baygınlık geçirip yere düştüğümde benim başımdan yakalayan kişi Mustafa'ydı. Ona karşı kendimi çok mahcup ve bir o kadar da minnettar hissettim.

"Mustafa?" diye seslendim arkasından odadan çıkmasına bir anlığına engel olarak.

"Buyur, kardeşim?" dedi cana yakın bir ses tonuyla. Fark ettim de tuhaf bir şekilde Mustafa bana hep *kardeşim* diye hitap ediyordu. Bu durum kendi kendime gülümsememe sebep oldu.

"Sağ ol, kardeşim," dedim ilk kez ona, onun kelimesiyle hitap ederek. Önce biraz duraksadı. Gözleri irice açıldı. Dudaklarının kenarı kıvrıldı. Gülmekle gülmemek arasında gidip geldi ama sonrasında kıkırdadı.

"Ne için?" diye sordu sanki bilmiyormuş gibi. Oyununa ayak uydurdum.

"Hiç, öyle içimden geldi," dediğimde daha gür bir şekilde kıkırdadı ve kapıyı açtı.

"İlaç kafa yaptı sende. Hadi dinlen. Geçmiş olsun." *İlaç mevzusunu hatırlatmasaydı iyi olurdu aslında.*

Kolumdaki serum iğnesine büyük bir tiksintiyle bakarken Mustafa odadan çıkıp gitti. Annemle beni baş başa bıraktı. Annem onun gidişiyle oturduğu sandalyeden kalkıp önce kapıyı kapattı. Sonra da

geçirdiğini aklıma getirdikçe çıldıracakmış gibi hissediyordum. Onun da ne zorluklardan geçtiğini merak etmeden duramıyordum.

Sanki çok basit bir konudan bahseder gibi, "Kendi söyledi," dedi oldukça sakin bir ses tonuyla. Bu benim Suat Gürsoy'a olan öfkemi daha da harladı. Onunla aynı soyadını taşımaktan bile utanıyordum artık.

"Hiç ayrılmak, boşanmak istemedin mi peki?"

"İstedim, hem de çok istedim ama yapamadım."

"Neden?" diye sordum yakınarak. Annem sustu, cevap vermedi. Öylece gözlerimin içine bakarak sessizce iç çekti. Bu sessiz tutumu beni daha da çok sinirlendirdi.

"Bunca yıl boyunca nasıl yapabildin? Nasıl bununla yaşayabildin, anne? Seni aldattığını bile bile nasıl hiçbir şey olmamış gibi yıllarca hayatına devam edebildin? Bu acıyı taşımak hiç mi zor olmadı? Üstelik kızının varlığından haberdar olduğunu da söyledin. Bütün bunlara nasıl dayanabildin? Bütün bunları nasıl kabullendin?"

Dilimin kemiği yoktu, biliyordum. Sesim bariz bir öfkeyle doluydu. *Öfkem annemi aldattığı için babama mıydı? Yoksa yıllardır bunu bilerek yaşadığı için anneme miydi?* İşte bunu kestiremiyordum.

Annemin gözyaşları önce yanaklarını, sonra da sıkıca tuttuğu benim elimi ıslattı. Sessizliğini korudu. Bir müddet ona zaman tanımak istedim. Başını eğdi, gözlerini benden kaçırdı. Oysa başını eğmesini istemiyordum. Utanması gereken kişi asla o değildi.

"Suat'la ilişkimiz hep çok iyi gitti. Hayatımda tanıdığım en düzgün, en muhteşem adamdı. Sevgiliyken de evliliğimiz boyunca da bana tek bir yanlışı bile olmadı. Dünyanın en çekilmez kadını olduğum anlarda bile bana hep sabırla, büyük bir sevgiyle yaklaştı. Bazen onu çok zorladım. Çok kırdım. Çocuğumuz olmuyor diye ona çok sırt çevirdim hatta daha beni aldatmadığı zamanlarda bile ilk ben boşanmak istedim ama yine de benden hiç vazgeçmedi. Pes etmedi. Bu yüzden sevgisinden hiç şüphe duymadım."

Ama aldatıldın anne, aldatıldın.

Annem tuttuğu elimi bırakarak yanaklarına boşalan gözyaşlarını ellerinin tersiyle temizledi. Yüzünde sanki doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi anlaşılması çok zor bir ifade vardı. Güçlükle derin bir nefes alıp yeniden dudaklarını araladı.

"Hani dedin ya nasıl devam edebildin bunca yıl diye? Çünkü baban bana karşı hep çok dürüst yaklaştı. Hiç yalan söylemedi. Ayla'yla beni

Çünkü bahsettiği kişi benim için çok kıymetliydi. Çok özeldi. *Bahsettiği kişi benim sevgilimdi.*

"O kız dediğin..."

"Nisa, biliyorum," diyerek bir kez daha sözümü kesti. "Ama o zamanlar o kızın Nisa olduğunu bilmiyordum. Aldatılmış, perişan bir kadındım. Bu yüzden hiçbir şeyi kabul etmem mümkün bile değildi. Tek derdim evliliğimi nasıl düzelteceğimdi." Annem birden sustu. Yeniden parmaklarıyla oynamaya başladığında bana söylemek istediği ama söyleyemediği başka bir şey olduğunu fark ettim. Lakin suskunluğu bu kez uzun sürmedi. Konuştu. Anlattı.

"Nasıl aldatıldığımı ilk ondan öğrendiysem, bir kızı olduğunu da yine ilk ağızdan, Suat'tan öğrendim ve asıl bunu kabullenemedim. Hırs diyebilirsin, öfke diyebilirsin ama hiçbir zaman Suat'ın kızının varlığını benimseyemedim. Bunu yapamadığım için onun da kızına elini uzatmasına izin vermedim. O istedi mi? Çok istedi ama benim bunu kabullenebilmem mümkün değildi. Önüne hep taş attım. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini; o kızın evimize, hayatımıza girmeyeceğini söyledim ve bazen de tehdit ettim. En sonunda pes etti ya da pes etmek zorunda kaldı. Benimle bir daha savaşmadı. Kızından vazgeçmeyi yeğledi. Ondan sonra da hayatımız tekdüze bir şekilde devam etti. Evliliğimiz kötüye gitmedi ama hiçbir zaman da tam olarak düzelmedi. Ben de bu yüzden kendimi sadece sana adamak istemedim. En azından sana güzel bir aile olalım istedim."

"Ama," dedim anneme gülümseyerek. O amayı nasıl devam ettirmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Ama hiçbir zaman onun seni gerçekten sevmesini sağlayamadım. Aklına hep ismini dahi bilmediği, hiç görmediği o küçük kızını getirdi. Bu yüzden seni kabul etmek istemedi. Bunun için çok üzgünüm, anneciğim."

Önsezilerimde yanılmamıştım. Bunu zaten ben kendim de tahmin etmiştim. Kimse öz evladının yerine bir başkasını koyamazdı. En azından Suat Gürsoy'a bu konuda hak verebiliyordum ama benim asıl merak ettiğim başka bir şey vardı. Annem, sonradan hayatımıza dâhil olan o kızı, Nisa'yı çok seviyordu ve merakım tam da bu yöndeydi.

"Sorun değil. Gerçekten hiç sorun değil ama şunu merak ediyorum. Peki ya bilseydin? O kızın Nisa olduğunu bilseydin ne değişirdi?" Onu iyice köşeye sıkıştırdığımın, zorladığımın farkındaydım. Lakin annem de sonuçta hiç tanımadığı, bilmediği bir çocuğu reddetmişti. *Peki ya tanısaydı? O kızın Nisa olduğunu bilseydi bir şeyler değişir miydi?*

Annem beni tekrar asansörlere sürüklemek istediğinde bir elimi havaya kaldırıp onu durdurdum ve beklemesini sağladım. Kulaklarımı o bağırış seslerine kabarttım.

Mustafa, Onur amcanın suratına doğru öfkeyle, *"Nelere sebep olduğunu artık görebiliyor musun, baba? Demir, biraz önce bayıldı. Nisa'nın akıbeti ne olacak? Hâlâ belli değil ve hepsi senin yüzünden,"* dedi. *Neden bu kadar sert bağırıyordu ki? Bütün bunların Onur amcayla ilgisi neydi?*

Onur amca sessiz kalıp Mustafa'ya tek bir kelime dahi etmezken Mustafa sanki zihnimdeki soruları işitmiş gibi gür sesiyle daha da çok bağırdı:

"Eğer o kadını aramasaydın, eğer Ayla Hanım'a gerçekleri söylemesiydin ve o çıkıp bir anda buraya gelmeseydi... Bütün bunların hiçbiri yaşanmayacaktı! Nisa şu anda o yoğun bakımda yatmayacaktı! Demir bayılmayacaktı!"

Bir dakika... Ne?

"Mustafa, oğlum. Bir sakin ol."

"Dokunma bana!"

İşittiklerimle âdeta beynimden çarpılmışa döndüm. Öfke bütün vücudumda zonkladı. Bedenimi annemin kollarından kurtardım ve daha yeni serum yememe aldırmadan hızla onların bulunduğu tarafa doğru koştum.

Annem arkamdan, "Demir! Demir dur!" diye bağırsa da onu duymazdan geldim. Doğrudan onların bulunduğu balkona girdim ve birden hiddetle bağırmaya başladım:

"Doğru mu bu? Sen mi söyledin? Sen mi haber verdin o kadına?"

Kendime engel olamayarak bir anda adrenalin patlaması yaşadım. Sıktığım sert yumruğu Onur amcanın suratına doğru geçirdim. Elim çok keskin bir acıyla sızladı hatta bileğim incinmiş bile olabilirdi ama umursamadım. Bağırmaya devam ettim:

"Neden? Neden ya neden? Amacın neydi? Neden yaptın bunu, Onur amca?"

O, babamın eski avukatıydı. Bizim aile dostumuzdu. Neden yapmıştı ki bunu?

Bağırışlarım sabahın ilk saatlerinde uğultulu bir ses çıkarırken Mustafa aramıza girerek beni ondan uzaklaştırdı.

"Demir, sakin ol. Daha yeni kendine geldin sen," dedi beni sakinleştirmeye çalışarak ama bunun şu an hiç mümkün olacağını düşünmüyordum. Öfkeden iyice deliye dönmek üzereydim artık.

sıldadı büyük bir hayal kırıklığıyla. Onur amca doğrudan ona bakarak alayla güldü. Gözlerini onun gözlerinden asla çekmeden, "Sonuçta her şeyin bir bedeli olur, değil mi Suat?" diye söylendi büyük bir kibirle. *Bunlar ne hakkında konuşuyordu?*

"Seni oraya tekrar ben tıktırmadım, Onur!" diye bağırdı Suat Gürsoy.

"Ama çıkmama da yardımcı olmadın! Biz dosttuk. Unuttun mu?"

Bir dakika, bir dakika... Bunlar gerçekten neyden bahsediyordu? Onur amca hapishaneye girip çıkmıştı ama bunun babamla ne ilgisi vardı ki? Asıl bütün bunların bizimle ne ilgisi vardı?

Devrim amca, işittikleri karşısında sessizliğini bozdu. Sakinliği ise artık yoktu. Onur amcaya bakarak, "Yani sizin Suat'a duyduğunuz intikam hırsınızdan dolayı benim yavrum içerde yatıyor. Öyle mi?" diye tiksinerek sorduğunda hiç kimse onu yanıtlamadı. Herkes bir anda dut yemiş bülbül gibi sustu.

Devrim amca, "Yazıklar olsun gerçekten. Gencecik, masum bir kızın hayatıyla oynadığınız için, onun geleceğini böylesine acı bir şekilde yıktığınız için hepinize yazıklar olsun," dedi ve başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp hızla balkondan çekip gitti.

Devrim amcanın yanımızdan rüzgâr gibi gidişiyle annem de derin sessizliğini bozdu. O da tıpkı Devrim amca gibi, "Sana yazıklar olsun, Onur," diye mırıldandı. Sesindeki üzüntü çok barizdi. O da Onur amcanın bunu gerçekten yapmış olduğuna inanamıyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Onur amca, "Bana mı yazıklar olsun, Meltem? Gerçekten mi?" diye burnundan soludu. "Hatırlatırım, seni aldatan ben değildim, yanında dikilen kocandı," diyerek tükürürcesine devam ettiğinde kendimi bu kez dizginleyemedim. Evet, yanlış tek bir sözü bile yoktu ama anneme karşı böyle saygısızca konuşamazdı. Bu kadar acımasız davranamazdı.

"Lan, ben seni şimdi var ya!" diyerek tekrar üzerine doğru yürüdüm. Yüzünde herhangi bir kan yoktu. Muhtemelen hafif vurmuştum. O zaman bu kez daha sert vurmalıydım.

Tam yumruğumu tekrar onun suratına geçirmek için havaya kaldırmıştım ki Mustafa yine önüme geçip kollarımdan tutarak beni hızla engelledi.

Mustafa, "Hepiniz gidin buradan! Bizi Demir'le yalnız bırakın!" diye bağırdı birden. Hiçbiri gitmeyince doğrudan anneme bakıp, "Hemen," dedi kelimenin üstüne bastırarak. Anneme karşı öyle sesini yükseltemezdi.

birkaç saat sonra lisenin ilk gerçek sınavına girecek olmamızdan kaynaklanıyordu. *Quiz*ler, deneme sınavları falan geride kalmıştı artık. Karın ağrısı başlatacak o stresli döneme ne yazık ki girmiş bulunmaktaydık ve maalesef ilk sınavımız da matematik dersindendi. Küçük bir bilgilendirme; ben matematikten bütün hücrelerimle nefret ediyordum ve kafam da asla o derse basmıyordu. *Yani bu şartlarda nasıl korkmayabilirdim ki Allah aşkına?*

Lisenin daha en başında bu kadar gergin olmam kesinlikle normal değildi ama ne yapayım? Benim minnoş, küçük bedenim böylesine bir stresi şimdiden kaldıramıyordu. Umarım lise sonunda çok fazla gözyaşı dökmez ve sonum hayırlı bir şekilde biterdi.

Eşit ağırlık, sayısal ya da sözel bölümlerini bir sonraki yıl seçeceğimiz için şimdilik Nisa'yla aynı sınıftaydık. Aynı sırayı paylaşıyorduk. *Tıpkı yıllardır olduğu gibi...* Fakat çok yakın arkadaş olmamıza rağmen biz kesinlikle siyah ve beyaz kadar birbirimize zıttık.

Nisa, ilkokuldan beri matematikte çok iyiydi. Zehir gibiydi. Bu derse aklı bayağı iyi çalışıyordu ama aynı durum benim için ne yazık ki geçerli değildi. Ben daha çok edebiyatta ya da tarihte iyiydim. Sayılarla aram berbattı. Hâliyle gireceğimiz bu ilk sınav da beni bu yüzden fazlasıyla geriyordu. Formüller, denklemler ve daha fazlası... Benim için hepsi sadece büyük bir karmaşadan ibaretti.

Nisa, "Dün o kadar çalıştık. Korkma, gayet güzel geçecek. Bana güven," diyerek içimi rahatlatmak istediğinde huysuz bir çocuk gibi omuz silktim. Nisa'nın beni çalıştırmış olması benim matematikte hâlâ berbat olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Dün akşam Nisa, yetimhaneden bizimle aynı okulu ve aynı sınıfı paylaşan birkaç kişiyi yetimhanenin bilgisayar odasında sınav için epey çalıştırmıştı. Bunlardan biri de tabii ki bendim. Nisa'nın anlattıklarını elbette aklıma kazımıştım. Zaten sorun sınav değildi, matematiğin ta kendisiydi. Belki durumu biraz fazla dramatize ediyor olabilirdim ama matematik beni gerçekten çok geriyordu. Derste sırf öğretmen bana soru sormasın diye gözlerimi bile kaçırıyordum ama ne zaman bunu yapsam aksi gibi o cadı da doğrudan bana soru soruyordu. *Gıcık şey...*

"Olmadı, ben kopya veririm sana," dediğinde Nisa, bu kez de gözlerimi devirdim.

"Nisa, matematikten sınav oluyoruz. Nasıl vereceksin kopyayı?"

Oldukça sakin bir şekilde, "Kâğıtları değiştiririz," dedi. Yine gözlerimi devirdim.

Bizim *Bay Çok Bilmiş* epey havalı görünüyordu. Anlaşılan yine birilerinin canını yakmayı hedefliyordu.

Onunla bahçenin tam ortasında buluştuğumuzda kravatını bağlamayı bitirmişti. Bizi fark etmesiyle Nisa'yla ikimizi şöyle bir baştan aşağıya gelişigüzel inceledi ama beğeni dolu bakışları daha çok benim üzerimde durdu.

"Kız sarışın! Ne güzel olmuş saçların. Ver bakayım bir makas," dediğinde hiç çekinmeden yanağımı Mustafa'ya doğru uzattım. Birinin beni övmesi epey hoşuma giderdi. *Eh, Mustafa da asla yalan söylemezdi.*

Sabahın erken saatlerinde matematik sınavına çalışmak yerine birazcık ama gerçekten birazcık saçlarımla yakından ilgilenmiş olabilirdim. Düzleştiriciyle özenerek dalgalandırdığım saçlarımdan küçük bir tutam alıp parmağıma doladım. "Olmuş, değil mi?" diye sordum Mustafa'ya pişkin pişkin gülümseyerek. Tabii, benim bu pişkinliğimin asıl sebebini Mustafa hiç kaçırmadan hemen yakaladı. Gözlerini kıstı ve bu kez sert bir ifadeyle bana bakmaya başladı. Ben o aksi bakışları çok iyi tanıyordum. *Aha geliyor, kesin geliyor... Kesin yine kızacak bu bana.*

"Sen yine o Kaan denen çirkin, tipsiz, cibilliyetsiz, sıfatsız yaratık için süslendin, değil mi?"

Bu övgü dolu sözlerini Kaan'a mutlaka ileteceğim, Mustafa. Sen hiç merak etme.

Sorduğu soruya karşılık hemen gözlerimi kaçırdım. Yani birazcık, ucundan haklılık payı olabilirdi. *Hem ne olmuş yani? Süslenemez miyim? Ben süslenmeyi çok severim bir kere.*

Ve Kaan'a gelince... Ah, benim sempatik, sevimli, ela gözlüm.

Kaan Kaya bizim sınıftandı. Epey de hoş çocuktu. Bayağı beğenirdim kendisini. Uzun boylu, esmer tenli ve ela gözlüydü. Üstelik sınıfta benimle çok uğraşırdı. Daha doğrusu yakın arkadaşı kepçe kulak Ahmet'le birlikte Nisa ve benimle çok uğraşırlardı ama bu uğraşmak iyi anlamdaydı tabii. Sınıftaki bazı kişiler sırf yetimhaneden geliyoruz diye pek yüzümüze bakmaz, bizden uzak dururlardı ama Ahmet ve Kaan öyle insanlar değillerdi. Samimiydiler, sıcakkanlıydılar. Bize hep yardımcı olurlardı. Özellikle de Kaan, Nisa ve benim gözlerimizin içine bakardı. Yani ben bir nevi hislerimizin karşılıklı olduğunu düşünüyordum ki Nisa da benimle aynı fikri paylaşıyordu. O da Kaan'ın benden hoşlandığını düşünüyordu.

"Ay sana ne Mustafa! Hem gayet yakışıklı çocuk. Ela gözlü bir kere." Hislerimi göz önünde bulundurunca Kaan'ı elbette Mustafa'ya karşı savunmaktan kaçınmayacaktım.

O sırada yetimhane binasının giriş tarafındaki merdivenlerde bir hareketlilik oldu. Tuhaf bir cisim nefes nefese koşturarak bize doğru yaklaşmaya başladı. *Hah! Ben de kim eksik diyordum. Meğerse yılan eksikmiş. Tsssss... Ayy hiç sevmiyordum bu kızı. Gerçi o da bizi sevmiyordu pek ama kader bu ya aynı yetimhaneyi, aynı sınıfı paylaştıyorduk işte.*

Yetimhaneden koşturarak bizim bulunduğumuz tarafa doğru gelen kişi Tuğçe'den başkası değildi. Tuğçe'nin uzun, açık kahverengi, dümdüz saçları ve benimkine benzer yeşil gözleri vardı. Çocukluğumuzdan bu yana onunla hiç anlaşamazdık. Sürekli kavga eder, atışırdık. Çoğul eki kullanıyordum çünkü Nisa da onunla pek anlaşamazdı ama ne hikmetse işte lisede aynı sınıfa düşmüştük.

Tuğçe yanımızdan hızla geçip servise doğru giderken bir anda duraksayıp, "Dün akşam çalıştırdığın için sağ ol, Nisa. Bayağı hazır hissediyorum kendimi," dedi. *Ah, benim iyimser arkadaşım Nisa, dün akşam elbette onu da çalıştırmıştı.* Gözlerimi bu kez de Tuğçe için devirdim.

Nisa, "Rica ederim," diye kibarca karşılık verdiğinde Tuğçe tebessümle başını salladı. Yanımızda öyle çok durmadı. Servise koşturmaya devam etti.

Onun yanımızdan gidişiyle Mustafa doğrudan bana bakıp, "Yani şu hiç sevmediğin Tuğçe cadısı bile kendini hazır hissediyor. Sen hâlâ mızmızlanıyorsun, Sarışın. Hiç yakıştıramadım sana," diye alay ederek söylendi. Bu kez ben ona gözlerimi iyice kısıp, aksi bir ifadeyle baktım.

"Senin tuzun kuru tabii. İkinci sınıfsın nasılsa. Sizin orada havalar bayağı serinmiş." Söylediklerim onu keyiflendirdi, coşkulu bir sesle kıkırdadı.

Mustafa'nın dersler konusunda hiçbir derdi yoktu. Bir kere o zaten çok çalışkan bir öğrenciydi ama sadece bu da değildi. Çalışkanlığından ziyade Mustafa benimle aynı yaştaydı ama o lise ikinci sınıf öğrencisiydi. Hâliyle dersler konusunda da bizden daha tecrübeliydi. Normal şartlarda benim de ikinci sınıf olmam gerekiyordu ama bu durum bizim açımızdan biraz karışıktı.

"Güzelim, ikinci sınıf daha beter. Hiç gelme, kal olduğun yerde. Buralar fena, ortalık darmaduman," dediğinde ona hiç inanmadım. Ayrıca kastettiğim konu da zaten dersler değildi. Üst sınıflardaki kızlarla flört ettiğine geçenlerde bizzat kendi gözlerimle şahit olmuştum.

"Ha ha ha! Çok komik. Görüyorum, üst sınıflardaki kızlarla da aran bayağı iyi." İmalı imalı mırıldanırken Mustafa daha da bir keyiflendi. Nisa'yı çoktan unutmuştum. Her zamanki rutinimizi gerçekleştiriyor, sabah sabah onu çekiştiriyorduk.

Doğrudan yanına gidip yerime oturdum. Mustafa da hemen benim yanıma oturdu. Tam bu sırada servisin içini çok hoş bir türkünün tınısı doldurmaya başladı. Bu Nisa'nın en sevdiği türküydü. Sabahın bu erken saatlerindeki bütün enerjikliğiyle ellerini çırpıp sevinçle Salih amcaya doğru bağırdı:

"Oo Salih amca! En sevdiğim türkü, aç sesi aç."

"Senin için açtım zaten, fıstığım," dedi Salih amca. Şaşırmadım. Nisa aralıksız her gün bu türküyü dinleyince Salih amca da ezberlemişti artık. Bu yüzden de onun isteğini hiç kırmıyordu.

Nisa, "Eyvallah," dediğinde göz ucuyla ona bakıp başımı sağa sola doğru, onu hiç onaylamaz bir edayla salladım. Hafifçe kolumdan dürtüp, "Korkma, güzel geçecek sınavımız," dedi kendinden gayet emin, güven dolu bir sesle. Ona inandım ya da inanmak istedim. Gerçi sınavım kötü geçse bile artık sorun değildi. Benim her daim ne olursa olsun yüzümü güldüren, sırtımı sıvazlayan bir Nisa'm vardı. O varsa zaten gerisinin hiçbir önemi yoktu. Biz hayatı da sınavları da hep birlikte göğüslüyorduk ve göğüslemeye de devam edecektik. Bunun bilinciyle başımı onun güven verici omzuna yasladım ve müzik çalardan gelen türkünün hoş tınısının benim de kulaklarımı doldurmasına izin verdim.

Hastane...

Tanıştığımız, birbirimize sıkıca sarılıp söz verdiğimiz o günden bu yana Nisa benim hayatımın en büyük ve en önemli parçasıydı. Her anımda yalnızca o vardı. Dünden bugüne geçmişimi, bugünümü ve geleceğimi tüm varlığıyla dolduran o kişiydi. Kız kardeşim, oda arkadaşım, canımın diğer yarısı ve kalbimin bir parçasıydı. Çocukluğumuzun her sokağı, ilk okul heyecanlarımız, yatak döşek hastalanmalarımız, yastık savaşlarımız, ara sıra kavgalarımız ve dayanamayıp en sonunda barışmalarımız hatta ilk aşklarımız bile birdi. Her anımızda birbirimizin yanındaydık.

Bütün bunlara rağmen bunca zaman birbirimizden hep çok farklı olmuştuk. Tamamen zıttık. Ben siyahsam, o beyazdı. Ben günü batıran güneşsem, o geceye doğan yıldızdı. Ben batıysam, o doğuydu. Ben karanlıksam, o aydınlıktı. Ben şımarıksam, o nahifti. Ben sağlamsam, o kırılgandı.

omzuna başımı yasladığım o dolu dolu anları hatırlattı. Elimde olsa o günlere geri gider ve asla dönmek istemezdim.

"Kalbim sandal olur uğruna...

Rüzgâra yelken olur.

Kalbim sandal olur uğruna...

Rüzgâra yelken olur."

Yeter ki o uyansın. Ben ona sandal da olurdum, yelken de.

"Gözyaşım benzer yağmura...

Savrulurum yoluna.

Seni alırsa fırtına...

Dayanamam yokluğuna.[9]*"*

Sesim artık hiç çıkmazken birden sustum. O sert fırtınanın Nisa'yı almamasını, bizden götürmemesini diledim. Burnumu çekerek başımı indirdim ve tekrar önüme baktığımda koridordaki herkesin beni çehrelerindeki tebessümle izlediğini gördüm. Özellikle de biri çok içten gülümsüyordu.

"En sevdiği türküydü," dedi Mustafa yine her zamanki bilmişliğiyle. Ben de onun gibi gülümseyip başımı salladım.

"Unutmamışsın," dedim gözyaşlarımın arasından.

"Nasıl unuturum ki? Okula giderken Salih abiden her sabah açmasını isterdi. Açmazsa da öne gidip kendi açardı."

"Öyle yapardı, değil mi?" diye sorduğumda kıkırdayarak başını salladı. Nisa'ydı sonuçta. Söz konusu sevdiği şeyler olunca asla diretmekten kaçınmazdı.

O zamanları gözlerimin önüne getirirken birden dilime hâkim olamadım. "Şimdi o günlere geri dönmeyi her şeyden çok isterdim," diye mırıldandım. Koridordaki derin sessizlik bozulmadı. Hatta mümkün olabilirmiş gibi sanki daha da derinleşti.

Esma teyze yanımda oturuyordu. Kurduğum son cümleyle elimi kavrayıp sıkıca tuttuğunda ona derin bir mahcubiyetle baktım. Amacım kimseyi kırmak ya da üzmek değildi fakat fark ediyordum da bizim gerçekten en güzel, en mutlu, en huzurlu zamanlarımız meğerse yetimhanede geçirdiğimiz zamanlarmış. Yeni yeni anlıyordum ki herkesten uzakta, kimseyi tanımadan, sadece Nisa, Mustafa ve benim olduğum o küçücük dünyada aslında her şeye sahipmişiz. O dünyanın içinde her şeyden, bütün kötülüklerden uzakta nasıl mutluymuşuz.

[9] "Seni Alırsa Fırtına" türküsünün nakaratlarıdır.

Sabaha karşı Nisa'nın kalbinin durması hepimizi derinden sarsmıştı. En çok da Esma teyzeyi, beni ve Demir'i kötü etkilemişti. Özellikle Demir... Onu düşündükçe, o an yaşadıklarını aklıma getirdikçe içim parçalanıyordu. Nisa'nın yanından çıkıp bize bir haber verişi vardı ki resmen eli ayağı titriyor, sesi çıkmıyordu çocuğun. O an yaşadığı şokun etkisiyle kendini kaybetmiş, bayılmıştı bir de. Nisa yetmezmiş gibi bir de o çok korkutmuştu beni. *Aptal!*

Berbat geçen bir gecenin ardından yeni bir güne başladığımızda bulunduğumuz soğuk koridor saatler geçtikçe kalabalıklaştı. Dün akşam yanımızdan giden arkadaşlarımızın hepsi tekrar hastaneye geldi. Hatta bu kez aralarında Damla ve Deniz de vardı. Nisa'nın haberini onlar da almışlar ve epey merak etmişlerdi. Herkes sessiz bir bekleyişin içinde Nisa'dan umut dolu, iyi bir haber duymayı istiyordu.

Sessizlik bir çığ gibi büyürken bulunduğumuz koridordaki insanları tek tek incelemeye başladım. Esma teyze hemen yanımda oturuyordu. Zehra teyzeyle birlikte evden getirilmiş olan Kur'an-ı Kerim'i okuyor, bol bol dua ediyorlardı. Devrim amca yoğun bakımdaydı. Nisa'nın başından bir an olsun ayrılmıyordu. Onu her beş dakikada bir kontrol ediyordu. Fakat bu kez yanında Ayla denen o cadı da vardı. Devrim amcadan izin alıp yoğun bakıma girmişti. Bu isteğini ilk dile getirdiğinde hemen itiraz etmiş, şiddetle karşı çıkmak istemiştim ama Devrim amca, annesi olduğu gerekçesiyle ona izin verince mecburen kenara çekilmek zorunda kalmıştım.

Orhan amca, Yakup abi ve Sedat abi koridorun bir ucunda yan yana oturuyor, ellerindeki karton bardakta bulunan çayları içiyorlardı. İzmir'de üniversite okuyan eski şoförümüz Sedat abi, Nisa'nın haberini alır almaz kalkıp gelmişti. Geldiği gibi de bana sıkı sıkı sarılmıştı.

Damla ve Deniz hastanede çok kalamamışlardı ama bir haber olursa mutlaka onlara da söylememizi belirtmişlerdi. Düşünüp gelmeleri bile yeterliydi.

Oğuz, bütün itirazlarıma rağmen bana yiyecek bir şeyler almak için yanımdan ayrılıp kafeteryaya inmişti. Dünden bu yana bir an olsun beni yalnız bırakmamıştı. Hatta gece bile eve gitmemiş, benimle birlikte hastanede kalmıştı. Yaptıkları için ama en çok da böyle bir günde yanımda olduğu için ona gerçekten minnettardım.

Can ve Gökçe koridorun başka bir köşesinde sessizce oturuyorlar ve Nisa'dan haber bekliyorlardı. Bahar, Emre ve Batuhan, Demir'in başındaydılar.

olanlar karşısında Nisa'nın Demir'e karşı bütün zırhlarını kuşanacağını söylüyordu. Birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini bilsem de ansızın ortaya çıkan bu gerçekler onları çok yaralayacaktı. İlişkileri sarsılacak; belki de sevgileri, aşkları en beklenmedik yerlerden darbe alacaktı. Şiddetli bir deprem bütün olanı yıkacak ve artçı sarsıntılar muhtemelen uzunca bir süre durmayacak, durulmayacaktı. *Bütün bunlarla baş edebilirler miydi?* İşte ben asıl bundan emin değildim.

Bakışlarım bu kez koridorun en başında ayakta dikilen Mustafa, babası ve Aybüke'yi buldu. Sinirlenmeden edemedim çünkü öğrendiğim bazı gerçekler beni çok öfkelendiriyordu. Yaşadığımız bunca şey yetmezmiş gibi bir de Demir'in manevi babasının eski dostu, yani Mustafa'nın babası Onur Bey resmen Suat amcaya ihanet etmişti. *Hem de nasıl mı?*

Günlerdir aklımızı kurcalayan o büyük sorunun yanıtını bu sabaha karşı Onur Bey sayesinde öğrenmiştik. Meğerse Ayla Hanım'a Nisa'nın evlatlık verildiğini Mustafa'nın babası söylemişti. Bu gerçek, sabaha karşı Mustafa ve babası kendi arasında tartışırken Demir'in de o tartışmaya dâhil olmasıyla açığa çıkmıştı. O an tartışmalarına müdahale etmemiş, hiç karışmamıştım. Aklım ve kalbim sadece Nisa'ya odaklıyken zihnimi başka şeylerin doldurmasına müsaade etmemiştim. Lakin sonra Demir bana olanları bizzat kendi ağzıyla anlatmıştı. Büyük bir şok ve öfke patlaması yaşamıştım. Bunun etkisiyle de direkt Onur Bey'in üzerine yürümüştüm. Bir çuval laf da onun suratına haykırmıştım. Sonra Demir'in beni sakinleştirmeye çalışmasıyla da kenara çekilmiştim.

Mustafa'yı çok seviyordum. Her şeyden önce biz çocukluk arkadaşıydık ve babasından dolayı onu suçlamak, yargısız infaz yapmak ve asla ona gereksiz yere kızmak istemiyordum. Çünkü henüz olanları onun ağzından dinlememiştim. Sessizliğimi şimdilik korumakla yetinmiştim. Tek düşündüğüm Nisa'ydı. Ayrıca Mustafa'yı tanıdığım kadar babasını tanımıyordum. *Bütün bunları yaparken amacı neydi? Neden böyle bir şeye kalkışmıştı?* Asla bilmiyordum ama illaki öğrenecektim. Sadece yeri ve zamanı değildi. Fakat bütün bu yaşananlar bana artık çok garip gelmeye başlamıştı. Her şeyin bizim, daha doğrusu Nisa, Mustafa ve Demir'in etrafında bu kadar çok dönmesi kesinlikle çok tuhaftı. *Neden her şey birbirine bu kadar bağlıydı ki? Mustafa'nın babasının Suat amcayla ne gibi bir derdi vardı da Ayla Hanım'ı bir anda ortaya çıkarmak istemişti?* Her şeyi geçtim, daha düne kadar Demir, Mustafa'dan neredeyse hiç hoşlanmazken şimdi kader resmen

"Nisa gözlerini açana kadar hiçbir şey yemeyeceğim," diye direttiğimde Oğuz gözlerimin içine daha sert bakmaya başladı. Kaşlarını çattı.

"Senem!" diye ikaz etti ama umursamadım. İtinayla omuz silkmeye devam ettim.

Oğuz yüzüme ters ters bakarken Devrim amcanın yoğun bakımdan çıktığını gördüm ama Ayla denen o cadı yanında yoktu. Hâlâ çıkmamıştı. O zaman ben de onu zorla çıkarırdım. Oğuz'un yanından hızla uzaklaşarak Devrim amcaya doğru ilerledim ve tam karşısında dikilmeye başladım.

"Devrim amca?"

"Efendim, kızım?"

Başımla direkt yoğun bakımı işaret ederek, "Ben de Nisa'nın yanına girebilir miyim?" diye sordum buruk bir sesle. Devrim amca, büyük bir yorgunlukla gözlerini ovaladı. Dünden bu yana çok yorulmuştu. Bir an bile gözlerini kırpmamıştı. Çok hâlsizdi ama buna rağmen gözlerini, dikkatini Nisa'dan hiç ayırmıyordu.

"Canımın içi, olanları biliyorsun ama," dedi itiraz dolu bir sesle. Ona da aldırış etmedim. Eğer o kadın Nisa'nın yanına girebiliyorsa ben de girebilirdim.

"Lütfen," diyerek ısrar ettim. "Hem Demir de girdi yanına. O kadın bile şu an hâlâ orada," dedim keskin bakışlarımı yoğun bakımdan hiç ayırmadan.

Devrim amca sessizliğini sürdürürken, "Lütfen, Devrim amca. Ben kardeşimin elini tutmak istiyorum. Duymasa bile yanında olduğumu hissetsin istiyorum," diye dil dökmeye devam ettim. Devrim amcanın bakışları yumuşadı. Bana karşı koyamayacağını anlamış olmalıydı ki yenilgiyle omuzlarını düşürüp başını beni onaylarcasına salladı.

"Tamam, sana önlük vereyim o zaman." Sevinçle ellerimi havada çırptım ve kocaman gülümseyerek Devrim amcanın peşine düştüm.

Onunla birlikte koridorun sonuna doğru yürüdük ve beyaz bir kapıdan içeri girdik. Tıbbi malzemelerin olduğu bir odadaydık. Devrim amca dolapları karıştırarak mavi ziyaretçi önlüklerinden birini çıkardı. Paketini yırttı ve giymem için bana yardım etti. Önlüğü kıyafetlerimin üzerinden üstüme giydim.

Devrim amca önlüğün arkasındaki ipi bağlayarak çok sıkı olmayan bir düğüm attığında gülümseyerek ona döndüm. Derin derin gözlerimin

fark ederek, "Ayla Hanım'ın çıkmasını bekle," dedi tok bir sesle. Omuz silktim. Asla öyle bir şey yapmayacaktım. *Her şeye sebep olduğu yetmiyordu, bir de onun çıkmasını mı bekleyecektim? Yok öyle bir dünya!*

"Hiç de beklemem. Çıksın artık, yeter. Nefret ediyorum ondan." Âdeta ateş püskürüyordum ama umurumda değildi. Bence az bile yapıyordum. O kadın çok daha fazlasını hak ediyordu.

Devrim amca, "Senem," diye ikaz ettiğinde aldırmadım.

"Hiç Senem deme, Devrim amca. O kadın ortaya çıkmasaydı bunların hiçbiri yaşanmayacaktı." Bunları sertçe dile getirirken gözlerim başka bir noktaya takıldı. Hatta doğrudan onunla göz göze geldim. Sinirlerim daha da bir tavan yaptı. Ondan da en az Ayla Hanım'dan nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. Adamı hiç tanımadan, artık tanıma gereği bile duymadan direkt sevmiyordum.

Aksi, katı bakışlarımla gözlerimi diktiğim yerden hiç çekmeden Onur Bey'e bakmaya devam ettim. O ise bakışlarımın ne kadar kötü olduğunu fark etmiş olacaktı ki direkt gözlerini kaçırdı.

"Mustafa'nın hiçbir suçu olmadığı için sakinliğimi şimdilik koruyorum ama Onur denen o adama bütün bunların hesabını fena bir şekilde soracağım. Kimle ne derdi varsa var. Bunun acısını Nisa çekmek zorunda değildi."

Devrim amca, "Merak etme kızım. Bu konuda hemfikiriz," diyerek beni onayladığında biraz olsun içim rahatladı. O adam, bütün bunların hesabını verecekti.

Devrim amcaya arkamı dönerek, "Ben giriyorum o zaman," dedim. Bu kez karşı çıkmadı. Beni engellemedi. Ben de zaman kaybetmeden hızlı adımlarla sürgülü kapıdan yoğun bakımın içine girdim.

Yoğun bakıma girdiğim anda dikkatimi ilk çeken şey dezenfektanın ağır kokusu ve monitörlerden çıkarak kulaklarımı daha derin bir şekilde dolduran mekanik bip sesleri oldu. Hiçbir şey pencerenin arkasından baktığım gibi değildi. Daha ürkütücüydü.

Ağır adımlarla arkadaşımın yanına doğru ilerlerken üzerindeki beyaz örtünün altında kalan teninin çok solgun olduğunu fark ettim. Ağzında bir oksijen maskesi vardı ama ben buna rağmen dudaklarının kuruluğunu görebiliyordum. Koyu kahverengi saçları, başındaki büyük sargının altında resmen darmadağın olmuştu. Çok berbat görünüyordu.

Nisa'nın vücudundaki kablolar makinelere doğru uzanırken bu görüntü karşısında ürpermemi bastıramadım. Biraz önce zorla durdurduğum gözyaşlarım yeniden yanaklarıma hücum ederken bir müddet

"Diğerlerini ya da Nisa'yı bilmem ama ben sizin ne çektiğinizi bilmek istemiyorum. Merak da etmiyorum. Tamam mı?" diye soludum başımı dimdik tutarak. Durmadım. Daha acımasız olmak istedim. Gerçekleri tek tek onun suratına vurmayı hedefledim.

"Nisa sizin yüzünüzden defalarca kez gözyaşlarına boğuldu, yanında ben vardım. Yetimhanedeyken geceleri üşüdü, üstünü ben örttüm. Ateşi çıktı, hastalandı. İlk ben koştum. İlk ben Sevda Hanım'a haber verip doktor çağırmasını söyledim. Sizin yüzünüzden bir sürü kâbus gördü, onu ben uyandırdım. Onu ben sarıp sarmaladım. Acısını ben almak istedim. Yere düştü, dizini kanattı. Ben ayağa kaldırdım. Yine ben sardım onun yaralarını. Biz beraber büyüdük. Biz beraber birbirimizi büyüttük. Şimdi söyleyin bana, siz misiniz annesi?"

Sözlerimin bir tokat etkisi yarattığının farkındaydım ama umursamadım. Artık anlamalıydı. Nisa'da nasıl bir hasar bıraktığını artık anlamalıydı. Öyle başını öne eğip sessiz kalmakla hiçbir şey çözülmüyordu.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Siz annesi falan değilsiniz onun. Nisa'nın annesi de benim. Kardeşi de benim. Ailesi de benim. Siz sadece bir yabancısınız. Hiçbir şeyisiniz onun. Hepsi bu."

Çok ağır ithamlarda bulunduğumun farkındaydım. Sonrasında pişman olur muydum? Bilmiyordum. Bildiğim tek şey onu daha fazla burada görmek istemediğimdi.

"Şimdi çıkın artık buradan," diyerek burnumdan soluduğumda Ayla Hanım tek kelime bile etmedi. Kendini savunmadı. Gerçi savunmaya kalkışsa da yine aynı şekilde karşılığını alırdı. Umarım, yaptıklarının ya da bir anda ortaya çıkıp gelmesinin nelere sebep olduğunu artık görebiliyordur.

O yanımdan hızla geçip yoğun bakımdan çıkarken omuzlarımı düşürdüm. Derin bir nefes alıp verdikten sonra boğazımı temizledim. Nisa'nın yatağına doğru ilerlerken, "Anacığına birazcık çıkıştım. Umarım kızmazsın, Suratsız," diyerek kendi kendime konuştum. Ayla Hanım'ın biraz önce kalktığı sandalyeye bu kez ben oturdum.

"Nisa?" diye seslendim zar zor çıkan sesimle. Nisa elbette bana cevap vermedi. Onu böyle sessiz, hareketsiz bir şekilde görmek canımı çok acıtıyordu.

Parmağındaki oksijen ölçer alete dikkat ederek elini tuttum. Çok soğuktu. Avucumun içine bastırıp ısıtmaya çalıştım.

büyük bir itirafta bulunuyordum. İnsan, küçük de olsa bir tepki gösterir, bir şey der ama değil mi?

"Nisa, biliyorum. Ben seni çok üzdüm. Çok kırdım. Hele bu yıl yaptıklarımın hiç haddi hesabı bile yok ama söz veriyorum. Gerçekten bak söz veriyorum. Eğer sen gözlerini açarsan bir daha hiç sözünden çıkmayacağım. Bir dediğini iki etmeyeceğim. Seninle yatıp seninle kalkacağım. Sen şuradan şuraya adım atamazsın de, atarsam eşeğim."

Kendime burada eşek diyorum, hanımefendiden yine tepki gelmiyor. Harika. Beni bu hâle de düşürdün ya Nisa... Alacağın olsun be kızım.

"Nisa, sen benim tek gerçek ailemsin. Sen, benim kardeşimsin. Sen gidersen ben çok yalnız kalırım. Ben yalnız ne yaparım? Ben sensiz ne yaparım asıl? Kimi darlayacağım tüm gün? Kiminle uğraşacağım ben? Hem ben sensiz yapamam ki zaten. Tek bir anımı bile sensiz geçirmedim. Şimdi sensizliği de düşünemem. Kaç tane sensiz kelimesi kullandım burada, farkında mısın? Lütfen, yapma bunu artık. Sensiz bırakma, yokluğunla sınama beni."

Kendimi tutamayıp hıçkırıklara boğulurken ellerimle gözyaşlarımı temizlemeye çalıştım ama ben sildikçe daha da hızlı akmaya başladılar. Durduramadım.

"Hem bana sözün var, unuttun mu? Hani biz hiç ayrılmayacaktık. Hani hep yanımda olacaktın. Elimi tutmayı bırakmayacaktın. Şimdi öyle çekip gidemezsin. Ne olur uyan artık. Aç gözlerini."

Gözyaşlarım saniyeler içinde mümkünmüş gibi daha da şiddetlendi. Nisa'nın soğuk elini tutmayı bıraktım. Dirseklerimi yatağın kenarına yaslayıp iki elimle yüzümü kapatarak hıçkıra hıçkıra ağladım. Dünden beri biriken her şey sanki bir anda boşalmaya yemin etmiş gibiydi ve bunun acısını da gözlerimden çıkarıyorlardı. Üstelik Nisa'nın hâlâ uyanmamış olması da her şeyi daha da kötüye sürüklüyordu.

Yükselen hıçkırıklarım bedenime de yansıyıp beni iyice sarsarken bir anda hiç ummadığım bir şey gerçekleşti. Yüzümü kapattığım ellerimin birinin üstünde küçük, soğuk bir kıpırtı hissettim.

"Demek Kaan bana âşıktı ha?"

Birden işittiğim cılız ama o tanıdık sesle başımı hızla kaldırdım. Hayal âleminde olup olmadığımı sorguladım. Ellerim yüzümden uzaklaşıp görüş açımı ortaya çıkarırken bir elin de havada olup benim elime uzandığını fark ettim. *O elin sahibi Nisa'dan başkası değildi.*

ve sıkıca sarıldı. Başını boynuma gömüp bu kez sevinç gözyaşlarını omzuma bıraktı. Ona sıkıca sarılıp, saçlarını okşayıp, "Geçti, geçti. Bak, uyandı," diye fısıldadım.

"Allah'ım sana şükürler olsun! Şükürler olsun," diyerek titreyen sesiyle konuştuğunda geriye çekilip gözyaşlarını sildim ve ona kocaman gülümsedim.

Verdiğim bu şahane haberle koridor bir anda bayram yerine döndü. Kimse mutluluktan yerinde duramadı ve herkes birbirine sarılmaya başladı. Devrim amca, Esma teyzeye sarıldı. Ben zaten Demir'in kolları arasındaydım. Mustafa, Aybüke'ye sarıldı. Bahar Emre'ye, Gökçe Can'a sarıldı. Hatta öyle bir an yaşandı ki gözlerime bile inanamadım. Neredeyse küçük dilimi yutuyordum. Çünkü Batuhan ve Oğuz bile bir anda birbirlerine sarıldılar. Sonra yaptıkları şeyin farkına vararak hızla birbirlerinden uzaklaştılar. Onlara bakarak kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

Ama biliyordum.

Nisa'nın bize kıyamayacağını, eninde sonunda o bakmayı çok sevdiğim gözlerini açıp bize kocaman gülümseyeceğini biliyordum. Zaman zaman umutsuzluğa kapılsam da ben inanmıştım. Ona hep inanmıştım.

Birbirlerine sıkıca sarılan dostlarımıza, aileme baktıktan sonra yüzümdeki kocaman gülümseme ve gözlerimi dolduran yaşlarla derin bir nefes aldım. Çektiğim nefes bu kez ciğerlerimi acıtmadı. İçimi huzurla doldurdu. Beni omuzlarımdan koca bir yük kalkmış gibi rahatlattı.

Nisa geri dönmüştü. Artık aldığımız nefeslerin hakkını sonuna kadar verebilirdik çünkü üstümüze çöken kara bulutlar sonunda yok olmuştu. Gitmişti. Artık berrak gökyüzünü ve parlayan güneşi gönül rahatlığıyla yeniden selamlayabilirdik.

ya da babalık öyle doğuştan gelen bir eylem değildi. Sonradan öğrenilirdi. Bir minik gülüşe tav olmak, bir bakışa erimek ve onunla var olduğunu hissetmekti.

Bana kalırsa babalık yapmak kesinlikle her yiğidin harcı değildi. Baba olmaktan bahsetmiyordum. Herkes baba olabilirdi ama herkes baba şefkati ya da baba sevgisi göstermeyi beceremezdi. Bana göre bir babanın en kutsal görevi de koşullar her ne olursa olsun evladına sahip çıkabilmesi, onu koruyup kollamasaydı.

Bütün çocuklar elbette babaları için çok özeldi ama hani bir laf vardır ya, *"Kız çocuğu bir başka,"* diye... Kesinlikle çok doğruydu. Kız çocukları her zaman bir başkaydı. Daha farklıydı. Babalarının ya en büyük şansı olurdu ya da en büyük sınavı. Çünkü söz konusu kız çocukları olduğunda babalar her zaman biraz dikkatli ve daha sert davranırdı. Bazen sevgisini göstermekten bile kaçınırdı ama her ne olursa olsun, kızı her ne yaşarsa yaşasın onun arkasında, yanında, önünde bir dağ gibi sapasağlam dururdu. Kızının yaşadığı zorluklara birlikte göğüs germek, dertlerine derman olmak isterdi.

Nasıl ki bir baba için kızı çok özelse, kızlar için de babaları çok özeldi. Çünkü babalar, aslında kız çocuklarının ilk kahramanıydı.

Evlendikten sonra sorumluluklarım elbette daha da çok artmıştı. Özellikle de Gülcan'ımı kucağıma aldığımda hayatımın çok daha anlamlı olacağını anlamıştım. Babamdan gördüğüm sevgi ve şefkati ona göstermekten, hissettirmekten hiç kaçınmamıştım. Hatta bazen o sevginin dozunu kaçırmış bile olabilirdim çünkü Esma çoğu kez bana, *"Bak bu kız şımaracak senin yüzünden,"* diye çıkışıp durmuştu. Ona elbette hiç kulak asmamıştım.

Ne yazık ki ben sadece bir kez baba olmuştum. Hayatım boyunca bu duyguyu sadece bir kez tatmıştım ve tadı damağımda kalmıştı. Benim kızım, benim en büyük şansım ve sevincim olurken, ben onun kahramanı olmayı başaramamıştım. Onu kötü adamlardan koruyamamıştım. Acının en büyüğüyle karşı karşıya kalmış ve onu kendi ellerimle toprağa gömmüştüm.

Bazen insanın başından geçen büyük felaketler yerini bambaşka olaylara bırakabilir, insanın bütün hayatını değiştirebilirdi. Hayatın bizim için tamamen bittiğini zannettiğimiz anda aslında yepyeni başlangıçlar doğabilirdi. Hiç ummayacağımız bir anda bambaşka sürpriz ve mutluluk dolu kapılar bizim için açabilirdi. İşte bizim için o kapılar Senem ve Nisa hayatımıza dâhil olduktan sonra açılmıştı ve ben o kapıların kapanmasını hiç istemiyordum.

Bütün umutlarımıza can suyu veren kişi olmuştu. Aslında yaşamanın ne kadar anlamlı olduğunu bir kez daha bize hatırlamıştı.

Fakat Nisa uyandığından bu yana o eski Nisa değildi. Tamam, her zaman çekingen ve biraz da olsa soğuk bir yapısı vardı ama uyandıktan sonra sanki bütün bunlar katbekat artmış gibiydi. Zamanla kendini iyice geriye çekmiş ve bir o kadar da sessiz birine dönüşmüştü. Bazen bizimle hiç konuşmamış, bazense tek kelimelik cevaplarla bizi geçiştirmişti. Biz diyordum çünkü bu tavrı hepimize karşı böyleydi. Sanki tüm benliğini yitirmiş gibiydi.

Başlarda bu durumu çok normal bulmuş hatta anlayışla karşılamıştım. Sonuçta Nisa'nın öğrendikleri ve başından geçen kaza öyle kolay atlatılacak ya da unutulacak şeyler değildi. Hastanemizin psikiyatri uzmanıyla irtibata geçme sebebim de buydu ama sonraki süreçte maalesef Nisa tarafından hiçbir değişiklik olmamıştı. Nisa suskunluğunu, huysuzluğunu sürdürmeye devam etmiş ve biz ne yazık ki onun dilinin bağını bir türlü çözememiştik. O eski neşesini bu geçen üç haftada asla geri kazandıramamıştık. Sanki o mutlu, cıvıl cıvıl kız gitmiş, yerine de bambaşka biri gelmiş gibiydi.

Tabii bunlar sadece Nisa tarafında gerçekleşen durumlardı. Bir de Nisa'nın dışındakiler söz konusuydu. Listenin başını elbette Senem ve Demir çekiyordu. O ikisi bu üç haftalık hastane sürecinde beni çok zorlamışlardı. Nisa'yı bir an olsun yalnız bırakmak istememişlerdi. Bunu gayet iyi anlayabiliyordum ama gitmeleri gereken bir okul ve almaları gereken bir eğitim vardı. Nisa uyandıktan sonraki ilk hafta ikisi de Nisa'nın yanından ayrılmamak için bana çok diretmişlerdi ama bunun kimseye bir faydasının dokunmayacağını onlara daha anlaşılır bir şekilde ifade ettiğimde benimle artık savaşmayı bırakmışlardı. Pes edip okula gitmeye devam etmişlerdi, ki bunu zaten yapmaları gerekiyordu çünkü bir taraftan da bu süreçte biriken ders notlarını birinin Nisa'ya iletmesi icap ediyordu.

Esma ve Ayla Hanım, hastanede Nisa'yı hiç yalnız bırakmamışlardı. Bütün ihtiyaçlarında, özellikle de banyo ve tuvalet söz konusu olduğunda vücudundaki sargılardan dolayı ona hemşirelerden sonra en çok o ikisi yardım etmişti. Bu süreçte Esma ve ben de çocukların okulda olduğu ve Nisa'nın da uyuduğu bir zamanda Ayla Hanım'la ilk kez gerçek bir konuşma yapmıştık. Onun hayatından neler geçtiğini, nelerle mücadele ettiğini, Almanya'ya gidiş hikâyesini bu kez ilk ağızdan dinlemiştik.

neredeyse insanı terletecek kadar sıcaktı. Buna pek takılmadan doğ-
dan açık alandaki resepsiyona doğru yürüdüm.

Cam tezgâhın arkasında bulunan, neredeyse benim yaşlarımdaki kadın gelişimi fark ederek, burnunun ucuna kadar indirdiği gözlük-lerinin arkasından bana merakla baktı. "Buyurun, kime bakmıştınız?" diye kibarca sordu. Ağır ağır başımı sallayıp tebessüm etmeye çalıştım.

"Suat Bey'le görüşmek istiyordum."

"Randevunuz var mıydı?"

"Hayır," dedim soğukkanlı bir şekilde.

"Bir dakika lütfen."

Karşımdaki kadın burnunun ucuna kadar indirdiği gözlüğünü düzelterek hemen yanındaki telefona uzandı. Telefonu eline alıp kulağına dayayarak birkaç tuşa bastı. Ardından tekrar bana dönüp, "Kimin geldiğini söyleyelim peki?" diyerek aynı kibarlığını sürdürerek sordu.

"Devrim Altun."

Kısa kestiğimde kadın hızla başını salladı. Telefonun diğer tarafındaki kişiyle konuşmaya başladı.

"Hülya, Devrim Altun Suat Bey'le görüşmek istiyor. Bir sorar mısın müsait mi kendileri?"

Karşımdaki kadın telefonu kulağından hiç çekmeden bir süre sessizce bekledi. Anlaşılan Hülya diye bahsettiği kişi Suat'a haber veriyordu. Çok beklememize gerek kalmadan kadın, "Tamam, teşekkürler. Yönlendiriyorum kendisini," diyerek telefonu kapattı ve gülümseyerek başını tekrar bana doğru kaldırdı.

"Suat Bey, sizi bekliyor Devrim Bey. Ofisi on ikinci katta."

Dediğim gibi buraya ilk gelişim değildi. Elbette Suat'ın ofisinin hangi katta olduğunu çok iyi biliyordum. Kimseye söylemeden elimi kolumu sallayarak da onun odasına gidebilirdim ama ben nazik bir adamdım ve her şeye rağmen -her ne kadar bunu hiç hak etmese de- geldiğimi haber vermek istemiştim. Saygısızlık yapmak istememiştim.

"Teşekkürler."

Karşımdaki kadına başımla küçük bir selam verdikten sonra elimde sıkı sıkıya tuttuğum zarfla doğrudan asansörlerin bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Duvardaki tuşa basıp asansörün gelmesini bekledim. *Tuhaf... Buraya ilk kez arkadaşımla sohbet etmeye değil, onunla hesaplaşmaya geliyordum.*

"Nisa hastaneden çıktı bugün. Belki bilmek istersin diye düşündüm."

Söylediklerimle oturduğu koltukta gerginleşti. Yüzü kardı. Başını mahcubiyetle önüne eğdi. Bunu neden yaptığını tahmin etmek o kadar da zor değildi. *Malum, kızı uyandıktan sonra onu sadece üç kez ziyaret etmişti.*

"Nasıl? İyi mi?" diyerek kırılgan bir ses tonuyla sorduğunda alayla gülümsedim ama o başını kaldırma cesaretini kendinde bulamadığı için bunu görmedi.

Sesimi aynı sertlikte tutmaya bizzat dikkat ederek, "İyi," dedim sadece. Fazlasını bilmeyi hak etmiyordu.

Evet, Nisa'nın ameliyatı çok zor geçmişti. Özellikle de ameliyattan sonraki ihtimaller bizi çok korkutmuştu ama korktuğumuz başımıza gelmemişti. Mehmet'in önsezileri bu kez yanılmış, Nisa şükürler olsun ki sakat ya da felç kalmamıştı. Sadece ellerinde ve sağ bacağında süregelen bir uyuşukluk söz konusuydu. O da günlük hayatına normal bir şekilde devam ettikçe zamanla ortadan kaybolup gidecekti.

Bütün bu önemli bilgileri yalnızca kendime sakladım çünkü Suat bunları öğrenmeyi kesinlikle hak etmiyordu. Zaten merak ettiğini de pek düşünmüyordum. Bilmek, öğrenmek isteyen bir şekilde yolunu bulur, gelip öğrenirdi. Sonuçta kızı büyük bir kaza geçirmiş, çok riskli bir ameliyattan çıkmıştı. Böyle bir durum karşısında başından bir an olsun ayrılmaması gerekirdi. Ama Suat sadece üç kez Nisa'yı ziyaret etmiş, onda da yanında en fazla on dakika falan durmuştu. Hatta birinde resmen uyuduğu ana denk gelmişti. Ondan sonrasında da öylece uzaktan seyirci kalmakla yetinmiş ya da birkaç kez sırf içini rahatlamak için Ayla Hanım'ı arayıp Nisa'nın durumunu sormuştu.

Babalığın doğuştan bir içgüdüyle gelmediğine inanmamın sebebi tam olarak buydu. Fakat bazı babalar için bunu söylemek bile imkânsızdı. Özellikle de baba olmayı lafta sananlar için. Onlardan biri de şu an tam karşımda oturuyordu.

İşte tam da bu yüzden anne ve babalık yalnızca lafta olmuyordu benim gözümde. Anneyim deyip öylece bir kenara çekilemezdiniz ya da babayım deyip çocuğunuzu yıllarca görmezden gelemezdiniz. Böyle yaparak o çocukta büyük bir acı ve hasar bırakırdınız. Onun gözünde yalnızca bir yabancıya dönüşürdünüz. Suat Gürsoy ve Ayla Hanım da tam olarak bunu yapmıştı. Nisa'yı sevgisiz bırakıp ona merhamet dahi göstermeden anne ve baba olduklarını sanmışlardı.

"Ayla Hanım bana Nisa'nın varlığından hep haberdar olduğunu ama onu hiç ziyaret etmediğini, ismini dahi bilmek istemediğini söyledi. Bunca yıl boyunca bununla nasıl yaşayabildin? Hiç mi merak etmedin?"

Ayla Hanım, hastanedeyken bize sadece kendi yaşadığı zorluklardan bahsetmemişti. Aynı zamanda Suat'ın, Nisa'nın varlığından hep haberdar olduğunu söylemişti.

Meğerse Ayla Hanım, Nisa'nın doğumundan çok kısa bir süre sonra Suat'a gitmiş ve kızına sahip çıkmasını istemiş ama Suat bunu şiddetle reddederek onu kovmuştu. *Bu gerçekten benim yıllardır tanıdığım, dostum dediğim adam mıydı?* Çünkü benim tanıdığım adam asla böyle bir şey yapmazdı. O adam, her ne kadar anlaşamıyor olsa da bir çocuğa sahip çıkmıştı. O çocuğun bütün sorumluluğunu üstlenmiş, onu büyütmüş ve babası olmuştu. Ama bunu yaparken kendi evladına resmen kör ve sağır olmayı tercih etmişti.

"Bilmediğin çok şey var," diyerek fısıltıyla, derin bir suçlulukla konuştuğunda ona, samimiyetine inanamadım bile. İnanacak gücü de kendimde bulamadım.

"Tahmin edebiliyorum ama o bilmediğim şeylerin Nisa'dan değerli olduğunu hiç zannetmiyorum."

Birkaç büyük adımda onun masasına doğru ilerledim. Elimde sıkı sıkıya tuttuğum zarfı direkt önüne fırlattım.

"Yaptığımız DNA testinin sonuçları," dedim zarfın içeriğini açıklama gereği duyarak.

Nisa uyandıktan sonra tıpkı Ayla Hanım'da olduğu gibi işimi yine garantiye almak istemiş, Nisa ve Suat arasında da bir DNA testi yaptırmıştım. Bu kez kan örneği yerine, saç örneği almıştım. Suat'ın elbette bu DNA testinden haberi vardı.

"Kâğıtta ne yazıyor, biliyor musun?" diye sordum puslu bir sesle.

Suat zaten açık olan zarfın içindeki kâğıdı çıkarırken ben de ezbere bildiğim o cümleyi dudaklarımdan tükürürcesine mırıldandım:

"Test edilen babanın, test edilen çocuğun babası olma ihtimali %99'un üzerindedir."

O kâğıda gözlerini dikerken hatta o gözlerden bir damla yaş kâğıdın üzerine akarken yine durmadım. Normalde asla böyle katı, duygusuz bir insan değildim ama son birkaç hafta içinde yaşadıklarımdan sonra hayat, bana benim de acımasız bir tarafım olduğunu göstermek zorunda kalmıştı.

"O zamanlar bana bağış yaptığını söylemiştin," diye fısıltıyla konuştuğumda hemen sözümü kesip araya girdi:

"Yapıyordum zaten," dedi ama buna bile inanamadım. Evet, o yetimhaneye belki bağış yapıyordu ama bana kalırsa asıl amacı çok daha başkaydı ve bunu yüzüne vurmaktan da hiç çekinmedim.

"Hayır, sen sadece kızının orada olduğunu bildiğin için paranı kullanıp vicdanını rahatlatıyordun. Yazık, gerçekten çok yazık." Acımasız olduğumun gayet farkındaydım ama açıkçası hiç umurumda da değildi.

Suat, "Ağır konuşuyorsun, Devrim," dedi büyük bir kırgınlıkla. Aldırmadım.

"İnan bana, bu içimde tuttuklarımın yanında hiçbir şey."

"Öyle ya da böyle. Ne fark eder ki? Kader, Devrim. Her şey yalnızca kader," dediğinde ona inanamayan gözlerle baktım ama Suat susmadı. Bu kez o konuştu:

"Sen kızını kendi ellerinle toprağa gömdün, ben kendi kızıma sahip bile çıkamadım. Sırt çevirdim. Ama bak, kırmızı mürekkeple alnımıza yazılan kaderde sen yetimhanedeki onca çocuk arasından benim kızımı seçtin. Benim kızımı seçtin ve onu bana getirdin. Bütün bunlar yalnızca kader."

Kadere elbette inanıyordum ama bütün bunlar bana yine de büyük bir tesadüf gibi geliyordu. Fakat bu tesadüf ya da kader, adına artık her ne deniliyorsa hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Başımla doğrudan Suat'ın önündeki kâğıdı işaret ederek, "O kâğıt parçasındaki sonuçlar hiçbir şeyi değiştirmez," dedim sert bir ses tonuyla.

Daha fazla burada vakit kaybetmek istemediğim için artık gitmek istedim. Artık gitmek ve ailemin yanına dönmek istedim.

Ona sırtımı dönüp hızla ofisinden çıkmak üzere hemen harekete geçtim. Kapıya ulaşıp kulpunu sıkıca kavradığım sırada son olarak ona iki çift laf daha etmek istedim.

"Bil diye söylüyorum."

Aklıma aniden bir şey gelmiş gibi imalı bir tınıyla konuştum. Başımı yeniden onun bulunduğu tarafa çevirip gözlerimi onun gözlerine diktim. Odadan çıkmadan hemen önce çok net ve olabildiğince kararlı bir ses tonuyla ona unuttuğu asıl gerçeği hatırlattım.

"Nisa senin değil, benim kızım."

çok kızardı bana, *Suratsız* derdi hep ama yine de kıyamazdı işte. Bir bakışıma tav olur, hemencecik yumuşardı.

Senem ve Mustafa'dan sonra hayatıma bizzat Senem sayesinde Devrim amca ve Esma teyze dâhil olmuştu. Devrim amcanın sesinin tınısından aldığım güvenden, Esma teyzenin sıcacık bakışlarındaki merhamet ve sevgiden zamanla kendimi buraya, bu yuvaya ait hissetmiştim. Beni dünyaya getirenler istemezken, onlar Senem'in tek bir şartıyla beni hayatlarına şüphesiz, koşulsuz dâhil etmişlerdi. En az Senem kadar onlar da benim en güvenli dayanağım, sığınağım olmuşlardı.

Ve Demir...

Hayır, Demir Gürsoy.

En son o girmişti hayatıma. Bir an olsun vazgeçmemişti benden. Hep çabalamıştı. Benim için mücadele etmişti. İnadımı, hayata olan güvensizliğimi kırmıştı. Bir insanın sevgisinin ne kadar derin ve sarsılmaz olabileceğini göstermişti. Her şeyden öte bana aşkı ve birini sevmenin, onunla birlikte nefes almanın ne demek olduğunu öğretmişti.

Lakin bütün bunlar artık mazide kalmıştı.

Ne yazık ki sonbaharın o sert esintisi ruhuma çok vakitsiz ve çetin işlemişti. Sanki her şey, bütün o mutluluk dolu anlar kaybolmuş; yerini soğuk, buz gibi esen, keskin bir fırtınaya bırakmıştı. Öyle bir fırtınaydı ki bu, bütün o görkemli, kocaman ağaçlar bile yapraksız kalmış, solup gitmişti.

Gerçek, acımasız bir yırtıcı gibiydi. Sana dişlerini geçirdiği zaman hissettiğin derin acı seni ölesiye kıvrandırır ve mahveder. Deliye dönersin âdeta ve o an geldiğinde kalbinden geçen tek bir şey olur. *Keşke hiç bilmeseydim, öğrenmeseydim,* dersin ama bunun için çok geçtir. Artık yaşamak, nefes almak bile canını acıtır. Bir zamanlar senin için çok fazla anlam ifade eden her şey yerle bir olur. Kalbinde daha önce hiç hissetmediğin kadar derin bir boşluk oluşur. Zaman ve mekân asla fark etmeksizin o boşluğun içindeki karanlığın derinliklerine gömülürsün. Bütün umudunu yitirerek öylece sonunu izlersin.

"Bugün nasıl hissediyorsun Nisacığım? Daha iyi misin?"

İyi misin?

Hayatımda duyduğum en saçma cümleydi. *Dışarıdan belli olmuyor muydu iyi olup olmadığım? Nasıl olduğumu kelimelere dökebilir miydim acaba?*

İyi değildim, hem de hiç iyi değildim. İçimde büyük bir kavga, boğazımda ise kocaman bir yumru vardı. Zamanla eksildiğimi,

acı veriyordu. *Üstelik konuşsam bile ne diyecektim ki? Ne anlatacaktım?* Her şey apaçık ortadaydı.

Oturduğum koltukta doğrularak ona döndüm. İlgi dolu gözlerinin içine baktım.

Fulya Hanım, kırklı yaşlarında, çok zarif bir kadındı. Dalgalı kumral saçları, masmavi gözleri vardı. Üzerine saten, bordo bir gömlek ve siyah kalem etek giymişti. Elinde bir not defteri ve tükenmez kalem vardı. Bir psikiyatristten ziyade iş insanına benziyordu.

Gözlerimi onun masmavi gözlerinden çekmeden merakla, "Hiç bilmek istemeyeceğiniz gerçekleri öğrendiğiniz oldu mu?" diye sordum. Derin bir nefes aldı Fulya Hanım. Samimiyetle gülümsedi.

"Mesleğimden dolayı evet, birçok kez oldu."

"Peki ya kendi hayatınızda?" diye sordum bu kez de. Çünkü bilmek istediğim hastaları değildi.

"Elbette oldu," dedi dürüstçe. Bu kez ben gülümsedim ona.

"Ne tepki verdiniz? Nasıl hissettiniz? Nasıl karşıladınız olanları?" Peş peşe sorularımı sıraladıktan sonra birkaç saniye boyunca aramızda derin bir sessizlik oldu.

"Çok üzüldüm. Bazen yıkıldığım anlar bile oldu." Dürüstlüğü karşısında bir kez daha samimiyetle gülümsedim ama bu kez kendimi tutmadım. İçimde sakladıklarımı kırgınlıkla dile getirdim.

"O zaman bana, *'Bugün nasıl hissediyorsun?'* diye soramazsınız. Çünkü siz bana bunu her sorduğunuzda ben iyi hissetmiyorum. Aksine çok daha kötü oluyorum."

"Nisa çok özür dilerim. Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Sesindeki derin mahcubiyeti hissettiğimde içimi bir suçluluk hissi kapladı ama hissettiğim suçluluk, yaşadığım hayal kırıklığının yanında hiçbir şeydi. Bunu gerçekten yapmak istemiyordum.

Oturduğum koltuktan ayağa kalktım. Ağır adımlarla Fulya Hanım'a doğru yürüyüp tam karşısında dikildim. Çalışma masama ait tekerlekli sandalyede oturuyordu. Ona tepeden bakmak hiç hoş değildi ama artık sabrım tükenmişti. Daha fazla bu saçmalığı sürdürmeyecektim. Kimsenin değerli vaktini benim için boş yere heba etmesini istemiyordum.

"Fulya Hanım, ben sizin iyi niyetinizi biliyorum, görüyorum ama buna devam etmek istemiyorum. Lütfen, siz de beni anlamaya çalışın. Artık gelmeyin. Yapmayın bu seansları. İşe yaramıyor, yaramayacak."

huysuz, her şeyden şikâyet eden birine dönüşmüştüm. Hayat enerjim, ruhumdaki bütün o renkli ışıklar resmen tek tek sönmüştü ama yemin ederim, bunları isteyerek yapmamıştım. *Zaten hiçbir şey artık benim kontrolüm altında gerçekleşmiyordu.*

"Devrim amca lütfen," dedim çaresiz bir sesle. "Lütfen, bana bunu yapmayın artık. Acımayın," diye devam ettiğimde Devrim amcanın gözlerinde derin bir kırgınlığın belirmesine şahit oldum. Elbette bana acıdıklarını düşünmüyordum. Her şeyi benim iyiliğim için yapıyorlardı ama ben bunu artık istemiyordum. Bununla uğraşacak takatim yoktu.

"Kızım, hiç öyle şey olur mu? Biz sadece senin iyiliğini istiyoruz. Hem Fulya Hanım alanında çok iyidir."

Devrim amcanın yüzündeki kırgınlık sesine de yansıdığında kendimi çok kötü hissettim. Benim için gerçekten büyük bir özveriyle çaba gösteriyordu. Ona o kadar hayrandım ki... Kırmaktan, canını acıtmaktan ödüm kopuyordu.

"Eminim öyledir. Ben zaten Fulya Hanım'a haksızlık etmek istemiyorum ama bunu da daha fazla sürdürmek istemiyorum," dedim direterek.

Devrim amca, "Ama," diyerek itiraz edecek oldu ki birden Esma teyze araya girerek onu hızla susturdu:

"Kızımı daha fazla zorlama, Devrim. Dün akşam da istemediğini söyledi. Eğer istemiyorsa, istemiyordur," dedi beni kendine iyice bastırıp kollarımı da güvenle sıvazlayarak.

Söylediği şey doğruydu. Dün akşam, günler sonra ilk kez yemek için aşağıya indiğimde bunu sürdürmek istemediğimi açıkça dile getirmiştim. Devrim amca ve Senem karşı çıkmışlar, devam etmem konusunda ısrarcı davranmışlardı. O an hiçbir şey demeyip konuyu kapatmıştım ama o an bir şey demeyen tek kişi ben değildim. Esma teyze de akşamki yemekte sessizliğini korumuştu ve şu an benim tarafımı tutması bana inanılmaz iyi hissettirmişti. Ona güvenebileceğimi, onu arkama alabileceğimi çok iyi biliyordum.

Esma teyzeye bakarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bana içtenlikle gülümsedi. Beni daha sıkı sarıp sarmaladı. Başımın tepesine de küçük bir öpücük kondurdu.

Esma teyze, Fulya Hanım'a bakarak, "Yardımlarınız için gerçekten minnettarız, Fulya Hanım ama bundan sonrasında Nisa'yla bizzat ben yakından ilgileneceğim," dediğinde sanki mümkün olabilirmiş gibi

Son zamanlarda en büyük sığınağım ya da kaçış noktam uyku olmuştu. Uyuyarak her şeyin üstünü örtmeye ya da unutmaya çalışıyordum ama gözlerimi açtığım anda gerçekler bütün çıplaklığıyla tam karşımda beliriyordu. Öylece kaçamıyordum.

Esma teyze, "Yanında kalmamı ister misin?" diye sorduğunda başımı sağa sola doğru salladım.

"Yalnız kalsam daha iyi."

"Bir şeye ihtiyacın olursa seslen bana, hemen gelirim. Tamam mı?"

"Tamam," dediğimde Esma teyze bir kez daha yanağımı okşayıp odamın hafif aralık olan kapısına doğru ilerledi. Koridora çıktı, çok geçmeden de merdivenden aşağıya inen ayak seslerini işittim.

Esma teyzenin yanımdan gitmesiyle kapımı kapattım, sırtımı soğuk kapıya yasladım. Derin bir nefes alıp verdim. Bir süre orada bekledim ve odamın içine baktım. Biraz dağınıktı ama her şey yine de yerli yerindeydi. Her şey olması gerektiği gibiydi. *Her şey olması gerektiği yerdeydi.* Sanki nerede olması gerektiğini, nereye ait olduğunu bir ben bilmiyor gibiydim. Gün geçtikçe bir hiçliğin içine karışıyordum ve bu beni mahvediyordu.

Bir yolun üzerindeydim ama başında mıydım, sonunda mıydım? Onu bile bilmiyordum ve içinden de bir türlü çıkamıyordum. Yaşadıklarımın, öğrendiklerimin zorluğu çok ağır geliyordu. Kafamdaki uğultulu sesler sürekli artıyor ve hiç susmuyordu. O sesleri susturmak için başımı duvardan duvara vurmak istiyordum ama sadece gözyaşlarımı akıtmakla kalıyordum. Gözlerimden akan yaşlar öyle şiddetliydi ki âdeta sağanak yağmur gibiydi.

Sırtımı kapıdan uzaklaştırarak ağır adımlarla büyük yatağıma doğru ilerlemeye başladım. Odamın tam ortasına yaklaşırken boy aynasının karşısına geçip derince iç çekmekten kendimi alamadım. Karşımda göz altları epey şişmiş, yorgun, yıkılmış ve çelimsiz bir kız duruyordu. Sağ şakağında bir yara bandı vardı. Saçları dağınıktı. Epey perişan ve zavallı görünüyordu. O kızın içine çöken yanaklarını okşamak için elimi kaldırdığımda, elimin aynaya değmesi canımı çok acıttı. Gözlerimin içini yaktı. Ağlamamak için çok direndim ama başaralı olamadım. Sıcak gözyaşları yavaş yavaş yanaklarıma aktı.

Hayat sizi bir noktada sınarken fırtınanın ne kadar sert ya da çetin geçtiğini asla fark edemezdiniz. Nasıl yorulduğunuzu, nasıl ayakta kaldığınızı da. Ancak o andan sonra dönüp de aynaya baktığınızda size bakan kişi asla aynı kişi olmazdı. *Ben de artık aynı kişi değildim.*

Üç haftalık hastane sürecimde en az Esma teyze kadar o da benimle ilgilenmişti. Hep yanımda beklemiş, çok gerekmedikçe hastaneden hiç gitmemişti. Bazı geceler uykusuz kalmıştı. Devrim amca gitmesi için çok ısrar etmişti ama o yine de gitmemişti. Özellikle de özel ihtiyaçlarımda herkesten önce o koşmuştu yardımıma. Sargılarımdan dolayı ben elimi dahi kaldıramazken o herkesten önce uzanıp elimi tutmuştu. Kayıp düşmemi engellemişti. Üstelik garip bir şekilde bazı geceler ikimizin de gözlerini uyku tutmadığında sohbet ettiğimiz anlar olmuştu. Mesela bu sayede onun da en sevdiği yemeğin mantı olduğunu öğrenmiştim. Bu zorlu süreçte ilgisi, bana olan yaklaşımı, dikkatli davranışı hiç huzursuz ya da rahatsız hissettirmemişti. Aksine yanımdaki varlığı ilk kez bana iyi gelmişti.

Tabii, olanlar sadece bunlar da değildi. Gözlerimi açtıktan bir hafta sonra, kendimi daha iyi hissettiğim bir zamanda Devrim amca, benim ve Suat Gürsoy'un arasında da bir DNA testi yaptırmıştı. Sonuçlar elbette pozitifti. Kaçınılmaz bir gerçekti. Suat Gürsoy, benim biyolojik babamdı. Zaten kimsenin buna karşı çıktığı da yoktu. O da, Ayla Hanım da bunu çoktan itiraf etmişlerdi.

Gerçekleri tam olarak sindirdikten sonra yaşadığım aydınlanmanın haddi hesabı yoktu. Meğerse ben aylar boyunca babamla aynı sokakta yaşamışım. Babam, odamın tam karşısına denk düşen evin aile babasıymış. *Bütün bunlar gerçekten tesadüf müydü yani?* Çünkü ben hâlâ buna ihtimal dahi vermek istemiyordum.

Hastanedeki en zorlu süreç kesinlikle ilk haftaydı. O zamanlar vücudumdaki yara bereler ve ağrılar çok rahatsız ediciydi ama söz konusu sadece vücudumdaki yaralar değildi. Senem ve Demir, ilk haftada işleri epey yokuşa sürmüşlerdi. Yanımdan hiç ayrılmamışlardı. Hatta bazen okula gitmeyi bile reddetmişlerdi. Devrim amcayla sürekli tartışmışlar ve yanımda kalmak için çok diretmişlerdi. Onları anlayabiliyordum çünkü başımdan geçen bu kaza felaketiyle herkesi çok korkuttuğumun bir hayli farkındaydım ama yanımda kalmaları hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ne yazık ki zamanda geri gidemez, o kazayı engelleyemez ya da hiçbir şeyi kolayca onaramazdık. Zaten bu saatten sonra da bazı şeyleri onarmamızın imkânı pek yoktu.

Fazlasıyla birikecek olan ders notlarımı ve ödevlerimi bahane ederek Devrim amcayla birlikte o ikisini ilk haftanın son günlerinde sonunda ikna edebilmeyi başarmıştık. En azından o süreçte okula gitmişler ve beni okuldan sonra ziyaret etmişlerdi. Bir taraftan da beni geride kaldığım dersler konusunda elbette bilgilendirmişlerdi.

dediğinde tebessüm ederek başımı salladım ve sessizliğimi korumayı sürdürdüm.

Devrim amca kapıyı kapatarak bizi yalnız bıraktığında o yavaşça yanıma doğru geldi. Önce elindeki kırmızı karanfil demetini çalışma masamın üzerine bıraktı. Zaten odamın birçok yerinde karanfil ve diğer çiçeklerin demetleri vazoların içindeydi. Hatta bazıları çoktan solmaya başlamıştı bile.

"Demir, karanfil sevdiğini söyledi," dedi puslu bir sesle. Hiçbir şey demedim. Diyemedim.

Ona karşı ne demem, nasıl yaklaşmam ya da nasıl davranmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Onun benim biyolojik babam olduğu gerçeğini bile henüz kabullenememiştim. Gerçi bunu öyle kolayca kabullenmemin de pek mümkünatı yoktu.

Aramızda derin bir sessizlik oluşurken bir müddet onu izledim, inceledim. Üzerinde şık, lacivert bir takım elbise vardı. Takım elbisesinin altında açık mavi bir gömlek ve boynunda da yine açık mavi ve koyu mavi çizgileri olan bir kravat vardı. Saçları biraz dağınıktı. Yüzünde ise yeni yeni çıkmaya başlayan kirli sakal vardı. Yakışıklı ve epey karizmatik bir adamdı Suat Gürsoy. Bu adamın benim öz babam olduğu gerçeği her seferinde bir hançer gibi yüreğime saplanıyordu.

Gözlerimi yeniden dünyaya açtıktan sonra belki de en çok düşündüğüm, zihnimde tarttığım ama asla yerine oturtamadığım şey kesinlikle onun benim babam olmasıydı. Defalarca bunun koca bir yanlış hatta hata olduğunu düşünmek istemiştim ama maalesef öyle bir şey olmamıştı. Kimse de itiraz ya da inkâr etmemişti.

Ben hiçbir şey demeden sadece onu izlemeyi sürdürürken, "Nasılsın?" diye sordu fısıltıyla.

"İyi," dedim sadece.

"Ağrın var mı?" diye sordu bu kez de çekinerek. Sanki hastanedeki o tek cümlelik soru cevap oyununa geri dönmüş gibiydik.

Başımı sağa sola doğru *hayır* dercesine salladığımda çalışma masamın önündeki tekerlekli sandalyeyi tuttu ve benim tam önüme çekerek karşıma oturdu. Gözlerimin içine asla bakamayıp başını yere eğdi. Ellerini birbirine sürttü. İkimiz de sessizdik. İkimizden de çıt çıkmıyordu.

Tereddüt eder gibi başını yavaşça kaldırdığında yüzünde kelimelere bile dökemediğim acı dolu bir ifade vardı. Belki de kararsızdı. Ne konuşacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Çünkü benim babam, kendi evladını reddedip bir başkasının çocuğuna babalık yapmayı tercih etmişti.

Çünkü benim yaşamam gereken hayatı, Demir'in yaşamış olduğu gerçeği her seferinde, her hatırlayışımda bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu.

İşte ben asıl bunu kabullenemiyordum. Bu gerçeği bir türlü zihnimden söküp atamıyordum.

"Nisa, Demir'i evlat edinmeyi Meltem çok istedi ve ben de bunu yapmak..."

"Zorundaydın. Öyle mi?" diye sordum sözünü hızla keserek. Sadece başını salladı. Yine sessiz kaldı. Durmadım. Ben devam ettim:

"Erkek çocuğu olmadığım için mi beni istemedin?" diye sordum büyük bir merakla. Gözlerimin içine aklı epey karışmış gibi baktı.

"Anlamadım," dedi şaşırarak.

"Oysa çok basit bir soru sordum. Erkek çocuk değilim diye mi istemedin beni?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Nereden çıkardım, öyle mi?" diye mırıldandım iğneleyici bir ses tonuyla.

Tamam, ben gayrimeşru bir çocuk olabilirdim. Meltem teyzeyi aldattığı için yaşadığı suçluluktan dolayı beni kabul etmemesini de anlayabilirdim. *Ama peki ya Demir?* O, bir başkasının çocuğuydu. *Üstelik onun ya da Meltem teyzenin kanından bile değilken onu nasıl kolayca kabul edebilmişti?*

Aklımı karıştıran bu büyük sorunun cevabını yine kendim buldum. Hatırladım. Üstelik sadece hatırlamakla da kalmadım. Bizzat Meltem teyzenin o gün söylediği her cümle tek tek kulaklarımda yankılandı.

"Demir'i evlat edindiğimiz için büyüklerimiz bize elbette kızmadı. Hele Muzaffer babam çok sevindi. Demir büyürken onu hiç diğerlerinden ayırmadı. Hatta bazen daha çok ona ihtimam gösterdi. Bak, şimdi daha yaşı on sekiz ama koca bir şirketi devretmekten bahsediyorlar. Ona gerçekten güveniyorlar. Yani anlayacağın Demir sadece benim derdimin dermanı değil, aslında bir nevi Suat'ın da güvencesi oldu. Derdimiz hiçbir zaman para, mülk olmadı elbette ama Demir'in varlığı aslında bizim bu ailedeki yerimizi sağlamlaştırdı."

İçimde çok büyük bir savaş vardı. Aklım, kalbime saldırıyordu. *Kendi kendime diyordum ki Demir'in ne suçu var ki?* O, evlat edinilirken her şeyden habersiz, küçücük bir bebekti. *Onu neden suçlayayım? Ona neden kızayım?* Ama sonra onun o çok sevdiğim karamel

gözlerine bakıyordum ve hayal kırıklığının her bir zerresini içimde hissediyordum.

Ne yazık ki istesek de istemesek de, kabul etsek de etmesek de evrende hâlâ kız-erkek ayrımı vardı ve benim için bu da en büyük ispatıydı. Ne hissettiğimi, ne düşündüğümü açıkça, hiç çekinmeden ona da söyleyecektim.

"Demir, bana hep dedesinin ona karşı çok sevgi dolu ve düşünceli olduğunu söylerdi. Haklıymış. Dedesi, yani baban onu gerçekten çok seviyor olmalı. Onu o kadar çok seviyor ki bu gencecik yaşında ona koca bir şirket emanet etmek istiyor. Onu o kadar çok seviyor ki doğum gününde ona yurt dışından özel, klasik bir araba getirtiyor. Onu o kadar çok seviyor ki evlatlık olmasına rağmen diğer torunlarından asla ayırmıyor."

Beni pürdikkat dinledi Suat Gürsoy. Lafımı asla bölmedi, kendini savunmadı. Ben de bundan cesaret alarak daha çok üstüne gittim.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun? Eğer Demir'in yerinde ben olsaydım, sence bana da aynı değeri verir miydi? Evlatlık değil de doğrudan senin kızın... Pardon, senin gayrimeşru kızın olduğumu bilseydi, Demir'i sevdiği gibi beni de sever miydi?"

Dudaklarını âdeta birbirine kenetledi. Tek kelime dahi etmeden uzun uzun gözlerimin içine baktı. Gözlerinde beliren hüzün, benim acı dolu bakışlarıma çarptığında yine durmadım. Yine devam ettim:

"Cevap çok açık değil mi zaten? Sevmezdi. İstemezdi. Tıpkı senin de beni istemediğin gibi," dedim bıçak gibi keskin bir ses tonuyla.

"Nisa, kızım," diye fısıldadı ızdırap dolu bir sesle. Uzanıp elimi tutmaya yeltendi ama ellerimi hızla onun ellerinden uzaklaştırdım. Oturduğum yatağın üzerinde kendimi geriye doğru çektim.

"Bana öyle seslenme," dedim öfkeyle.

"Yapma. Böyle söyleme."

Çocukluğum boyunca anneme hasret büyümüştüm ben ama tek hasretim ona olmamıştı elbette. Okul hayatım boyunca arkadaşlarımın babalarına sıkıca sarıldıklarını gördüğüm her an içim cız etmişti. Kalbim çok ağrımıştı. Çok kıskanmıştım onları. Üstelik sadece arkadaşlarımı da değil, yoldan geçen herhangi bir baba-kızı bile çok kıskanmıştım ben.

Oysa *babalar, kızlarının ilk büyük aşkı ve ilk kahramanı,* derler. Ona bakıyordum ama ortada ne bir kahraman görüyordum ne de ilk aşk. O sadece bir yabancıydı benim için. Artık Suat amca bile değildi.

Bana sarılmak istediğini fark ettiğim anda iki elimi de havaya kaldırarak, "Aklından bile geçirme!" diye bağırdım. Bağırışımla kolları yanlarına düştü. Çehresindeki perişanlık katlandı.

"Peki sana bakınca ne görüyorum, biliyor musun?" diye mırıldandım tükürürcesine konuşmayı sürdürürken.

"Sadece zengin, güzel giyimli, varlıklı bir iş adamı ama en önemlisi de bir yabancı. Sen sadece eşinden değil, aynı zamanda sana bahşedilen bu zengin hayattan da vazgeçememişsin. Belki de onun sarsılmasından korkmuşsun. Bu yüzden beni değil, Demir'i tercih etmişsin."

Yüzüne bir gölge düşerken gözlerini kapattı. Yüzünü ovuşturdu. Yeni çıkmaya başlayan sakalını sıvazladı ve derince nefes alıp benden iyice uzaklaşarak geriye doğru çekildi. Onun benden uzaklaşmasıyla ben de yatağımdan hızla çıktım. Hatta öyle hızlı hareket ettim ki bacağımdaki yara sızladı ama bunu bile ona belli etmedim. Zaman kaybetmeden kapımın bulunduğu tarafa gidip kapıyı açtım. Koridorda Esma teyzeyi ayakta dikilmiş bir şekilde görünce şaşırdım. *Ne kadar süredir orada bekliyordu?* Bilmiyordum ama buna takılmadım. Suat Gürsoy'a son sözlerimi haykırdım:

"Benim için artık sen Suat amca bile değilsin. Bunca yıl yoktun, bundan sonra da olma. Bunca yıl babalık etmedin, bundan sonra da etme. İstemiyorum. Eğer bir gün birine baba diyecek olursam, emin ol ki o kişi asla sen olmayacaksın. Şimdi derhâl çık odamdan."

İşaret parmağımla doğrudan koridoru gösterdiğimde hemen hareket etmedi. "Nisa, yapma. Hiçbir şey bilmiyorsun," diyerek kendini savunmaya kalkıştı ama buna tahammül bile edemedim. Çıldırmak üzereydim.

"Sana çık odamdan dedim!" diyerek daha yüksek sesle bağırdım.

Hâlâ odamdan çıkmadığında Esma teyze odama girdi ve oldukça sert bakışlarıyla doğrudan ona bakıp, "Sana gitmeni söyledi, Suat. Derhâl çık kızımın odasından," diyerek o da benim gibi öfkeyle bağırdı.

Suat Gürsoy, başını öne eğip pes edercesine omuzlarını düşürdü. Ben tekrar yatağıma doğru ilerken o da üzerindeki takım elbisesinin ceketinden küçük bir nesne çıkardı, yatağımın kenarındaki komodinin üzerine bıraktı. *Bilyeydi. Ona çocukken verdiğim o mavi bilyeydi.*

Arkasını bana dönmeden önce, "Gelemediğim, seninle bir kez olsun oynayamadığım için çok üzgünüm. Affet beni," dediğinde göğsüm sıkıştı. Sanki kalbim bir anda bin parçaya bölündü. Öyle yakıcı bir hisseti ki bu kez gözyaşlarımı bastıramadım. Yanaklarıma hücum etmesine izin verdim.

O, odamdan çıkıp gittiğinde ben de kendimi yeniden yatağımın üzerine bıraktım. Gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Hıçkırıklara dönüştü. Kapının pervazında onun gidişini bekleyen Esma teyze hemen koşup yanıma geldi. Yatağıma, yanıma oturup beni kollarının arasına çekti, sıkıca sarıldı. Saçlarımı okşadı.

"Şşt. Bir şey yok. Geçti. Geçti güzel kızım," diye fısıldadı kulağıma doğru beni sakinleştirmek istercesine ama olmadı. Gözyaşlarım bu kez onun göğsüne doğru boşaldı. Üzerindeki kahverengi kazağı ıslatmaya başladı.

"Esma teyze, ben dayanamıyorum. Benim canım çok yanıyor," diyerek hıçkırıklarımın arasından konuşurken beni daha da sıkı göğsüne bastırdı. Saçlarımı daha sık okşamaya başladı.

"Yavrum benim. Geçecek. Hepsi geçecek."

"Geçmiyor. Hiçbir şey geçmiyor Esma teyze," diye fısıldadım boğuk, pürüzlü bir sesle.

"Geçecek kızım. Geçecek canımın içi," dedi Esma teyze kendinden çok emin bir ses tonuyla.

"Ağlayacaksın, çok acı çekeceksin, bazen her şeyden nefret edeceksin ama en sonunda hepsi geçecek. İzi bile kalmayacak."

Saçlarımı okşamayı hiç bırakmadan geriye doğru çekilip bu kez gözyaşlarımı parmaklarıyla temizledi. Sıcacık gülümsedi. Gülümseyişi içimi ısıttı.

"Bazen acılarımızın üstüne gitmemiz, iyice dibi boylamamız ve çok kötü şeyler yaşamamız gerekebilir. Sırf daha iyi başlangıçlar yapıp daha sağlam adımlar atabilmemiz için," dediğinde inanamayarak baktım ona.

"Gerçekten mi?" diye sordum gözyaşlarımın arasından gülümseye çalışarak.

"Gerçekten," dedi güven vermek istercesine. Kendimi tutamadım. Bir kez daha sıkıca ona sarıldım. Başımı o güven dolu göğsüne yasladım. Esma teyzeden, bahşettiği şefkatinden güç almaya çalıştım.

Sonsuzluk gibi gelen uzun bir süre boyunca Esma teyzenin göğsünde hüngür hüngür ağladım. Koca bir nehir gibi akan gözyaşlarım sonunda kurumayı başardığında ağlamalarım sessiz iç çekişlere dönüştü. *Ameliyattan bana kalan vücudumdaki rahatsızlıktan dolayı mıydı? Yoksa ağlamanın getirdiği ani hâlsizlikten miydi?* Bilmiyordum ama kendimi bir anda Esma teyzenin kolları arasında derin bir uykuya bıraktım.

"Sie ist jetzt noch besser. Danke Johannes für den Anruf. Wir haben ein paar mal geredet, aber sie hat mir noch nicht geantwortet. Ich will sie nicht hier lassen. Ich möchte, dass sie mit mir kommt."[10]

Kulaklarımı dolduran sesle yavaşça göz kapaklarımı araladım. Birkaç kez kirpiklerimi kırpıştırdım. Ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyordum. Odamda loş, turuncu bir ışık vardı. Çalışma masamın üzerindeki lamba yanıyordu.

Yavaşça yattığım yerde doğrulmaya çalışıp sırtımı yumuşak yastığa yasladım. Komodinin üstündeki cep telefonuma dokunup ekranı aydınlattım ve saate baktım. Akşamın yedisine geliyordu. Bayağı uyumuştum ama hâlâ istemsiz bir şekilde çok yorgun hissediyordum.

Onu odamın pencere kenarında, elinde cep telefonuyla gördüm. Konuştuğu dilden hiçbir şey anlamadım ama bahsettiği isimden eski kocasıyla konuştuğunu anladım. Bakışlarını bana çevirdiğinde tebessüm ettim. Uyandığımı fark ederek, "*Ich muss jetzt auflegen. Nisa ist aufgewacht. Wir hören uns später,*"[11] diyerek bir kez daha Almanca konuştu ve birden telefonu kapattı. Yüzüne yerleşen gülümsemeyle hemen yanıma geldi. Yatağımın üzerine oturup saçlarımı okşadı. Yanağımı okşayıp öptü. Bu artık eskisi kadar rahatsız etmiyordu beni. Tuhaf bir şekilde varlığına gerçekten alışmaya başlıyordum.

"Günaydın canım. İyi misin? Ağrın falan var mı?" diyerek ilgiyle, peş peşe sorularını sıraladığında başımı *hayır* dercesine salladım. Yumruk yaptığım elimle gözümü ovuşturdum.

"Ne zaman geldin?" diye sordum merakla.

"Yarım saat oluyor," diyerek beni yanıtladığında bu kez başımı aşağı yukarı, anladığımı belirtircesine salladım.

Hastaneden çıktığımdan bu yana Ayla Hanım her gün buradaydı. Bu evdeydi. Hastane sürecinde zaten benimle çok yakından ilgilenmişti ama bunu çıktıktan sonra da sürdürmüştü. Pazartesi hastaneden eve geçerken o da bizimle birlikte gelmişti. Hatta hafta ortasında burada, benim odamda kaldığı bile olmuştu ve kimse buna ses etmemişti.

Esma teyze ve Senem hâlâ onun varlığından çok şikâyetçiydiler. Hiç hoşnut değildiler. Fırsat buldukları her an ona karşı acımasız laflarını savurmaktan geri kalmıyorlardı. Ondan asla hoşlanmıyorlardı. Hatta ellerinde olsa yanıma yaklaşmasına bile izin vermeyeceklerdi

[10] "Şimdi çok daha iyi. Aradığın için teşekkürler, Johannes. Birkaç kez konuştuk ama bana henüz cevap vermedi. Onu burada bırakmak istemiyorum. Benimle gelmesini istiyorum."

[11] "Şimdi kapatmak zorundayım. Nisa uyandı. Sonra görüşürüz."

ama kabul edelim ya da etmeyelim, o benim annemdi ve bundan kaçamazdım. Hiçbirimiz kaçamazdık. Artık bunu kabullenmeliydik. Kabullenmeli ve öyle yaşamalıydık.

Suat Gürsoy'a karşı öyle kolayca yumuşayacağımı düşünmüyordum. Bu ihtimal dahi söz konusu değildi. Aynı şekilde Ayla Hanım'a da hemen yumuşamış sayılmazdım ama hastane süreci boyunca yaptıkları ortadaydı. En azından o üç gün çevremde görünüp sonra da ortalıktan kaybolmamıştı. Benimle gerçekten ilgilenmişti. Çevremde âdeta dört dönmüş, volta atmıştı. Varlığı belki de sırf bu yüzden eskisi kadar rahatsız etmiyordu.

Aramızdaki sessizliği bozarak, "Baban gelmiş bugün," dediğinde gözlerimi devirdim. Sinirlenmeden edememiştim.

"Ondan öyle bahsetmezsen sevinirim," dedim sertçe.

"Nisa, ne kadar öfkeli ve kırgın olduğunu gözlerinden anlayabiliyorum ama bundan kaçamazsın."

"Kaçmıyorum zaten. Sadece üzerine düşünmek ya da konuşmak istemiyorum."

"Nasıl hissediyorsun peki?" *Nasıl hissedebilirdim ki?*

"Kaybolmuş gibi," dedim dürüstçe. Çünkü gerçekten kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum.

"Bunu çözebiliriz, biliyorsun," dedi sevecenlikle. Gözlerimin içine umutla baktı.

Kendimi bu koca dünyada hiçbir yere ait hissetmezken, Ayla Hanım hastanedeyken bir teklifte bulunmuştu bana. Hayatımı komple değiştirebilecek bir teklifti. O teklifi yalnız kaldığımız her an birçok kez dile getirmişti. Gerçi şimdi fark ediyordum da aslında bunu her şey açığa çıkmadan önce de açıkça söylemişti.

Ayla Hanım, kendimi biraz toparladıktan sonra onunla birlikte Almanya'ya, yaşadığı Frankfurt şehrine gitmemi teklif etmişti bana. Onun her şeye yeniden ve sıfırdan başlayabileceğimize dair bir umudu vardı. Defalarca kez anne-kız olarak yepyeni bir hayat kurmaktan, bir yerden birbirimizi tanımaya başlamaktan ve yepyeni başlangıçlar yapmaktan söz etmişti.

Onu hemen reddetmemiştim ama kabul ettiğimi de söylememiştim. Sadece düşüneceğimi dile getirmiştim. Belki çok yanlıştı. Belki de sevdiğim onca insana büyük haksızlıktı ama bunu gerçekten yapıyordum. Gitmeyi; her şeyden, herkesten sonsuza dek uzaklaşarak gitmeyi gerçekten düşünüyordum. *Peki ya yapabilir miydim? Veda edecek gücüm var mıydı?*

Sevgi'e, yol arkadaşıma öylece, "Hoşça kal," deyip çekip gidebilir miydim?

Ya da Mustafa'ya, "Ben artık yokum," diyebilir miydim?

Devrim amca ve Esma teyzenin üzerimdeki onca emeğini bir çırpıda boşa atabilir miydim?

En önemlisi de Demir'den, kalbimden öylece vazgeçebilir miydim?

Gerçekten bunu yapacak cesaretim var mıydı?

Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Koca bir boşluğun içinde kaybolmuştum. Kendimi kaybetmiştim. Aklımı yitirmiştim. Âdeta delirmenin eşiğindeydim.

"Nisa, ben üstüne gelmek istemiyorum ama yine de merak ediyorum. Bir karar verebildin mi?" Sessizliğimi fırsat bilerek yeniden konuştuğunda ona ne diyeceğimi bilemedim. Sadece başımı sağa sola doğru sallayıp, "Hâlâ düşünüyorum," dedim kısa keserek.

"Peki, çok düşünecek misin?"

"Bilmiyorum."

Bu kolayca alabileceğim bir karar değildi. Daha yılın başında yepyeni bir hayata atılmışken ve zamanla buna alışmışken, şimdi o hayattan kendimi soyutlayıp başka bir hayata atılmanın kararını öyle kolayca veremezdim. Bunu benden bekleyemezdi.

"Anladım," dediğinde içimi garip bir huzursuzluk kapladı.

"Eğer cevap vermezsem gidecek misin?" diye sordum sesimin dümdüz çıkmasına özen göstererek. Henüz cevap vermeyişimi bir umut olarak görmesini istemiyordum.

Bana kocaman gülümsedi. Tekrar yanağımı okşadı. Hatta gözlerimin önüne düşen saç tutamını alıp kulağımın arkasına yerleştirdi.

"Hayır, canımın içi. Sen cevap verene kadar bekleyeceğim," dedi net bir şekilde. Cevabı beni tatmin etti. Tebessüm edip başımı salladım yine.

"Tamam," dedim sadece.

O da, "Tamam," dedi yüzünden silinmeyen gülümsemeyle.

Biraz olsun kendime gelmeyi isteyerek ondan yavaşça uzaklaşıp yatağımın içinden çıktım. Önce odamın içindeki banyoya girip yüzümü ve iyice terlemiş olan boynumu yıkadım. Biraz olsun rahatladığımı düşünerek hızlı adımlarla pencere tarafına doğru ilerledim. Perdeyi çektim. Camları açtım. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Gökyüzü çok bulutluydu. Dışarıda hafif yağmur çiseliyordu. Toprağın enfes

kokusu burnuma ulaştı. O kokuyu derince içime çektim. Biraz olsun rahatladığımı düşündüm. Fakat bu sadece birkaç dakika sürdü.

Başımı aşağıya doğru indirdiğimde *Impala*'yı sokağın kenarına park edilmiş bir şekilde gördüm. Bu durum benim canımı acıttı çünkü Demir hemen karşımdaki evdeydi. Her zaman olduğu gibi yine çok yakınımdaydı ve bu her şeyi gereğinden fazla zorlaştırıyordu.

Hastaneden çıktıktan bu yana Senem her anını benimle geçiriyordu. Asla yalnız olmadığımı bana defalarca kez hatırlatıyordu. Hatta yatağım epey geniş olduğu için benim odamda kalıyor, benimle birlikte yatıyordu. Ödevlerime yardım ediyor, başımdan bir an olsun ayrılmıyordu.

Bütün bunlar beni asla rahatsız etmiyordu ama aynı tutumu Demir de sergilediğinde ne yazık ki olumlu bir şekilde düşünemiyordum. Ben ondan kaçmaya, uzaklaşmaya çalıştıkça o bana yakın olabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Kazadan bu yana Demir dans okuluna hiç gitmemişti. Küçük çocuklara ders vermesi gerekirken bu sorumluluğu başka birine devretmişti. Beni yalnız bırakmamak için her yolu deniyordu ama sanki en başa dönmüşüz gibi yine ondan kaçıp uzak duran bendim.

Gözlerimi açtıktan sonra gerek hastane sürecinde, gerekse eve döndükten sonra Demir'le asla doğru düzgün iletişim kurmamıştım. O bana hep sıcacık yaklaşırken ben ondan kaçıp durmuştum. Bazen aramalarına hiç cevap vermemiş, mesajlarına hiç geri dönmemiştim. Yan yana geldiğimiz anlarda bile konuşmalarım tek kelimelik cevaplardan öteye gitmemişti. Ondan bilerek uzak duruyor, bilerek kaçıyordum çünkü eğer karşı karşıya gelirsek ve olanları konuşmaya bir yerden başlarsak kendimi asla tutamazdım. İçimde ne var ne yoksa kusardım. Kendimi çok iyi tanıyordum ve bunun acısını da bizzat Demir'den çıkarırdım. Ama ben bunu istemiyordum. Onun canını yakmak bu hayatta isteyeceğim en son şey bile olamazdı. Bu yüzden ondan uzak durmayı tercih ediyordum. Bu yüzden ondan kendimi geri çekiyordum. Bir tarafım ona ulaşmak, deliler gibi koşmak isterken, diğer tarafım ayaklarımı zincirliyor, beni engelliyordu. Ona hem bu kadar çok yakın hem de bu kadar çok uzak olmak canımı çok yakıyordu. Kaldıramıyordum.

"En son uyuyordu. Biliyorsun, son zamanlarda çok hâlsiz düşüyor. Ben de okuldan gelince onu pek rahatsız etmek istemedim."

"Bu haftaki dersleri bayağı zormuş ama. Gökçe öyle söyledi. Nisa'nın işi birazcık zor."

"Zehir gibidir o. Çabuk kapar."

Koridordan gelerek kulaklarımı dolduran konuşma sesleri yüzünden elim ayağıma dolaştı. Birden telaşa kapıldım. Afalladım. Ayla Hanım'la aniden göz göze geldiğimizde bana merakla baktı ama buna pek aldırmadım. Hızlı adımlarla yanından geçip yeniden yatağıma doğru koştum. Bir çırpıda içine girdim. Yorganı üstüme çekip hemen gözlerimi kapattım.

Bunu yapmamın üzerinden birkaç saniye geçmedi ki kapım yavaşça aralandı. İki çift ayak sesinin içeri girdiğini işittim. Ayla Hanım direkt, "Nisa uyuyor," diyerek yalanıma ortak olduğunda ona biraz sonra teşekkür etmeyi aklıma not ettim.

"Hiç rahatsız etmeyelim o zaman. Ben veririm yine ona notları," dedi Senem hiç tereddüt etmeden, gelip beni kontrol bile etmeden. Sonra onun içimi parçalayan kadife ve yumuşak sesini işittim. O seste kocaman bir anlayış vardı.

"Tamam ama ben yine de bir öpeyim onu. Zaten son günlerde de doğru düzgün göremiyorum. Çok özlüyorum."

Demir'in adımlarının yavaşça bana yaklaştığını işittim. Gözlerimi daha sıkı yumdum. Ona yalan söylediğim, numara yaptığım için kendi canımı yakmak istedim. Adımlar yaklaştıkça yaklaştı ve sıcacık, âdeta huzur kokan nefesini başımın tepesinde hissettim. Yalanımı fark etmesin diye içimden sessizce dua ettim.

"Mis kokulum benim," dedi özlem dolu bir tınıyla. Usulca saçlarımı okşadı. Uzun, derin bir öpücük daha kondurdu saçlarımın üstüne. Gözlerimi daha sert yumdum. Canım yandı. Canım çok yandı ama o odamdan çıkıp gidene kadar o gözleri açmadım. Gözyaşlarımı bastırdım.

Dostoyevski'nin, İnsancıklar adlı kitabında, *"Çok tuhaftı, ağlayamadım. Ama ruhum paramparça olmuştu,"* diyordu. İşte tam olarak öyleydim. Güçlü görünmeye çalıştıkça her şeyi içime atıyor ve çok zayıf düşüyordum.

Sonunda adım seslerinin benden giderek uzaklaştığını ve kapının kapanma sesini işittim. Yavaşça gözlerimi araladım. Odamda sadece Ayla Hanım vardı. Hemen karşımda dikiliyor ve şaşkınlıkla bana bakıyordu. Hiçbir şey demedim. Sadece bastırdığım gözyaşlarımı serbest bıraktım. Yanaklarıma akmasına izin vererek yattığım yerde doğruldum.

Mutluluk, sizi pervasızlaştırırdı ve bunun sonsuza dek süreceğini düşünerek büyük bir beklentiye kapılırdınız ama karşılaştığınız tek şey

sadece yanılsamalardan ibaret olurdu. Gerçekler, ortaya çıkan sırlar apaçık gözlerimizin önündeydi. Bu şartlar altında bizim bu saatten sonra Demir'le bir mutluluğumuz olamazdı.

Gözyaşlarımı üzerimdeki pijamanın kazağının koluyla temizlerken odamın kapısı aniden açıldı. Âdeta yerimde sıçradım. Senem, odama girip kapıyı da ardından kapatırken büyük bir şaşkınlıkla bana baktı.

"Eee sen uyumuyormuşsun," dedi hayretler içinde yanıma gelip yatağımın bir ucuna otururak. "Demir geldi ödevleri bırakmak için. Çocuk uyuduğunu görünce gitmek istedi. Dur, geri çağırayım bari," diye açıkladığında birden Senem'in eline yapışarak onun kalkmasını engelledim.

"Çağırma," dedim iyice telaşa kapılarak. Senem yeşil gözlerini irice açtı ve bana dehşet içinde bakmaya başladı. "Onu görmek, onunla konuşmak istemiyorum," diye buruk bir sesle devam ettiğimde kaşlarını çattı.

Göz ucuyla önce bir Ayla Hanım'a baktı. Ayla Hanım sanki Senem'in bakışlarındaki mesajı kapmış gibi, "Ben, sizi yalnız bırakayım," diyerek kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Lütfen," dedi Senem sert bir sesle hiç karşı çıkmadan. Ayla Hanım, hiçbir şey demeden kapıyı araladı ve odamdan çıktı. Onun çıkmasıyla Senem'in kızgın yeşil hareleri doğrudan benim yüzüme saplandı.

"Nisa, ne oluyor sana? Sen bir tuhafsın zaten bu aralar. Fark etmediğimi mi zannediyorsun?"

Fark ettiğini elbette tahmin etmiştim. Senem'den bir şeyleri saklamak çok güçtü. Özellikle de onunla her an yan yanaysanız ve aynı odayı paylaşıyorsanız kesinlikle çok zordu.

"Gerçekten neyin var senin?" diye sorduğunda öylece sessiz kalıp, hiçbir şey diyemedim. Doğru kelimeleri bulamadım. "Bak, böyle bir dönemde asla üstüne gelmek, seni sıkıştırmak istemiyorum ama hastanede de sürekli aynısını yaptın. Demir her geldiğinde yorgunum, uyuyacağım bahanelerinin arkasına sığındın ve şimdi yine aynısını yapıyorsun. Ya çocuk günlerdir perişan oldu senin için. Bunu sen üzül diye söylemiyorum ama gerçekten okulda bile ruh gibi geziyor. Son zamanlarda hiç telefonlarına çıkmıyormuşsun. Mesajlarına bakmıyormuşsun. Onunla konuşmuyormuşsun."

Son zamanlarda yaptıklarım Senem'in ağzından bir tokat gibi yüzüme çarparken yine kendime engel olamadım. Boğazımdan acı dolu bir hıçkırık koptu.

Senem, Nisa'nın uyuduğunu söyledikten ve onun saçlarını öptükten sonra Gökçe'den aldığım ders notlarını Senem'e teslim edip hızla odasından ayrılmıştım. Nisa'yı daha fazla rahatsız etmek istememiştim çünkü ameliyattan bu yana çok fazla yoruluyor ya da hemen bitap düşüyordu. Ben de onu daha fazla yormak istemiyordum.

Senem tekrar Nisa'nın odasına girerken ben de eve gitmek üzere hemen harekete geçmiştim fakat o an, tam da kapıdan çıkıp bahçeye geçeceğim sırada Gökçe'nin bana ödevler konusunda söylediği bazı notlar gelmişti aklıma. Onları Senem'e söylemeyi unutmuştum ve söylemek üzere tekrar yukarı çıkmıştım. Ayla Hanım, merdivenlerin başında dikilirken ben de hızlı adımlarla Nisa'nın odasına doğru ilerlemiştim. Kapı kolunu kavradığım anda ise onu indirmemi engelleyen bir şey olmuştu. İçerideki konuşma seslerinin hepsini işitmiştim.

İnsanın başına gelebilecek en korkutucu şey en yakın olduğu, en sevdiği insanın kendine bu kadar yabancılaşmasaydı. Onu artık hayatında görmek istememesiydi. Varlığına bile tahammül edememesiydi.

Her şeyi duymuştum, hem de her şeyi. Nisa'nın aslında uyumadığını, haftalardır benden bilerek uzak durduğunu ve benimle konuşmak istemediğini... Her şeyi ne yazık ki duymuştum. Yaşadığım hayal kırıklığının her bir zerresi bir iğne gibi sol göğsüme batmış, canımı yakmıştı. Kalbimi kırmış, beni mahvetmişti.

Aslında en başından, Nisa hastanede gözlerini açtığından beri her şeyin farkındaydım. *Benden uzak duruşunun, yanına her gidişimde beni bomboş bakışlarıyla karşılayışının, aramızdaki mesafenin, soğukluğun...* Her şeyin farkındaydım ama yine de üstesinden gelebileceğimizi düşünmüştüm. Her şeye rağmen bunu da atlatabileceğimizi düşünmüştüm. Çünkü onun elleri benim kalbimdeyse ben her şeyle savaşmaya, her şeye göğüs germeye dünden razıydım. *Yoksa böyle düşünerek aslında büyük bir yanılgıya mı kapılmıştım?*

İşittiğim konuşma sesleri karşısında âdeta ayaklarım yere mıhlanmıştı. Hareket edemiyor, yerimden bir santim kıpırdayamıyordum. Bir tarafım içeri girip Nisa'yı omuzlarından sarsarak kendine getirmek istiyordu, diğer tarafım ise onu özgür bırakmam gerektiğini haykırıyordu. Çaresizdim. İkilemdeydim ve asla ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yaralayıcıydı. Bu kalp kırıcıydı.

Tuttuğum kapı kolunu yavaşça bırakırken aldığım karar ortadaydı. Ona istediği alanı sağlayacak ve üstüne gitmeyecektim. Onu şimdilik serbest bırakacaktım. *Zaman her şeyin ilacı,* derlerdi ve ben de ona ihtiyacı olan o zamanı verecektim. Bekleyecektim. Sabırla onun eski

Nisa olmasını, ışıl ışıl gözleriyle gökyüzü gibi bakmasını, inatçı ama bir o kadar da o sevimli kızı, Kutup Yıldızı'mı bana, bize geri dönmesi için sabırla bekleyecektim.

Başımı eğdiğim yerden kaldırdığımda ve ses çıkarmamaya dikkat ederek arkamı döndüğümde onunla göz göze geldim. Hâlâ merdivenlerin başında dikiliyordu. İyice açılmış yeşil gözleriyle beni izliyor, tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Oysa tepkisizdim. Ne diyeceğimi, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Ayla Hanım, keskin bakışlarını dikmiş hâlde bana bakarken başıyla aşağıyı işaret etti. Ona karşı çıkmadım. Başımı onaylarcasına sallayarak sonunda dikildiğim yerde hareket etmeyi başardım ve ağır adımlarla onun bulunduğu tarafa, merdivenlere doğru yürüdüm.

Oldukça sessiz adımlarla birlikte merdivenlerden aşağıya indik. Devrim amcayı salonda elindeki cep telefonuna kilitlenmiş bir şekilde gördüm. Esma teyze ve Zehra teyze zaten yemek hazırladıkları için mutfaktaydılar. Orhan amca ve Yakup abi, kendi odalarına çekilmişlerdi. Etrafta kimse yoktu. Kimse Ayla Hanım ve benim aşağıya inişimizi fark etmemişti. Onları hiç rahatsız etmeden hatta varlığımı bile fark ettirmeden dış kapının bulunduğu tarafa doğru yürümeye devam ettim. Ayakkabılarımı giydim ve yavaşça kapıyı araladım. Önce bahçeye, ardından da sokağa çıktım. Ayla Hanım'ın beni takip ederek peşimden geldiğini sokağa çıktığım anda bana, "Seninle biraz konuşabilir miyiz delikanlı?" diye seslendiğinde fark ettim. Yavaşça bedenimi ona doğru çevirip kısık bir sesle, "Elbette," dedim.

Hava çok soğuktu. Yaklaşık bir saat öncesine kadar şiddetli yağmur yağmıştı. Artık dinmiş sayılırdı ama arada sırada atıştırmaya da hâlâ devam ediyordu. Havanın soğukluğunu fırsat bilerek derin bir nefes aldım. Ciğerlerimi temiz havayla doldurdum. Soğuk boğazımı yakarken aldığım nefesi sessizce geri bıraktım. Bu esnada Ayla Hanım sokakta tam karşıma geçerek kollarını göğsünde birleştirdi ve başını dimdik tutarak gözlerimin içine baktı. Bakışlarında en az havanın soğukluğu kadar sert bir ifade vardı. Geçen her saniyede aramızdaki gerginlik kendini adeta belli ederken Ayla Hanım, "Nisa'nın son zamanlardaki davranışlarının, huysuzluğunun farkındasındır," diyerek dudaklarını aralayıp konuşmaya başladı. Sesi de en az çehresindeki ifade kadar soğuktu.

"Evet, farkındayım," dedim onu onaylayarak. Sesim fısıltı şeklinde çıkmıştı.

Ayla Hanım'a karşı çıkmayacaktım. Söylediği şeyin elbette farkındaydım. Nisa, gözlerini açtığından bu yana çok huysuzdu. Gözlerinin ferî, yaşam enerjisi ve hayata karşı duyguları sönmüş, yok olmuş gibiydi. Sanki kendini, benliğini yitirmişti. Başlarda bunu çok normal bulmuş, doğal karşılamıştım. Sonuçta yaşadıkları kesinlikle kolay şeyler değildi. Ortaya çıkan annesi, babası, başına gelen o korkutucu kaza ve daha bir sürü şey... Bunların hiçbiri kolay atlatılacak şeyler değildi ama fark ediyordum da bütün bunları yaşarken bizim aramıza da koca bir duvar örmüştü. İlişkimizin bütün o eğlenceli, kaygısız, deli dolu günleri sanki çok geride kalmış, bizden çalınmış gibiydi.

Ayla Hanım, "Bunun sebebini tahmin edebiliyor musun?" diye sordu bu kez ama bunu yaparken sanki mümkünmüş gibi bakışlarındaki ve sesindeki sertlik daha da arttı. Benden hiç hoşlanmadığını bariz bir şekilde görebiliyordum.

Yeşil harelerini bana dikmiş bir vaziyette karşımda dikilirken yutkunmamı engelleyemedim. Onun yanında kendimi tuhaf bir şekilde gergin ve inanılmaz huzursuz hissediyordum. Bir elimi yumruk yapıp canımı acıtacak derecede sıktım ama fayda etmedi. Gerginliğimi benden söküp almadı.

"Benden nasıl bir cevap beklediğinizi bilmiyorum, Ayla Hanım ama ben kızınızı çok seviyorum. Onun mutluluğu için her şeyi göze alırım. Her şeyimi vermeye de hazırım. Şimdi canını yakan ne varsa zamanla onu ortadan kaldırmaya çalışırım, yok ederim. Ben bir şekilde onu yeniden kazanırım ama ondan asla vazgeçmem."

Söylediklerimde ciddi ve samimiydim. Nisa'nın düzelmesi, yüzündeki gülümsemenin geri gelebilmesi için her şeyi yapmaya hazırdım. *Zaten bunun için değil miydi bütün uğraşım?*

Ayla Hanım, gözlerimin içine bu kez daha dikkatli baktı. Dudakları kıvrıldı ve bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi biraz olsun kapattı.

"Bunu net bir şekilde görebiliyorum ama sanırım sen hâlâ bazı şeylerin farkında değilsin, Demir."

"Neyin?" diye sordum aklım karışarak.

"Nisa'nın canını asıl sen yakıyorsun."

Söylediklerinden irkildim. Gözlerim yerlerinden fırlamak ister gibi irice açıldı. Kan beynime sıçradı ama ağzımı açıp tek kelime edemedim. O an sanki bütün kelimeleri unuttum, yuttum ve hiçbir şey

söyleyemedim. Ben Nisa'nın canını yakacak hiçbir şey yapmazdım ki. *Nasıl böyle düşünürdü?*

Ayla Hanım sessizliğimi, daha doğrusu konuşamayışımı fırsat bilerek susmadı. Konuşmayı sürdürdü:

"Hiç düşündün mü? Nisa, sence şu an bütün bunların sebebini kime bağlıyordur? Ya da kimi suçluyordur? Acaba babanı mı yoksa kendisi yerine tercih edilen o kişiyi mi? Yani seni mi?"

Ne?

Benim bunlarla ne ilgim olabilirdi ki?

Eğer Suat Gürsoy'un oğlu olmamdan bahsediyorsa, ortada çok önemli bir gerçek söz konusuydu ve o da bu gerçeğin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Unuttuysa ona hatırlatmaktan kaçınmayacaktım.

"Ayla Hanım, ben de evlatlığım." Sesimi oldukça net çıkarmaya özen gösterdim.

"Biliyorum ve bu çok daha kötü. Bu şartlar altında babası resmen öz evladını değil, başka bir çocuğu tercih etmiş oluyor. Nisa'nın yerinde sen olsaydın ne düşünürdün?"

Söylediklerinin gerçekliğiyle acı bir mızrak gibi yüreğime saplandı. Boğazımda kocaman bir yumru oluştu. O yumruyu kolayca yok edemedim. *Nisa, gerçekten böyle mi düşünüyordu yoksa? Bu yüzden mi aramıza bu kadar mesafe koymuştu?*

"Çok ağır ithamlar bunlar," diye fısıldadım. Sesimdeki kırgınlık ortadaydı ama Ayla Hanım bunu umursamadı bile. Alayla gülümsedi ve bu daha da çok sinirlerimi bozmaya yetti.

"Ben sadece gerçeği görmeni istiyorum."

Gerçek neydi ki? Gerçek bu muydu yani? Üstelik bunların hiçbirini ben istememiştim ki! Küçücüktüm. Bebektim. Bana sorulmamıştı bile.

"Bunların hiçbirini ben istemedim ki!" Sesimin oktavını bir tık yükselterek konuştum. Bu gerçeği içimde tutmak, kendime saklamak istemedim. "Üstelik ben Nisa gibi on yedi yaşında değil, bebekken evlat edinildim. Eğer bir suçlu arıyorsanız emin olun, o kişi ben değilim," diye de devam ettim.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bu kızıma zarar verdiğin gerçeğini değiştirmez."

"Ayla Hanım, ben..." Kendimi açıklamak istedim ama buna bile izin vermedi.

"Nisa'ya karşı anlayış göstermelisin."

Allah aşkına! Bu ön yargı da neyin nesiydi böyle? Beni tanımıyordu bile! Nasıl böyle konuşabilirdi? Beni nasıl böyle fütursuzca yargılayabilirdi? Buna asla hakkı yoktu.

"Ben Nisa'ya karşı hep anlayışlıyım," dedim tane tane. Onun aksine ben kelimelerimi düzgün seçmeye özen gösteriyordum çünkü biraz olsun beni de anlamasını istiyordum.

"Hayır, demek istediğim, Nisa gözlerini açtığı andan bu yana hiç iyi değil. Zor günler geçiriyor. Zaten yaşananlara bakarsan artık Nisa'yla ayrılmanız gerektiğini de bir şekilde anlamak zorundasın."

Bu kez benim soğuk, sert bakışlarım Ayla Hanım'ı buldu. Hissettiğim öfkeden dolayı yumruk yaptığım elimi kapatıp kapatıp açtım. Gözlerim doldu. İçine batan yaşlar canımı yaktı ama o yaşların akmasına izin vermedim. Kendimi tutmak istedim.

"Anlamadım?" dedim oldukça kaba bir sesle. Aslında gayet iyi anlamıştım ama anlamamazlıktan gelmek istiyordum. Bunun düşüncesi bile korkutucuydu. Asla aklıma getirmek istemeyeceğim cinstendi.

"Nisa, ölümden döndü Demir. Ölümden," dedi kelimenin üstüne bastırarak. "Bu saatten sonra hiçbir şey olmamış gibi ilişkinize kaldığınız yerden devam edemezsiniz. Hem ikinizin de yaşı henüz çok genç," diye devam ettiğinde âdeta nefesim kesildi. Kazağımın yakasını çekiştirmeye başladım ama fayda etmedi. Sesim zar zor çıkarken, "Yani?" diyebildim sadece.

"Önünüzde upuzun bir gelecek var ve artık buna bir son vermeniz gerekiyor. Artık birbirinizin hayatında yeriniz yok. Nisa'yı bırakmak zorundasın. En azından onun mutluluğu için buna mecbursun." *Bu kadın gerçekten çıldırmış olmalıydı. Böyle bir şeyin ihtimali dahi söz konusu değildi.*

"Ayla Hanım, Nisa hayatıma dâhil olduğu günden bu yana benim tek bir anım onsuz geçmedi. Onsuz geçmesini de değil istemek, aklımın ucundan bile geçirmedim. Şimdi siz benden bunu nasıl istersiniz? Bunu nasıl böyle duygusuzca söylersiniz?"

"Ona acıdan başka bir şey vermiyorsun, Demir. Seninle olması Nisa'ya sadece daha fazla acı veriyor. Görmüyor musun? Senden uzak durabilmek için resmen rol yapıyor. Bu yüzden sen ondan uzak durmalısın."

Pekâlâ, rol konusunda haklı olabilirdi ama Nisa zaten şu an iyi bir dönemden geçmiyordu ki. Mantıklı kararlar aldığını ya da düzgün düşünebildiğini pek düşünmüyordum açıkçası. Eğer bu süreçte bana

zamana ihtiyacı olduğunu söylerse onu zaten onaylar, bir müddet kendimi geride tutardım. Ondan uzak dururdum. *Fakat ayrılık?* Hayır, bunun ihtimalini bile düşünmek istemiyordum. İhtimali bile canımı hiç istemediğim kadar çok yakıyordu. Kalbimi sıkıştırıyordu.

"Buna siz karar veremezsiniz."

Geçen her saniye Ayla Hanım'la aramızdaki durumu daha da zorlaştırıyordum ama umurumda değildi. Nisa'yla silemeyeceğim kadar çok anım ve biriktirip büyüttüğümüz kocaman bir sevgi vardı. Şimdi öylece onları bir kenara atmamı, ondan vazgeçmemi isteyemezdi benden. Evet, olaylar hiç istemesem de çok değişmişti. Bambaşka bir yöne evrilmişti ama yine de her ne olursa olsun ben hep Nisa'nın yanında olacaktım. Mutluluğunda da, döktüğü gözyaşlarında da ben yalnızca onun yanında olacaktım. Onu bırakmayacaktım. Fakat Ayla Hanım kesinlikle aynı fikirde değil gibiydi. Bana çekinmeden attığı öfkeli bakışlar da bunun kanıtıydı.

"Evet, veririm. Ben, onun annesiyim. Onu ben doğurdum. Yakında yasal yollarla da benim kızım olacak. En kısa zamanda onu nüfusuma alacağım." Gözlerimi devirdim. *Nisa'yı gerçekten istiyor muydu? Yoksa onu bir hırs hâline mi getirmişti?*

Keşke yalnızca doğurmakla anne olunmadığını anlayabilseydi. Hayatının hiçbir anına şahit olamadığı evladının üzerinde hak iddia edecek yüzü nereden buluyor diye merak etmeden duramadım. Yine de ben o değildim. Onun kadar duygusuz davranmayacak ve sözlerimi seçerek konuşacaktım.

"Ben de bir annenin evladıyım," diye hayıflandım. Omuzlarını silkerek, "*Hıh!*" sesi çıkardı. Gözlerime yine alayla baktı.

"Ah... Evet, sen Meltem'in..." Annemden böyle iğrenircesine bahsetmesi hiç hoşuma gitmedi. Ondan hoşlanmadığı ortadaydı ama şimdilik bunu göz ardı edecektim çünkü konumuz manevi annem değildi.

"Hayır, manevi annemden bahsetmiyorum," diyerek sözünü kestim. Aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak tam karşısına geçtim. Ondan uzun olduğum için doğrudan yeşil gözlerine baktım ve göz temasımızı asla kesmedim.

"Gerçek annemden bahsediyorum."

Bana derin derin bakarken hissettiğim acıyla dudaklarım titredi ama aldırmadım. Devam ettim. Anlaşılan bir şeyleri gerçekten anlayabilmesi için hayatın bazı acı gerçekleriyle de yakından tanışması, onlarla karşı karşıya gelmesi gerekiyordu.

"Biliyor musunuz? Sırf bana bir hayat verebilmek için, beni yaşatabilmek için kendi hayatından vazgeçti. Benim annem, beni doğurmak için büyük bir savaş verdi ve o savaş karşısında mağlup oldu. Öldü."

Artık bastıramadığım gözyaşları yanaklarıma dökülürken Ayla Hanım o soğuk bakışlarını kaçırdı. *Ne o? Gerçeklerle yüzleşmek zor mu geldi yoksa?* Oysa daha yeni başlıyordum.

"Ama siz..." Gözleri çok gecikmeden benimkileri buldu. Dayanamadım. Bu kez hiçbir şeyi umursamadım. Susmadım. Tıpkı onun gibi acımasız davrandım.

"Ama siz Ayla Hanım, siz kendi hayatınız için Nisa'dan vazgeçtiniz. Yabancı bir ülkeye gidip kendinize onsuz bir hayat kurdunuz. Yıllarca orada, kızınızdan uzakta yaşadınız. Onu hiç arayıp sormadınız. Bütün bunları nereden biliyorum, biliyor musunuz? Nisa'dan. Nisa bizzat kendisi anlattı bana. Şimdi onu almak istemenizi anlayabilirim ama bunu hak ediyor musunuz? Hiç sanmıyorum."

Dudaklarımdan çıkan kelimeler âdeta ateş püskürtüyordu ve Ayla Hanım da bunun farkındaydı. Fakat kusura bakmasın, hak etmişti.

Bakışları daha da keskinleşirken, "Laflarına dikkat et delikanlı," diyerek burnundan soludu.

Sustum, derin bir nefes alıp verdim çünkü yanlış bir şey söylemek istemiyordum. O, her ne olursa olsun Nisa'nın annesiydi. Saygılı olup sakin kalmaya çalışıyordum ama sınırlarını çoktan aşmıştı. Her şey buraya kadardı. Sakinlik de, saygı duymak da buraya kadardı.

"Eğer bir gün Nisa benden ayrılmak isterse ona saygı duyar, geri çekilirim ama elbette önce sonuna kadar şansımı dener, onun için savaşırım. Yani diyeceğim o ki ne sizin ne de bir başkasının lafıyla hareket edecek son kişi dahi değilim."

Ayla Hanım'ın söylediklerini ya da ima ettiği şeylerin hiçbirini zerre kadar umursamıyordum. Ne düşünmek istiyorsa düşünebilirdi. Fakat beni asıl sinirlendiren Nisa'dan böylesine çabuk vazgeçebileceğimi düşünmesiydi. *Gerçekten bunu yapacağımı, ondan hemen vazgeçeceğimi düşünmüş müydü? Aklı kesiyor muydu böyle bir şeyin ihtimalini?* Eğer böyle düşünüyorsa gerçekten çok gülerdim.

"Siz dışarıdan bir göz olarak nasıl görüyorsunuz, nasıl bakıyorsunuz, bilmiyorum ama anladığım kadarıyla siz sırf Nisa'yı kendi tarafınıza çekebilmek için onun içinde bulunduğu bu ruh hâlini kullanmaya çalışıyorsunuz."

"Laflarına dikkat et, dedim."

Ne demiştim? Kendimi tutmak buraya kadardı. Söylediklerimin onu öfkelendirdiğinin farkındaydım. Dilediği kadar kızabilirdi, umurumda değildi. Şu ana dek kendimi tutarak zor bile dayanmıştım.

"Henüz bitirmedim," dedim ve gözlerimi asla ondan çekmeden devam ettim.

"Bizim Nisa'yla birbirimizden kopmamız mümkün dahi değil. Ne yaşarsak yaşayalım biz birbirimizi çok seviyoruz ve bu hiçbir zaman değişmeyecek. Evet, yaşımız çok genç olabilir ama biz bir şekilde bunu da atlatacağız. Ben bunu biliyor, buna inanıyorum. Sadece olanları sindirebilmemiz, bu duruma alışabilmemiz için biraz zamana ihtiyacımız var. O kadar. Ve size gelince, bu ilişkiye alışsanız iyi olur çünkü benim Nisa'dan öyle kolayca vazgeçmeye hiç niyetim yok."

Sözlerimi noktaladım. İçimde tek bir kırıntı dahi bırakmadım. Ayla Hanım'a son bir bakış attım. Ardından başka hiçbir şey demeden, onun da demesine izin vermeden sinirle yanından geçip gittim. Ona tekrar dönüp bakma gereğinde bulunmadan karşı kaldırıma geçtim. Hızlı adımlarla demir kapıyı aşarak evimin bahçesine girdim. Doğrudan ahşap kapıya doğru ilerledim ve üzerimdeki ceketin cebinden anahtarları çıkardım.

Kapıyı hışımla açıp içeri girdikten sonra annemin, "Demir? Sen mi geldin?" diye seslenişini işittim ama aldırmadım. Ayakkabılarımı tıpkı kapıyı açtığım gibi yine hışımla çıkarıp, kapıyı da ardımdan şiddetle çarparak doğrudan merdivenlerin bulunduğu tarafa doğru ilerledim.

Merdivenleri ikişer ikişer tırmanıp bu evdeki odama doğru gittim. Kapıyı açtım, yine çarparak kapattım. Kapının çarpma sesi neredeyse bütün evde yankılandı ama yine aldırmadım. Evde annem ve benim dışımda zaten hiç kimse yoktu. Annem artık günlerini evde geçirdiği için Aysun abla izinliydi. *O adam ise... Onun ise zaten artık eve düzgün gelip gittiği bile yoktu. Vaktini çoğunlukla şirkette geçiriyordu.*

Sinirliydim. Öfkeliydim. O kadına öfkeliydim. Söylediklerine öfkeliydim ve öfkemden önüme gelen her şeyi fırlatıp atmak istiyordum. Her şeyi yakıp yıkma ihtiyacı duyuyordum. Ben de öyle yaptım.

Çalışma masamın bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Önce üzerinde bulunan ahşap kalemliği elime aldığım gibi duvara doğru fırlattım. Ahşap kalemlik parçalara ayrılarak yere düştü. İçindeki kalemler etrafa saçıldı. Bu beni yatıştırmadı. İçimdeki öfke soğumadı. Âdeta öfke patlaması geçiriyordum. Bu kez bağırarak masanın üzerindeki her şeyi kollarımla etrafa saçtım. Ceketimi çıkarıp yatağa doğru fırlattım.

Saçlarımı çekiştirip dağıttım. Yüzümü sıvazladım ama yine de bir türlü sakinleşemedim. Kendimi dizginleyebilmem çok güçtü.

Nisa'nın Senem'e söyledikleri, o kadının yüzüme vurdukları defalarca kez kulaklarımda çınlarken sakinleşmem çok zordu. Değil sakinleşmeyi, yanından bile geçmiyordum. İçimde sıkışıp kalan her şey çoktan patlamış, parçalarını da böyle etrafa dağıtmıştı.

Ayla Hanım'ın söyledikleri bir kez daha kulaklarımda yankılanırken hırsımı alamamış gibi bu kez de ayağımla yatağımın kenarını tekmelemeye başladım. Yine bağırdım. Feryat ettim ama geçmedi. İçimdeki acı, kırgınlık, hayal kırıklığı bir türlü geçmedi, dinmedi. Tam bu sırada odamın kapısı hızla açıldı ve annem içeri girdi. Koşturarak, nefes nefese bir şekilde yanıma geldi.

"Demir, ne oldu anneciğim? Bu hâlin ne senin?" diye telaşla sorduğunda kolumdan tutup beni kendine doğru çevirdi. Yüzümü avuçlarının içine alıp, "Neden bu kadar öfkelisin? Niye ağlıyorsun sen?" diye mırıldandı korkuyla. Ağladığımın farkında bile değildim oysaki.

"Saçma sapan konuştu o kadın anne ya! Saçma sapan!"

"Hangi kadın?" diye sordu bu kez de annem. İyice endişelenmişti.

"Ayla Hanım!"

Kollarımı annemin ellerinden kurtararak kendimi sırtüstü yatağımın üstüne attım. Yüzümü ovuşturup gözyaşlarımı ellerimle silmeye çalışırken, "Neymiş, ben Nisa'ya zarar veriyormuşum. Neymiş, o benim yüzümden mutsuzmuş. Ona acıdan başka bir şey vermiyormuşum," diye söylendim o kadının söylediklerini aklıma getirerek.

Gözyaşlarım durmaksızın akmaya devam ederek yanaklarımdan boşalıp yatağımı ıslatırken, gözlerimi tavana diktim. "Anne ben kıyar mıyım Nisa'ya ya? Üzer miyim onu hiç? Onun canı yansa, benim canımdan bir şey kopuyor. Kalbim ağrıyor. İçim kanıyor," diye konuştum artık ağlamaktan iyice buğulanan gözlerimle tavana bakmayı sürdürerek.

Annem öfkeyle, "Ben şimdi ona söyleyeceğimi bilirim," dediğinde hızla uzandığım yerden ayağa fırladım. Söyledikleri bir anda beni kendime getirir gibi oldu. Annemin sağı solu belli olmazdı. Zaten o da son zamanlarda en az benim kadar öfkeliydi. Gider hırsını Ayla Hanım'dan çıkarırdı fakat buna lüzum yoktu. Şimdi tartışmanın, kavga çıkarmanın hiç sırası değildi.

Annem kapıya ulaşamadan onu kolundan yakalayıp tuttum. "Anne, hayır. Sakın," dedim hemen itiraz ederek. Bana döndü. Koyu

kahverengi gözleriyle gözlerimin içine baktı. Yanaklarıma boşalan ıslaklığı elleriyle temizlemeye çalıştı. "Her ne olursa olsun o kadın Nisa'nın annesi," diye açıkladığımda başını onaylarcasına salladı ama pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kollarımdan tutup beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. Sevgi ve şefkat kokan sıcacık elleriyle saçlarımı okşadı. "Hiç kimse ama hiç kimse benim oğluma bu lafları söylemeye cüret edemez," diyerek geri çekildiğinde elimden tuttu. Yerdeki dağınıklığa, kırılan eşyalara dikkat ederek beni yatağıma doğru götürdü. Önce beni oturttu, sonra da kendi yanıma oturdu. "O kim oluyor da seni böyle yargılayabiliyor ha?" diyerek öfkeyle burnundan soludu. Kendimi çoktan arka plana attım ve sakinleşmesi için bu kez ben onun elini tuttum. Şimdilik bu eve bir sinirli yeterdi.

"Sorun da bu ya zaten! Beni tanımıyor. Nisa'yla aramızdaki o derin bağı, sevgiyi anlamıyor."

"Sıkma sen canını. Onun düşüncelerinin hiçbir önemi yok."

"Ama bir konuda haklıydı, anne."

"Hangi konuymuş o?"

"Nisa, gözlerini açtığından bu yana benden hep uzak durdu ve ne kadar bu içimi paramparça etse de bunu hâlâ sürdürüyor. Yanına her gittiğimde başını çeviriyor, asla benimle göz teması kurmuyor. Bana bakmıyor. Hatta sırf benimle konuşmamak için bu akşam uyumuş rolü yaptı, biliyor musun? Senem'le onu bu durumu konuşurlarken duydum. Kapının arkasındaydım ama o benim orada olduğumu bilmeden Senem'e benimle konuşmanın ona artık acı verdiğini söyledi."

Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı silmeye çalışırken annem beni kollarının arasına çekerek başımı göğsüne doğru yasladı. Usul usul saçlarımı okşayıp, "Yaşadıkları kolay şeyler değil oğlum. Şu an böyle davranıyor çünkü boşlukta. Çünkü bildiği her şey yalan çıktı. Öğrendikleri resmen bütün hayatını değiştirdi. Ona anlayış göstermen gerekiyor," dediğinde hızla başımı salladım. *Benim yaptığım da zaten bu değil miydi?* Ben ona acı vermek istemiyordum ki. Ben yalnızca onun yanında olmak, ona destek çıkmak istiyordum.

"Elbette kolay değil, ben... Ben onu anlıyorum ama bu ev, bu hayat, kısaca her şey onun hakkıydı anne. Benim değil."

Annem beni hızla doğrultarak iyice kendine doğru çevirdi. Yüzümü avuçlarının içine alıp başımı kaldırdı ve beni ona bakmaya zorladı.

"Demir, lütfen böyle söyleme. Olur mu oğlum hiç öyle şey? Sakın ağzından bir daha böyle bir şey duymayayım. Hak hukuk mevzusu mu

böyle bir durumda? Başkalarının hatalarını kendi üstünüze Sakın bütün bu olanların suçunu kendi üzerine yükleme, Sakın."

Annem belki de haklıydı ama söylediklerini zihnimde bir düzene yerleştiremiyordum. Dengem sarsılmıştı ve aklımın bulanıklığı sığ bir bataklığı andırıyordu. Sanki ne kadar düşünürsem, o bataklık da bir o kadar kirleniyordu. Bu yüzden bakışlarımı ona çevirdim ve sessizce, "Sen yalnız kalabilir miyim?" diye sordum. Annem başını iki yana hızlı hızlı.

"Seni böyle bir durumda asla yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ama buna çok ihtiyacım var," dediğimde annem yine hareket etmedi. Yerinden kıpırdamadı. Yüzümü avuçlarının içinde tutmaya devam etti. Kendimi geri çekerek, "Anne, lütfen. Lütfen, biraz izin ver bana." diye direttiğimde hiç istemese de yanımdan kalktı. Yanağımı okşayıp, saçlarımdan öptü. Bana arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açıp gitti. Sonunda beni yalnız bıraktı.

Son bir aydır her şey çok kötüydü. Olanlar çok kötüydü. Yaşanan şeyler çok kötüydü. Açığa çıkan gerçekler çok kötüydü. Nisa'yla aramız çok kötüydü. *Bana olan tavırlarının farkında değil miydim?* Elbette her şeyin farkındaydım. Sadece farkında değilmişim gibi davranıyor, sırf onun yanında olabilmek için büyük bir çaba gösteriyordum.

En başa, Nisa'nın gözlerini açtığı ve hepimizi sevinçten havalara uçurduğu o ana geri döndüğümde her şeyin artık düzelebileceğini, yoluna gireceğini düşünmüştüm. Sonuçta en kötüsünü atlatmıştık. Nisa gözlerini açmış ve bizi de büyük bir kâbustan uyandırmıştı. O an başka hiçbir şeyin önemi yoktu ama fark ediyordum da asıl sancılı süreç tam da o zamandan sonra başlamıştı.

Gün geçtikçe benden uzaklaşmıştı. Onu ziyaret etmek için hastaneye her gittiğimde aramızda büyük bir mesafe ve soğukluk vardı. Başta bunu yaşadıklarına vermek istemiştim. Hastanenin o kasvetli, gergin havasından dolayı soğuk tavırlarını görmezden, duymazdan gelmiştim ama her şey, bütün o üç maymun durumları bu akşam son bulmuştu.

Nisa için her şeyi göze alabilirdim. Onun için her şeyi yapmaya hazırdım. *Ama onunla savaşabilir miydim?* İşte bunu bilmiyordum. Bir taraftan onun yanında olmak için her şeyi yapıyordum ama bir taraftan da bunu yaparken aslında ona büyük bir acı veriyordum.

Sırf onun daha da yakınında olabilmek için kendimi birçok şeyden feragat etmiştim. Sporu bırakmıştım. Bir aydır semtte, aile evinde kalıyordum. Nisa, dans kursuna ara verdiğimi zannediyordu ama aslında ben komple onu da bırakmıştım. Küçük çocukların eğitimini kursa yeni gelen genç bir hocaya devretmiştim. Onsuz hiçbir şeyin artık bir anlamı, tadı yoktu. Dans etmenin de çocuklarla vakit geçirmenin de artık bir anlamı yoktu.

Okula nasıl gittiğimin bile farkında değildim. Tüm gün boyunca zamanın hızla geçmesini bekliyor ve bir an önce Nisa'ya kavuşmanın hayalini kuruyordum. Zaten okula gitmem bile yalnızca Nisa içindi. Onun ödevlerini, ders notlarını diğerlerinden ona ulaştıran Senem ve bendim ve bunu da sırasıyla gerçekleştiriyorduk.

Son bir aydır evimize de derin bir sessizlik hâkimdi. Annem artık vaktini evde sürekli uyuyarak geçiriyordu. Hastanedeki çevresi olanları, daha doğrusu aile dramımızı kulaktan kulağa öğrendikleri için annem izne ayrılmıştı. Kimseyle konuşmak, görüşmek ya da yüz yüze gelmek istemiyordu. Hatta İspanya'ya, teyzemin yanına gitmeyi düşünüyordu ama bir taraftan da beni burada yalnız bırakmak istemiyordu.

Nisa gözlerini açtıktan birkaç gün sonra eve gelip onun karşısına daha temiz bir şekilde çıkabilmek için özel olarak hazırlanmıştım. Duş almış, daha düzgün kıyafetler giymiştim. O gün şans eseri beni Şevket abi aramıştı. Yeni şirketin tadilat işlemlerinin başlamasıyla ilgili bizi bilgilendirmesi gerektiğini söylemişti. O gün, ne bana ne de *ona* birkaç gündür ulaşamadığını dile getirmişti. Ne şirketi ne de diğer mevzuları düşünecek durumda olmadığım için o gün ona üstü kapalı bir şekilde olanlardan bahsetmiş, Nisa'nın kaza geçirdiğini anlatmıştım. Fakat asıl gerçekleri elbette kendime saklamıştım. Zaten bunları ona ya da diğer aile fertlerine anlatması gereken kişi de ben değil, amcası Suat Gürsoy'du.

Şevket abi, o gün her şeyi anlayışla karşılamış ve gözümüzün asla arkada kalmamasını söyleyerek her şeyle bizzat kendisinin ilgileneceğini belirtmişti. Nisa'ya da geçmiş olsun dileklerini iletmemi söylemişti. Elbette isteğini layıkıyla yerine getirmiştim.

O gün Şevket abiyle olan telefon konuşmasını sonlandırdıktan sonra vakit kaybetmeden hemen hastaneye gitmek istemiştim. Fakat tam evden çıkmak üzereyken Suat Gürsoy ve annem tarafından durdurulmuştum. Bana artık olan biten her şeyi öğrenmem gerektiğini söylemişlerdi. Nisa'ya gitmeyi birkaç saatliğine daha ertelemiş ve onların anlattıkları her şeyi dikkatle dinlemiştim.

Gürsoy, her şeyi kendi ağzıyla anlatmıştı. Annemi aldattığını itiraf etmişti. O zamanki sürecin çok zorlu geçtiğinden, ilişkisinin çocukları olmadığı için sürekli zedelendiğinden ve sonunda bir otelde Ayla Hanım'la tanışmasıyla her şeyin değiştiğinden bahsetmişti.

Benim hiçbir zaman onunla doğru düzgün bir baba-oğul ilişkimiz olmamıştı. Artık ona *baba* diyerek seslenmiyordum bile. Bu yüzden onun kızı olması benim için pek de bir sorun teşkil etmiyordu. Aslında evet, bu çok büyük bir sorundu ama burada söz konusu olan kişi sevdiğim kızdı. Uğruna herkesi karşıma alacağım kişiydi. Hatta eğer Nisa değil de başka bir çocuğu ya da kızı olsaydı, sanırım durumum yine değişmezdi. Onun başkasından olma çocuğu pek de umurumda olmazdı. Benim için önemli olan yalnızca annemdi ve annemi aldatmış olduğu gerçeği yenilir yutulur gibi değildi. Bunun unutulacak ya da affedilecek hiçbir tarafı yoktu. *Annem, ondan bunca zaman sonra nasıl ayrılmamıştı?* Hayret ediyordum doğrusu.

Suat Gürsoy, bana Ayla Hanım'a karşı hiçbir zaman duygusal bir bağının olmadığını ve hep annemi sevdiğini söylemişti. Ona inanmakta güçlük çekmiştim. *Madem annemi bu kadar çok seviyordu, o zaman neden onu aldatmıştı? Ben bu yaşıma rağmen Nisa'yı gözümden bile sakınırken, o nasıl sevdiği insana böylesine tarifsiz bir acı yaşatırdı? İnsan, sevdiğini aldatır mıydı?*

O gün öğrendiğim gerçekler sadece bunlarla sınırlı değildi. Annem, hastanenin ilk zamanlarında, Nisa daha yoğun bakımdayken zaten çıtlatmıştı ama Suat Gürsoy açık açık o gün bir başka gerçeği daha itiraf etmişti. Nisa'yı hep istediğini söylemişti. Ayla Hanım'a duygusal bir bağı olmayabilirdi ama her şeye rağmen Nisa onun öz kızıydı ve onu yanına almayı hep düşünmüştü. Fakat bu... Çocukları olmayan bir çift için çok sarsıcı bir durumdu.

Meğerse Suat Gürsoy, Nisa'yı, kızını hep istemişti ama Nisa'yı asıl istemeyen, buna engel olan kişi annemdi. O, Nisa'yı, yani o zamanlarda Suat Gürsoy'un adını dahi bilmediği kızını hiç kabullenememişti. Hep karşı çıkmıştı. Hiç istememişti. Eğer onu bu eve getirirse kendisinin gideceğini söylemişti. Hatta bazı anlar Suat Gürsoy'u tehdit ettiği bile olmuş ve bütün bunlar sonucunda annem, Suat Gürsoy'a galip gelmişti. *O kız, yani Nisa bu eve hiç gelmemiş, gelememişti.*

Annemi bunları yaptığı için suçlayamazdım. Ona kızamazdım. Aldatılmış bir kadındı ve belki de ne dese hakkıydı. Ne kadar kızsa haklıydı. Ancak ortada annesi ve babası tarafından yalnız başına

bırakılmış bir çocuk vardı. Üstelik o çocuk da Nisa'ydı. Benim delicesine âşık olduğum kızdı.

Peki ya şimdi?

Şimdi ne olacaktı?

Nisa'yla bana, bize ne olacaktı?

Ayla Hanım'a bunu da bir şekilde atlatacağımızı söylemiştim. *Peki ya gerçekten atlatabilecek miydik?*

Son zamanlarda Nisa yaşadıklarından dolayı çok yorgundu. Çok bitkindi. Belki de paramparçaydı. Tek niyetim, onu bütün bu acılardan arındırmaktı. Kurtarmaktı. Onu yaralayan, kalbini yıkan çok fazla şey vardı. Biliyordum ama ben onun dertlerine derman olmayı her şeyden çok istiyordum. Acısını hafifletmeyi, canını yakan her şeyi ondan söküp almak istiyordum ama artık anlıyordum ki varlığımla bile ona en büyük acıyı yalnızca ben veriyordum.

Gözlerimden akan yaşlar önce yanağıma, ardından çeneme doğru bir yol izlerken kalbimde derin bir sızı belirdi. O sızı önce yüreğimi, sonra tüm bedenimi istila edip yaktı. Kendimi o yakıcı histen kurtarmak istedim. Yüzümü sıvazlayıp yavaşça uzandığım yerden ayağa kalktım. Yüzümü yıkamaya ve kendime gelmeye ihtiyacım vardı.

Ağır adımlarla odamın kapısına doğru ilerledim. Kapıyı aralayıp koridorun başındaki banyoya doğru giderken merdivenlerin başına yaklaşmamla aşağıdan gelen konuşma seslerini işittim:

"Bana ne sordu, biliyor musun?"

Bu ses, Suat Gürsoy'a aitti. Eve ne zaman geldiğini bilmiyordum. Kapının açılıp kapanma sesini duymamıştım ya da kendi kabuğuma çekilmemden dolayı duyamamıştım.

Bana olanları, geçmişi anlatmasından bu yana onunla neredeyse hiç konuşmamış hatta konuşmaktan bile kaçmıştım. Fakat bu sabah işe gitmeden önce beni okula gitmek üzere kapıda yakaladığında ister istemez konuşmak zorunda kalmıştık. Bana Nisa'nın en sevdiği çiçeği sormuştu. Ben de söylemiştim. O an, Nisa'yı ziyaret edeceğini elbette anlamıştım.

Yüzümü yıkamayı bir kenara bırakarak merdiven basamağına oturdum ve aşağıdan gelen konuşma seslerine kulak kabarttım.

"'Oğlan çocuğu değilim diye mi beni istemedin?' dedi. Yerin dibine girmek istedim. Hiçbir şey diyemedim. Ona, 'Seni ben değil, Meltem istemedi,' bile diyemedim."

...olan bugün gerçekten Nisa'nın yanına gitmiş ve sonunda ...yüzleşmişti. Sesinden anladığım kadarıyla o yüzleşme pek de ...memişti.

"Suat..."

...nemin sesindeki derin çaresizliği yüzünü görmesem de oturduğu yerden bile hissettim.

"Gencecik kızı getirdiğimiz vaziyete bir bak. Bana bir bakışı vardı, ...nefret eder gibiydi."

Nisa'nın o aksi bakışlarını tahmin etmek hiç de zor değildi.

"Çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm."

"Üzgün olman neyi değiştirir ki? Kaçırdıklarımı bana geri verebilir ...Meltem? Kızımdan ayrı geçirdiğim onca yılı bana geri verebilir ...? Hayır, veremezsin. Hiçbir şeyi değiştiremezsin."

Sesi acı ve büyük bir özlem doluydu Suat Gürsoy'un. Nisa'yı gerçekten hep istediğini buradan bile anlayabiliyordum.

"Neyi sever? Bilmiyorum. Nelerden hoşlanır? Bilmiyorum. Kızıma dair hiçbir şey bilmiyorum. En kötüsü de ne, biliyor musun? Onun gözünde artık yalnızca bir yabancıyım."

"Suat, lütfen böyle yapma."

"Sen, Demir için hep en iyisini istedin. Ona karşı öyle şefkat doluydun ki... Onu kendi öz evladın gibi gördün, sevdin, büyüttün ama bütün bunları yaparken beni de kızımdan mahrum bıraktın. Onu hiç istemedin."

Bunca yıl geçmesine rağmen beni gerçekten hiç sevmemişti. Belki annem ve babam olmadığı için bana acımıştı, sahip çıkmak istemişti ama hiçbir zaman beni Meltem annem gibi sevmemişti Suat Gürsoy. Aramızda hep derin bir uçurum, soğuk bir mesafe vardı. Fakat Nisa'yı sevebilirdi. Kendi kanından olduğu için onu sevebilir ve elbette isteyebilirdi. Ama ne yazık ki ihanet bunu onun elinden söküp almıştı. Annemi aldatmış olduğu gerçeği bu bağın her zerresini yok etmişti.

"Senden defalarca kez özür diledim," dedi annem ağlamaklı bir sesle. Ağladığını buradan bile anlayabiliyordum.

"Ne yapacağım ben şimdi? Bunca yıldan sonra, bu saatten sonra onun hayatına, kalbine nasıl gireceğim? Girebilecek miyim? O da meçhul ya."

"Suat, lütfen."

"Bizi, aşkımızı, sevgimizi getirdiğin hâle bir bak."

hemen yatağıma doğru ilerleyip iyice dağılmış olan yorganı toparlamaya çalıştım. Meltem teyze ne yaptığımın farkına varmış gibi yanıma gelip elimden tuttu. Beni engellemeye çalıştı. "Lütfen, kendini yorma. Buna hiç gerek yok," dedi. Tebessüm etmeye çalışarak yatağıma oturdum ve elimle de yatağımın diğer tarafında bulunan tek kişilik kadife koltuğu işaret ettim.

"Şöyle oturmaz mısın, Meltem teyze?" Başını sallayıp gülümseyerek gösterdiğim koltuğa doğru ilerledi. Ben de bu esnada onu incelemekten kendimi alamadım.

Meltem teyzenin yüzü epey solgun ve durgun görünüyordu. Yüzünde makyaja dair hiçbir şey yoktu. Normalde omzunda biten saçlarını bu kez arkadan toplamış; başına da kalın, siyah bir bandana takmıştı. Üzerinde siyah, kumaş pantolon ve krem renginde boğazlı bir kazak vardı. Kazağının üzerine de yine siyah bir hırka giymişti. Yüzünün solgunluğuna rağmen gayet hoş görünüyordu.

Koltuğa oturup koyu kahverengi gözleriyle bana dikkatle bakarken, "Nasılsın?" diye sordu. Sesinde yoğun bir ilgi ve merak söz konusuydu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe çünkü gerçekten nasıl olduğumu artık pek bilmiyordum. Sanki hiçbir şey hissetmiyor ya da hissedemiyordum.

Cevabıma şaşırmadı. Tebessüm etti. "Ağrın, sızın var mı peki?" diye sordu bu kez de. Başımı iki yana doğru salladım.

"Hayır, artık pek yok."

Meltem teyze, anlayışla başını salladığında bakışlarını benden kaçırarak pencere tarafına doğru baktı. Bir müddet sessizliğini koruyup öylece arka sokağı ya da doğrudan kendi evini izledi. Derin bir iç çekti, sonra yeniden bana döndü. Benimle konuşmanın onu çok zorladığının çehresindeki donuk ifadeden bile farkındaydım.

Başını yere doğru eğerek bakışlarını benden yine kaçırdı. Dudaklarından gürültülü bir nefes döküldükten sonra, "Dün hem Suat hem de Demir gelmiş yanına," diye fısıldadı.

"Öyle oldu." Sesim en az onunki kadar kısık çıktı.

Meltem teyze başını kaldırarak bana baktı. Gözlerini, gözlerime sabitledi. Bu kez bakışlarında beliren kızgınlığı net bir şekilde görüp hissedebildim. Utançla oturduğum yerde kıpırdanmaya başladım. Bana öfkeliydi. Zaten aksinin olması da pek mümkün değildi.

"Akşam Senem'le ne konuştunuz, bilmiyorum ama Demir ödevleri vermek için buraya geldiğinde hepsini duymuş."

Kaskatı kesildim. Bir anlığına boğazım sanki güçlü bir el tarafından sıkılıyormuş gibi hiç nefes alamadım. *Kahretsin! Ne? Demir, bütün konuşmalarımızı duymuş muydu yani? Hayır, bu lütfen yaşanmamış olsun. Lütfen, hiçbir şeyi duymamış olsun.*

"Gerçekten mi?" diye sordum inanmak istemeyerek.

"Gerçekten," diye yanıtladı beni Meltem teyze. *Bu durum her gün yanıma gelen çocuğun bugün gelmeyişini gayet net bir şekilde açıklıyordu.*

"Amacım onu üzmek değildi."

Ama eminim ki onu çok üzmüştüm. Ona zarar vermek istemediğim anlarda bile yine en büyük zararı ona yalnızca ben veriyordum. Onu kırıyor, üzüyor, paramparça ediyordum. Demir, bunların hiçbirini hak etmiyordu.

Meltem teyze, "Biliyorum, biliyorum. Ben de buraya zaten bunun için geldim," dediğinde söylediklerinden hiçbir şey anlamadım ama yine de kendimi açıklamak, üzüntümü onunla paylaşmak istedim.

"Meltem teyze, ben çok üzgünüm," dedim derin bir mahcubiyet ve suçluluk hissiyle. *Benim bu dünyaya gelmem sadece büyük bir suç sayılırdı çünkü.*

"Neden?" diye sordu şaşırarak. "Sen neden üzgünsün ki kızım?" Sesindeki şaşkınlık ansızın gitmiş, yerini ise kızgınlığa bırakmıştı. Oysa bunun sebebini en az benim kadar o da biliyordu.

"Size karşı çok mahcubum. Utançtan gözlerinize bile bakamıyorum. Sonuçta eşinizin sizi aldattığı kişinin çocuğuyum."

"O çocuğu Ayla tek başına yapmadı ama, değil mi?" dediğinde hissettiğim utançtan dolayı başımı iyice eğdim. Yerin dibine girmek, yok olmak istedim. Gözlerimi kaçırdım. Meltem teyzeye bakmak istemedim. Ona bakarsam hissettiğim suçluluk daha da artacaktı, biliyordum.

"Dün, Suat sana bir şeyler anlatmış. Daha doğrusu anlatmaya çalışmış."

Başımı eğdiğim yerden kaldırmadan, "Bunun hiçbir önemi yok. Ona, söylediklerine ya da samimiyetine inanmıyorum," dedim aksi bir sesle.

Aramızda yine derin bir sessizlik oluşurken Meltem teyze oturduğu koltuktan kalkarak ağır adımlarla yanıma doğru geldi. Bir anda ayakları görüş hizama girdiğinde eğilerek çenemden tuttu ve başımı

kaldırdı. Ona bakmamı sağladı. Yatağımın kenarına, yanıma oturup ellerimi tuttu. Çehresinde çok derin bir hüzün yer alıyordu.

"Nisa, bu konuşmayı seninle yapabilmek için çok kez ayna karşısına geçtim. Çok kez kendimle konuştum ama kendimle konuşmamın hiçbir şeye bir faydasının dokunmayacağını anladım. Bu yüzden artık senin de bazı gerçekleri bilmen gerekiyor."

Sesi kesik kesik çıktı. Sanki yüreğinde derin bir acı besliyordu. O acı göğüs kafesine asılı kalmış ve kimse onu oradan söküp almamış gibiydi.

"Daha neyi bilmem gerekiyor ki?" diye sordum afallayarak.

Meltem teyzenin çehresindeki keder daha da katlandı. Gözleri doldu. Küçük bir damla gözyaşı yanağından çenesine doğru aktı. Sonra tebessümle bana bakıp konuşmaya başladı:

"Suat, beni aldattığı için yıllardır içimde hiç dinmeyen derin bir sızı var. Onu affetmedim, affedemedim ama ondan vazgeçemedim de. Dün akşam bana her şeyi anlattı ve bilmeni isterim ki seninle konuştuğu hiçbir şeyde sana yalan söylemedi."

Gürültülü bir nefes çekti ve belki de dudaklarından çıkacak olan kelimeleri çok zor bir şekilde dile getirdi:

"Baban, sana yalan söylemedi Nisa."

Babam? O adam gerçekten benim babam mıydı?

"Söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramıyorum, Meltem teyze," dediğimde gürültülü bir nefes daha çekip bıraktı ve bu kez gerçekten tam anlamıyla konuşmaya başladı:

"Annenle babanın bir ilişkiden ziyade iyi bir arkadaşlıkları vardı. Annen, gerçekten onun iyi bir arkadaşıydı. Ayla, benden hiç haberdar olmasa da babanla tanıştığından bu yana ben ondan, her şeyden hep haberdardım. Suat, bana hiç yalan söylemezdi. Söylemedi de. Beni annenle aldattığında sabahına yanıma gelip bunu doğrudan kendi itiraf etti. Aynı zamanda annenin sana hamile kaldığını da yine Suat'tan öğrendim. Yani kısacası, aslında varlığından hep haberdardım. Tıpkı baban gibi..."

Boğazım düğüm düğüm oldu. Âdeta buz kestim. Kanım dondu. *Beni biliyordu. Beni en başından beri biliyordu.*

"Meltem teyze..." diye fısıldadım sadece. Başka hiçbir şey söyleyemedim. Dudaklarımdan başka bir kelime çıkmadı, çıkamadı.

"Lütfen, ben bitirene kadar bekle. Olur mu? Çünkü bu konuşmayı yapmak benim için de çok zor." Başımı usulca aşağı yukarı doğru

başını hızla doğrultup bana baktı. Her şeyi bildiğimi belli edercesine hüsrahça gülümsedim.

"Bir dakika, bir dakika... Sen..." Konuşmasına izin vermeden sözünü kestim. Aklında oluşan soru işaretini direkt ortadan kaldırmak istedim.

"Mustafa, benim en yakın arkadaşım. Bildiğimi hiç mi tahmin edemediniz?"

"Demir'e söylemeyeceksin ama değil mi?" Burnuma ilişen korku kokusuyla karşısında yine alay eder gibi güldüm. Sorusunu yanıtlama tenezzülünde bile bulunmadım.

"Başkasının oğlunu bağrınıza basabiliyorsunuz ama bir babanın öz kızını kollarının arasına almasına izin vermiyorsunuz. Öyle mi? Ben çok yanlış bir Meltem teyze mi tanımışım? Çünkü benim tanıdığım o harika insan asla böyle bir şey yapmazdı. Sizin annelik anlayışınız gerçekten bu mu?"

"Çok üzgünüm. Nisa, gerçekten çok üzgünüm ama aldatılmıştım. Lütfen, duruma bir de benim tarafımdan bakmaya çalış. Seni nasıl kabullenebilirdim?"

Üzgün olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Hayatımı, çocukluğumu, kaybettiğim onca yılı, heba olan hayallerimi bana geri veremezdi.

"Demir'e annesinin fotoğrafını verdiniz ama ona adını hiç söylemediniz. Neden?"

"Nisa..."

"Neden?" diye üsteledim.

"Çünkü korktum. Çok korktum. Gerçek ailesinin peşine düşmesinden, bizden, benden kopmasından çok korktum. Demir, benim bu hayattaki tek dayanağım. Tek tutunduğum varlık. Lütfen, bütün bu olanların cezasını ona kesme. Yalvarırım Nisa. Demir'e bunu yapma. Ona hiçbir şey anlatma. O seni bu kadar çok severken onu bununla yaralama."

"Siz cezayı bana kestiniz ama! Siz, bütün bunların cezasını bana kestiniz! Beni babamdan, çocukluğumdan mahrum bıraktınız! Bunun bedelini nasıl ödeyeceksiniz?"

Bağırışım, haykırışım odamın duvarlarında yankılanırken kendimi artık dizginleyemiyordum. Dizginlemek de istemiyordum.

Meltem teyze oturduğu yerden hızla kalkarak bana doğru yaklaşıp yeniden ellerimi tuttu. "Lütfen, Nisa. Lütfen, bunu yapma. Demir'e söyleme. Onu benden alma," diyerek çaresizce konuştu.

Sadece Demir'i düşünüyordu. Ben, onun umurunda bile değildim. Gerçi hiç de olmamıştım ki. Buraya da benden özür dilemeye değil, Demir'i üzmemem için bana dil dökmeye gelmişti. İçini rahatlatmak istemişti.

Gözyaşları içinde bana yalvarırken başımı sağa sola doğru salladım. Hayal kırıklığı... Hissettiğim tek şey yalnızca koca bir hayal kırıklığıydı. Demir'i korumak istemesini anlayabilirdim. *Peki ya ben? Bana ne olacaktı? Beni hiç mi düşünmüyordu? Benim şu sol göğsümde kocaman bir ağrı, kocaman bir boşluk vardı. Peki bunun günahı kime yazılacaktı? Benim kalbimde açılan yaranın hesabını kim verecekti?*

Haftalardır büyük bir ikilemin içindeydim. Hayatımdaki her şeyi sorguluyordum. Yaşadıklarımı, yaşayacaklarımı, almam gereken kararları hatta aldığım nefesi bile... Her şeyi sorguluyor, aklım ve kalbim arasında kalan terazide tartıyordum. Bunca zaman boyunca asla hızlı düşünüp yanlış kararlar almak istememiştim. Fakat artık her şey sona ermişti. Artık her şey kesinleşmişti. Zihnim de kalbim de o bulanıklıktan, çamurdan arınmıştı. Bir su kadar berraktı. Kararımı sonunda vermiştim ve bunun bir geri dönüşü de olmayacaktı.

Ellerimi hızla Meltem teyzenin ellerinin arasından kurtardım. Omuzlarımı ve başımı dik tutarak geriye çekilip ondan iyice uzaklaştım. Yanından geçip odamın kapısının bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Kapının arkasındaki askılıktan siyah kabanımı ellerimin arasına aldım ve hızla kapımı açtım.

"Bundan sonra olacaklardan ben sorumlu değilim, Meltem Hanım."

Nasıl ki Suat amca artık yalnızca Suat Gürsoy'du benim için, o da bu saatten sonra Meltem teyze değil, Meltem Hanım'dı benim için.

"Nisa, yapma," diye bir kez daha dil döktü ama onu duymazdan geldim.

"Gitmenizi istiyorum. Derhâl," dedim kararlı bir sesle.

Hiçbir şey demedi. Olduğu yerde önce birkaç kez ileri geri doğru adımlar attı. Afallamış görünüyordu. Sonra bana döndü. Gözlerimdeki bıçak kadar keskin ifadeyi gördü. Kapı tarafına doğru geldi ve odamdan çıktı. Onunla birlikte ben de çıktım. Hızlı adımlarla merdivene ulaşıp ikinci kata indiğimizde Devrim amca ve Senem, Devrim amcanın çalışma odasından çıktılar.

İkisi de bize şaşkınlıkla bakarken bir şey demelerine fırsat tanımadan, "Devrim amca, Meltem Hanım'a kapının yolunu gösterir misin?" diye konuştum buz gibi bir sesle. Söylediklerim karşısında Senem'in

acımadan, ne duruma geleceğinizi asla umursamadan sizi her şeyden böyle çekip alır, koparırdı. İşte o an geldiğinde, büyük bir aydınlanma yaşardınız ve kendi kendinize, *"Hayır, bu kadar bağlanmamalıydım,"* derdiniz. *İşte şu an tam olarak bunu yaşıyordum.*

Bağlanmamalıydım Senem'in muhteşem kardeşliğine, dostluğuna.

Bağlanmamalıydım Mustafa'nın o huysuz, çokbilmiş abi edalarına.

Bağlanmamalıydım Devrim amcanın baba şefkatine.

Bağlanmamalıydım Esma teyzenin anne sevgisine.

Bağlanmamalıydım, Demir'in içimi titretecek kadar derin aşkına.

Bağlanmamalıydım diğerlerine, bağlanmamalıydım hiç kimseye böylesine körü körüne.

Bir şeye ya da birine ne kadar çok bağlanırsam o kadar korkak, ürkek birine dönüşüyordum. Oysa daha en başında, bu hayat bana ait değilken kimseye böylesine derinden bağlanmamam gerekirdi. Çünkü eninde sonunda benden her şeyin alınacağı o lanet gün gelecekti. Sanki tuhaf bir şekilde bunu içten içe hep hissetmiş gibiydim. Ne kadar istemesem de o gün gelmişti. Hayatımla ilgili çok önemli bir karar almıştım ve sonuna kadar da o kararın arkasında durma niyetindeydim.

Sahilden döneli birkaç saat olmuştu. Hep birlikte yemek masasındaydık. Zehra teyze, Orhan amca, Yakup abi... Onlar da bu akşam bizimle birlikteydiler. Hatta hafta sonu olduğu için Sedat abi bile kalkıp İzmir'den gelmişti beni görmeye. Ayla Hanım, tıpkı bu sabah olduğu gibi bu akşam da bizimle değildi. Bana bundan saatler öncesinde mesaj atmıştı. Almanya'yla bazı görüşmeler yapacağını söyleyerek bütün gününü otelde geçireceğini söylemişti. Ben de karşı çıkmamıştım. Zaten bir şekilde onunla konuşmam gerekecekti.

Dışarıdan bakıldığında her şey çok normal, çok sakin görünüyordu. Önümde en sevdiğim yemekler, salatalar diziliydi. Sırf çok seviyorum diye Esma teyze ve Zehra teyze bugün sabahtan benim için mantı açmışlardı ama boğazımdan tek bir lokma dahi geçmiyordu. Yiyemiyordum. Yemek de içimden gelmiyordu. Üstelik bu durumda yalnız da değildim. Göz ucuyla hem karşıma hem de hemen sağıma baktığımda onların da kaşıklarıyla tabağındaki yemeklerle oynadıklarını gördüm. Devrim amca ve Esma teyze de tıpkı benim gibi yemeklerine dokunmamışlardı.

Esma teyze sofraya geçtiğimizden beri bana hiç bakmıyordu, gözlerini kaçırıyordu. Yüzünde çok öfkeli bir ifade yer ediniyor ve o ifade hiç silinmiyordu. *Çünkü biliyordu.* Aldığım kararı biliyordu. Devrim

diye? Nasıl? Oysa ne tuhaftı. Bana hayatımın en güzel anlarını yaşatan bu harika genç adam, artık bana hayatımın en büyük acısını veriyordu.

"Çünkü bir şeyler değişti Nisa. Bana karşı tavırlarında çok fazla şey değişti. Soğuksun. Mesafelisin. Kazadan bu yana kendi kabuğuna çekildin ve orada asla bana yer vermiyorsun. Beni kendinden, aşkımızdan uzak tutuyorsun ve ben buna katlanamıyorum. Sana elimi uzatmak istiyorum. Buna da izin vermiyorsun. Seninle konuşmak istiyorum. Sen benimle konuşmuyorsun."

Demir'in ızdırap dolu sesi tenimi bir bıçak gibi keserken yavaşça başımı eğdiğim yerden kaldırdım. Sonunda yüzüne bakacak cesareti buldum ama keşke hiç bakmasaydım. Yüzü bembeyazdı. Gözleri dolmuş, kirpikleri ıslanmıştı. Belki de ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Yine sessiz kaldım. Yine hiçbir şey diyemedim. Derin bir nefes aldı Demir. Çok acı çektiğini her mimiğinde görebiliyordum ama buna rağmen tek kelime edemiyordum. İki lafı nasıl bir araya getireceğimi bile bilmiyordum.

"Nisa, ben seni anlamaya çalışmaktan kendi aklımı yitireceğim artık. Kendimi kaybedeceğim. Lütfen, yardım et bana çünkü bu çıkmazın içinde tek başıma daha fazla mücadele edemiyorum."

Gözünün kenarından bir damla yaş yanağına doğru süzüldü. Uzanıp o yaşı silme isteğimi bastırmak için ellerimi sıkıca birbirine kenetledim. Elinin tersiyle yanağındaki ıslaklığı hızla sildi. Boğazını temizleyip konuşmayı öyle sürdürdü.

"Eğer zamana ihtiyacım var dersen, yemin ederim ki rahat bırakırım seni. Üstüne hiç gelmem. Uzaktan izler, uzaktan severim seni. Ne zamana kadar dersen, o zamana kadar beklerim. Aklını karıştırmak ya da seni sinirlendirmek için hiçbir şey yapmam. Söz veriyorum, rahat dururum çünkü ben senin hislerine, kendi hislerimden daha çok değer veriyorum Nisa. Seni kırmamak için elimden gelen her şeyi de yapmaya hazırım."

Bana bakan gözleri tarafından âdeta yutulduğumu hissettim. İşte tam da bu yüzden ona bakamıyordum, bakmak istemiyordum. Üzerimdeki etkisi her şeyi değiştirmeye fazlasıyla yeterdi ve buna bu kez izin veremezdim. Direncim her an kırılabilirdi ama yapamazdım.

"Nisa, bir şey söyle. Ne olur bir cevap ver," dediğinde yine gözlerimi kaçırdım ve bu onu çıldırttı. "Ama yalvarırım, kaçırma şu gözlerini artık! Dayanamıyorum, katlanamıyorum. Yapma bunu ne olur!"

ağaçlardaki yaprakların hışırtısını dinledik. Sanki bütün bunlar gerçek dışı gibiydi. Biraz sonra o berbat kâbustan sonunda uyanacaktım. Ama ne yazık ki öyle bir şey olmadı.

Soğuk, bütün vücudumu üzerimdeki kabana rağmen titretirken cesaretimi toplayabilmek için derin bir nefes aldım. Aldığım nefes ciğerlerimi acıttı, canımı yaktı, bütün hissettiklerimi kalbimin üstüne bindirdi ama beni yine de aldığım karardan geri döndürmedi.

Hissettiğim acının ifademe yansımaması için gayret gösterdim. Çünkü inandırıcı olmam gerekiyordu. Bu akşam acımasız olmam gerekiyordu. Eğer şimdi ona yenik düşersem bir daha asla kazanamazdım.

Başımı dik tuttum. Dişlerimi sıktım ve ona bomboş bakışlarla bakmaya devam ettim. Demir, bana doğru bir adım attığında, "Gelme," dedim aksi bir sesle. Beni dinlemedi. Yaklaşmaya devam etti.

"Yaklaşma," diye direttim fısıltıyla. Yine dinlemedi. Geçen her saniye durumu daha da zorlaştırıyordu. Bütün çabamı yerle yeksan etmek istiyordu. Oysa bocalamak istemiyordum. Aldığım karardan geri dönmek de istemiyordum. Onun büyüsüne kapılıp hipnoz olmak da istemiyordum. Fakat bana böyle yaklaştıkça çok zordu. Çiseleyen yağmur damlaları güzel yüzünü ıslatırken her şey çok zordu.

Bana doğru bir adım daha attı. "Geldim," diye fısıldadı aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak. Başını eğip dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. "Yaklaştım," dedi. "Ve senden gitmeye de hiç niyetim yok." Dudaklarını yanağıma bastırıp bana uzun bir öpücük bahşetti. Gözlerimi kapatmaktan, onun burnumu dolduran şahane kokusunu içime çekmekten kendimi alamadım. Çünkü bunun son kez olacağının farkındaydım. *Kokusunu son kez soluyacağımın, yakınlığının son kez tadına bakacağımın...*

"Nisa," diyerek adımı fısıldadı kulağıma doğru. Sesinde derinden gelen bir özlem vardı. Kollarıma dokunduğunda kendimi hemen geri çekemedim. Hareket edemedim. Elleriyle kollarımı sıvazlayarak yavaşça yukarı doğru tırmandığında derin bir nefes almak için dudaklarımı araladım. Yakınlığı tehlikeliydi ama ben buna rağmen hiçbir şey yapamıyordum. Onu engelleyemiyordum.

"Nisa, ben seni çok seviyorum. Ben seni her şeyden, herkesten, kendimden bile çok seviyorum Nisa."

Daha öncesinde bu cümleler kulağıma hiç bu kadar yanlış gelmemişti. Hiç bu kadar canımı acıtmamıştı. Kalbim âdeta ortadan ikiye ayrılmıştı. Ruhum milyonlarca parçaya bölünmüştü ve parçaları da tek tek içime batmıştı.

"Bitti." Kararlı bir sesle konuşup iyice ondan uzaklaşarak arkamı döndüm. Kafamdaki susmak bilmeyen, *"Vazgeçme ondan!"* haykırışlarına rağmen ağır adımlarla evin arka bahçe kapısına doğru ilerlemeye başladım. Fakat daha bahçeye bir adım atamamıştım ki Demir koşturarak yanıma geldi ve beni kolumdan yakalayıp birden kendine doğru çevirdi.

"Nisa, bizim aramızda kan bağı bile yok! Neden o zaman? Neden bitiyor bu ilişki? Neden bitmek zorunda?"

Yüzünden bir gölge geçti. Öfkesinin her bir kalıntısı çehresine yerleşmişti ve bu kez kendini dizginlemiyordu. Boynunda beliren damarlardan çenesini sıktığını fark ettim. Gözlerine yerleşmiş o kırgın ifadeyi görünce içim acıdı. Kalbimi bir kez daha paramparça etmeye yetti ama aynı zamanda söyledikleri benim de öfkelenmeme sebep oldu. Göğsümde bir gök gürledi ve o gök gürültüsü hem çok korkutucu hem de çok sarsıcıydı. Kolumu hızla onun elinden kurtardım ve omuzlarından iterek tam karşısına geçtim. Yağmur atıştırmayı sürdürerek onun ve benim yüzümü ıslatıyordu ama aldırmadım.

"Gerçekten mi ya? Sence asıl sorun bu mu? Aramızda bir kan bağının olup olmaması mı yani?"

Bağırışım adeta bulunduğumuz arka sokağı inletirken Demir, "Ne peki?" diye sordu tıpkı benim gibi bağırarak. Hafifçe yutkunduktan sonra kendini benden iyice geriye doğru çekti. Acı barındıran karamel gözlerini gözlerime sabitledi. Bu kez içimdeki patlamaya hazır olan volkan ateşini bastırmadım. Durmadım. Susmadım. Düzgün düşünemiyordum ama umurumda değildi. Zaten bu karanlık geceden de kimse sağlam çıkamayacaktı.

"Demir, farkında değil misin? Görmüyor musun? Sen, benim yerime geçtin. Benim hayatımı aldın. Benim yaşamam gerekenleri sen yaşadın. Benim babam, benim öz babam beni değil, seni tercih etti."

Soğuktan dolayı ağzımdan buhar şeklinde çıkan kelimeler cam kırıkları gibi canımı yaktı. Boğazımı tırmaladı ama daha fazla susamazdım. Susarsam canımı daha çok acıtacaktı ve buna daha fazla katlanamazdım.

Demir, gözlerini benden kaçırıp sessiz kalırken, "Şimdi söyle bana. Sana her baktığımda yalnızca o sevdiğim harika genç adamı görebilir miyim zannediyorsun?" diye sordum buz gibi bir sesle. Cevap vermek için dudaklarını araladı ama ondan önce ben davrandım.

Demir'in hüzünle harmanlanan çehresine uzun uzun baktığımda Meltem Hanım'ın ona hiçbir şey söylemediğini, aramızdaki konuşmalardan dahi bahsetmediğini anladım. Yanıma geldiğinden bu yana annesinin konusunu hiç açmamıştı. Belki de yanıma geldiğinden bile habersizdi.

Ve lanet olasıca asıl gerçek de bu değil miydi zaten?

Demir'in bilmediği gerçekler...

Demir'in yıllarca habersiz kaldığı ailesi...

Birini çok sevdiğinde onu her şeyden, gerekirse gerçeklerden bile korumak istersin. O gerçekleri bilmek zorunda olsa bile sırf onun canı yanmasın diye bildiklerini bir kutunun içinde saklar ve o kutunun anahtarını da hiç bulamayacağın bir yere atarsın.

Aylar öncesinde, sahil kenarında Mustafa bana o büyük sırrı söylediğinde ve benden bir söz aldığında aynen bunu yapmıştım. O sırrı hiç duymamış gibi bir kutunun içine saklamış, anahtarını da denize fırlatmıştım. Aylar boyunca içim içimi yemişti bu yüzden. Demir'e anlatamadıklarımdan dolayı büyük kavgalar etmiştik. Biz bir şekilde barışmıştık belki ama bildiğim o sır beni günden güne bitirmeye hep devam etmişti. Fakat o sırrı saklayan kutunun anahtarı bir şekilde dönüp dolaşıp yeniden benim avuçlarımın içine düşmüştü işte. Ve bu gece, tam da bu an o kutu bir daha hiç kapanmamak üzere açılacaktı. Ben nasıl hayatımla ilgili bütün gerçekleri öğrendiysem Demir de öğrenecekti. Bu lanet olasıca sır döngüsü de artık ortadan kalkacaktı.

"Sorun da bu ya zaten," diye fısıldadım aramızdaki derin sessizliği bozarak. Demir anlamlandıramadığı bakışlarla bana bakarken dudaklarımın zincirini çözdüm, acıyla gülümsedim ve o gerçeği sonunda söyleyecek cesareti kendimde bulabildim.

"Senin bir ailen var. Sadece haberin yok."

Söylediklerim karşısında Demir kirpiklerini kırpıştırdı. Karşımda donup kaldı. Bir heykel kadar hareketsizleşti. Dudakları aralandı ama sonra geri kapandı. Şok olmuş bir şekilde bana baktı.

"A-Anlamadım?" dedi kekeleyerek. "Ne ailesinden bahsediyorsun Nisa sen? Ne saçmalıyorsun?" Sanki büyük bir hakarete uğramış gibi gözlerimin içine bakıyordu. Onu suçlayamazdım. Ondan aylardır bunu sakladığım için ben de bizzat kendimi suçluyordum zaten.

Kendimi toparlamaya ve kelimelerimi düzgün seçmeye gayret ettim. "Artık bu yükü daha fazla taşımayacağım," dedim fısıltıyla. Dayanamıyordum. O itiraf yavaş yavaş da olsa dudaklarıma ulaşıyordu.

"Ne yükü? Nisa, sen gerçekten neden bahsediyorsun? Ben hiçbir şey anlamıyorum." Saçlarının arasından ellerini geçirdi Demir. Telleri sıkıca kavrayıp sertçe çekiştirdi. Karşımda çok incinmiş, çok perişan görünüyordu. Tam dudaklarımı gerçeği söylemek için aralamıştım ki bir çığlık sesi duydum.

"Nisa, yapma! Lütfen! Lütfen, yapma!"

Meltem Hanım, evlerinin bahçesinden sokağa çıkmıştı. Arkasında da *o* vardı. *Suat Gürsoy.* Muhtemelen bizi evden izlemişler, bütün konuşmalarımızı dinlemişlerdi. Aynı şeyi diğerlerinin de yaptığını tahmin etmek o kadar da zor değildi. Başımı hafifçe sağa doğru çevirdiğimde yanılmadığımı anladım. Senem'i, Devrim amcayı, Esma teyzeyi, evimizin diğer üyelerinin hepsini arka bahçede pürdikkat bizi izlerken gördüm.

Bu beni yıldırmadı. Bildiğim bütün gerçekleri bugün zaten biriyle paylaşmıştım. Devrim amcayla paylaşmıştım. Bundan güç alarak başımı *hayır* dercesine salladım.

"Hayır, bu gece her şey son bulacak. Madem ben bütün gerçekleri öğrendim, Demir de öğrenecek." Sesim epey kararlı çıkmıştı.

Meltem Hanım, "Hayır, yapma!" diyerek bir kez daha bağırırken, Demir, "Ne gerçeği?" diye fısıldadı. O sadece bana bakıyordu. Arkasında onun için çığlık atan kadını, annesini görmüyordu.

Suat Gürsoy, "Bırak. Bırak, söylesin," dediğinde onunla göz göze geldim. Bana başını sallayarak söylemem için bir nevi izin verdi ama onun iznine ihtiyacım yoktu. Bunu zaten yapacaktım.

"Hayır! Hayır, buna dayanamam! Lütfen! Yalvarırım yapma!"

Meltem Hanım, sokakta bize doğru gelmek istediğinde Suat Gürsoy, onu kollarından yakalayıp göğsüne bastırdı. Çığlıklarını, feryatlarını, gözyaşlarını duymazdan, görmezden gelerek Demir'e baktım. Kaşlarını çatarak bana bakarken bir an için bakışlarının tesiri altında ezildiğimi hissettim. Gözleri, gözlerimde bir cevap aradı ve ben de onu daha fazla bekletmedim.

"Kazadan bir gün önce Senem, sen ve ben parktaki bankta otururken bana ne demiştin, hatırlıyor musun?" Sorduğum soruyla başını sağa sola doğru salladı. Kilitlenmiş bir şekilde bana bakıyordu.

"Çocukken Onur amcanın seninle çok ilgilendiğinden bahsetmiştin. Hatta oyuncak arabalarının çoğunu onun aldığını söylemiştin. Ve hatta sana hep yakın, baban Suat Gürsoy'dan bile daha yakın davrandığını söylemiştin."

"Demir, oğlum," dedi hıçkırıklarının arasından. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bu hiçbir şeyi değiştirmez anneciğim. Sen, benim oğlumsun. Sen, benim oğlumsun Demir." Saçlarını okşadı, yanaklarından öptü ama Demir hiçbir şey yapmadı. Kolları havada asılı kaldı. Meltem Hanım'a karşılık vermedi, sarılmadı. Sanki şok geçiriyormuş gibi hareketsiz kaldı. Arkası bana dönüktü ama yüzündeki çaresizliği, hayal kırıklığını tahmin etmek o kadar da zor değildi.

Onları böyle görmek, bir annenin en büyük acısına sebep olmak beni kahretti. Yumruk yaptığım elimi sıktıkça daha da çok sıktım. Tırnaklarım derime battı, canımı acıttı ama aldırmadım. Demir'e yaşattıklarımın yanında bu hiçbir şeydi.

Demir, Meltem Hanım'ın kollarının arasından yavaşça çıktı. Meltem Hanım, "Demir, hayır. Hayır oğlum, gitme," diye hıçkırarak konuşup onun elini tutmaya yeltendi ama Demir buna da izin vermedi. Hiçbir şey demeden *Impala*'ya doğru yürümeye devam etti. Ceketinin cebinden anahtarlarını çıkardı. Arabaya binmeden önce arkasını döndü, bana baktı. O hüsran dolu bakışlarını bütün yüzümde, biraz sonra gözyaşlarına boğacağım gözlerimde gezdirdi. Bir cevap aradı sanki ya da onu engellememi bekledi, bilmiyordum ama hiçbir şey yapamadım. Ciğerlerimi umutsuzca ihtiyaç duyduğu nefesle buluşturmak dışında hiçbir şey yapamadım.

O kırgınlık dolu bakışları bana kendimi âdeta kimsesiz gibi hissettirirken kapıyı açtı ve arabasına bindi. Kapıyı öyle sert bir şekilde çarptı ki araba sarsıldı. Koltuğuna oturdu. Kemerini bile bağlamadan motoru çalıştırdı. Direksiyon başına geçtiğinde son kez göz göze geldik. Bakışlarımızın nasıl olduğunun, ne anlama geldiğinin farkındaydım. Bu kez gerçekten veda eder gibiydi. Bir daha asla yan yana gelemeyeceğimizin habercisiydi. Ayrılığın sessiz çığlıklarıydı.

Sonra... Sonra bir daha hiç bakmadı bana. Bir patinaj sesiyle yola çıkarak yanımdan geçip gitti ve çok geçmeden gözden kayboldu.

Hayat ne garipti. Daha düne kadar Demir'le bir sürü gelecek planları yapar ve gerçekleşeceğinden zerre kadar kuşku duymazdık. Oysa sadece hayal kurmuştuk ama bizim için planlanan kader de, sevgimiz de, aşkımız da, kurduğumuz hayaller de buraya kadardı. Buradan geri dönüş yoktu.

Demir gittiğinde bir müddet olduğum yerde ruh gibi kalakaldım. Hareket edemedim. Dizlerimin üstüne çökmek ve her şeyi geri almak istedim. Son yarım saati... Hayır, son bir ayı geri almayı her şeyden çok istedim ama çok geçti. Fakat doğru olanı yapmıştım. Her ne kadar

hayal ettiğimden bile daha zor olsa da doğru olanı yapmıştım. Kendimi buna inandırmaya çalıştım.

Kalbim göğsümde acımasızca atmaya başladı. Onun ani gidişiyle birlikte kanıma karışan soğuğu hissederken kendime bunun hiçbir anlamının olmadığını hatırlatmaya çalıştım. Çünkü böyle isteyen bendim. Bunu böyle yapan da yine bendim.

Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Artık Demir ve Nisa yoktu.

Artık biz diye bir şey kalmamıştı.

Ve benim kalbim bu akşam sadece vazgeçmemişti, aynı zamanda kaybetmişti.

Bazen rüyalarımda kendimi çok yüksek bir yerden düşerken görürdüm. Tam yere çakılacağım sırada irkilerek uyanırdım ama bu kez ne yazık ki o rüyadan uyanamadım. Demir gittiğinde ben de onunla birlikte yere çakıldım.

Göğsümde koca bir çığlık koparken dakikalardır tuttuğum gözyaşlarımı Demir'in gitmesiyle artık özgür bıraktım. Gözyaşı selinin akmasına, hıçkırıklarıma izin verdim. İstesem bile durduramıyordum. Kalbim şu an hastane odasında uyandığım günden çok daha kötü ağrıyordu. Sanki biri elini içime sokup bütün kaburgalarımı bir kez daha tek tek kırmış gibiydi.

Göğsümün ortasındaki o koca sızının geçmesini, kaybolmasını beklerken, "Neden yaptın bunu?" diye bağıran Meltem Hanım'ın sesini işittim. Başımı eğdiğim yerden kaldırıp da ona baktığımda üzerime yürümek istediğini ama Suat Gürsoy'un ona izin vermediğini gördüm.

"Onu mahvettin! Oğlumu paramparça ettin! Değdi mi peki?" diye öfkeyle burnundan soluduğunda dudaklarımdan bir hıçkırık daha koptu. Canım yandı. Hem de çok fazla yandı ama ona hiçbir şey diyemedim. Cevap veremedim çünkü haklıydı. Demir'i bu kez gerçekten mahvetmiştim. Onun kalbini yerinden sökmüş, yetmemiş gibi bir de ellerimin arasında ezmiştim. İçimden, *"Lütfen, affet Demir. Ben kendimi hiç affetmeyeceğim ama sen lütfen affet beni,"* diye geçirdim ve hiçbir şey demeden arkamı Meltem Hanım'a döndüm. *Yapmam gereken son bir şey kalmıştı.*

Ağır adımlarla arka kapıdan bahçeye girdiğimde herkes bana bakıyordu. Şaşkınlık dolu bakışları mideme bir tekme yemişim gibi hissettirdi. Herkesten önce elbette Senem tepki gösterdi. *Sanki aksini beklemek mümkünmüş gibi...*

"Nisa biraz önce neler oldu?" diye sordu büyük bir şaşkınlıkla. "Ne demek Mustafa ve Demir kardeş? Bu neyin saçmalığı?" Bağırışı âdeta bahçede yankılanırken hiçbir şey demek istemedim. Öylece yanından geçip gitmek istedim ama buna izin vermedi. Kolumdan sertçe tutup beni ona bakmaya zorladı.

"Saçma bir şey yok. Ne duyduysan o," dedim sadece. Kaşlarını havaya kaldırdı. Bana inanamayan gözlerle baktı.

"Ne duyduysam o, öyle mi?" diye sordu hayal kırıklığı dolu bir sesle.

Arkamı ona dönüp yürümeyi sürdüreceğim sırada, "Ne zamandan beri biliyordun?" diye sordu bu kez de.

Ona dönüp yeşil harelerine bakarak, "Bir önemi yok," dedim. Dudaklarını sarkıttı, omuzlarını düşürdü ve bana hüsranla baktı.

"Uzun zamandır biliyordun, değil mi?" dediğinde yalan söylemek istemediğim için gözlerimi kaçırdım ve o bunu hemen fark etti. "Ve bana, en yakın arkadaşına, kardeşine bile söylemedin." Acı dolu bir sesle konuştuğunda daha fazla yüzüne bakmak istemedim. Çok utanıyordum. Kendimden tiksiniyordum.

Arkamı dönüp Devrim amcaya doğru emin adımlarla ilerledim. "Devrim amca, gidelim mi?" diye sordum sesim zar zor çıkarken.

Nereye gitmek, kime gitmek istediğimi biliyordu Devrim amca. Sahilden eve dönmeden önce bunu konuşmuştuk. Her ne kadar beni aldığım karardan geri döndürmek için çok dil dökmüş olsa da en sonunda pes etmiş, bana saygı duymuştu. Devrim amca, hiçbir şey demeden başını aşağı yukarı salladığında Senem arkamdan hızla gelerek tekrar kolumdan tuttu.

"Ne gitmesi ya? Nereye gidiyorsun sen?" diye bağırdı öfkeyle. Sessiz kalıp hiçbir şey demeyince, "Nisa, bir cevap versene! Nereye gidiyorsun dedim," diye üsteledi. Kolumu yavaşça elinden kurtardım.

"Lütfen, bu durumu zorlaştırma, Senem," dedim sesim iyice gücünü yitirirken.

"Neyi zorlaştırma ya? Ne durumundan bahsediyorsun sen?"

Arka arkaya sorularını sorsa da onu yanıtsız bıraktım. Şimdi onunla da yüzleşemezdim. Buna takatim yoktu. Bahçeden evin ön taraftaki sokağına doğru ilerlemeyi sürdürdüm. Devrim amcanın arabası oradaydı çünkü.

Devrim Amca hızla eve girip ceketini ve arabanın anahtarlarını aldı. Yanıma geldi. Senem arkamdan öfkeyle bağırmaya devam etti:

"Nisa kime diyorum ya! Bir cevap versene!"

[illegible] tekrar kolumdan tutmak üzereydi ki Esma teyze, "Senem, bı[illegible]," diyerek onu kendine doğru çekip göğsüne bastırdı.

"Ne bırakması Esma teyze? Neyi bırakıyoruz Allah aşkına? Bu geri [illegible] ne yaptığını zannediyor?"

Ben yavaş adımlarla ön sokağa çıktığımda Esma teyze, "Nisa terc[illegible] yaptı," dedi arkamdan. Onun sesi de en az diğerlerininki kadar [illegible] kırıklığı doluydu ve bunu asla gizlemiyordu.

"Ne tercihi ya? Siz neyden bahsediyorsunuz?" dedi Senem iyice [illegible]mış bir şekilde.

"Nisa, annesini tercih etti," dedi Esma teyze.

İşte o kaçınılmaz gerçek...

Evet, aldığım karar buydu. Korka korka çok sevdiğim bu insanlar[illegible] tek tek vazgeçecektim. Ayla Hanım'ın teklifini kabul edecek ve [illegible]nla birlikte Almanya'ya gidecektim. Herkesin iyiliği için, kimsenin [illegible]yatını daha fazla mahvetmek istemediğim için bunu yapacaktım. Aldığım bu önemli kararı da herkesten önce Devrim amcaya söyle[illegible]miştim.

"Hayır!" diye bağırdı Senem arkamdan koşturup gelmeye çalışarak. Devrim amca, "Esma, Senem'i tut," diyerek bahçeden çıkıp bana doğ[illegible]ru geldiğinde bile Senem'in feryatlarını hâlâ duyabiliyordum.

"Hayır, Nisa böyle bir şey yapmaz! Tamam, çok inatçıdır o ama asla böyle bir şey yapmaz. Beni bırakmaz!"

Devrim amca, elindeki anahtarların bir tuşuna basarak arabayı açtığı zaman Senem de Esma teyzenin kollarının arasından sıyrıldı. Kendini hiç dizginlemeden bize doğru koştuğunu gördüğümde zaman kaybetmeden, o bize yetişemeden hızla arabaya bindim. Ön koltuğa oturup kemerimi bağladım. Bunu ne kadar hızlı yaparsam benim için o kadar kolay olurdu. Bir de Senem'le yüzleşemezdim. Buna gerçekten gücüm yoktu.

Senem'in, "Yapmaz o!" diye bağırışını bir kez daha arkamdan işitmeme rağmen dönüp eve tekrar bakmadım ama sonra onu birden benim bulunduğum tarafın penceresini yumruklarken gördüm. Kapıyı açmaya çalıştı ama Devrim amca çoktan kapıları kilitlemişti. Sadece arabayı hareket ettirmiyordu.

"Hayır, bunu yapmayacaksın, geri zekâlı! Anladın mı? Yapmayacaksın!" diye bağırdığında hiçbir tepki vermeden önüme döndüm. Ona bakmak istemedim. Bakarsam daha da çok ağlardım.

"Devrim amca, lütfen arabayı çalıştırır mısın artık?" diye sordum.

Belki de kalbimin göğsümde şiddetle çarpmasına, ciğerlerimi sıkıştırmasına, canımı bu denli çok yakmasına sebep olan şey aslında Nisa'nın çehresinde gördüğüm o son bakışlardı. Ruhsuz, duygusuz, hiçbir hissi barındırmayan donuk bakışlar... Üstelik o bakışlarda tek bir yalan izi bile yoktu. Bana kurduğu, *"Bu yükü daha fazla taşımayacağım,"* cümlesinden her şeyi uzun süredir bildiğini anladım. Uzun süredir biliyordu ve bana hiçbir şey anlatmamıştı. Böylesine önemli bir konuyu, hayatımla ilgili en büyük gerçeği benden saklamıştı.

Bunu bana nasıl yapmıştı? Ben annesini gördüğüm ilk andan itibaren âdeta kafayı yerken o bana bunu nasıl yapmıştı? Gözlerimin içine baka baka böylesine sarsıcı, yıkıcı bir gerçeği benden nasıl gizlemişti? Benden ya, benden! "Seni çok seviyorum," dediği insandan...

Aklıma bütün bunlar bir hançer gibi saplandıkça gerçekten kendimi kaybedecekmiş gibi hissediyordum. Hissettiğim öfkeden, yaşadığım hayal kırıklığından dolayı sıkıca tuttuğum direksiyonu yumruklamaktan kendimi alamadım.

Aşk insanı değiştirir, derlerdi. Ne kadar doğru bir cümleymiş...

Aşk, insanın en güzel tarafını ortaya çıkarır, en kötü tarafını ise zamanla törpülerdi. Koşulsuz şartsız bir sevgiyle taçlandırıldığınızda bütün güzelliklerin de sevdiğiniz kişiyle birlikte size geldiğini düşünürdünüz. Bir gülüşüyle gününüzün aydınlandığı sabahları, o *iyi geceler* demeden asla iyi olmayan geceleri, varlığıyla saf bir neşe kaynağı oluşunu... Hepsini onun gözlerinin içine bakarak hissederdiniz ve ondan gelecek en ufak şeye korkunç bir muhtaçlık duyardınız.

Aşk biraz da korkutucuydu bu yüzden. Kör bile edebilirdi insanı. Her hissi en doruk, en uç noktalarda yaşardınız çünkü. Tepkileriniz de bu yüzden hep yüksek ve ölçüsüz olurdu.

Bütün yaşananlardan sonra Nisa'nın en çok bana kızması, en çok bana kırılması belki de bundandı. Aramızda var olduğuna inandığım kuvvetli bağın incinmesi, ikimizin de şu zamana kadarki en büyük korkusuydu. Fakat şimdi o bağı inciten de, yerle bir eden de sevdiğim kızdan başkası değildi.

Oysa birbirimize gerçekten inandığımızı sanmıştım. Aramızda çok derin bir bağ kurduğumuzu düşünmüştüm. Ona duyduğum sevgi öyle güçlüydü ki bana kalırsa hiçbir şey onu delip geçemez, eksiltemezdi. Hiçbir şey Nisa'ya duyduğum sevginin önüne geçemezdi ama görünüşe göre yanılmıştım. Nisa bana bunu bu akşam fazlasıyla kanıtlamıştı. Çünkü benim o koyu kahverengi gözlerine baktıkça aklımın

Zaman geçtikçe yağmur şiddetini artırmaya devam ederken arabamın hızını da yağmurun şiddetine göre daha da artırdım. Çok geçmeden şehrin işlek caddelerini aşarak kendi evimin bulunduğu sokağa girdim. *Gerçi buraya bir daha nasıl kendi evim diyecektim ki? Bu Impala'ya bir daha nasıl benim gözüyle bakacaktım? Yaşadığım hayatı, sahip olduklarımı bir daha nasıl benimmiş gibi sahiplenecektim?*

Çünkü Nisa bir konuda daha haklıydı. Annem her ne kadar böyle bir durum karşısında hak, hukuk güdülmez dese de bütün bu sahip olduklarımın hepsi aslında Nisa'ya aitti ya da ona ait olmalıydı. *Bana değil. Bir yabancıya değil...*

Impala'yı sokağın kenarına park ederek motoru kapattım. Yerimden kalkıp hızla indim. Ceketimin cebinden anahtarlarımı çıkarıp emin adımlarla karşımdaki açık mavi binaya doğru ilerledim. Aralık olan kapıdan içeri girip merdivenleri tırmanarak doğrudan üçüncü kata çıktım.

Son bir aydır neredeyse çok nadir uğradığım dairemin kapısına ulaştığımda titreyen ellerimde tuttuğum anahtarı yuvasına soktum. Hızla kapıyı açıp çarparak eve girdim. Ayakkabılarımı bile çıkarmadan yatak odasına ilerledim. Kapıyı açtım, ışığı yaktım ve yatağımın kenarındaki komodine doğru yürüdüm.

Gözlerim önce yatağımın hemen baş ucundaki çevresini deniz kabuklarıyla süsleyen o şahane çerçeveyi buldu. O fotoğraftaki ikilinin ne kadar mutlu ve huzurlu olduğunu gördüm. Onlara imrenerek baktım. Acıyla gülümsedim. *Bir daha aynı mutlulukla, aşkla birbirimize bakabilecek miydik? Yeniden Nisa ve Demir olabilecek miydik?* Hayır, hiç sanmıyordum. Nisa bu konuda da haklıydı. Artık birlikte olmamızın imkânı yoktu.

Gözlerim onun hemen yanındaki diğer çerçeveye odaklandı. Gözyaşlarım durmaksızın akarken yavaşça dizlerimi kırıp yere çöktüm. Sırtımı yatağın kenarına yaslayıp o çerçeveyi ellerimin arasına aldım. Meltem annem, bana on ikinci yaş günümde, her şeyi öğrendiğimde vermişti bu çerçeveyi. O günden bu yana da fotoğrafı o çerçeveden hiç çıkarmadan hep yatağımın baş ucunda taşımıştım.

Parmaklarım gerçek annemin fotoğraftaki kıvırcık saçlarını okşarken Nisa'nın tükürür gibi kurduğu o cümle bir kez daha kulaklarımda yankılandı.

"Eğer bunun gerçekliğini sorguluyorsan belki de Mustafa'ya annesini nasıl kaybettiğini sormalısın."

[illegible] aşağıya her yerini inceledim. *Dolaplarıma, Nisa'yla uyuduğumuz yatağıma, ikimizin fotoğrafının olduğu çerçeveye, kenardaki kitaplığıma...* Tek tek baktım. Gözlerimi kapatıp biriktirdiğim onca anıyı hatırlamaya çalıştım. *Buraya tekrar gelecek miydim? Buraya bir daha benim evimmiş gibi bakabilecek miydim?* Bilmiyordum ama kendi hayatımla ilgili gerçeklerle yüzleşmem gerektiğini artık çok iyi biliyordum.

Bu kez tereddüt etmeden arkamı döndüm. Önce odamdan, sonra da evden çıkarak merdivenlerden aşağıya indim. Binadan ayrılıp arabama doğru yürürken soğuk hava bütün bedenimi titretti. Gök birden gürledi. Yağmur daha da şiddetlendi. Sanki sonbaharın en şiddetli yağmuru bu akşam bizim için yağıyor gibiydi.

Başımı gökyüzüne kaldırıp birkaç saniye boyunca damlaların yüzüme akmasına, gözyaşlarıma eşlik etmesine izin verdim. Sonra... Sonra hiç vakit kaybetmeden arabama atladım. Motoru çalıştırdım ve hızla cadden ayrıldım.

Evlerinin adresini biliyordum çünkü birkaç kez Nisa ve Senem'i oraya ben bırakmıştım. Benim evimin bulunduğu yere de çok uzak sayılmazdı. Benim evim şehrin içindeydi, onlarınki ise sahile daha yakındı.

Hızımı artırarak ilerlerken yaklaşık on dakika içinde onların evinin bulunduğu sokağa girdim. Hâlâ elimde sıkı sıkıya tuttuğum fotoğrafla derin bir nefes alıp verdim. Ne kadar istesem de aradığım gücü kendimde bulamayacağım için zaman kaybetmek istemedim. Motoru kapattım. Arabadan çıktım ve karşımdaki beş katlı apartmana doğru ilerledim. Kapıya ulaştığımda duvarın üstündeki zil tuşlarından onların kaçıncı katta yaşadığını öğrendim ve aralık olan demir kapıdan içeri girdim. Dördüncü kata kadar ikişer ikişer adımlarla merdivenleri tırmandım. Sonunda o dairenin önüne geldiğimde duraksadım. *Gerçekten yapabilir miydim? Bununla yüzleşebilir miydim? O kadar cesaretli miydim?*

Bir kez daha güçlü bir nefes çekip kapıya doğru yaklaştım. İçeriden birtakım konuşma sesleri geliyordu.

"Nisa'yı ziyarete gitsem çok mu ayıp olur? Olanlardan sonra kendimi affedemiyorum. O kıza bunları hiç yaşatmamalıydım."

"Gidip gitmemen konusunda pek emin değilim ama evet, ona bir özür borçlusun, baba."

"Biliyorum."

Sadece Nisa'ya mı bir özür borçluydu peki?

İşittiklerimden sonra dayanamadım. Bu kadar gelmişken vazgeçmek, geri dönmek istemedim. Öyle bir niyetim de yoktu zaten. Üst üste tam üç kere zili çaldım. Yaklaşan ayak seslerini işitiyordum ama aldırmadım. Alacaklı gibi bu kez de kapıyı yumruklamaya başladım.

"Bu ne lan? Patlama, geldim, geldim!" diye bağıran *onun* sesini işittim.

Kapı çok geçmeden ardına kadar açıldı ve onu tam karşımda gördüm. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde şaşkınlık ve merakla bana bakarken ben sessiz kalıp ilk kez onu dikkatle incelemeye başladım. Benden biraz kısaydı. Gözleri tıpkı benimkiler gibi açık kahverengiydi. Saçları benimkine nazaran biraz daha koyuydu. Çenesi daha sivriydi. *Benziyor muyduk? Birbirimizi anımsatıyor muyduk?*

Bunu bile bilmiyordum ama her şeyi merak ediyor, bilmek istiyordum. Neler olduğunu, neler yaşadıklarını bilmek istiyordum. Ben lüks bir hayata dâhil olurken onlara ne olduğunu bilmek istiyordum. Mustafa'nın bunca yıl boyunca neden yetimhanede yaşadığını bilmek istiyordum. Onur Polat'ın neden hapishaneye düştüğünü bilmek istiyordum. Kısacası, asıl hayatımı bilmek istiyordum.

"Demir? Ne oldu? Nisa'ya mı bir şey oldu? Senin bu hâlin ne? Ne alacaklı gibi kapıya vuruyorsun?"

Ardı ardına sorularını yoğun bir merak ve endişeyle sıralarken dudaklarım aralandı. Bir şey söylemek istedim ama yapamadım. Dudaklarımdan gürültülü bir nefes dışında hiçbir şey dökülmedi.

Mustafa, "Oğlum, konuşsana!" diye sesini yükselttiğinde derhâl kendime gelmek istedim. Buraya geliş amacımı hatırladım. Eğer bununla yüzleşeceksem karşısında güçlü durmalıydım. Elimde sıkı sıkıya tuttuğum fotoğrafı yavaşça havaya doğru kaldırdım.

"Do-Doğru mu?" diye sordum fısıltıyla, kekelememe engel olamayarak. *Güçlü durmak da buraya kadarmış sanırım.*

Sorduğum soruyla gözleri fotoğrafla benim aramda gidip geldi. İrkilerek bir adım geriye doğru çekildi. Onun da gözlerinin yavaşça dolmaya başladığını fark ettim. Hiçbir şey demeyip yutkunurken hızla bakışlarını kaçırdı. "Doğru mu?" diyerek bu kez daha yüksek bir sesle sordum. Sesimin titrememesine gayret gösterdim. Üzerine gittim.

Başını kaldırdı. Omuzlarını düşürdü. Ellerini iki yana doğru kaldırıp, "Eh be Suratsız! Eh be Suratsız!" diye bağırıp isyan etti. Bu zaten cevabın ne olduğunu açıkça gösteriyordu.

Ayaklarım gücünü yitirdi. Boğazımda kocaman dikenli bir yumru oluştu. O yumru öyle bir battı ki içime nefes bile alamadım. Zaten bitap hâlde olan bedenim birden kapı pervazına doğru yığıldı. Mustafa, hızlı davranarak kollarımdan tutup beni yakaladı. Düşmemi engelledi ama benimle birlikte o da yere çöktü. Tam da o sırada içerden bir ses yükseldi:

"Mustafa, kim geldi oğlum?"

Sonra da aniden koridorda belirdi. Mustafa'nın kolları arasındaki bedenimi gördü. O da en az Mustafa kadar afallamış görünüyordu. Dudaklarından kesik bir nefes dökülürken olduğu yerden kımıldamadı. Bir put gibi karşımızda dikilmeye başladı.

Mustafa, gözlerini benden asla çekmeden, sanki hem büyük bir coşku hem de büyük bir keder yaşıyormuş gibi kocaman gülümsedi. "Kardeşim geldi, baba," diye fısıldadı. Sesindeki özlemi hissetmemek elde değildi. Gözlerinden bir damla yaş çenesine doğru akarken bakışlarını benden hiç kaçırmadı. Başımı kendi omzuna yasladı ve o cümleyi bir kez daha tekrarlayıp bu kez kulağıma doğru fısıldadı:

"Kardeşim geldi."

Devam Edecek...